

Πεντέρας Δημοτικού

Εορτή
της μεγάλης
υποδοχής

Ο Λευτέρης Κρητικός είναι το alter ego ενός από τους χειρότερους πωλητές στον κόσμο. Ένα πράγμα κατάλαβε όλα αυτά τα χρόνια: ο κόσμος δε θέλει να μάθει την αλήθεια, καμία αλήθεια δεν τον ενδιαφέρει.

Είναι η παροχή υπηρεσιών λαθρεμπόριο ελπίδων; Πλέον το λέει κατηγορηματικά. Βεβαίως και είναι. Εμπορεύτηκε τόσα χρόνια το μέλλον απευθυνόμενος σε όσους είχαν διαπιστωμένα παρελθόν. Οι καλύτεροι υποψήφιοι πελάτες. Μόνο άμα έχεις ζήσει κατά λάθος ή καθ' υπέρβαση των πιθανοτήτων σου βάσει συμπαντικών προδιαγραφών αναζητάς βοήθεια από έναν πωλητή υπηρεσιών. Όταν μια κοινωνία καταντά να εξαρτάται από τους πωλητές υπηρεσιών κι ουχί από τους παραγωγούς αγαθών έχει πρόβλημα γάγγραινας. Στις μέρες μας οι καλύτερα αμειβόμενοι παγκοσμίως είναι οι χρηματιστές κι οι τραπεζίτες της Wall Street. Καλλιέργεια ούρων η επιστήμη του μέλλοντος. Το alter ego μου ανέκαθεν υπήρξε φαφλατάς και ξενιστής φληναφημάτων. Πιο βολικό. Ο ιδρώτας πλην γυμναστηρίου και σεξ δε μύριζε καλώς συγκερασμένο κλειδοκύμβαλο. Το ωράριο με ένσημα του ΙΚΑ έφερνε στις ιδιότητες του νεραντζιού. Καλό εμφανισιακά αλλά ιδανικό μόνο για γλυκό του κουταλιού. Κι ανάθεμα τα πανεπιστήμια που έφτασε 50 σχεδόν χρονών για να καταλάβει τη σπουδαιότητα των χειρωνακτών και τη μηδαμινότητα των πωλητών. Μεσάζοντας. Όπως λέμε Νταβατζής. Τελικά ο αγώνας για την ελευθερία ξεκινά από την απελευθέρωση από τον εαυτό μας.

ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΚΡΗΤΙΚΟΣ

Το νήμα της μέλισσας

Μυθιστόρημα

Λευτέρης Κρητικός, Το νήμα της μέλισσας

ISBN: 978-618-80394-1-4

Δεκέμβριος 2012

Εξώφυλλο, Επιμέλεια-Διορθώσεις:

Ηρακλής Λαμπαδαρίου

iraklis.lampadariou@gmail.com

Σελιδοποίηση:

Κωνσταντίνα Χαρλαβάνη

k.charlavani@gmail.com

Εκδόσεις Σαΐτα

Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα

T.: 2510 831856

K.: 6977 070729

e-mail: info@saitapublications.gr

website: www.saitapublications.gr

Σημείωση: οι γραμματοσειρές που χρησιμοποιήσαμε για το εξώφυλλο είναι προσφορά του Aka-acid (www.aka-acid.com).

Άδεια Creative Commons

Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική χρήση

Όχι Παράγωγα έργα 3.0 Ελλάδα

Με τη σύμφωνη γνώμη του συγγραφέα και του εκδότη, επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό.

Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

Στη Μελίνα-Θεώνη

Εισαγωγικό σημείωμα

Ξεκίνησα να γράφω την ιστορία μου όταν ήμουν δεκαπέντε χρονών. Βάφαμε τότε με τον πατέρα μου το σπίτι ενός συγγραφέα και μου είχε κάνει εντύπωση ο τρόπος ζωής του. Δε δούλευε, τουλάχιστον στα μάτια τα δικά μου ό,τι έκανε δεν έμοιαζε με δουλειά, μόνο διάβαζε και συζητάγε ακατάπαυστα στο τηλέφωνό του. Μου άρεσε αυτό. Πολύ καλύτερα από το να βáfεις έξω στο κρύο, το μπαλκόνι. Μου άρεσε που λιαζόταν στο παραθύρι πίνοντας καφέ και διαβάζοντας εφημερίδες. Ωραία δουλειά, σκέφτηκα.

Ρώτησα τότε τον πατέρα μου τι έβγαζε η Ανωτάτη Βιομηχανική Σχολή. Μου απάντησε ότι έβγαζε βιομηχάνους. Τότε πήρα θάρρος και τον ρώτησα αν υπήρχε Ανωτάτη Συγγραφική Σχολή. Μου απάντησε ότι έπρεπε να ελαττώσω τη μαλακία.

Αργότερα, στο λύκειο, έγραφα ωραίες εκθέσεις. Έτσι τουλάχιστον μου έλεγαν οι καθηγήτριές μου. Εγώ όμως δεν έκανα τίποτα άλλο παρά να γράφω αποσπάσματα από τη ζωή μου. Εμένα αυτή η ζωή δε μου άρεσε. Γι' αυτό και δεν καταλάβαινα τι το ωραίο έβρισκαν στις εκθέσεις μου. Στην πορεία άρχισα να συνειδητοποιώ ότι η ομορφιά των άλλων είναι η δική μου η ασχήμια... άλλαξα χτένισμα. Πράγματι έτσι ήταν. Άρχισαν να μου την πέφτουν οι γκόμενες λες και ήμουν άλλος. Φοβήθηκα να τους πω ότι ήμουν εγώ, ο ίδιος που μέχρι πρότινος έγραφε μόνο ωραίες εκθέσεις. Μ' άρεσε έτσι που άρχισα να πασπατεύω βυζάκια. Συνέχισα να γράφω εκθέσεις. Συνέχισαν να μου λένε ότι έγραφα όμορφα. Συνέχισε η ζωή μου να είναι άσχημη.

Αποφάσισα να γίνω συγγραφέας. Γρήγορα όμως κατάλαβα ότι ήμουν πολύ μικρός για να αποφασίζω. Οι γονείς μου είχαν ήδη αποφασίσει να γίνω κάτι άλλο. Διαφωνήσαμε. Έγινε διπλωματικό επεισόδιο. Στο παρά πέντε θα είχαμε σύρραξη. Επενέβησαν οι μεγάλες δυνάμεις και, την ύστατη ώρα, τα βρήκαμε. Έπρεπε να συμβιβαστώ με την ιδέα ότι θα γινόμουν φούρναρης ή εργάτης. Σκέφτηκα ότι δεν είναι κακό να είναι κανείς εργάτης. Τουλάχιστον είναι καλύτερο από το να είσαι φούρναρης. Σαν εργάτης έχεις τη δυνατότητα με ένα ζεστό μπάνιο μετά τη δουλειά να καθαρίσεις τη βρώμα που δε σου ανήκει. Σαν φούρναρης τι να καθαρίσεις, η βρώμα όταν δε φαίνεται δεν καταπολεμάται εύκολα. Παράλληλα, έβλεπα το αδιέξοδο στις σχέσεις με τους γονείς μου. Έπρεπε να πάρω τα μέτρα μου. Θα στηριζόμουν στις δικές μου δυνάμεις για την υπεράσπισή μου. Αποφάσισα να σπουδάσω νομικά. Η πρώτη μου απόφαση έλαβε χώρα με την ταυτόχρονη κήρυξη των εχθροπραξιών με

τους δικούς μου. Οι ημέτερες δυνάμεις αμύνονταν του πατρίου εδάφους. Μπήκα στη Νομική σχολή όπως έβγαινα από το σπίτι μου. Η αλήθεια είναι ότι δε μου ζήτησαν ποτέ τα κλειδιά πίσω οι δικοί μου. Ούτε και άλλαξαν κλειδαριά. Είχα όμως πάψει να σκέφτομαι να γίνω συγγραφέας. Είχα ήδη γίνει ένας μεροκαματιάρης που σπούδαζε την τέχνη της διαπραγμάτευσης του μεροκάματου. Ήμουν καλός σ' αυτό. Γι' αυτό κι άλλαξα συνέχεια δουλειές. Δε στέριωνε καμιά στο πλάι μου. Μόνο η γυναίκα μου είχε στεριώσει.

Περνάγανε τα χρόνια και χωρίς να το καταλαβαίνω είχα αρχίσει, έστω και λίγο, να συμπεριφέρομαι όπως ο συγγραφέας που είχα γνωρίσει στα δεκαπέντε μου. Διάβαζα, διάβαζα, έπινα καφέδες στη λιακάδα, διάβαζα και ταυτόχρονα δούλευα, έγραφα κιόλας. Ξαναφούντωσε η επιθυμία μου να γίνω συγγραφέας. Έμεινε φουντωμένη από τότε. Μετά απολύθηκα. Από τον στρατό, από την πρώτη μου σοβαρή δουλειά, από τις σκέψεις μου.

1.

Είχε μια γοητεία η Αθήνα τότε. Όχι όπως τώρα. Ένα αξάν, μια προφορά, πως το λένε, η γλώσσα της, που μαγνήτιζε για να απωθήσει τελικά, σαν φιγούρα κόμικ που όσο περισσότερο συναρπάζει, τόσο απομακρύνεται προς τον ιδεατό κόσμο του κόμικ, της φαντασίας δηλαδή, παρασύροντας και μας σ' αυτόν. Ναι, είχε και φαντασία η Αθήνα τότε. Από τη μια μαγνήτιζε αρνητικά, από την άλλη συγκινούσε με το λαμπρό παρελθόν της. Αυτό όμως είχε σαν αποτέλεσμα τη σύγχυση ανάμεσα στους κατοίκους της, οι οποίοι τελικά διάλεξαν την εύκολη λύση της αδιαφορίας, από το να την αγαπήσουν και ν' ασχοληθούν οι ίδιοι για τον εξωραϊσμό της. Αυτός ήταν και ο λόγος, η αδιαφορία, που επέμεναν να συνεχίζουν να μετακινούνται δύσκολα στους στενούς δρόμους-δοξάρια της. Σ' αυτούς τους δρόμους άλλωστε όφειλε και το αξάν. Κάθε δρόμος, άλλο δοξάρι να αποφωνήσει τις συγχωρδίες που κρύβονταν άθελα τους στο συνονθύλευμα των ήχων. Τότε. Θαρρώ πως ήτανε στα τέλη του προηγούμενου αιώνα. Ναι, παραμονές Χριστούγεννα του 1998.

Ο Ρέμος Βεργής, ο συγγραφέας, τριγύρναγε τα 60, κι ήταν γνωστός στους λογοτεχνικούς κύκλους για τη «ζωγραφική» απεικόνιση των μυθιστορημάτων του, και ιδιαίτερα αγαπητός στη νεολαία. Εκείνη την εποχή πέρναγε τη γνωστή νόσο των συγγραφέων, μεγάλο διάστημα αποχής από οποιαδήποτε μορφή έμπνευσης και, το κυριότερο, στο μυαλό του μόνιμα η παλέτα είχε χρώμα ένα κάτι σαν ανθρακί.

Όσο κι αν προσπαθούσε, δεν μπορούσε να σκέφτεται έγχρωμα, όπως παλιά. Καρδιογράφημα γκριζόμαυρων μελαγχολικών χρωμάτων ήταν οι εικόνες που σύχναζαν πια στις σκέψεις του, αφήστε που τελευταία είχαν αραιώσει κι αυτές τις λίγες επισκέψεις τους. Σαν να χαμήλωνε σιγά-σιγά ο φωτισμός των ήχων αναδεικνύοντας τη σιωπή της απουσίας. Βέβαια,

εξακολουθούσε να είναι δημοφιλής, παρόλο που είχε πολλά χρόνια να εκδώσει κάτι καινούργιο, αλλά αυτή η απουσία έμπνευσης, η αχρωματοψία των σκέψεων, τον είχε καταβάλλει. Σαν να τον είχε ερημώσει πλήρως.

Όχι, δεν είχε κάνει οικογένεια, ο μεγάλος του έρωτας άλλωστε τον είχε εγκαταλείψει, όταν ακόμα ήταν άγνωστος, για έναν ευκατάστατο της εποχής. Ήταν τα χρόνια άλλωστε που γαστριμαργικά σκεπτόντουσαν τον έρωτα οι περισσότεροι. Από τότε, αφοσιώθηκε στο γράψιμο, αφήνοντας στον έρωτα μια θέση όρθιων στο λεωφορείο του πάθους του. Ήθελε να έχει μία κόρη όμως, ναι κόρη, πρώτον γιατί λάτρευε τα παιδιά και δεύτερον γιατί η ομορφιά και η χάρη είναι γένους θηλυκού... Τα παιδιά λοιπόν, «Αυτά είναι το παρελθόν μας» έλεγε «κι επειδή ενοχλούμαστε κάθε που το θυμόμαστε, τα καταδικάζουμε στην πρώτη ευκαιρία χρησιμοποιώντας χωρίς αιδώς την αιώνια ατάκα: η νεολαία σήμερα...».

Σαν να είχε αποκάμει λοιπόν ο Ρέμος Βεργής, παραμονές Χριστουγέννων του 1998. Έμοιαζε να ήθελε να φύγει, καταπονημένος από τη μοναξιά και το εμπάργγο των χρωμάτων στη ζωή του. Έψαχνε το διαβατήριο εισόδου του στον άλλο κόσμο και όντας σίγουρος για το φευγικό του, άλλωστε κάτι ενοχλήσεις τις ένοιωθε καλπάζουσες τελευταία, πήγε για check-up, στο Ιπποκράτειο. Ήθελε με αυτόν τον τρόπο, το check-up, να κλείσει πρώτη θέση για το ταξίδι χωρίς επιστροφή. Πεπεισμένος ότι είναι άρρωστος, επιζητούσε την επιβεβαίωση, το voucher δηλαδή.

Εκείνο το πρωινό λοιπόν, το κρύο ήταν τσουχτερό. Ο ήλιος ράντιζε με φως τον Αττικό ουρανό καθώς αποτραβιότανε η νύχτα στο σκοτάδι της. Ο Ρέμος Βεργής από το παράθυρο στο καθιστικό του διαμερίσματός του αγνάντευε το ξημέρωμα, έχοντας στον ορίζοντά του πολυκατοικίες. Όλο το βράδυ παρέμεινε άγρυπνος να αποστηθίζει, ένα «δείγμα δωρεάν», όπως αποκαλούσε τα ποιήματά του:

«χρωματίζοντας
τις σκιές του ίσκιου μας
πυροδοτούμε
τις ενοχές των άλλων
για τα λάθη μας.
ζωγραφίζοντας
τον ίσκιο
των σκιών μας
ανατέλλουμε τον ορίζοντα
πάνω από τα μάτια μας

με πινέλο
τις ενοχές μας
για τα λάθη των άλλων.
ας αδράξουμε το πινέλο λοιπόν
ας σβήσουμε
σχεδιάζοντας
τους ίσκιους των σκιών
που νομίζουμε».

Στο τέλος έγειρε στους ήχους από τζαζ του διπλανού διαμερίσματος κι αποκαμωμένος, στρογγυλοκάθισε στην πολυθρόνα του ανοίγοντας την τηλεόραση με δίχως ήχο. Χάζευε ασπρόμαυρες φιγούρες που ζωντάνευαν τη νύχτα, κι ήρθε στο νου του ξαφνικά μια φράση από ένα γκράφιτι σε κάποιο ξεχασμένο τοίχο: «Ντύθηκε η νύχτα για καλά το φέρσιμό της, στόλισε διάφανα τα απόκρυφα της με το σκοτάδι της, βγήκαν μαχαίρια να της κορφολογήσουν τσαμπουκά για φόρεμα, κι έπιασε θέση, τη γνωστή της θέση, ταξιθέτρια ονειρών». Έτσι να σκέφτεται κι η τηλεόραση να παίζει αδιάφορα κύλησε ο χρόνος και ξημέρωσε.

* * *

«Σήμερα είναι η ώρα», μονολογούσε καθώς προετοιμαζότανε για να ξεκινήσει. «Σήμερα, σήμερα». Κι άρχισε να γελάει καθώς θυμήθηκε ότι την ίδια φράση, με περίσσια έμφαση βεβαίως, χρησιμοποιούσε κι ο πλανόδιος εφημεριδοπώλης για να διαλαλήσει το εμπόρευσμά του. Κρυφογελούσε και στη διαδρομή, προς το Ιπποκράτειο, αναζητώντας το αστείο που τον είχε κάνει να χαμογελάσει. Πάντα το έκανε αυτό. Επαλήθευε τη γενεσιουργό αιτία της χαράς ή της λύπης. Κατάλοιπο μιας άλλης εποχής που ήθελε τα συναισθήματα σε τάξη, ώστε οι εκδηλώσεις τους να προεξοφλούν την ταξική προέλευση του υποκειμένου χώρου τους.

Εκείνη την ημέρα στο κέντρο της Αθήνας επικρατούσε κυκλοφοριακό χάος. Μεγάλη πορεία φοιτητών και μαθητών βρισκόταν σε εξέλιξη, με τελικό προορισμό την Αμερικανική πρεσβεία. Έτσι ο Βεργής είχε παρακάμψει την αγαπημένη του διαδρομή, για να αποφύγει τον εγκλωβισμό του στην ουρά της πορείας. Προτίμησε τη λύση του ταξί, δια μέσου της Λεωφόρου Αλεξάνδρας. «Λοιπόν γιατρέ;» ρώτησε ο Ρέμος καθώς τον είδε να εδράζει τον αγκώνα στον βραχίονα και να παρατηρεί συνοφρυωμένος τις εξετάσεις του, ενώ τα δάχτυλα σαν καναπές δέχθηκαν το σαγόνι του. Ο γιατρός, που ήταν άλλος από

αυτόν που τον είχε εξετάσει την πρώτη φορά, δεν είχε παρατηρήσει τη σιωπηλή προσέλευση του Βεργή, και αιφνιδιάστηκε.

«Σκορδόπουλος, δόκτωρ ογκολογίας..., τον αγαπητό κύριο Ρέμο Βεργή! Χαίρω πολύ κύριε Βεργή» ενώ τα φρύδια του έβγαλαν γείσωμα για θυρωρό-φρουρό της στενοχώριας του. Ο Βεργής ατάραχος αντιχαιρέτισε.

«Παρομοίως και σας ακούω γιατρέ μου».

«Καθίστε σας παρακαλώ».

«Όχι ευχαριστώ, άλλωστε θέλω να βλέπω την πορεία, έχει παλμό γιατρέ μου αυτή η πορεία, κι από δω πάνω είναι πολύ όμορφα».

Η κεφαλή της πορείας είχε σχηματίσει ένα ποτάμι οργής κι από ψηλά φαινόταν σαν να ξέπλενε μια βρώμα όσο απλωνόταν στο βάθος του ασφάλτινου ορίζοντα.

«Το πρόβλημά σας κύριε Βεργή...».

«Δεν είναι πρόβλημα γιατρέ μου, μην αγχώνεστε, πείτε μου μόνο πόσος χρόνος ζωής μου απομένει».

«Θα κάνουμε ότι μπορούμε...».

«Μα δε χρειάζεται, δεν υπάρχει λόγος, πείτε μου έστω περίπου, πόσος χρόνος ζωής μου απομένει...».

«Μα γιατί είσαστε αρνητικός κύριε Βεργή, έχουμε αντιμετωπίσει πολλά περιστατικά...».

«Θετικός είμαι γιατρέ μου, και θέλω να παραμείνω με αξιοπρέπεια μέχρι το τέλος».

Ο γιατρός έβγαλε τα γυαλιά του και τα σκούπισε στην άσπρη φορεσιά του, απ' έξω οι φωνές σχημάτιζαν σημαία θράσους, μπλοκάροντας με ντεσιμπέλ την παρατήρηση μιας νοσοκόμας στους επισκέπτες που κουβέντιαζαν δυνατά στον προθάλαμο, κι ο Ρέμος Βεργής έμεινε να χαζεύει από ψηλά τη σαν παρέλαση πορεία.

«Μπορεί μία εβδομάδα, μπορεί και έξι μήνες, αν και είναι δύσκολο...».

«Μη συνεχίζετε γιατρέ μου, κι εγώ αυτή την εντύπωση είχα, μία εβδομάδα με έξι μήνες, σας ευχαριστώ πολύ».

Και κάνει στροφή να αποχωρήσει αφού χαιρέτησε εγκάρδια τον γιατρό. Φθάνοντας όμως στην πόρτα κοντοστέκεται, ψαχουλεύει τις τσέπες του και με αργή μεταβολή, δείχνει το χέρι που κρατούσε ένα σημείωμα.

«Για σένα γιατρέ, να με θυμάσαι».

«Μα, περί τίνος πρόκειται κύριε Βεργή;».

«Δείγμα δωρεάν».

Εμβρόντητος ο γιατρός, έμεινε να κρατάει ένα άσπρο φύλλο χαρτιού. Το έφερε κοντά του, κι άρχισε να διαβάζει :

«Μέλισσα.
κερί
από καθρέπτη
να φωτίζει
τη σκληράδα
του ειδώλου
της φλόγας
από βαμβάκι
που κεντρίζει
τον πυρήνα
του άνθους
να φουντώσει
πρόωρα
τον χειμώνα
έχοντας
υπ' όψη
το κεντρί
της μέλισσας
καθώς
γονιμοποιεί
την επίθεση
στη φλόγα
που μαγνήτισε
την ανάγκη
του καθρέπτη
ν' ανάψει
σαν κερί
το κεντρί
που κόβει
το νήμα της μέλισσας».

2.

Ο Ερμής Ζηρίτης υπήρξε «πειρατής» στο διαδίκτυο, στο Internet, όπως ήταν ευρύτατα γνωστό την εποχή εκείνη, παραμονές Χριστουγέννων του 1998. Ήταν από τους πρώτους hackers στην Ελλάδα που είχε διαπιστευτεί στην τότε «διεθνή» των πειρατών του διαδικτύου. Του άρεσε να σπάει τους κωδικούς πρόσβασης και να γελοιοποιεί τον εαυτό του όπως έλεγε. Γιατί, τι κι αν μπορούσε να «σερφάρει» κουρσεύοντας το διαδίκτυο, τον μυστικό κώδικα πρόσβασης για την καρδιά της Χαρούλας, δεν μπορούσε να σπάσει με τίποτα. Κι έτσι, παρέμενε εκτός, από τη σύνοδο των πλανητών, όπως αποκαλούσε τη Χαρούλα. Είχε όμως τη Νάσια. Παντρεμένη σαρανταπεντάρα που απλά εξαργύρωνε το παρελθόν της, ενεχυροδανείζοντας είκοσι και πέντε χρόνια ανικανοποίητου πόθου. Είχε δε, μια αδυναμία στους πνευματώδεις νεαρούς κάθε ηλικίας. Της άρεσε να λαμπαδηδρομούν στο αβυσσαλέο της κορμί, που ακόμα έκρυβε χαράδρες πάθους. Πως; Μα ναι, ο άντρας της είχε διαλέξει από παλιά το σεξ άνευ διδασκάλου με την καριέρα του και «σήμερα» έδρεπε καρπούς εκατομμυρίων, από τη θέση του εκδότη-διευθυντή σε μεγάλης κυκλοφορίας εφημερίδα. Πού χρόνος για έρωτες, άλλωστε ότι περίσσευε από δαύτον, γινόταν μετοχές στο χρηματιστήριο για να έχει κι από εκεί κέρδος. Κι έτσι η Νάσια απέμεινε στο πλάι του άντρα της των δεξιώσεων, σαν το λουλούδι που διψάει να βρει να δροσιστεί κάθε που κόβεται για να στολίζει μια ευχή, να συνοδεύσει ένα δάκρυ. Τότε λοιπόν, ήταν ο Ερμής, που γνώρισε σε μια δεξίωση για μια εταιρία πληροφορικής, στην οποία ο άντρας της ήταν «αφανής» μέτοχος, κι ο Ερμής μηχανικός λογισμικού. Της άρεσε με την πρώτη ματιά, ειδικά όταν τον είδε να απορεί για τη χαρτοπετσέτα που του δόθηκε μαζί με το ποτό του, τον πλησίασε χωρίς χρονοτριβή, τον έπιασε χαριτωμένα, όπως άρμοζε άλλωστε σε μια κυρία, και βάλθηκε να του εξηγεί για το savoir-

vivre. Την άλλη μέρα κιόλας, ο Ερμής έγινε δικός της! Έκλειναν δύο χρόνια σχέσης, τότε, παραμονές Χριστουγέννων του 1998.

Εκείνο το βράδυ ο Ερμής δεν είχε ύπνο. Είχε του αλκοόλ μια μυρωδιά να τριγυρίζει στο κεφάλι του. Μόλις είχε επιστρέψει από ένα μπαρ αρκετά ταραγμένος, γιατί είχε πιάσει ανεμοστρόβιλος στα ξαφνικά εκεί μέσα, πήρε και σηκώθηκε μια μουσική, ισοπεδώνοντας τα πάντα, κι αυτός είχε μείνει να χάσει με το ποτήρι θυμιατό, στα σκοτεινά, αποσβολωμένος. Έκανε να ρωτήσει τον D.J, ντράπηκε για την άγνοια που μάγεψε την ψυχή του, ύστερα σκέφτηκε τις ενοχές, ήπια τα υπόλοιπα από το ποτό του, κι αναθάρρησε.

_Τι είναι αυτό ρε μεγάλε;

Ο τύπος, ο d.j, άφησε ένα χνούδι γέλιου να φωλιάσει στη ματιά του, ήπια μια δόση μιας γουλιάς από το ποτήρι του, άναψε αργά, όπως η αυλαία όταν πέφτει, ένα τσιγάρο, φύσηξε πάνω τον καπνό, και είπε:

_Coltrane, John Coltrane...

Άκου Coltrane, ψέλλιζε συνέχεια ο Ερμής, καθώς ο ύπνος απομακρυνόταν κι η μυρωδιά του αλκοόλ δεν έλεγε να αποχωρήσει. «Μα να μην ξέρω τέτοια μουσική!». Και πήρε θέση στο γραφείο του, άνοιξε τον υπολογιστή μην και «σερφάροντας» κουρσέψει λαφυραγωγώντας την αϋπνία του. Και μια και δυο ανέβηκε την ιστοσανίδα του, περίμενε όρθιος το επόμενο το κύμα, και την κατάλληλη στιγμή, λύγισε στα γόνατα το βάρος του, έκταση των χεριών και νάτος καπετάνιος και λοστρόμος κι ασυρματιστής μέσα στο «κύμα», μέσα στο δίκτυο, έτοιμος για εξερεύνηση.

<http://www.cia.gov> Να μπω;

Πρόσβαση ανεπιτυχής!

Ρε δε γαμιέστε!

Πρόσθια στάση, αγκαλιά με τη σανίδα, μερικές απλωτές, να το επόμενο κύμα που έρχεται. Θυμάται τον Coltrane, *my favorite things* λέγανε το κομμάτι, αρχίζει να σφυρίζει τον σκοπό, σαξόφωνο μόνο, τα πλήκτρα του υπολογιστή κρατούν σιγόντο, να και ο διάδρομος προσγείωσης αχνά στο βάθος, «πύργος ελέγχου δώστε στοιχεία σας», δίνει για σήμα τον χαιρετισμό της διεθνούς των hackers, πρόσβαση επιτυχής! Καλώς ήρθατε, τι μπορούμε να κάνουμε για σας;

_Γραφείο επεξεργασίας πληροφοριών παρακαλώ!

_Θέλετε κάποιον συγκεκριμένα;

_Ναι, Bob Dweezil.

Έμπαινε συχνά στο γραφείο του Bob. God save America είχε για password! Ανοίγει την πόρτα, μπαίνει κι ανάβει τσιγάρο. Ο Bob δούλευε

πυρετωδώς εκείνη την ώρα, άπλωνε σαν τον τραχανά τα εισερχόμενα και διάλεγε. Σαν συνομιλίες του φάνηκαν του Ερμή τα δεδομένα, και μάλιστα συγκεχυμένες. Ένα μόνο ήταν σίγουρο, όποιοι συνομιλούσαν, συνομιλούσαν ελληνικά. Και ο Bob έψαχνε μέσα από ένα συνονθύλευμα διαλόγων κάτι συγκεκριμένο, το «κλικάριζε», σαν να ξεδιάλεγε την ήρα από το στάρι, και το έκανε save στον φάκελο: «today's special».

Έκπληκτος ο Ερμής παρατηρούσε το μάζεμα των στοιχείων που ενδιέφεραν περισσότερο τον Bob. Συνθήματα οργής, ναι συνθήματα, «τι στο καλό» αναρωτιέται ο Ερμής «από γήπεδο είναι;», μετά πιάνει «φονιάδες των λαών Αμερικάνοι» κι αρχίζει και εισέρχεται στο πνεύμα. «Πορεία διαμαρτυρίας που τα καθίκια παρακολούθησαν με δορυφόρο!», «βέβαια, και μάλιστα πρέπει να είναι αυτή για τους βομβαρδισμούς στο Ιράκ!». «Κουφάλα Bob, σε βλέπουμε που μας βλέπεις ρε!». Ο Ερμής όμως συνέχιζε να παρακολουθεί, ψάχνοντας σαν κυνηγός να πυροβολήσει.

«Θα πας γήπεδο Κυριακή;».

«Όχι, πάω Αράχωβα για σκι!».

«Κύριε τροχονόμε μου κάντε κάτι έχουμε μπλοκαριστεί εδώ πέρα!».

«Πάρε μου σε παρακαλώ Μαρία τον κύριο Βεργόπουλο».

«Το πολύ μέχρι την Πέμπτη θα περιμένω, μετά θα τη σφραγίσω την επιταγή».

«Λοιπόν γιατρέ;».

«Σκορδόπουλος δόκτωρ ογκολογίας, τον αγαπητό κύριο Ρέμο Βεργή, χαίρω πολύ κύριε Βεργή».

«Παρομοίως, σας ακούω γιατρέ μου».

....

«Θα κάνουμε ό,τι μπορούμε...».

«Μα δε χρειάζεται, δεν υπάρχει λόγος, πείτε μου έστω περίπου, πόσος χρόνος ζωής μου απομένει...».

....

«Μπορεί μία εβδομάδα, μπορεί και έξι μήνες...».

Ο Ερμής Ζηρίτης πάγωσε καθώς συνειδητοποίησε τι είχε μόλις διαβάσει. Τον ήξερε τον Βεργή, του άρεσε η γραφή του, το στυλ, είχε κάτι μοναδικό και δεν επαναλαμβανόταν κιόλας, κάθε βιβλίο και νέα περιπλάνηση, και τώρα...

«Ρε τον φουκαρά τον Βεργή...».

«Αθάνατη τεχνολογία, αυτό είναι που λέμε hi-tech αναγγελία θανάτου...».

«Ω κομπιούτρα δόκτορα και σημειολόγε, είναι το είναι σου αβάστακτο ή στραβά αρμενίζουμε;».

Το τσιγάρο έσβησε μονάχο του, ο server είχε ειδοποιηθεί με χρονομετρητή να κλείσει, όπως έκανε πάντα τα βράδια μια και συχνά αποκοιμιόταν στο γραφείο του, κι έτσι τον πήρε ο ύπνος κι έγειρε με του σαξόφωνου το τέμπο να τον νανουρίζει.

3.

Είχε ένα jeep η Νάσια. Δικαιολογημένα άλλωστε. Σε χωράφια πάθους σύχναζε, να σπείρει να θερίσει, με του γεωργού μια συστολή, κάθε που πέτρες πέφτανε πάνω στο υνί κι έπρεπε με υπομονή και καρτερία να επιμείνει για να τις θρυμματίσει. Γι αυτό και το jeep. Εκείνο το πρωινό έβρεχε. Βγήκε μια βόλτα να μυρίσει τη βροχή, της άρεσε η βροχή, και κατευθύνθηκε με το jeep προς τον Διόνυσο. Έμενε κάπου στην Κηφισιά, ήταν όμορφη ακόμα εκείνα τα χρόνια η Κηφισιά.

Χάζευε στη βροχή και οδηγούσε μετρώντας τις σταγόνες με εκατοντάδες ανά δευτερόλεπτο, στο μυαλό της οι σταγόνες ήταν απόσταση σιωπής. Όσο περισσότερες, τόσο μικρότερη η απόσταση από την απόλυτη σιωπή. Ήταν ένα ερώτημα για τη Νάσια, γιατί όταν βρέχει καταρακτωδώς, ακούγεται τόσο πολύ η σιωπή που υπάρχει γύρω μας.

Κι ενώ φυγάδευε τις ενοχές, για να ακούει τη σιωπή, χτύπησε το κινητό τηλέφωνο, πρωτόλεια μορφή ασύρματης επικοινωνίας της εποχής. Αναγνώριση κλήσεων δεν είχε βάλει, πίστευε ότι η έκπληξη, ενέχοντας το στοιχείο του αιφνιδιασμού, ήταν το τελευταίο αυθεντικό συστατικό για τη χαρά ή τη λύπη. Όλα τα υπόλοιπα, τα θεωρούσε προκατασκευασμένα. Δεν ήθελε να στερηθεί αυτή τη χαρά λοιπόν.

«Παρακαλώ;».

«Νάσια, Ερμής εδώ, πού βρίσκεσαι;».

«Στη λεωφόρο Διονύσου».

«Τι κάνεις εκεί πάνω;».

«Χαζεύω που βρέχονται τα δέντρα και με τον αέρα καθώς τινάζονται, είναι σαν να φτερνίζονται!».

«Τι λες κορίτσι μου, δε σε καταλαβαίνω!».

«Τίποτα, τίποτα, εσύ πού είσαι;».

«Πού να είμαι ρε Νάσια, στο γραφείο, θέλω να σε δω επειγόντως!».

«Ερμή μου, χαρά μου, στις επτά το απόγευμα με περιμένεις στο σπίτι σου, το ξέχασες;».

«Ποιες επτά, τρεις το μεσημέρι πάμε για φαγητό, έχω νέα να σου πω!».

«Για φαγητό; Πώς σου ήρθε αυτό αγόρι μου, ξεχνάς ποιά είμαι!».

«Θα πάμε κάπου μακριά, να στον Διόνυσο ξέρω ένα ταβερνάκι...».

«Ξέχασέ το, πρώτον βαριέμαι να ντύνομαι ερωμένη, και δεύτερον στις τρεις τρώω με τον άνδρα μου στο G.B., λοιπόν στις επτά στο σπίτι σου!».

Η Νάσια συνέχισε με τη βροχή ν' αρχίζει να γεμίζει ήχους, ώσπου σταμάτησε. Σκέφτηκε τη φίλη της την Τζένη, τέτοια ώρα θα μίλαγε με τον αστρολόγο της, άραγε οι πλανήτες ευνοούν τώρα μια σχέση με τον Πάρι, ή της σελήνης το μισό καλύτερα να περιμένει, βλέπεις ο Πάρις ήταν κι αυτός Σκορπιός, όπως κι άντρας της!

«Ας πάρω την Τζένη!».

«Τζένη, Νάσια εδώ, έρχομαι σπίτι σου!».

Δεν περίμενε ν' απαντήσει η Τζένη, και το έκλεισε, άλλωστε ήταν σπίτι γιατί το είχε σηκώσει. Δεν ήταν και μακριά, στην Εκάλη έμενε. Την Τζένη τη γνώριζε από το σχολείο, αρσακειάδες στα τέλη της δεκαετίας του '60. Η Τζένη ήταν παντρεμένη με έναν εργολάβο οικοδομών, μόνο που τότε τους λέγανε «κατασκευαστές» και πολλοί από αυτούς, τους εργολάβους, είχαν εισαγάγει τις εταιρίες τους στο, τότε, χρηματιστήριο αξιών Αθηνών. Πολλά λεφτά ο Γιαννάκης, που είχε γίνει Γιάννος, λόγω εκσυγχρονισμού για να μην ξεχνάμε βέβαια και το κλίμα της εποχής.

Ήταν η εποχή, που η χώρα μας πάσχιζε να μπει στην οικονομική και νομισματική ένωση της ενωμένης Ευρώπης, μεγάλο σουξέ εκείνα τα χρόνια, και προς αυτή την κατεύθυνση προσανατολισμένη, προεξοφλούσε κοιλάδες και ποτάμια με μέλι και γάλα και χρυσάφια και ζαφείρια κι άλλα εδώδιμα για τα επόμενα πενήντα χρόνια. Ως εκ τούτου, οι οικοδομές «παίζανε» πολύ. Έχοντας δέκα μπουλντόζες και δέκα φορτηγά μαζί με δέκα τάματα στο Άγιο Όρος, ο Γιαννάκης έγινε Γιάννος και μαζί μεγαλοεπιχειρηματίας του οράματος της συγκλίσεως με την ενωμένη Ευρώπη αλλά και των Ολυμπιακών αγώνων που επιτέλους θα διοργάνωνε η Ελλάδα μας το 2004.

Εκείνα τα χρόνια ευδοκίμουσε ιδιαίτερα αυτή η «τάξη» ανθρώπων, οι εκσυγχρονιστές. Γι' αυτούς όμως θα μιλήσουμε παρακάτω.

Το jeep της Νάσιας σταμάτησε μπροστά στην πόρτα, την εξώπορτα της Τζένης, κορνάρισε δύο φορές κοφτά και μία παρατεταμένα, άνοιξε η πόρτα και μπήκε. Αυτό το κόλπο μόνο η Νάσια το ήξερε, και πάντα η Τζένη, της έλεγε έκπληκτη:

«Καλέ ποιος σου άνοιξε!».

και πάντα η Νάσια της απαντούσε:

«Η καινούργια σου υπηρεσία».

Ξέροντας εκ των προτέρων τον ξέφρενο ρυθμό απόλυσης και πρόσληψης προσωπικού στο σπίτι της Τζένης.

«Γεια σου Τζενούλα αγάπη μου» με σταυρωτά φιλιά στον αέρα μην και χαλάσει το make-up.

«Χρυσό μου με αιφνιδιάσες με το τηλέφωνό σου, ότι είχα κλείσει με τον Πιέρ, δεν ευνοεί η σελήνη να κάνω σχέση αυτήν την εποχή!».

«Μη μου το λες! Μήπως αν έκανες πολλές σχέσεις ταυτοχρόνως έλεγε ναι ο Πιέρ μέσω της σελήνης!».

«Έλα βρε Νάσια, μην παίζεις με τον πόνο μου!».

«Γιατί καλέ; Ίσα-ίσα αυξάνεις τις πιθανότητες να πέσεις σε κάποιον που τον ευνοεί η σελήνη να κάνει σχέση στη φάση της!».

Η Τζένη ζωγράφισε τη δυσφορία της, βάζοντας αποσιωπητικά στη σκέψη της. Γι αυτό και η Νάσια φρόντισε να αλλάξει θέμα.

«Κανόνισε τώρα ένα διπλό κονιάκ και βλέπουμε με τη σελήνη...».

Η Τζένη πήρε στην αγκαλιά της το κανίς της από τον καναπέ, του ψιθύρισε κάτι στο αυτί και το άφησε να τρέξει στο αχανές παλάτι της.

«Α, Νάσια μου, εντάξει με την παραμονή της πρωτοχρονιάς, όλα έτοιμα».

«Μην μπαγιατέψουν Τζένη...».

«Κορόιδευε εσύ, δεν πειράζει, ο Γιάννος κάλεσε και κουαρτέτο εγχόρδων αν θες να ξέρεις...».

«Προτιμώ να θέλω να μην ξέρω Τζενάκι μου...».

Από το βάθος του διαδρόμου ξεπρόβαλε ενδεδυμένος βλοσυρότητα ο μπάτλερ συνοδευόμενος μετά του περιχαρούς κανίς.

«Με ζητήσατε κυρία;».

«Ένα διπλό κονιάκ της Νάσιας κι ένα καφέ για μένα».

«Μάλιστα κυρία».

Η Νάσια παρέμεινε αρκετή ώρα να φλυαρεί με την ανία της, προσωποποιώντας τη μέσω της Τζένης, κι όταν βαρέθηκε να ψάχνει αιτίες να πλήξει κι άλλο, έφυγε. Είχε άλλωστε την πολυτέλεια, να καθορίζει η ίδια τα

όρια του χρόνου, άρα και τα όρια της έκτασης της πλήξης. Αυτή ήταν και μία από τις σπουδαιότερες κοινωνικές διαφορές της εποχής. Ο χρόνος, που ήδη από τότε ήταν υπόθεση ολίγων και η άλλη ήταν η πλήξη. Πολύ επιδέξια η αλήθεια είναι, είχε επικρατήσει στη συνείδηση των περισσοτέρων, η αρχή: «ο χρόνος είναι χρήμα». Αποτέλεσμα, η μάζα, ο λαός «εκποίησε» το μοναδικό περιουσιακό στοιχείο που διέθετε, όχι βέβαια στην πραγματική του τιμή, αλλά στην αντικειμενική (φοβερό κόλπο της εποχής), κι έτσι συσσωρεύτηκε σαν αξία ο χρόνος από ολίγους, με αποτέλεσμα να εκτοξευθεί η τιμή του στα ύψη! Όσο για την πλήξη, αυτή εθεωρείτο παράγωγο προϊόν του συσσωρευμένου χρόνου, και διαπραγματευόταν αυτόνομα σε μελλοντικά συμβόλαια παρελθόντος χρόνου.

«Έχω μια πλήξη Δεκεμβρίου με λήξη Ιούνιο, την αλλάζω με χρόνο μιας εβδομάδας εργασίας τραπεζοϋπαλλήλου Μαρτίου '98».

Η Νάσια ήταν προνομιούχος βέβαια, καθότι γυναίκα εκδότη-διευθυντή σε μεγάλης κυκλοφορίας εβδομαδιαία εφημερίδα. «ΕΒΔΟΜΑΔΑ», έτσι λεγόταν. Εθεωρείτο ιδιαιτέρως έγκυρη και έγκριτη. Από ποιούς; Από όλους. Γιατί; Γιατί έτσι! Η τότε κοινωνία δεν μπορούσε να λειτουργήσει χωρίς ταυτότητες. Όπου υπάρχει το κακό, κάπου εκεί γύρω βρίσκεται και το καλό. Ουδείς άλλωστε έδινε σημασία στο αν πράγματι κάτι είναι όντως έγκριτο κι έγκυρο. Δεν είχε σημασία! Αρκούσε που οι περισσότεροι το πίστευαν σαν τέτοιο! Αυτό και μόνο έφθανε για να πιστέψεις να ταυτιστείς με αυτό το όντως έγκυρο και έγκριτο εφ' όσον είχε γραφτεί στην «ΕΒΔΟΜΑΔΑ».

Γενικότερα σαν εφημερίδα, απηχούσε τις απόψεις μιας κάστας ανθρώπων, μιας συνομοταξίας με διαφορετικές πολιτικές πεποιθήσεις (ναι υπήρχαν τότε διάφορες πολιτικές πεποιθήσεις), που κατά τεκμήριο είχαν από ανώτερα έως υψηλά εισοδήματα. Τα ανώτατα εισοδήματα, ως γνωστόν, δε διάβαζαν αφού από ψηλά που βρίσκονταν, αρκούσαν να γνωρίζουν ότι διαβάζουν όλοι οι αποκάτω τους. Λέγαμε όμως για την κάστα αυτή που κυρίως αποτελούσε το αναγνωστικό κοινό της «ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ». Ήταν οι εκσυγχρονιστές. Ευδοκίμησαν σε όλη τη δεκαετία του 1990-2000. Ας δούμε όμως πρώτα τι ήταν αυτός ο εκσυγχρονισμός.

Ο εκσυγχρονισμός λοιπόν, ήταν το άλλοθι της κονόμας, του βολέματος δηλαδή. Γι' αυτό και θα μπορούσε επιτυχώς να διαπιστώσει κανείς ότι υπήρξε ο μεγαλύτερος και πλουραλιστικότερος κοινωνικός σχηματισμός, που όμως στερούνταν πολιτικής ταυτότητας, γιατί απλούστατα αποτελείτο από ανθρώπους όλων των τότε κομμάτων!

Η βασική αρχή των εκσυγχρονιστών, ήταν να ζούμε εμείς καλά κι εμείς πολύ καλύτερα. Ή ζήσε πλούσια, άσε τις τύψεις για τους πλουσιότερους που πάντα θα υπάρχουν. Αφήστε το άλλο. Δεν είναι πλεονεξία να θέλεις να κερδίζεις συνεχώς περισσότερα, εφ' όσον οι φτωχοί ανέχονται να κερδίζουν λιγότερα. Για αυτή την κάστα, τους εκσυγχρονιστές, η «ΕΒΔΟΜΑΔΑ» ήταν απαραίτητη, συνυφασμένη με το είναι τους. Το ευαγγέλιό τους. Τα θέματά της, με μανταλάκια κρεμασμένα, illustration να αφήνουν μιαν εσάνς συμπάθειας στους καταφρονημένους. Σ' αυτή την τόσο έγκυρη και έγκριτη και υπεύθυνη εφημερίδα, εκδότης και διευθυντής ήταν ο Αλέξανδρος Κάλδης. Ο άνδρας της Νάσιας.

Ο Αλέξανδρος Κάλδης ανέβηκε τα σκαλοπάτια της καταξίωσης κατεβαίνοντας την ιεραρχία της αξιοπρέπειας. Επειδή όμως από την αρχή της καριέρας του είχε ξεκαθαρίσει τον στόχο, αλλά και το τίμημα, υπήρξε, κατά κάποιο τρόπο, κι εξακολουθούσε να είναι «τίμιος» και «συνεπής» με τις αρχές του. Οι αρχές του βεβαίως ήταν ότι δεν είχε αρχές! Όσο για αξιοπρέπεια, και μόνη η λέξη του προκαλούσε τον οίκτο του.

«Η αξιοπρέπεια, είναι το άλλοθι των φτωχών και των αδυνάτων!», συνήθιζε να λέει στους συνεργάτες του και να καμαρώνει για τον ορισμό της. Με τη Νάσια δεν είχαν κάνει παιδιά, δικό του πρόβλημα, είχε αδύνατο σπέρμα. Όταν το έμαθε, σαν πρώτη αντίδραση ικανοποίησης «τέλειωσε» μέσα στην ερωμένη του της εποχής, μέσα δεκαετίας του '80, μετά το ανακοίνωσε στη Νάσια με γελοίο τρόπο:

«Είναι καιρός να σταματήσεις τα αντισυλληπτικά Νάσια».

«Ωστε το αποφάσισες λοιπόν να κάνουμε παιδί;».

«Όχι βέβαια, απλά το σπέρμα μου είναι από μόνο του αντισυλληπτικό!».

Για τη Νάσια το σοκ ήταν ισχυρό. Στην αρχή σκέφθηκε να τον χωρίσει. Δείλιασε όμως. Ναι, δείλιασε. Βλέπεις μεγάλωσε να γίνει πρώτα γυναίκα ενός πετυχημένου κι ύστερα μητέρα. Όχι δεν είχε κότσια να διαγράψει ένα τόσο μεγάλο λάθος, και έτσι προτίμησε να συνεχίσει πλάι του και να διαγράφει σαν γομολάστιχα το μέλλον της. Όσπου διαπίστωσε ότι ο άνδρας της εξακολουθούσε να «τελειώνει» εντός, των πάσης φύσεως ερωμένων του. Κι αποφάσισε να αλλάξει στάση. Ήταν κι εξακολουθεί να είναι αρκετά όμορφη άλλωστε. Άρχισε να συχνάζει σε χωράφια πάθους, έγινε και ενεργό μέλος φιλανθρωπικού συλλόγου για να έχει πρόσβαση στην απουσία, κι αναζωογονήθηκε. Πάντα όμως παρέμενε κυρία. Τις όποιες περιπέτειες, όχι πολλές, τις κράταγε μακριά από όλους. Κανείς και καμμία δε γνώριζε παρά μόνο η ίδια. Είπαμε αδυναμία της οι πνευματώδεις νεαροί κάθε ηλικίας.

Εκείνο το πρωινό, παραμονές Χριστουγέννων του 1998, ο άνδρας της, ο Αλέξανδρος Κάλδης, έκανε μια στάση, καθ' οδόν για το γραφείο του στο κέντρο της Αθήνας, στο κοσμηματοπωλείο του κοντά στην τότε πλατεία Συντάγματος.

«Είναι έτοιμο κύριε Ζώρα;».

«Έτοιμο, έτοιμο... βεβαίως, καλημέρα σας κύριε Κάλδη, χθές το βράδυ από Γενεύη...».

«Δε θα το πάρω μαζί μου, θα το πακετάρεις όμορφα και θα το στείλεις στον μαίτρο του G.B., το μεσημέρι θα γευματίσουμε με τη γυναίκα μου εκεί και θέλω να της κάνω έκπληξη...».

«Μάλιστα, μάλιστα... μείνετε ήσυχος κύριε Κάλδη!».

Ο Αλέξανδρος Κάλδης απομακρύνθηκε βηματίζοντας γρήγορα στο νεφελοσκεπές παγωμένο πρωινό. Στο μυαλό του στριφογύριζαν διάφορες σκέψεις ενδεικτικές μιας ταραχής που η κορύφωσή της έμοιαζε να ήρθε από τα λόγια του κοσμηματοπώλη. Υποψιαζόταν τη γυναίκα του εδώ και καιρό για εξωσυζυγικές σχέσεις, από σήμερα όμως που θα δώριζε στη γυναίκα του το ρόλεξ που είχε παραγγείλει στη Γενεύη... Χωμένος στην καπαρτίνα του κι ανασηκωμένους τους γιακάδες έμοιαζε ν' αναζητά κάθε τόσο στα ψηλά του ουρανού, την επιβεβαίωση ή την έγκριση για το πονηρό σχέδιό του. Έμοιαζε είπαμε, γιατί στην πραγματικότητα, καρφάκι δεν του καιγόταν για εγκρίσεις και επιβεβαιώσεις, τη βροχή φοβόταν και τίποτα άλλο!

Επιταχύνοντας κι άλλο κατάφερε να φθάσει στο ισόγειο του μεγάρου που στεγάζονταν τα γραφεία της εφημερίδας του, μόλις η βροχή αφίχθη φέρνοντας μαζί της και τη σιωπή της. Ο Κάλδης κοντοστάθηκε, γύρισε αργά-αργά, κι αγνάντεψε τη μένη της βροχής πως στραπατσαριζότανε στον δρόμο, γινόμενη ρυάκι, που το κατάπινε με ορμή με τα τόσα διάσπαρτα στόματά του. Μειδίασε ελαφρά, ανασκουμπώθηκε, κι έτρεξε προς τους ανελκυστήρες. Όσο περίμενε, το βλέμμα του μαγνήτης στη βροχή, κι η σκέψη του, σκέψη παράλογη μα υπαρκτή, πως η βροχή αυτόν τον ίδιο είχε στόχο!

«Κύριε Κάλδη... κύριε Κάλδη είστε καλά;».

«Ναι... Ποιος... α... έλα Μηνά, τι κάνεις;».

«Θέλετε βοήθεια κύριε Κάλδη;».

«Όχι, όχι ευχαριστώ, να ήρθε και το ασανσέρ... γεια σου Μηνά...».

«Γεια σας, γεια σας... εδώ ήταν πάντως το ασανσέρ...».

Μπήκε φουριόζος στο γραφείο πέταξε μια καλημέρα σαν να την είχε βάρος, και κατευθύνθηκε στον χώρο του, κλείνοντας στα μούτρα του την πόρτα της περιφρόνησης. Ήταν ολοφάνερος ο εκνευρισμός του μα ούτε κι ο

ίδιος μπορούσε να τον αιτιολογήσει. Εντάξει, η γυναίκα του μπορεί και να είχε γκόμενο, θα το μάθαινε αυτό, άλλωστε γι' αυτό παρήγγειλε το ρόλεξ με «κοριό», για να παρακολουθεί τις συνομιλίες της, όμως μόνο αυτό ήταν;

Προσπάθησε να αποφορτιστεί από τις διάφορες σκέψεις και ασχολήθηκε με την επικαιρότητα μέσα από τη βιαστική ανάγνωση άρθρων των συνεργατών του. Μάταια όμως. Φοβόταν κάτι ο Κάλδης; Ναι. Το ένστικτό του. Αυτό το ένστικτο που τον οδήγησε στην υποψία ότι η γυναίκα του έχει δεσμό, αυτό το ένστικτο τον έχει αναστατώσει τώρα στη σκέψη ότι θα επαληθευθεί! Γιατί απορείτε; Για σκεφθείτε πόσες φορές θα προτιμούσατε ένα προαίσθημα να παρέμενε προαίσθημα, και πόσες να επαληθευόταν; Πόσες φορές αλήθεια το ένστικτο φουντώνει για κάτι καλό, και πόσες για κάτι κακό; Ναι λοιπόν, αυτό φοβόταν ο Κάλδης. Φοβόταν τον διασυρμό του εαυτού του, του εγωισμού του, από τον ίδιο του τον εαυτό! Και δεν ήταν καθόλου προετοιμασμένος για κάτι τέτοιο!

Έκανε να πιάσει το τηλέφωνο να πάρει τον κοσμηματοπώλη μα δείλιασε, τι να του πει; Πως μετάνοιωσε και δε θέλει το ρόλεξ με τον «κοριό»; Αδύνατον!

Ξαφνικά χτυπάει το τηλέφωνο.

«Ναι, εμπρός;».

«Κύριε Κάλδη, από Μεγάλη Βρετανία ο μαίτρ του G.B. Corner, θα μιλήσετε;».

«Ναι, ναι δώσ' το μου».

«Κύριε Κάλδη, ο Πατρίκ είμαι από το G.B.».

«Έλα Πατρίκ, σ' ακούω».

«Μόλις έλαβα ένα πακέτο μ' ένα ρόλεξ και ένα άλλο μικρότερο, τι θέλετε να κάνω;».

«Το ρόλεξ είναι δώρο στη γυναίκα μου, θα το φέρεις στο τραπέζι το μεσημέρι που θα έρθουμε για φαγητό, το άλλο θα το πάρω εγώ όταν θα έρθω, εντάξει Πατρίκ;».

«Μάλιστα κύριε Κάλδη, όπως επιθυμείτε».

«Έλα μου, γεια σου τώρα».

«Γεια σας κύριε Κάλδη».

Τώρα πια δεν μπορούσε ν' αλλάξει τίποτα, άνοιξε το παράθυρό του και βυθίστηκε στη σιωπή που επέβαλλε η βροχή. Μια σιωπή που κράτησε αρκετή ώρα, ώσπου τα βήματά του τον έφεραν λίγο πριν από τις τρεις στη σάλα του G.B.

«Καλησπέρα σας κύριε Κάλδη, το τραπέζι σας είναι έτοιμο».

«Ευχαριστώ, φώναξέ μου τον Πατρίκ».

«Αμέσως κύριε».

Η γνωστή ατμόσφαιρα του πούρου σερνόταν παχυδερμικά στον χώρο. Διάφοροι δήθεν κάτι, προέτασαν την ευαρέσκεια της καλοπέρασης ως σήμα κατατεθέν της επιτυχίας τους. Συνωστίζονταν εκεί, για να δειχθούν, μετρώντας την επιτυχία τους με δύο πράγματα. Την περιφέρεια στομάχου και το μήκος του πούρου. Α ναι, και τα χάχανα, κοφτά και μερικώς επαναλαμβανόμενα, με ταυτόχρονο τίναγμα του κεφαλιού ψηλά, πάνω από τον καπνό του πούρου.

Τον αηδίαζαν τον Κάλδη όλοι αυτοί. Οι «εκσυγχρονιστές». Τι κι αν «δούλευε» γι' αυτούς, τι κι αν ήταν ένας απ' αυτούς, ο ίδιος γνώριζε πολύ καλά τα όρια της γελοιοότητας, και δεν τα ξεπερνούσε ποτέ. Αντίθετα μάλιστα τα γελοιοποιούσε. Για τον Κάλδη γελοίο ήταν οτιδήποτε κάνει ο καθένας επειδή πρέπει, όχι επειδή του αρέσει. Πρέπει να καπνίζει πούρα ένας πετυχημένος, να φοράει μανικετόκουμπα, να πίνει μαρτίνι πριν το φαγητό, να ντύνεται με ακριβά επώνυμα ρούχα, να συχνάζει σε ακριβά εστιατόρια, να μιλάει για το χρηματιστήριο, να επενδύει στις Βαλκανικές χώρες.

Ο Κάλδης λειτουργούσε διαφορετικά. Οικονομικά αρκετά ευκατάστατος να επιδεικνύεται αναλόγως. Παρ' όλα αυτά, έκανε ότι μπορούσε να ξεφτιλίζει αυτά όλα που οι «άλλοι» θεωρούσαν δικά τους. Κάπνιζε τσιγάρα, ποτέ πούρα, όταν είχε τα έδινε επιδεικτικά στους σερβιτόρους ή ακόμα και σε ζητιάνους στον δρόμο. Ντυνόταν πάντα με την τελευταία λέξη της αντιγραφής, «επώνυμα» ρούχα, μαϊμούδες περιωπής από ένα μαγαζί κάπου στο Αιγάλεω, και δεν το έκρυβε κιόλας. Όσο για το χρηματιστήριο, έπαιζε, κι έπαιζε πολύ και πολλά. Δεν παρέστησε όμως ποτέ τον επενδυτή, τζογαδόρος ήτανε, που έψαχνε θύματα να κερδοσκοπήσει, αυτά περί υγιούς ανάπτυξης της κεφαλαιαγοράς, τα αποκαλούσε παραμύθια για μικροτζογαδόρους ή τυροπιτάδες όπως τους αποκαλούσε, επειδή με μια τυρόπιτα στο χέρι περιφέρονταν έξω από το χρηματιστήριο την ώρα της συνεδρίασης με όλες τις «αποκλειστικές» πληροφορίες τυλιγμένες στο τυροπιτόχαρτο!

Ο Κάλδης γνώριζε πολύ καλά τη θεμελιώδη αρχή της χρηματιστηριακής αγοράς. Για να κερδίσεις στο χρηματιστήριο, πρέπει να βρεις αυτόν που θα δεχθεί να αγοράσει κάτι, ακριβότερα από όσο το αγόρασες, και που ενδεχομένως, πραγματικά κάνει. Δεν είναι απαραίτητα κορόιδο αυτός που αγοράζει μετά από εσένα, τζογαδόρος είναι που πιστεύει ότι στην επόμενη τη βόλτα, θα «αδειάσει» σε κάποιον απρόσεχτο, σε κάποιο κορόιδο.

«Κύριε Κάλδη με ζητήσατε;».

«Α, γεια σου Πατρίκ, ναι... θέλω να μου φέρεις το μικρό το κουτάκι, και να έχεις τον νου σου για τη γυναίκα μου, όταν έρθει θέλω να μου φέρεις το ρόλεξ».

«Μείνετε ήσυχος κύριε Κάλδη».

«Α, Πατρίκ πες στο παιδί να μου φέρει ένα κονιάκ, ξέρεις από ποιο».

«Μάλιστα, μάλιστα».

Τυλίχτηκε πάλι στους καπνούς από το τσιγάρο του κι άφησε το βλέμμα του να σκαρφαλώσει στα μικρά πολύφωτα που δέσποζαν στη σάλα. Άμα τελείωσε με το τσιγάρο, κατέβασε το βλέμμα του αναζητώντας την εφημερίδα του και το κονιάκ. Πάντα αργούσε η Νάσια στα ραντεβού της, όμως ελάχιστα τον ενοχλούσε να την περιμένει. Ξεφύλλισε την εφημερίδα με τον τρόπο του, από την τελευταία σελίδα προς τα μπροστά. Μια εφημερίδα, έλεγε, έτσι πρέπει να διαβάζεται. Από το τέλος. Υπάρχουν έλεγε δύο «επικαιρότητες», η μία η διαχρονική, κι η άλλη της ημέρας. Η διαχρονική είναι η συλλογή των σημείων στίξης της πορείας του ανθρώπου στο διάβα του, η ιστορία δηλαδή. Της ημέρας είναι η απομόνωση αυτών των σημείων, που την επομένη μέρα μπορεί και να είναι το μέλλον. Επομένως η πρώτη, σαν ιστορία μπορεί και να περιμένει στις τελευταίες σελίδες. Η δεύτερη όμως, σαν μέλλον, δεν περιμένει καθόλου, γι' αυτό και φιλοξενείται στις πρώτες σελίδες. Τώρα γιατί από το τέλος; Μα ακριβώς επειδή η ιστορία επαναλαμβάνεται ενίοτε και ως φάρσα, για να προλαβαίνουμε τη γελοιοποίηση!

«Δε μου θύμωσες Αλέξανδρε που άργησα έτσι;».

κι η Νάσια έσκυψε και τον φίλησε τρυφερά.

«Γεια σου κορίτσι μου, όχι, όχι, έχω συνηθίσει».

«Παρήγγειλες;».

«Όχι σε περίμενα, θες ένα ποτό πρώτα;».

«Άσε καλύτερα, έχω ήδη πιεί κονιάκ στις Τζένης».

«Τότε να παραγγείλουμε».

και κάνει με διακριτικότητα νεύμα στον σερβιτόρο να πλησιάσει. Αυτός αμέσως προτείνει τον κατάλογο πρώτα στη Νάσια κι ύστερα τον δεύτερο στον Κάλδη, κι απομακρύνεται διακριτικά.

«Λοιπόν Αλέξανδρε, πως έτσι μεσημεριάτικο τραπέζι στο G.B.;».

«Τίποτα το ιδιαίτερο, εκτός που πιστεύω ότι είναι το ειδυλλιακότερο μέρος για να σου προσφέρω το δώρο των Χριστουγέννων».

«Δώρο των Χριστουγέννων; Δεν είναι λίγο άβολο το timing;».

«Θα σε χαλάσει Νάσια μου το άβολο του timing δηλαδή;».

«Όχι χρυσέ μου, κάθε άλλο, κάνε δουλειά σου!».

Δεν είχε προλάβει να αποσώσει την κουβέντα της η Νάσια κι εμφανίστηκε ο Πατρίκ κρατώντας έναν δίσκο ντυμένο «δώρο». Με μια ελαφριά υπόκλιση βγαλμένη κατευθείαν από τον 18^ο αιώνα απευθύνθηκε στη Νάσια,

«Κυρία μου...».

Η Νάσια αιφνιδιάστηκε χαριτωμένα...

«Ω, γλυκέ μου Πατρίκ...».

άρχισε να ξετυλίγει το κουτί λες και καθάριζε μήλο. Όταν έβγαλε όλες τις φλούδες έμεινε να χαζεύει το ρόλεξ αναζητώντας την αιτία της χειρονομίας του συζύγου της. Σήκωσε τα μάτια της αργά-αργά λες και τ' απογείωνε κόντρα στον ήλιο, βρήκε έναν διάδρομο μέσα από τους καπνούς και προσγειώθηκε εκεί που ο άντρας της περίμενε με τα «αλάρμ» να αναβοσβήνουν.

«Δεν το περίμενα Αλέξανδρε, πολύ γλυκό εκ μέρους σου!».

«Έλα βρε Νάσια, μετά από τόσα χρόνια μαζί, τι δεν περιμένεις, το ρόλεξ;».

«Μετά από τόσα χρόνια δεν περίμενα τέτοια σκηνοθεσία για ένα ρόλεξ, εκτός κι αν έχει κάτι το ιδιαίτερο αυτό το ρόλεξ...».

Ο Κάλδης ξεροκατάπιε, έβηξε δυο-τρεις φορές και είπε:

«Και βέβαια έχει κάτι το ιδιαίτερο Νάσια, έναν πομπό για να παρακολουθεί τι λες και να μου το μεταφέρει...».

Η Νάσια πάγωσε προς στιγμή αλλά μετά ξέσπασε σε γέλια.

«Σε καλό σου βρε Αλέξανδρε, ας παραγγείλουμε επιτέλους...».

Το γεύμα κύλησε όμορφα σε μια ζαχαροπλαστική ατμόσφαιρα όπου κυριάρχησαν εκατέρωθεν αναφορές στη διακριτική γοητεία των γεύσεων που απελευθερώνονται με την επεξεργασία μιας πρώτης ύλης που λέγεται ζάχαρη...

4.

«Ρε τον φουκαρά τον Βεργή! Και πώς το έμαθες εσύ μου 'λες;».

«Χθες το βράδυ που δεν είχα ύπνο, βγήκα “βόλτα” στο διαδίκτυο και ψάρεψα τον διάλογο του Βεργή με τον γιατρό του».

«Ερμή, με δουλεύεις τώρα έτσι;».

«Όχι ρε Νάσια, στον λόγο μου, μπήκα στη C.I.A. για πλάκα, στο site ενός μαλάκα και κατά σύμπτωση εκείνη την ώρα επεξεργαζόταν συνθήματα από μια αντιαμερικανική πορεία, αυτή που έγινε προχθές για τους βομβαρδισμούς στο Ιράκ, ε λοιπόν, εκτός από συνθήματα ο δορυφόρος είχε καταγράψει και τις συνομιλίες από τη γύρω περιοχή...».

«Δεν το πιστεύω ρε Ερμή! Δηλαδή τώρα αυτός ο Βεργής ο συγγραφέας, πεθαίνει...».

«Μπορεί μία εβδομάδα, μπορεί και έξι μήνες είπε ο γιατρός...».

«Απίστευτο!».

Ο Κάλδης κάπνιζε μανιωδώς από την ώρα που ξεκίνησε την ακρόαση του διαλόγου της γυναίκας του με τον Ερμή τον Ζηρίτη. Κάπνιζε και έπινε ταυτόχρονα, ξεσπώντας σε κάτι σαν νευρικό γέλιο κάθε λίγο και λιγάκι.

«Τη σκύλα, την παλιοπουτάνα... αμ αυτή η νυφίτσα ο Ερμής, ποιος να είναι αυτός ο παλιόπουστας άραγε...» και δώσ' του να πίνει και να καπνίζει και να χασκογελάει... «αγαπάει όμως ο Θεός τον κλέφτη, διπλά και τρίδιπλα αγαπάει τον νοικοκύρη, όχι δε θα κάνω σκηνή, θα βγάλω λεφτά εγώ από αυτή τη φάση!» κι αμέσως κάλεσε με το εσωτερικό τη γραμματέα του.

«Με ζητήσατε κύριε Κάλδη;».

«Άκουσε παιδί μου, ψάξε να μου βρείς τον κύριο Σωτηρίου, τον κύριο Δεύκο Σωτηρίου, και να του πείς να παρουσιαστεί αμέσως στο γραφείο μου!».

«Μάλιστα κύριε Διευθυντά!».

«Να του πεις θα τον περιμένω στο γραφείο ότι ώρα κι αν φτάσει!».

«Μάλιστα κύριε Διευθυντά!».

Ο Κάλδης βυθίστηκε και πάλι στην αμηχανία της τρικυμίας του, μόνο που τώρα άρχισε να υφαίνει με ψυχραιμία τον ιστιοφόρο εκνευρισμό του. Μήπως και ο ίδιος δεν απατούσε συστηματικά τη γυναίκα του από την αρχή κιόλας του έγγαμου βίου τους; Μήπως ο ίδιος δε βραδιάζεται καθημερινά στην εφημερίδα του και ξημερώνει στον δρόμο της επιστροφής προς το σπίτι του; Μήπως η αποκλειστικότητα της επιτυχίας να καθορίζεται από τον αποκλεισμό της ευτυχίας της δικής μας αλλά και του ανθρώπου μας; Μήπως ο χρόνος τελικά δεν είναι χρήμα, αλλά το χρήμα είναι ο χρόνος που δεν αφιερώνουμε στους εαυτούς μας;

«Μη με παρεξηγήσεις Ερμή, δε θέλω να κάνουμε έρωτα σήμερα, νοιώθω μια ψυχολογία βρε αγόρι μου...».

Ο Ερμής μαζεύτηκε από την έκταση που βρισκόταν, έκανε μεταβολή στην παράταξη των άκρων του και έπιασε να μιλάει για jazz. Πρώτη φορά του αρνήθηκε η Νάσια τα χαϊδολογήματα που κατέληγαν πάντα στη συμφωνία των φωνηέντων όπως αποκαλούσε το σέξ, μια και οι δύο τους ερωτοτροπούσαν χαμηλόφωνα κλίνοντας τα φωνήεντα σε όλες τις πτώσεις.

«Τον ξέρεις τον Coltrane Νάσια;».

Ο Κάλδης στο άκουσμα της άρνησης της γυναίκας του να κάνει έρωτα με τον άγνωστο εραστή της, υπομειδίασε ανακουφισμένος και έκλεισε τον πομπό του. Άναψε ένα τσιγάρο συμφιλίωσης με την ιδέα ότι είναι πια κερατάς με τη βοήθεια της τεχνολογίας, κι έμεινε να πίνει τις γουλιές της πίκρας που ο ίδιος σέρβιρε στον εαυτό του. Η πόρτα του γραφείου του στα ξαφνικά αντήχησε σαν ερωτηματικό, αιφνιδιάζοντας τον Κάλδη που δεν περίμενε κανέναν.

«Ναι, εμπρός;».

«Καλησπέρα σας κύριε διευθυντά, με ζητήσατε;».

«Α, κύριε Σωτηρίου, τόσο γρήγορα... Καλά, πού είσαστε;».

«Στο γραφείο μου κύριε διευθυντά, πού να είμαι;».

«Ε, καλά, πέρασε, κάθισε σε παρακαλώ! Άκουσε Δεύκο παιδί μου, ξέρεις πόσο σε εκτιμώ και θαυμάζω τις ικανότητες σου, γι' αυτό άλλωστε έχεις την αποκλειστικότητα των συνεντεύξεων με τα επιφανή πρόσωπα του δημοσίου βίου, που τόσο αριστοτεχνικά χειρίζεσαι. Σε κάλεσα λοιπόν εδώ σήμερα για να σου υποδείξω ένα πρόσωπο που θέλω να καλέσεις για συνέντευξη το συντομότερο δυνατόν».

«Ξέρετε κύριε διευθυντά έχω κλείσει τα θέματά μου για τους επόμενους τρεις μήνες ,εξ' άλλου σας έχω ενημερώσει...».

«Ξέρω, ξέρω δεν αλλάζει τίποτα, εσύ απλά θα πας να πάρεις μία συνέντευξη και θα την έχεις στο συρτάρι σου μέχρι να σου πω!».

«Εντάξει, να προσπαθήσω, για ποιον πρόκειται;».

«Για τον Ρέμο τον Βεργή τον συγγραφέα!».

«Μα αυτός κύριε διευθυντά, έχει να εμφανιστεί κάτι χρόνια με καινούργιο βιβλίο...».

«Γι' αυτό ακριβώς, μη ρωτάς τίποτα άλλο προς το παρόν Δεύκο, θέλω τη συνέντευξη...».

«Όπως θέλετε κύριε διευθυντά...».

Ο Δεύκος Σωτηρίου ήταν ένας τριανταπεντάρης θεληματικός με ευστροφία πνεύματος και εγωισμό αχαλίνωτο προκειμένου περί καριέρας και καταξίωσης. Τα μόνα δεσμά στα οποία είχε υποκύψει ήταν αυτά με την επιτυχία και την κορυφή της, την όριζε στα ύψη των ορίων όλων των υπολοίπων συναδέλφων του. Η επιτυχία έλεγε είναι η αποτυχία των άλλων. Ένας πετυχημένος τολμά να συναναστρέφεται αποτυχημένους ώστε να ξέρει τι δεν πρέπει να αποφεύγει για να ξεχωρίσει. Η επιτυχία δεν είναι θέμα ικανοτήτων, είναι θέμα κυνηγητού. Όταν επιμένεις, κάποια στιγμή δικαιώνεσαι και δρέπεις τους καρπούς της επιμονής σου, οι οποίοι μετουσιώνονται σε σπόρους επιτυχίας.

Είχε το δικό του το ύφος αποκτήσει ο Σωτηρίου τα τελευταία χρόνια που δούλευε αποκλειστικά με συνεντεύξεις. Η συνέντευξη, έλεγε, για να έχει επιτυχία, χρειάζεται παλμό. Απαιτεί τον παλμό του καρδιακού λίγο πριν το έμφραγμα, μόνο που δεν πρέπει να το επιτρέψεις, το έμφραγμα, γιατί τότε η συνέντευξη θα καταλήξει ένα αδιάφορο ανάγνωσμα για δήθεν ενδιαφερομένους αναγνώστες. Θέλει και κάτι άλλο μια καλή συνέντευξη. Να περιέχει το στοιχείο του αιφνιδιασμού. Για τον συνεντευξιαζόμενο φυσικά.

«Τον κύριο Ρέμο Βεργή παρακαλώ!».

«Ναι, εγώ είμαι αυτός!».

«Καλησπέρα σας κύριε Βεργή, Σωτηρίου στο τηλέφωνο, δημοσιογράφος από την εφημερίδα "ΕΒΔΟΜΑΔΑ"».

«Καλησπέρα, καλησπέρα κύριε Σωτηρίου, σε τι μπορώ να σας βοηθήσω;».

«Θα ήθελα μια συνέντευξη κύριε Βεργή, για την εφημερίδα μου...».

«Συνέντευξη, συνέντευξη πάνε κάτι χρόνια ξέρετε...».

«Γι' αυτό ακριβώς κύριε Βεργή, είναι πολύς ο καιρός που έχουμε να σας ακούσουμε, συμφωνείτε λοιπόν;».

«Δεν είμαι και σε πολύ καλή κατάσταση...».

«Ελάτε τώρα κύριε Βεργή, συνέντευξη είναι όχι διάλεξη...».
«Τέλος πάντων, ας είναι, τότε θέλετε να γίνει;».
«Τι θα λέγατε για αύριο, στις 10.30 το πρωί στο σπίτι σας;».
«Αύριο; Κιόλας;».
«Αν έχετε δουλειά, μεθαύριο την ίδια ώρα; Συμφωνείτε;».
«Δουλειά; Όχι βρε παιδί μου αλλά να... ξέρω 'γω... ωχ αδερφέ, αύριο, αύριο να τελειώνουμε, εντάξει στις 10.30 το πρωί!».
«Πολύ ωραία λοιπόν, αντίο σας...».
«Μα δε σας είπα τη διεύθυνσή μου κύριε Σωτηρίου...».
«Δε χρειάζεται να μου πείτε διεύθυνση...».
«Ωραία, τότε σας περιμένω αύριο το πρωί, καλή σας νύχτα λοιπόν...».
«Καληνύχτα σας κύριε Βεργή!».

Η νύχτα λες και περίμενε τις καληνύχτες τους, για να διαβεί με τις ευχές τους το κατώφλι της περιπλάνησής της. Φώτα για θυρωρούς άναβε διάσπαρτα στο πέρασμά της. Ντυμένη πεφταστέρια με πυγολαμπίδες για κοσμήματα θαρρείς πως βγήκε να μαγέψει, μαθημένη αυτή, δασκαλεμένη να στολίζει με το πέρασμά της αποτυπώματα ομορφιάς, να ιχνηλατεί την έξοδο στο σύμπαν, μια και μάλλον φαντάζεται, όχι αδίκως, πως χάσαμε τον δρόμο, και παλεύουμε τη μέρα να αναγνωρίσουμε το πάτημά της, πάνω στην αστερόσκοπη, και να πετάξουμε κι εμείς μπροστά, πριν ή μετά το σύμπαν. Η νύχτα.

Ο Ρέμος Βεργής κατά την προσφιλή του συνήθεια, θα χαζέψει τα φώτα πώς φλερτάρουν το σκοτάδι. Η Νάσια επιστρέφει στο σπίτι της παρέα με τις ψευδαισθήσεις της. Ο Κάλδης συνεστιάζεται με την εξουσία για να διαμορφώσει τη γοητεία της μέσα από τις στήλες της εφημερίδας του. Ο Ερμής Ζηρίτης αναζητά μέσα από νότες κι άλλες «άγνωστες πατρίδες» έχοντας πάρει σβάρνα όλα τα μπάρ της περιφέρειας πρωτευούσης. Ο Δεύκος Σωτηρίου δρέπει την αναζήτηση του εφήμερου μέσα από μια πρόσκληση με το όνομά του, που τον οδηγεί στα εγκαίνια μιας έκθεσης γνωστού ζωγράφου, τον οποίο βεβαίως θα τιμήσει με τη λαμπερή παρουσία της όλη η καλή κοινωνία των Αθηνών.

Η νύχτα. Οι πάντες αναζητούσαν την καταξίωσή της περιφερόμενοι στα φωτισμένα με σκοτάδι στέκια της. Ίσως γι 'αυτό της έβαλαν και πόρτα, κάποιοι να μπεινοβγαίνουν άνετα και κάποιοι να φωτογραφίζονται ενώ χαμογελώντας σπρώχνουν γιατί σπρώχνονται να μπούνε μέσα. Πού; Εκεί! Στη διαπίστευση με το εφήμερο της διασημότητας των άλλων! Γιατί; Γιατί έτσι!

Ανέκαθεν άλλωστε η νύχτα λοξοδρομούσε τις ζωές μαγεύοντας τες με τις μεταμορφώσεις της. Μετά περήφανα καθώς ξημέρωνε κρυβόταν κι άφηνε διάφανες λογής ασχήμιες να εκθέτουν την κομπορρημοσύνη της. Και λοιπόν; Σκασίλα της!

«Ναι, ποιος είναι;».

«Σωτηρίου κύριε Βεργή, από την εφημερίδα για τη συνέντευξη!».

«Α ναι, ναι περάστε στον τέταρτο!».

«Ευχαριστώ».

Παλιός ανελκυστήρας, Βιεννέζικος όπως μαρτυρούσε η επιγραφή, από ξύλο και σίδερο να πλέκονται μαζί με πάμπολλες των αναμνήσεων που έστεκαν ανεξίτηλες στο περιθώριο του μοντέρνου σήμερα, που χρέωνε στην εξέλιξη την καταστροφή του ωραίου υπέρ της οικοδόμησης του άκομψου μέλλοντος, εν ονόματι του κακόγουστου παρόντος. Με σίτα για παράθυρο να αφήνει επιτρέποντας ματιές να βλέπονται καθώς απομακρύνονται οι όροφοι μέσα στον χρόνο. Ο Δεύκος Σωτηρίου χάζευε ακτινογραφώντας την αναμονή του επαναλαμβάνοντας διαρκώς αλλάζοντας με στόμφο ύφος την ερώτηση- παρατήρηση: «μαγειρεύετε κύριε...».

Η πόρτα ήταν ανοικτή, κι από τη χαραμάδα της μια ηλιαχτίδα σαν να του έδειχνε τον δρόμο. Δίστασε λίγο, έκανε να χτυπήσει το κουδούνι, πρόλαβε όμως και του φώναξε: «περάστε κύριε Σωτηρίου, ακολουθήστε το φώς και θα με δείτε...» και πράγματι, ακολουθώντας τη φορά της έντασης από το φώς του ήλιου, βγήκε στη σάλα για να αντικρίσει καθήμενο με πλάτη το παράθυρο, τον Ρέμο Βεργή.

«Χαίρω πολύ, κύριε Βεργή» και έπιασε ένα χαμόγελο να ντύσει τον χαιρετισμό του.

«Παρομοίως. Καθίστε παρακαλώ» δείχνοντας αντικριστά του θέση σαν να τον περίμενε. Οι επόμενες κινήσεις εκατέρωθεν ήταν υπολογισμένες να γεμίσουν το κενό της σύγχυσης και της αμηχανίας. Ο Βεργής σέρβιρε καφέ σπρώχνοντας τα παρελκόμενα δίπλα στον Σωτηρίου, ενώ αυτός ετοίμασε σχολαστικά το μαγνητόφωνο και πλήθος σημειώσεων. Σαν να περίμεναν το σύνθημα, χαλάρωσαν από τους ήχους κι όταν απλώθηκε σιγή κι έμεινε μόνο του καφέ το μαρτυριάρικο το πνεύμα, ξεκίνησαν.

«Μαγειρεύετε κύριε Βεργή;».

«Ορίστε;».

«Μαγειρεύετε λέω κύριε Βεργή;».

«Ναι, δηλαδή, αυτό είναι μέρος της συνέντευξης;».

«Και βέβαια, γιατί το λέτε αυτό;».

«Ε, να, τέτοια ερώτηση, δεν την περίμενα...».

«Και τι ερώτηση περιμένατε;».

«Να, ας πούμε, το σύνολο του έργου μου, αν είναι διαχρονικό, κάτι τέτοιο!».

«Πιστεύετε ότι μια τέτοια ερώτηση παρουσιάζει μεγαλύτερο ενδιαφέρον για τον αναγνώστη;».

«Δεν ξέρω, φαντάζομαι όμως περισσότερο από το αν μαγειρεύω ή όχι!».

«Τελικά μαγειρεύετε; Δε μου απαντήσατε!».

«Μα ναι φυσικά, μένω πάρα πολλά χρόνια μόνος, κι έτσι...».

«Είδατε λοιπόν, απαντήσατε φυσικά, για κάτι τόσο φυσικό, που όμως δεν είναι αυτονόητα φυσικό...».

«Ναι, αλλά παρ' όλα αυτά, εξακολουθώ να μη βρίσκω το νόημα μιας τέτοιας ερώτησης!».

«Πιστεύετε ότι οι ερωτήσεις πρέπει όλες να έχουν κάποιο νόημα;».

«Για να έχει νόημα η απάντηση, διαφορετικά...».

«Διαφορετικά τι, κύριε Βεργή;».

«Πίσω από τις ερωτήσεις κρύβεται η απορία, έτσι δεν είναι κύριε Σωτηρίου;».

«Ναι, σίγουρα!».

«Και πίσω από την απορία κρύβεται η ζωή, έτσι δεν είναι;».

«Μη σας διακόψω, συνεχίστε!».

«Αν λοιπόν, από την απορία της ερώτησης δε βγαίνει νόημα, σημαίνει ότι δεν υπάρχει ζωή ή ότι αυτός που ρωτάει δεν περιμένει απάντηση!».

«Είναι σημαντικό για σας να επιβεβαιώνεται η ύπαρξη της ζωής συνεχώς;».

«Δεν ξέρω, δεν απαντώ!».

«Ορίστε;».

«Άλλη ερώτηση!».

«Όταν γράφετε, ταξιδεύετε κύριε Βεργή;».

«Αν έχω προλάβει να βγάλω εισιτήριο!».

«Τι εννοείτε;».

«Ακούστε, γράφοντας κρατάω θέσεις σε υποψήφιους αναγνώστες, όσο συνεχίζω να γράφω τόσο πολλαπλασιάζεται ο αριθμός των υποψηφίων αναγνωστών, λιγοστεύουν επομένως και οι θέσεις για το ταξίδι και καμιά φορά δεν προλαβαίνω να επιβιβαστώ ο ίδιος, χωρίς εισιτήριο άλλωστε πού να πας!».

«Εν ολίγοις σας ενδιαφέρει το ταξίδι των αναγνωστών, όχι το δικό σας!».

«Με ενδιαφέρει να μην μείνουν απούλητα εισιτήρια!».

«Τι σας κράτησε τόσο μακριά από τους αναγνώστες;».

«Δεν έχω βρεί το κατάλληλο μέρος για το επόμενο ταξίδι!».

«Μήπως δεν υπάρχει;».

«Μήπως δεν περιμένετε απάντηση κύριε Σωτηρίου;».

Το πρωινό αστραποβολούσε έτσι όπως στραφτάλιζαν του ήλιου οι αχτίδες στην τσιμεντένια επιδερμίδα της Αθήνας. Χωρίς πολλά φτιασίδια ακόμα, ένεκα η ώρα, και με τον ουρανό στο γαλανότερο λευκό της παγωνιάς του Δεκεμβρίου, η Αθήνα έμοιαζε να λούζεται το φως για να ξεβγάλει της νύχτας τις αποκοτιές. Στους δρόμους στοιχιζόντουσαν σαν κάμπιες τα αυτοκίνητα και φάνταζαν να αναζητούν την αφετηρία της αβελτηρίας τους. Φανάρια δέσποζαν αναβοσβήνοντας στις διασταυρώσεις, που οριοθετούσαν τα αντίθετα σημεία του ορίζοντα, καθορίζοντας τους φθόγγους μιας μουσικής, που είχε για μαέστρο χρώματα. Πράσινο, πορτοκαλί και κόκκινο.

Ο Δεύκος Σωτηρίου οδηγούσε μηχανικά έχοντας πλοηγό το μπροστινό του αυτοκίνητο, που είχε τον μπροστινό του κι αυτός του μπροστινού τον μπροστινό, και η σκέψη του πλανιόταν στη συνέντευξη με τον Ρέμο Βεργή. Είχε τη συνέντευξη που ζήτησε ο διευθυντής του, δεν είχε όμως του Βεργή. Είχε της θλίψης. Ναι, ναι από την θλίψη έμοιαζε να πήρε τη συνέντευξη κι όχι από τον Ρέμο τον Βεργή. Τουλάχιστον όχι από τον συγγραφέα Ρέμο Βεργή που ο ίδιος γνώριζε μέσα από την ανάγνωση των βιβλίων του. Πού η περιώνυμη αισιοδοξία του, το δηκτικό του χιούμορ, ο χειμαρρώδης του λόγος, πού τα λουλούδια που κράταγε για πινέλα κάθε που μίλαγε για το αύριο. Έτσι θυμόταν ο Σωτηρίου τον Βεργή κι ας είχαν περάσει κάμποσα χρόνια από την έκδοση του τελευταίου του βιβλίου. Ο λόγος άλλωστε δεν παλιώνει. Μόνο τα φύλλα στα βιβλία λαμπαδιάζουνε στα χρώματα της γης, από του μπαμπακιού το χρώμα, καθώς πρωτοτυπώνονται και παίρνουν θέση στων βιβλιοπωλείων τις προθήκες. Όχι βέβαια, δεν ήταν δημοσιεύσιμη αυτή η συνέντευξη, θα το έλεγε ανοιχτά στον διευθυντή του.

«Ναι, εμπρός».

«Μπορώ να σας απασχολήσω κύριε διευθυντά;».

«Α, έλα Δεύκο παιδί μου, πέρασε μέσα!».

Ο Σωτηρίου έκλεισε την πόρτα πίσω του και κατευθύνθηκε με μαγκωμένα βήματα προς το γραφείο του Κάλδη. Ο Κάλδης, όρθιος με την πλάτη του να γνέφει «κάθησε» στον Σωτηρίου, χάζευε από το παράθυρο τον κόσμο που κυνηγούσε τα κενά ανάμεσα στα αυτοκίνητα για να διασχίσει τον δρόμο.

«Λοιπόν Δεύκο;» κι αφού φύσηξε του τσιγάρου τον καπνό προς το μισάνοιχτο παράθυρο, γύρισε και αντίκρυσε τον Σωτηρίου.

«Κύριε διευθυντά για τη συνέντευξη του Βεργή ήθελα να σας μιλήσω!».

«Ε, δεν τα είπαμε, τη θέλω το συντομότερο δυνατόν!».

«Την έχετε ήδη, αλλά δεν είναι του Βεργή κύριε διευθυντά!».

«Τι μου λες τώρα, δεν καταλαβαίνω!».

«Πήγα σήμερα το πρωί, του πήρα συνέντευξη, αλλά αυτός δεν ήταν ο Βεργής που ξέραμε, κακόκεφος, δύστροπος, δυσαρεστημένος, κοντολογίς απαράδεκτος, με αποτέλεσμα η συνέντευξη να είναι για τα σκουπίδια!».

«Μα αυτό είναι θαυμάσιο, έξοχο, μπράβο ρε Δεύκο, πώς τα καταφέρνεις και παίρνεις πάντα αυτό που θέλουμε να μας δώσει ο εκάστοτε συνεντευξιαζόμενος, μπράβο και πάλι μπράβο!».

«Μα τι λέτε κύριε διευθυντά, μια αποτυχία είναι η συνέντευξη, δεν δημοσιεύεται!».

«Θα μου επιτρέψεις φαντάζομαι να διαφωνήσω, για την ώρα δεν έχουμε να πούμε τίποτα άλλο, μπορείς να πηγαίνεις!».

«Όπως θέλετε!».

Ο Σωτηρίου απομακρύνθηκε διαπορώντας. Ο Κάλδης επέστρεψε στο πλήθος που κυνηγούσε τα κενά ανάμεσα στα αυτοκίνητα. Ο Βεργής μέσα στο τρόλεϊ έτρωγε το κουλούρι του. Η Νάσια οδηγούσε την πλήξη της με jeep στο πουθενά του ελεύθερου χρόνου της. Ο Ζηρίτης στο γραφείο του σχολίαζε με συναδέλφους του τις προοπτικές εφαρμογών του internet στον αιώνα που ερχόταν. Η Αθήνα συννέφιαζε σιγά-σιγά προοιωνίζοντας τον ερχομό της βροχής. Ήταν όμορφη τότε η Αθήνα όταν έβρεχε. Είχε μια γοητεία.

5.

«Κρατούσε τον πυροσβεστήρα σταθερά, αδειάζοντας το περιεχόμενό του, με εκνευριστική ψυχραιμία, στα μέρη, όπου η φωτιά διέυρνε τους ορίζοντές της με βουλιμία. Ταυτόχρονα, «έσβηνε» με το βλέμμα του, κάθε σημείο του δωματίου απ' όπου πιθανολογούσε την ύπαρξη κάποιας μορφής «ζωής». Είχε ακολουθήσει ρητά τις οδηγίες: «αφαιρέσατε την ασφάλεια και εκτοξεύσατε την κόνιν στη βάση της φωτιάς»...

Όμως από το ψυχρό κι ατάραχο στήσιμό του στον χώρο, το γεμάτο σιγουριά για την τελική έκβαση της προσπάθειας, διαφαινόταν πόσο δύσκολο ήταν το έργο που είχαν αναλάβει οι φλόγες. Γιατί; Μα γιατί ο «αντίπαλός» τους έμοιαζε να το διασκεδάζει, χωρίς βέβαια να το δείχνει, με την εξάπλωση της φωτιάς στα μέρη που αυτός διάλεγε, για όση ώρα αυτός ήθελε! Σαν να κατηύθυνε τις φλόγες να κάψουν λίγο απ' όλα όσα βρίσκονταν μέσα στο δωμάτιο ομοιόμορφα!

Με το σβήσιμο και της τελευταίας φλόγας, που είχε κάψει την τελευταία ανεπιθύμητη επιφάνεια, χαλάρωσε κι έμεινε ν' αγναντεύει το θέαμα. Μια ομοιόμορφη καταστροφή δέσποζε στα καμένα αντικείμενα του χώρου. Έμοιαζαν φθαρμένα από την πολύχρονη καθημερινή, μανιώδη χρήση από κάποιον που σαν να «καταβρόχθιζε» ό,τι είχε σχέση με το «ευ ζειν» σαν από φόβο για το «ζειν»...

Γραφείο, βιβλία, κι άλλα βιβλία, δίσκοι, πεταμένες σημειώσεις, φωτογραφίες, καπνισμένες μεταξοτυπίες στους τοίχους, άδεια σκόρπια μπουκάλια, όλα τους νεκρά, άχρηστα...

Σαν να ταράχτηκε, σαν να ξύπνησε και τρόμαξε με το θέαμα κι άρχισε να ουρλιάζει, μετά κλάματα και τα δάκρυα να φτάνουν στις στάχτες και να στεγνώνουν, σηκώθηκε, άνοιξε την πόρτα, βγήκε έξω και την έκλεισε με βρόντο, είχε τον πυροσβεστήρα παραμάσχαλα κι άρχισε να τρέχει με εμφανή τα σημάδια της αγωνίας στο πρόσωπό του, έτρεχε, έτρεχε, σαν να προλάβει ένα κακό.

Στο αντίκρουσμα ενός κόκκινου σταυρού σε άσπρο φόντο που αναβόσβηνε σαν να του δείχνει πως τον περιμένει, κοντοστάθηκε, κοίταξε τον πυροσβεστήρα, ζύγιασε το βλέμμα και το κορμί του, κι όρμησε από την μεγάλη είσοδο στο εσωτερικό της...

Ένας γιατρός δέχτηκε πρώτος με κατάπληξη την εισβολή, μαζί και την απότομη και με λαχτάρα ματιά του νεαρού που δίχως καθυστέρηση, του έδειξε τον πυροσβεστήρα με αγωνία λέγοντας: «σώστε τον σας παρακαλώ!». Ο γιατρός αντέδρασε γρήγορα και με ψυχραιμία, ωριμάζοντας το σοκ, κάνοντας την έκπληξη συνήθεια, ρωτώντας: «τι έπαθε;» ακουμπώντας σαν να χαιδεύει το χέρι του στη πλάτη του νεαρού.

«Δεν ξέρω, κήκαν όλα, έγιναν στάχτες, οι τύψεις μάλλον που δεν πρόλαβε να τη σβήσει... δε φταίει όμως... προσπάθησε... εγώ... εγώ δε βοήθησα όσο έπρεπε...», μίλαγε δίχως ειρμό, αγκομαχώντας, οι λέξεις χτύπαγαν η μία την άλλη καθώς πετάγονταν από το αφυδατωμένο στόμα του. Ο γιατρός είχε ακουμπήσει πλάι του τη μάσκα της αμηχανίας, για τους παρακειμένους που είχαν μαζευτεί, κι άκουγε με περίσσεια κατανόηση τον νεαρό. Ύστερα τον έπιασε από το μπράτσο, τον έβαλε να καθήσει, κι αυτός πήρε απαλά τον πυροσβεστήρα από τα χέρια του νεαρού, τον ακούμπησε σ' έναν πάγκο, και βάλθηκε να τον εξετάζει...

Ένοιωθε το άγρυπνο βλέμμα του νεαρού να τον παρακολουθεί γι' αυτό και η εξέταση ήταν πλήρης... «Εντάξει, εντάξει είναι, μια μικρή υπερκόπωση, δεν είναι τίποτα, μην ανησυχείς» κι αγκάλιασε το βλέμμα του νεαρού να τον καθησυχάσει.

Ο νεαρός σηκώθηκε, άφησε στη θέση του την απόγνωση, φόρεσε ένα λιτό χαμόγελο, ευχαρίστησε τον γιατρό, και πήρε ένα χαρτί από τα χέρια του, μια συνταγή για κάτι φάρμακα όπως του είπε...

Το ζύπνημα τον βρήκε σαστισμένο. Έριξε μια φευγαλέα ματιά γύρω του, όλα εντάξει. Σηκώθηκε από το κρεβάτι του, πήγε στο μπάνιο, έκανε γκριμάτσες στον καθρέπτη, αλλά κάτι μέσα του τον βασάνιζε. Τόσο ζωντανό όνειρο, ή μήπως...

Πετάχτηκε σαν να θυμήθηκε κάτι, ντύθηκε βιαστικά, και ανοίγοντας την πόρτα ξεχύθηκε στον δρόμο!

Λίγο αργότερα επέστρεψε κρατώντας έναν πυροσβεστήρα στα χέρια. Άναψε ένα χαρτί, κι άλλο, πολλά μαζί, έλουσε τον πυροσβεστήρα με οινόπνευμα, τα χαρτιά, λαμπάδιασε. Η φωτιά στα μάτια του σαν να εκδικείται. Σηκώθηκε αργά-αργά, μάζεψε σ' ένα χαρτοκιβώτιο βιβλία, δίσκους, φωτογραφίες, σημειώσεις, όσα χωρέσανε, και βγαίνοντας από το σπίτι του, τράβηξε τον δρόμο που τον οδηγούσε το όνειρο...

Μπήκε στο φαρμακείο αμίλητος κι ακούμπησε το χαρτοκιβώτιο πάνω στο πάγκο. Έβγαλε από την τσέπη του ένα χαρτί και το έδωσε στον έκπληκτο φαρμακοποιό λέγοντάς του: «παρακαλώ να μου εκτελέσετε αυτή τη συνταγή» ενώ με γαλήνιο ύφος πρόσθεσε: «έφερα μαζί μου τον ασθενή για να με βοηθήσετε στη χορήγηση».

Ο φαρμακοποιός εμβρόντητος ψιθύρισε διαβάζοντας το σημείωμα: «αναγομώσατε αμέσως μετά τη χρήση».

Ο Ρέμος Βεργής έβαλε τελεία στο κείμενό του με ανακούφιση. Πήρε να γείρει στην καρέκλα του να τεντωθεί ν' αφήσει χώρο να χασμουρηθεί με άνεση, μα πάνω στην κορύφωση χτύπησε το τηλέφωνο. Στο τέταρτο κουδούνισμα του τηλεφώνου ανταποκρίθηκε με δυσφορία.

«Εμπρός!».

«Ο κύριος Βεργής;».

«Παρακαλώ, ο ίδιος!».

«Καλησπέρα σας κύριε Βεργή, ονομάζομαι Δέτσικα Μυρτώ και είμαι δημοσιογράφος του περιοδικού “ΔΙ' ΕΥΧΩΝ”, και θα ήθελα μια συνέντευξή σας για το επόμενο τεύχος μας, που θα είναι επετειακό λόγω της ελεύσεως του τελευταίου έτους της χιλιετίας, και θεωρούμε την παρουσία σας απαραίτητη μια και είσαστε ένας από τους εκφραστές...».

«Στάσου, στάσου κοπέλα μου... πάρε μια ανάσα, κατάλαβα, συνέντευξη θέλεις;».

«Μάλιστα κύριε Βεργή...».

«Ωραία, μόνο που έδωσα μία πριν λίγες ημέρες στην εφημερίδα “ΕΒΔΟΜΑΔΑ”».

«Εμάς δε μας πειράζει κύριε Βεργή, εκτός αν σας ενοχλεί...».

«Όχι, όχι κοπέλα μου, γιατί να με ενοχλεί άλλωστε...».

«Πολύ ωραία λοιπόν, τι θα λέγατε για αύριο το πρωί στις 10.00;».

«Αύριο; Στις 10.00;».

«Μήπως έχετε κάποια δουλειά; Θέλετε λίγο αργότερα, στις 12.00;».

«Όχι, στις 10.00, στις 10.00 είναι καλύτερα!».

«Χάρηκα πολύ λοιπόν, αύριο στις 10.00, καληνύχτα κύριε Βεργή!».

«Καληνύχτα, καληνύχτα...».

Ο Βεργής κατέβασε το ακουστικό στη θέση του και μουρμούραγε απορημένος:

«Κοίταξε φίλε μου πέραση... τόσα χρόνια τίποτα... και τώρα ξαφνικά... ψάχνουν όλοι τον μπάρμπα-Ρέμο...».

6.

Το σπίτι των Καραχάλιων ήταν στην Εκάλη. Η Εκάλη αποτελούσε την τελευταία, οικιστική, προέκταση μιας μορφής, επίσης οικιστικής, αλαζονείας που διέκρινε τους πολύ πλούσιους από το 1950 περίπου κι έπειτα. Στην αρχή, ήταν το Κολωνάκι που τους συγκινούσε, άρχισαν όμως διάφοροι παρείσακτοι να «λυμαίνονται» τον ιερό τους τόπο και ξενιτεύτηκαν προς τον βορρά, όπου πρόσκαιρα ελλιμενίστηκαν στο Ψυχικό. Και εκεί όμως εδέχθησαν τη βάνουση επίθεση των βαρβάρων και εξαναγκάστηκαν σε απεμπόληση των κυριαρχικών τους δικαιωμάτων.

Επόμενος σταθμός η Κηφισιά. Φευ. Και εδώ οι εισβολείς δεν άργησαν να εφορμήσουν. Τότε σε μια εκδήλωση αγανάκτησης, αφού η πολιτεία δεν αναλάμβανε τις ευθύνες της, βγήκαν νύχτα στους δρόμους της Κηφισιάς, οπλίστηκαν θάρρος από την πίστη στον δίκαιο αγώνα τους και κήρυξαν το αντάρτικο του Κοκκιναρά. Εν μια νυκτί, κατέλαβαν όλο το δέλτα του χειμάρρου με το όνομα Κοκκιναράς, βορειοανατολικά της Κηφισιάς, το περιέφραξαν και εν ονόματι του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης ίδρυσαν την πόλη-κράτος κατά τα πρότυπα των Αθηναίων του Περικλή. Τη βάφτισαν δε, Πολιτεία.

Αλίμονο όμως. Η διαφθορά και η σήψη του κρατικού μηχανισμού οδήγησε κι αυτή την απόπειρα στην αποτυχία. Σε λίγα χρόνια κι αυτό το κάστρο είχε πέσει. Παρείσακτοι κι εδώ, με, τις οίδε, γενεαλογικές ρίζες μοιραζόντουσαν τον ίδιο αέρα, το ίδιο ηλεκτρικό ρεύμα, το ίδιο νερό. Παρακμή. Τότε ειπώθηκε και η φράση που έμεινε στην ιστορία ως ένδειξη θαρραλέας, αλυτρωτικής και ηρωικής στάσης στον ολοένα αυξανόμενο επικίνδυνα επεκτατισμό των παρείσακτων:

«Μα επιτέλους, ποιος κυβερνάει αυτόν τον τόπο;».

Είδαν κι απέιδαν οι ευγενείς του πλούτου, κι αναγκάστηκαν να συνθηκολογήσουν. Υπέγραψαν λοιπόν τη συνθήκη της Εκάλης. Τα συμβαλλόμενα μέρη συμφώνησαν στη δημιουργία μιας ανεξάρτητης οικιστικής ζώνης, στα βόρεια της Πολιτείας, που παραχωρήθηκε εξ ολοκλήρου κι αμετακλήτως, στους ευγενείς του πλούτου. Έτσι προέκυψε η Εκάλη. Με αγώνες και θυσίες.

Οι Καραχάλιοι, ο Γιάννος με την Τζένη, έμεναν στην Εκάλη τα τελευταία τέσσερα χρόνια. Η παρουσία τους εκεί, όπως και πολλών άλλων βέβαια, αποτελούσε τρανό παράδειγμα παραβίασης των συμφωνηθέντων με τη συνθήκη της Εκάλης. Εκσυγχρονισμός όμως. Ο Γιάννος αποτελούσε εξέχον και αντεπιπέλλον μέλος του.

Την παραμονή της πρωτοχρονιάς του 1999, οι Καραχάλιοι δεξιωνόντουσαν τον εκσυγχρονισμό στο σπίτι τους. Μεγάλη στιγμή. Μεγάλο και το σπίτι τους. Όλοι ήταν εκεί. Φυσικά ο Αλέξανδρος Κάλδης μετά της γοητευτικοτάτης συζύγου του Νάσιας.

Τα φώτα έμοιαζαν να πυρπολούν από νωρίς την τεράστια έπαυλη. Είχε μια κλιμάκωση ο φωτισμός, όσο βάθαινε η νύχτα στο μαύρο της, τόσο δυνάμωνε ο φωτισμός. Όταν άρχισαν να καταφθάνουν οι καλεσμένοι, η έπαυλη έμοιαζε μετέωρη στο άπλετο φως των περιστάσεων, και το μαύρο της νύχτας είχε αγγίξει το βάθος του βυθού του.

Η ατμόσφαιρα σατέν. Να εναλλάσσεται ο ιδρώτας με των πανάκριβων εσάνς τη «μύτη», να ρέει άφθονος ο καμπανίτης, φεγγοβολώντας την ευτυχία της επιτυχίας των παρισταμένων, ν' αστράφτουν μαργαριτάρια και διαμάντια καθώς απογυμνώνονταν σε υπέροχους, και μη, λαιμούς των γυναικών.

«Πολύ καλή χρονιά, δε συμφωνείτε;».

«Εξαιρετική! Είχαμε 30% αύξηση στα καθαρά κέρδη!».

«Μα όχι, για τη σαμπάνια μιλάω!».

«Α ναι, βεβαίως, βεβαίως, και το χρώμα όμως πως παιχνιδίζει με τις φουσαλίδες! Και το μπουκέτο, ω το μπουκέτο, λεμονανθοί με αρώματα από φρούτα... μήλο κι αχλάδι... ότι πρέπει για απεριτίφ...».

Παρέες των τεσσάρων ατόμων, δύο ζευγάρια συνήθως, σχημάτιζαν μικρές εστίες οχλοβοής, κι αναπαρήγαγαν φιλολογώντας την ηχώ των γεγονότων που αντανακλούσε η εξουσία τους. Ο χρόνος μέτραγε ανάποδα την παρουσία του, από μια γιγαντοοθόνη ειδικά αναρτημένη για την περίπτωση,

υπενθυμίζοντας την ελαφρότητα της απουσίας του για ολόκληρο το προηγούμενο διάστημα που εθεωρείτο παρών.

Συχνά πυκνά τα κινητά τηλέφωνα δονούνταν, παρεμβάλλοντας στην ατμόσφαιρα, σήματα παρουσίας, διαπιστευτήρια της μοναξιάς. Η μοναξιά, που απορρέει από την ανασφάλεια της επιτυχίας. Τι άλλο να σημαίνει, με τόσο κόσμο γύρω τους, να καλέσουν ή να κληθούν και να ανταλλάξουν λέξεις δίχως τόνους, δίχως αποσιωπητικά... Η κινητή τηλεφωνία που αναγόρευσε τα επιφωνήματα σε διάλογο, ίσως γιατί μέχρι την ανακάλυψή της, ο διάλογος ξεκίναγε με το πέρας των επιφωνημάτων... Επομένως στην εποχή της ταχύτητας και των συντομεύσεων έπρεπε να αποδελτιωθεί ο διάλογος και να αρκεσθούμε στη σημειολογία του.

Ο Κάλδης με τη Νάσια ήταν από τις περισσότερες ζωντανές παρουσίες. Αυτή, λουσμένη το φώς της γοητείας της, βάζοντας σύνορα στο θάμβος της την αρχοντιά της, με τουαλέτα μαύρη να ανθολογεί ιχνογραφώντας το κορμί της. Αυτός, πίσω από το γκρίζο, των κροτάφων, φόντο της επιτυχίας, να προβάρει την αυταρχικότητα της εξουσίας, το μοναδικό κουστούμι, που όπως έλεγε, του πήγαινε γι' αυτό και το φορούσε συνέχεια. Οι δύο τους αφίχθησαν αθόρυβα, όπως η νύχτα στο σκοτάδι του χειμώνα, μα η παρουσία τους γρήγορα εντοπίστηκε και γύρω τους διάφοροι, δήθεν αδιάφορα, προσέτρεχαν μήπως αρπάξουν «κωδικούς» από κουβέντες για τα μελλούμενα.

Ο Κάλδης έμοιαζε να το διασκεδάζει, υπερθεμάτιζε κιόλας τη φαντασία ορισμένων, αφήνοντας υπονοούμενα στα υπονοούμενά του. Πλήρης σύγχυση. Του άρεσε του Κάλδη αυτό το παιχνίδι. Όσο περισσότερα ψέματα, όση περισσότερη παραπληροφόρηση, τόσο περισσότερο απαραίτητος. Βλέπετε, ουδείς τολμούσε να αμφισβητήσει τον Κάλδη. Γιατί άλλωστε να το κάνει; Η σοβαροφανής παρουσία του, οι «πηγές» του, η διορατικότητά του, όχι, όχι ο Κάλδης ήταν ο θεματοφύλακας των αξιών μιας ολόκληρης εποχής, και ψέματα να έλεγε, έπρεπε να τα πιστέψουν, σίγουρα θα είχε τους λόγους του.

Από την άλλη μεριά, ο Κάλδης, γνωρίζοντας την αποπλιστική λογική των ισχυρών περί αλήθειας, όπου αλήθεια είναι το συμφέρον, σκόπιμα διέδιδε ψευδώς διάφορα γνωρίζοντας ότι στο τέλος θα εμφανίζονταν ως αληθινά, ακόμα κι αν εξακολουθούσαν να είναι ψέματα, γιατί υπήρχε συμφέρον να είναι αληθινά. Η διάψευση που πιθανόν να ακολουθούσε, απλά επιβεβαίωνε το ψέμα δια μέσου της αλήθειας της διαψεύσεως, ότι η αλήθεια της ειδήσεως ήταν ψέμα, επειδή διαψεύστηκε κι όχι επειδή δεν ήταν αλήθεια, επομένως η διάψευση κατέστησε ψέμα την αλήθεια, άρα...

«Κύριε Κάλδη! Όπως πάντα εν μέσω νεφών των θαμώνων της εξουσίας».

Ο κύριος Σταυρόπουλος, της γνωστής οικογενείας εφοπλιστών, συμμαθητής του Κάλδη και γνωστός για το δηκτικό του ύφος, είχε πλησιάσει την ομήγυρι έχοντας εγκλωβίσει από μακριά το βλέμμα του Αλέξανδρου Κάλδη, που μ' ένα μειδίαμα τον προσκάλεσε να τον απαλλάξει με την παρουσία του, από όλους αυτούς των οποίων την πρόσκληση καθόρισε η εξουσία της παρουσίας του, απαραίτητη προϋπόθεση για την εξάσκηση της δικής τους εξουσίας...

«Βεβαίως κύριε Σταυρόπουλε, άλλωστε παραφράζοντας τον Λόρδο Άκτον, όσο η εξουσία διαφθείρει, τόσο περισσότερο απόλυτοι στη διαφθορά των άλλων επιδιώκουμε να γίνουμε, για να έχουμε τον απόλυτο έλεγχο...».

«Στη δική μας διαφθορά κύριε Κάλδη;».

«Μα φυσικά, πώς αλλιώς όμως αν δεν ορίσουμε τα όρια του αυτοσαρκασμού της;».

Ο Διομήδης Σταυρόπουλος πλησίαζε προς το μέρος του Αλέξανδρου Κάλδη με το ένα χέρι, το αριστερό, να ξεκουράζεται στην τσέπη του παντελονιού του και το δεξί να συνοδεύεται με το ποτήρι από ουίσκυ. Αργά βήματα, με πάτημα βαρύ, κορμωστασιά άκαμπτης λεύκας σφυρηλατημένης με του Βαρδάρη τα σωθικά, βροντερή φωνή να βρέχεται από των ένρινων συμφώνων μια ασυμφωνία, πλησίαζε κι αδιαφορούσε για τους υπόλοιπους της συντροφιάς του Κάλδη, ήταν σαν να συνέχιζε μια συζήτηση που είχε ξεκινήσει από παλιά, τη διέκοπτε ο χρόνος και ο τόπος, και συνεχιζόταν, από το σημείο όπου είχε σταματήσει, κάθε που τόπος και χρόνος είχε για παρανομαστή τον μόνο αστάθμητο παράγοντα, για τον οποίο άξιζε να θυσιάσεις τα πάντα όπως συνήθιζε να λέει ο Κάλδης, το συμφέρον!

«Προς τούτο λοιπόν η αλαζονεία σας;».

«Η αλαζονεία μου είναι ο αυτοσαρκασμός της απόλυτης εξουσίας και ενθαρρύνεται από την απόλυτη καχυποψία μου...».

«Κύριε Κάλδη, μήπως απομακρύνεσθε;».

«Το αντίθετο, προσεγγίζω την εξουσία και γίνομαι εγώ το άλλοθι που χρειάζεται!».

«Νοιώθεις ότι διαφέρεις από τους άλλους Αλέξανδρε;».

«Με το χέρι στην καρδιά ναι, το ξέρεις Διομήδη, από παλιά τα έχουμε ξεκαθαρίσει αυτά, για μένα η διαφθορά είναι αναγκαία για τα αδιέξοδά μου, δεν παριστάνω τίποτα που να μην είμαι, για τους άλλους είμαι ένα άλλοθι για να διασκεδάζουν τη δική τους διαφθορά, εξαγοράζοντας την ευτυχία τους μέσω της δικής μου ομολογίας!».

«Όπως πάντα αιρετικός!».

«Ας πιούμε Διομήδη όπως τότε, μετρώντας παρουσίες οιονεί απόντων...».

«Ας πιούμε Αλέξανδρε...».

Οι δύο τους απομακρύνθηκαν στο χάος της δεξίωσης της οποίας στιγμιότυπο αποτελούσαν. Την ίδια ώρα κάπου αλλού, ο Ερμής Ζηρίτης δεξιωνόταν τη μοναξιά του, ως στιγμιότυπο μιας τάξης πραγμάτων που διέπονται από το χάος, ενώ ταυτόχρονα, ο Ρέμος Βεργής προετοιμαζόταν να δεξιωθεί τη συντάκτρια Μυρτώ Δέτσικα του περιοδικού “ΔΙ’ΕΥΧΩΝ” στο σπίτι της, παρέα με την παρέα της, κι ο Δεύκος Σωτηρίου χρονομετρούσε την απόσταση από την καθιέρωση αντίστροφα με τη χρονολογία της σαμπάνιας που κατανάλωνε σε κάποιο chalet στην Ελβετία. Όσο παλαιότερη η σαμπάνια μέρα με την ημέρα, τόσο πλησίαζε στον στόχο του. Παραμονή πρωτοχρονιάς του 1999 κι ο Σωτηρίου θα την υποδεχόταν με μια Dom Perignon του 1976! Κι ήταν μόλις 35 ετών!

Η Νάσια; Α ναι, η Νάσια!

Η Νάσια λοιπόν γλίστρησε από τη διακριτική αγκαλιά του Κάλδη και χάθηκε να χαζεύει το πλήθος συλλέγοντας κολακευτικά σχόλια που σαν να ήταν πέρλες τα έκανε περιλαίμιο και καμάρωνε μέχρι να βρεί την Τζένη, να αναπνεύσει, να κουτσομπολέψει, να κοροϊδέψει, να κοροϊδευτεί... Αναζητούσε την ελαφρότητα με παρρησία, να κολυμπήσει ήθελε ανερυθρίαστα στο χάος του κενού μιας ηλίθιας σκέψης. Κάτι τέτοιες στιγμές αναρωτιόταν πώς είναι να είναι κανείς ηλίθιος. Δεν έβρισκε απάντηση και τότε ψέλλιζε «Μα τι ηλίθια που είμαι, Θεέ μου!». Και συνέχιζε να ομφαλοσκοπεί βυθομετρώντας την ανία της με τις φορές που βρισκόταν σε παρόμοια θέση.

Την ίδια στιγμή, κάπου στην Κυψέλη, κατέφτανε ο Ρέμος Βεργής στο σπίτι της δημοσιογράφου Μυρτώς Δέτσικα, προσκεκλημένος για την παραμονή της πρωτοχρονιάς. Δεν το είχε πολυσκεφτεί όταν αποδέχθηκε την πρόσκληση, αμέσως μετά το πέρας της συνεντεύξεως από τη νεαρή δημοσιογράφο για πρωτοχρονιάτικο ρεβεγιόν, απάντησε αυθόρμητα καταφατικά, θεωρώντας ιδανική ευκαιρία να συνευρεθεί πρωτοχρονιάτικα με νεολαίους, είχε και το συμβολισμό της η συγκυρία. Άλλωστε αιφνιδιάστηκε ευχάριστα όταν χωρίς πολλές περιστροφές και υπονοούμενα, η νεαρή δημοσιογράφος διάλεξε για grand finale της συνεντεύξεως την ερώτηση:

«Πού θα κάνετε παραμονή πρωτοχρονιάς κύριε Βεργή;».

σαν να του πέταγε επιδέσμους για να φασκιώσει άδηλες πληγές είχε νοιώσει, κι αντέδρασε αυθόρμητα:

«Στο πουθενά του μέλλοντός μου!».

Η μικρή έμοιαζε να περιμένει μια τέτοια απαισιόδοξη απάντηση και πριν τελειώσει ο απόηχος της έμφασης του μονήρους θαυμαστικού αντέτεινε:

«Το δικό σας μέλλον μπορεί και να καθορίζει το αυριανό παρόν μου, το δικό σας «πουθενά» μπορεί και να βρίσκεται στο πουθενά του παρόντος μου, ελάτε λοιπόν σπίτι μου, θα είμαστε μια παρέα φίλων, θα είναι τιμή μας να προσδιορίσετε μέσω ημών το αδιέξοδο του δικού σας παρόντος!».

«Αν μη τι άλλο» σκέφθηκε ο Βεργής «η νέα γενιά διαθέτει εκτός από θράσος και χιούμορ» και φυσικά δέχθηκε την πρόσκληση.

Εκείνο το βράδυ λοιπόν, παραμονή πρωτοχρονιάς του 1999, ο Ρέμος Βεργής πήρε για θάρρος από την αποφασιστικότητα της Μυρτώς, δύο σαμπάνιες Bruno Paillard να αποθαρρύνει τον πιθανό γλωσσοδέτη και ένα κουτί πούρα, «unisex», όπως χαριτολογώντας τα παρουσίασε ο καπνοπώλης για να δηλώσει την απήχηση που είχε η συγκεκριμένη μάρκα στο καταναλωτικό κοινό.

Στο κατώφλι της εξώπορτας κοντοστάθηκε, όσο να φτερουγίσει μια ανάσα του, μετά ψελλίζοντας: «σιγά να μην είναι κι ο Ρουβίκωνας!» πάτησε το κουδούνι δυνατά λες και θ' ακουγόταν δυνατότερα, για τρία δευτερόλεπτα.

«Ναι;».

«Βεργής, Ρέμος Βεργής!».

Η νεανική φωνή άφησε ένα επιφώνημα έκπληξης να σεργιανάει στ' αυτιά του Βεργή, καθώς ανέβαινε στον έκτο και τελευταίο όροφο, όπου και το διαμέρισμα της Μυρτώς Δέτσικα. Κι όταν ο ανελκυστήρας σταμάτησε, έχοντας φέρει τον Βεργή πλησίον στο τελευταίο αγκυροβόλι πριν την αλλαγή του χρόνου, σαν οπτασία φανερώθηκε, η Μυρτώ Δέτσικα. Εκεί στο γύρισμα του χρόνου, ίσως του τελευταίου από τους χρόνους του Βεργή, καθώς το φως στον διάδρομο είχε προλάβει να τελειώσει, κι από την ορθάνοικτη την πόρτα αντιφέγγιζε η Ακρόπολη χορτάτη από φωτισμούς, έστεκε συνεσταλμένη να χαμογελά.

Ο Βεργής θαμπώθηκε αντικρίζοντας την, θεσπέσια γοητευτική με ένα λευκό μεταξένιο φόρεμα, σαν να αιωρείτο θαρρούσες πάνω της με αγαλμάτινες τιράντες, μικροκαμωμένη και διοπτροφορούσα.

«Ήρθατε λοιπόν!».

κι άπλωσε χαριτόβρυτα τα δύο της χέρια να προϋπαντήσουν τον ερχομό του.

«Περάστε!».

Ο Βεργής ένοιωσε ένα σφίξιμο, μια ανατριχίλα, σαν να κατηφόριζε ιδρώτας τη ραχοκοκαλιά μιας απρόσμενης συγκίνησης. «Θα μπορούσε να είναι και κόρη μου» σκέφτηκε και έκανε να διαβεί την είσοδο.

«Ευχαριστώ πολύ Μυρτώ» κι έπιασε τα βήματά του να δειλιάζουν να χαρούν το πέταγμα τους.

«Ελάτε λοιπόν!» και για να τον ενθαρρύνει περισσότερο, τον έπιασε από το ελεύθερο το χέρι, κι ακροστηρίζοντας τη λάμψη της στα δύο της πόδια, τον φίλησε στο μάγουλο σαν θυγατέρα τον πατέρα της. Ύστερα γύρισε ανεπιτήδευτα προς τους καλεσμένους της κι αποφώνησε:

«Παιδιά, ο Ρέμος Βεργής..., απόψε μας κάνει την τιμή να μοιραστεί μαζί μας την παρουσία του...».

Ο Βεργής σαστισμένος, αντίκρισε ζευγάρια μάτια να ισορροπούν στη ματιά του με τη λάμψη τους, κόντρα στη λάμψη της σιωπής που ανέδιδε πεφωτισμένη η Ακρόπολη.

«Καλησπέρα σε όλους..., η τιμή είναι δική μου, να συνευρίσκομαι στη δύση μιας εποχής... γεμάτης ενοχές δικές μας..., της γενιάς μου εννοώ, που χωρίς αιδώ ενεχυράσαμε σ' εσάς, αξιώνοντας να απενοχοποιηθούμε, ενοχοποιώντας τη δική σας γενιά... αφαιρώντας από σας το δικαίωμα στη χρήση πάσης φύσεως τόνων... δήθεν γιατί η απειρία σας, θα έβαζε περισπωμένη στα κεκτημένα μας... τρομάρα μας!...».

Η τσάντα με τις σαμπάνιες και τα πούρα δυσκόλεψε την κίνηση του δεξιού χεριού καθώς αυθόρμητα τινάχτηκε για χωροθέτηση των λόγων του, κι ανάγκασε τη Μυρτώ διακριτικά, μην και του διώξει τον οίστρο του, να τον απαλλάξει από το βάρος της.

«...Καθόλου έντιμο, αν και πιστέψτε με, δεν έπρεπε να περιμένετε και καλύτερη συμπεριφορά από εμάς που δικαιολογήσαμε την ατιμία μας μέσα από την ποινικοποίηση της κοινωνίας...».

Ηγεμονικός απλώθηκε ο απόηχος της ενοχής. Τα δευτερόλεπτα σαν να κλονίστηκαν εγκλωβισμένα στην ασημαντότητα του ρόλου τους εκείνης της άπειρης στιγμής. Σαν να στριμώχνονταν κατά μυριάδες στο κενό του ήχου των αποσιωπητικών, που λες και σκοπίμως τόνισε ο Βεργής, για να συρματοπλέξουν στην απολογία του, αυτή του τη συγνώμη.

«Κύριε Βεργή, πιστεύω ότι ζούμε στην εποχή της άνω τελείας, έχουμε λοιπόν άλλοθι στο πρόσχημα να μην τελειώνουμε τίποτα από όσα ξεκινάμε, ούτε καν μια ολόκληρη φράση, παράλληλα δεν είμαστε υποχρεωμένοι να ξεκινήσουμε την επόμενη με κεφαλαίο γράμμα..., μην απολογείσθε λοιπόν για την «απαγόρευση» των τόνων από τη ζωή της δικής μας γενιάς... δε μας ακουμπάει, και ξέρετε γιατί;... Απλούστατα η γενιά σας, η κάθε γενιά, χρησιμοποιεί, βλακωδώς, διαφορετική γραμματική από αυτήν της κάθε επόμενης γενιάς!... Άρα απαγορεύεται αυτό που για μας δεν υπάρχει!... Φοίβος Βρανάς, ειλικρινά χαίρομαι κύριε Βεργή!».

«Έτσι είναι αγόρι μου...» και μέσα στα μάτια του Βεργή ζευγάρια σπίθες χόρευαν φουντώνοντας τη φλόγα ενός υφέρποντος ενθουσιασμού.

«...πράγματι παιδιά, άλλη γραμματική, σκεφτήκατε ποτέ τη διαφορά του «έγχρωμον» από το «χρωματιστό», στο πρώτο κυριαρχούν τα σύμφωνα της συγχορδίας, στο δεύτερο τα φωνήεντα του εντυπωσιασμού, γι' αυτό και συνοδεύεται τις περισσότερες φορές με θαυμαστικό!».

«Και τι γίνεται λοιπόν κύριε Βεργή, θα απιθώσουμε την ελπίδα στον εντυπωσιασμό των θαυμαστικών;... Αντιγόνη Περίδου, χαίρομαι ιδιαίτερω!».

«Η ελπίδα Αντιγόνη μου, είναι από μόνη της θαυμαστικό, και με απλή αναστροφή γίνεται ερωτηματικό για όλους όσους εντυπωσιάζονται με το διηνεκές της παρουσίας της, ας μη δίνουμε λοιπόν προέκταση στην πίστη αυτών που δεν ελπίζουν!».

«Κινδυνεύουμε να γίνουμε γραφικοί επομένως κύριε Βεργή; Πάρις Αναγνωστόπουλος, χαίρω πολύ!».

«Η ενασχόληση με την αναζήτηση της αλήθειας, ενέχει τη γραφικότητα ως συστατικό στοιχείο της, γιατί η αλήθεια στηρίζεται στη γραφικότητα, και στην πραγματικότητα αυτού που την ισχυρίζεται, εκ των πραγμάτων λοιπόν η αλήθεια είναι η γραφικότητα αυτού που πιστεύει ότι, οτιδήποτε διαφορετικό από αυτό, την αλήθεια δηλαδή, είναι ψέμα!... Επομένως ο μόνος κίνδυνος είναι να πιστέψετε ως αλήθεια, αυτόν τον κίνδυνο!».

«Δεν υπάρχουν κίνδυνοι που να μας απειλούν δηλαδή;... Δήμητρα Ροΐδη, χαίρομαι ιδιαίτερω κύριε Βεργή!».

«Ο κίνδυνος, παραφράζοντας τον Θουκυδίδη, απειλεί αυτούς που τον αγνοούν, εσείς όμως τουλάχιστον, για να μην πω μετά βεβαιότητας, τον υποψιάζεσθε, απλά δεν τον έχετε εντοπίσει, γιατί ακόμα δε νοιώθετε να απειλείσθε, έτσι δεν είναι;... Συνεχίστε λοιπόν... Ας μην μπορείτε να τον εντοπίσετε, φθάνει που ξέρετε πως υπάρχει... κι απειλήστε τον εσείς πρώτοι, απειλήστε όλους τους κινδύνους αναγνωρίζοντας τον φόβο σας, τους φόβους σας, μέσα από τους φόβους του διπλανού σας, μοιραστείτε την υποψία του κινδύνου που δεν απειλεί ακόμη, αλλά προειδοποιεί, έτσι θα θωρακίσετε την επίθεσή σας, από μια ενδεχόμενη καλύτερη άμυνα!».

«Αυτό κάνετε τόση ώρα κύριε Βεργή;... Θωρακίζετε την επίθεσή σας; Είμαι η Δέτσικα Μυρτώ και παρακαλώ να καθίσετε όπου σας βολεύει, τόση ώρα σε ορθία στάση σας κουράσαμε, ζητώ την κατανόησή σας εκ μέρους των συνδαιτημόνων μου, αλλά δε μας τυχαίνει συχνά να «ανακρίνουμε» πνευματικούς ανθρώπους του επιπέδου σας!».

«Ευχαρίστως να καθίσω, αν ακολουθήσουν και οι υπόλοιποι, θα πρότεινα μάλιστα προς επίρρωση του ισχυρισμού σας, περί θωρακίσεως της επιθέσεώς μου, να έχω ένα ούισκυ ή ένα ποτήρι κόκκινο κρασί εάν υπάρχει!».

Στο σπίτι της Μυρτώς, κυριαρχούσε το βελούδο, τα κεριά και πίνακες ζωγραφικής διαφόρων τεχνοτροπιών. Ο Ρέμος Βεργής, αγνάντεψε πρώτα λίγο τον χώρο, και μετά σωριάστηκε σε μια βελούδινη πολυθρόνα στο jazz χρώμα της μουσικής που στήριζε την προσωρινή παύση ενός διαλόγου ήχων, ώστε η ηχώ της ακοής των παρευρισκομένων να πλουτίσει τη σιωπή τους, στο διαπασών της ησυχίας.

«Σας έφερα πάγο και ποτήρι, ούισκυ απ' ότι βλέπετε στο τραπέζι, ποιο προτιμάτε;».

«Αφήνω την οικοδέσποινα να διαλέξει!».

Η Μυρτώ προτίμησε ένα καπνιστό από τα Highlands, το σέρβιρε δίχως πάγο στο κρυστάλλινο ποτήρι και το απίθωσε ανεπιτήδευτα στο τραπέζι. Σεμνά διαγράφηκε από το σκύψιμό της η συστοιχία του μεταξένιου στήθους της, ωστόσο ο Βεργής ντράπηκε πατρικά, προστρέχοντας στη θέα της Ακρόπολης, που πρόστυχα εξέδιδε την ήβη της καθώς χρωματιζόταν έγχρωμα για να δηλώσει τη διαθεσιμότητά της. Ο Βεργής έπιασε το ποτήρι, σηκώνοντάς το ψηλά να ευχηθεί.

«Στην υγεία σας, όσο κοινότυπο κι αν ακούγεται, πιστέψτε με, είναι το πολυτιμότερο από τα πολύτιμα της ζωής μας η υγεία της!».

Τα ποτήρια υψώθηκαν διαγράφοντας την υποτείνουσα της συγκατάβασης στη γεωμετρία της αλήθειας περί φθοράς...

«Λοιπόν...» η Μυρτώ προσπάθησε να αλλάξει κλειδί του σόλ, να φωταγωγήσει τη συζήτηση με άλλο μέτρο, όπου οι νότες γίνονται κεριά και αναβοσβήνουν με το θρόισμα των φύλλων των βλεφάρων των ματιών...

«...λοιπόν κύριε Βεργή...».

Τα μάτια όλων ευθυγραμμίστηκαν με της Μυρτώς, κι ανέμεναν καρτερικά, αγκιστρωμένα στο δικό της αποσιωπητικό, το μερτικό τους από τη διανομή στις στίξεις που θ' αποφάσιζε ο Βεργής, παραγωγός και σκηνοθέτης μιας παράστασης προσχεδιασμένης από άλλους για να χορογραφηθεί από αυτόν.

«...πείτε μας για την ποινικοποίηση της κοινωνίας...».

«Κακούργα κοινωνία, τι άλλο να πώ! Προσπαθήστε να θυμηθείτε πόσες φορές το έχετε ακούσει και βγάλτε τα συμπεράσματά σας!».

7.

Το ξημέρωμα της πρώτης ημέρας, μιας εχθρικής χρονιάς όπως αποδείχτηκε το 1999, βρήκε τους πλείστους των Αθηναίων μεθυσμένους. Όχι τόσο λόγω της ημέρας, όσο γιατί το αλκοόλ βοηθούσε να ξεπλένονται τα συναισθήματα και να παραδίδονται στο λευκότερο λευκό τους, έτοιμα να ξαναλεκιασθούν, να τσαλαπατηθούν, να επαναφορτίσουν αντιδράσεις, μέχρι την επόμενη την πλύση. Ήταν μια καλή ευκαιρία επομένως, να γίνει ένα καλό ξεκαθάρισμα και σ' αυτό πολύτιμος αρωγός ώστε να ευδοκιμήσει το εγχείρημα στάθηκε το αλκοόλ.

«Φωνάξτε μου γρήγορα τον κύριο Σωτηρίου».

«Μάλιστα κύριε Κάλδη!».

Ο Κάλδης είχε εισβάλλει φουριόζος, με εμφανέστατη μια περικοκλάδα τσαντίλας στην όψη του, στο γραφείο του, αρνούμενος να μοιραστεί ευχές για το σωτήριο νέον έτος με τους υπαλλήλους του. Έκλεισε την πόρτα του γραφείου του με δύναμη, κι έπιασε παράθυρο στη θέα, που πάντα λειτουργούσε σαν αγχολυτικό, της αδιάκοπης ροής των αυτοκινήτων, που διαγωνίζονταν στο πέρασμα με κόκκινο σηματοδότη, απελευθερώνοντας τις πράσινες, άρα οικολογικές, ανησυχίες τους. Σύμφωνα με αυτήν τη λογική, η επανεκκίνηση ενός σταματημένου, λόγω κόκκινου σηματοδότη, αυτοκινήτου, απελευθερώνει, επειδή ζορίζεται, μεγαλύτερη ποσότητα αιθαλομίχλης, άρα αν δε σταματήσεις στο κόκκινο, συμβάλλεις στον περιορισμό αυτού του επικινδύνου χημικού αερίου!

«Περάστε κύριε Σωτηρίου!».

«Με ζητήσατε κύριε Κάλδη... Καλή χρονιά κι από κοντά!».

«Κύριε Σωτηρίου... οι μαλάκες κι οι μη έχοντες στον ήλιο μοίρα εύχονται... γιατί είναι οι μόνοι που δεν έχουν να χάσουν τίποτα ελπίζοντας...».

«...όπως νομίζετε κύριε Κάλδη...».

«Κύριε Σωτηρίου, εγώ δεν είμαι από τους ανθρώπους που νομίζουν... εγώ ξέρω, κι αφήνω τους άλλους να νομίζουν!... Αυτή είναι η δουλειά μου... γι' αυτό πληρώνομαι χοντρά, για να ξέρω!... ό,τι οι άλλοι νομίζουν!».

«...μάλιστα, κύριε Κάλδη...».

«Έλα τώρα, άφησε αυτό το μισοκακόμοιρο ύφος των αποτυχημένων... Πώς πέρασες στη Βιέννη;».

«Στο Λουγκάνο ήμουνα κύριε Κάλδη...».

«Το ίδιο είναι... Σημασία έχει με ποιους ήσουν, όχι πού!».

«Ε... ναι... βεβαίως, καταπληκτικά ήταν κύριε Κάλδη!».

«Μπράβο, μπράβο... λοιπόν... άκου να δεις τώρα, το περιοδικό “ΔΙ' ΕΥΧΩΝ”, το τεύχος Ιανουαρίου το διάβασες;».

«Όχι δεν έχω προλάβει, το έχω στο γραφείο μου...».

«Καλά δεν πειράζει, έχει συνέντευξη του Ρέμου Βεργή, γι' αυτό σε φώναξα...».

«...ξέρετε, δε μου είχε πεί τίποτα...».

«Ούτε αυτός το ήξερε όταν πήγες, μετά την έδωσε τη συνέντευξη!».

«Τι θέλετε να κάνουμε τώρα κύριε Κάλδη;».

«Θα ξαναπάς, για νέα συνέντευξη!».

«Μα έχουμε μία αδημοσίευτη... με ποια δικαιολογία τώρα...».

«Δε χρειαζόμαστε δικαιολογία για να αιτιολογήσουμε μια επιθυμία Δεύκο... αυτός πρέπει να αιτιολογήσει το δίκαιον του λόγου του... κι εμείς είμαστε το μέσον γι αυτό!».

«Κι αν αρνηθεί κύριε Κάλδη;».

«Πρώτον έχεις τον τρόπο σου να πείθεις... φημίζεσαι... και δεύτερον ο Βεργής δεν έχει περιθώρια χρόνου να αρνηθεί...».

«Τι εννοείτε κύριε Κάλδη;».

«Δεν εννοώ τίποτα... ξέρω! Κανόνισε τη συνέντευξη... για χθες!».

Ο Δεύκος Σωτηρίου έφυγε απορημένος να μετράει τις ενστάσεις του χρεώνοντάς τες στο χαλαρό των ημερών. Ο Κάλδης άναψε τσιγάρο κι άνοιξε «ραδιόφωνο» επαφής με τη γυναίκα του, τη Νάσια που, όπως πάντα τις πρωινές ώρες, ξόδευε τον χρόνο της αγοράζοντας ανία. Εκείνη την ώρα ήταν στο jeep, κι οδηγούσε τραγουδώντας, «...πιο καλή η μοναξιάαα...», κι ας είχε για υπόκρουση κάτι σε Μάλερ ή Σιμπίλιους ή Σοστακόβιτς πριν από το Λένιγκραντ. Έκλεισε την αντέννα με την ήττα του, ανοίγοντας διάυλο με την εξουσία.

«Πάρε μου τον υπουργό...».

Πίσω στο γραφείο του ο Σωτηρίου αναζητούσε έρμα να πλοηγήσει το μετέωρο του άγχους του. Άρχισε να ψάχνει στο αρχείο του τις συνεντεύξεις της προηγούμενης, ιδιαίτερα επιτυχημένης, χρονιάς, προσπαθώντας να υφάνει τον ιστό της ισορροπίας του, η οποία ομολογουμένως είχε διαταραχθεί, μετά την απροσδόκητη συζήτηση με τον Αλέξανδρο Κάλδη. Περιδιαβάζοντας τα κείμενα των συνεντεύξεών του, άρχισε να επαναφέρεται τροχοδρομώντας σιγά-σιγά στο θεσμικό πλαίσιο της αδιαφιλονίκητης κυριαρχίας του στον επίγειο χώρο της life-style δημοσιογραφίας. Η ματιά του έπιασε να στιλβώνει το πληγωμένο του εγώ κι ολοκλήρωσε την περιπέτεια με τον «ειδεχθή» κόσμο της ανασφάλειας πέφτοντας πάνω στο ειδοποιητήριο της τελευταίας μισθοδοσίας του, που δεν περιλάμβανε το bonus.

«Έχει δίκαιο ο Κάλδης» ψιθύρισε, αποτεφρώνοντας τις μύχιες ένοχες σκέψεις του, ανάβοντας το πρώτο από τα δύο πούρα που κάπνιζε ημερησίως, και καταπιάστηκε με την ανάγνωση της συνεντεύξεως του Βεργή στο “ΔΙ’ ΕΥΧΩΝ”. Τελείωσε μαζί της βιαστικά, λες κι εκσπερμάτωνε με αγοραίου έρωτα γυναίκα, κι αμέσως τηλεφώνησε στον Ρέμο Βεργή.

«Ο κύριος Βεργής;».

«Εγώ είμαι αυτός... Ποιος είναι;».

«Δεύκος Σωτηρίου στο τηλέφωνο κύριε Βεργή, από την εφημερίδα “ΕΒΔΟΜΑΔΑ”, χρόνια πολλά και καλή χρονιά!».

«Α... καλώς τον, καλή χρονιά και σ’ εσένα... Καλή χρονιά...».

«Κύριε Βεργή θα ήθελα μια συνέντευξή σας...».

«Μα σας έδωσα... δεν έχει περάσει μήνας!».

«Ακούστε... θα σας μιλήσω ειλικρινά... δε μου αρέσει η προηγούμενη, δεν είναι καλή... πιστέψτε με... θα ήθελα κάτι πιο αντιπροσωπευτικό από σας... μπορούμε να κάνουμε πολύ καλύτερη... τι λέτε λοιπόν;».

«Ξέρω κι εγώ τι να σου πω... δεν έχεις κι άδικο... ήμουν σε διάθλαση σκέψεων τότε..., όμως έδωσα και στο “ΔΙ’ ΕΥΧΩΝ” συνέντευξη... δημοσιεύθηκε κιόλας!».

«Ναι... το ξέρω... εμένα και την εφημερίδα μου δε μας ενοχλεί, οπότε τι λέτε για αύριο το πρωί στις 10.00;».

«Αύριο;... ναι... αύριο δεν έχω αντίρρηση, εντάξει!».

Έκλεισαν το τηλέφωνο αμφοτέρω υπομειδιώντας, έκαστος για διαφορετικούς λόγους. Ο Σωτηρίου γιατί πέτυχε ευκολότερα του αναμενόμενου τον σκοπό του, κι ο Βεργής γιατί ξαφνικά συνειδητοποίησε ότι όσο αυξανόταν το ενδιαφέρον για το πρόσωπό του, τόσο πολλαπλασιαζόταν μια ευφορία στη ψυχή του, εφάμιλλη αυτής του ξεκινήματός του στα λογοτεχνικά δρώμενα πριν από περίπου είκοσι πέντε χρόνια!

«Τι μου συμβαίνει;» αναρωτήθηκε, και έπιασε να χαζεύει στο παράθυρο το γκρί της πόλης, πως καθρεπτιζόταν στις μπαλκονόπορτες των διαμερισμάτων, και γύρναγε στα μάτια του σαν αντηλιά φλεγόμενων χρωμάτων.

Πήρε να βρέχει στην Πατησίων. Από εκείνες τις βροχές, σαν 78 στροφών ακούσματα, που νανουρίζουν έτσι πολεοδομώντας τις σταγόνες τους. Ο Βεργής ανταποκρίθηκε στο κάλεσμα και βγήκε στο μπαλκόνι του να θυμιατίσει την ανάταση, με του ουράνιου τόξου την ετυμηγορία. Ύστερα έπιασε να ιχνογραφήσει.

«Ράμφη βροχής

λογχίζουν χαριτόβριτα την πεδιάδα.

Από ψηλά, του Άι Λιά ο θώκος ξεφωνίζει,

απαστράπτοντας το άσπρο του,

στο γκρί βελούδο του ουρανού.

την ίδια ώρα

κύματα πέπλα του μαίστρου κορφολογάνε τα σπαρτά,

ενω καμπάνες γιορτινές, κλείνουν το πλάνο οι σταγόνες.

Προχωρώντας,

στο μονοπάτι των αισθήσεων προς άγραν του δάσους των ξωτικών,

βασιζόμενος στις αφηγήσεις των χωρικών,

σκηνοθετώ και αφουγκράζομαι.

Ξώβεργες στα πατήματα του δάσους οι ανεμώνες.

Θαρρείς πως χρώματα για γράμματα

το δάσος έχει στο αλφάβητό του.

Πρέπει να κοντεύω.

Θαμπώνει η πάχνη το χορτάρι,

τονίζοντας,

φωνήεντα πρώτα τις μαργαρίτες,

έπειτα πιάνοντας συγχορδία ένα αντάτζιο συμφώνων με πετροκέρασα κι

αγριοτριαντάφυλλα.

Στα ψηλά του βλέμματός μου,

πιάνουν χορό τα κυπαρίσσια με τις λεύκες,

στέκουν και χαριεντίζονται,

σαν να σνομπάρουν,

τη βλοσυρότητα της αρχοντιάς του δάσους των πλατανιών που ακολουθεί.

Το δάσος των ξωτικών.

Ο Θρύλος λέει,

πως εμφανίζονται ανήμερα του προφήτη Ηλία.
 Στο χάραμά της η γιορτή,
 τα βρίσκει να χορεύουν και να τραγουδάνε,
 στη δύση της γίνονται πουλιά και χάνονται μέσα στον αντίλαλο του δάσους.
 Άμα τα δείς,
 σου παίρνουν όλους τους ήχους από τα αυτιά,
 αφήνοντάς σου,
 το τραγούδι τους.
 Άμα τα ακούσεις,
 χάνεις από τον ορίζοντα τα χρώματα,
 και βλέπεις πια μόνο την αντηλιά πριν το σκοτάδι.
 Αν όμως προλάβεις,
 κοιμηθείς,
 σε νανουρίζουν με του αηδονιού την προφορά και την ματιά του κούκου,
 κι όταν με το ξημέρωμα ξυπνήσεις,
 ότι ποθείς,
 εύκολα θα το κατακτήσεις.
 Δεν μπαίνω.
 Φοβάμαι.
 Την ακοή των λουλουδιών που μου αρέσουν δε θέλω να τη μοιραστώ.
 Την όραση των ήχων ενός ουράνιου τόξου εν μέσω καταιγίδας, θέλω να την
 αγγίζω.
 Άλλωστε, αυτά ποθώ, αυτά που έχω.
 Όχι, δε θα μπω».

Σουρούπωνε στο μενεξεδί όταν τελείωσε. Ντύθηκε βιαστικά και πήρε δρόμο στο περπάτημα του ονείρου του. Βρέθηκε να βαδίζει στις σκιές της άγουρης νύχτας συλλαβίζοντας τα αποτυπώματά του. Όσπου κουράστηκε την περιπλάνηση κι αφέθηκε να οδηγηθεί σε ένα από τα αγαπημένα στέκια. Μπαρ: ο θείος Κουρνόγαλλος. Ένα από τα ελάχιστα μπάρ που σέρβιρε μουσική και αλκοόλ χωρίς να κινδυνεύεις από τροφική, ή άλλου είδους, δηλητηρίαση. Γκροτέσκο ατμόσφαιρα. Οι σερβιτόροι κόκκινο φράκο με ημίψηλο Harlem Globe Trotters και παντελόνι τζιν, ο μπάρμαν με μανσέτες και καπελάκι bookmaker και ο d.j. με περιβολή μαγείρου. Η διακόσμηση απλή. Ένας αμφιθεατρικός χώρος, όπου αντί εδράνων υπήρχαν μπάρες με μονά καθίσματα. Καθόσουν, έπινες, άκουγες, συζητάγες (όχι υποχρεωτικά), έβλεπες, έφευγες κι ήταν σαν να είχες σημειώσει την απουσία σου από το αλλόκοτο της

πραγματικότητας, για όσο διάστημα συναθροίζοσυν στην πραγματικότητα ενός αλλόκοτου μπάρ. Αυτό ακριβώς άρεσε στον Βεργή. Αυτή η σημειολογία. Ειδικά εκείνο το βράδυ, ένοιωσε αδήριτη την ανάγκη να απουσιάσει από την πραγματικότητα. Ήθελε να ζήσει, ήθελε να ζήσει παραπάνω από το όριο των έξι, το πολύ, μηνών του δόκτορος Σκορδόπουλου.

Παρήγγειλε ποτό, ούισκυ σαν αυτό που είχε πιεί στο σπίτι της Μυρτώς, άναψε τσιγάρο και άρχισε να γελάει. Είχε ανακαλύψει την ελπίδα μόλις έπιασαν τα χρώματα να ζωντανεύουν στην παλέτα του. Βγήκαν μπροστά στη σκέψη του κι άρχισαν την παρέλαση όλα του τα πινέλα.

«Με συγχωρείτε...», ένας νεαρός από δύο καθίσματα απόσταση, σαν να φυγάδευσε μια παράκληση δέσμια τις οίδε τύψεων, κάνοντας τον Βεργή να αποκριθεί με ένα χαμόγελο σωτήρα.

«Παρακαλώ...».

«Ο κύριος Βεργής; Ο συγγραφέας;».

«Ναι, αυτοπροσώπως!».

Ο νεαρός πλησίασε εγγύτερα το βλέμμα του με έκπληξη ένστολη αποριών.

«Είστε καλά... δηλαδή... πέρασε ένας μήνας περίπου... θέλω να πώ... φαίνεστε πολύ καλά!».

«Τι εννοείτε νεαρέ μου... από τι σημαντικό πέρασε ένας μήνας;».

«Έχετε δίκαιο, συγγνώμη... δεν ξέρω τι λέω... διάβασα ένα βιβλίο σας... πριν από έναν μήνα... αυτό που έχει τίτλο ένα χαμόγελο...».

«Ένα μισό χαμόγελο σιωπής...».

«Ναι αυτό! Καταπληκτικό βιβλίο!».

«Σ' ευχαριστώ νεαρέ μου... δε μου είπες το όνομά σου όμως!».

«Χίλια συγγνώμη κύριε Βεργή!».

Ο νεαρός πετάχτηκε να σηκωθεί, να αφιππεύσει και παραλίγο να κατακρημνισθεί, κι αυτό γιατί αθέλητα όπως σπηρούνισε το κάθισμά του, προκάλεσε διαταραχή στο κέντρο βάρους, ευτυχώς όχι ικανή να το μετατοπίσει, παρά μόνο να το ταρακουνήσει, γελοιοποιώντας έτσι απλά τον αιφνιδιασμό του.

«Ερμής Ζηρίτης, χαίρω πολύ!» τείνοντας το χέρι του να αγκαλιάσει του Βεργή.

«Παρομοίως!» έδωσαν τα χέρια, κι απελευθερώνοντάς τα, αναζήτησαν αμφοτέροι τσιγάρο, να εκτονώσει την αμηχανία τους.

«Με τι ασχολείσαι Ερμή;» ο Βεργής ανέλαβε την πρωτοβουλία της συζήτησης.

«Με τους υπολογιστές! Είμαι μηχανικός λογισμικού σε μια εταιρία».

«Ενδιαφέρουσα απασχόληση! Δεν είναι;».

«Δε βαριέστε κύριε Βεργή, το ενδιαφέρον ξεκινάει από εκεί που σταματάει η ανάγκη κι αρχίζει ο χρόνος!».

«Πρωτότυπη σκέψη! Μπορείς να την απλώσεις λίγο στα όρια της;».

«Η ανάγκη μας κρατάει δέσμιους, η ανάγκη της επιβίωσης σε ένα όχι μόνο ανταγωνιστικό περιβάλλον, αλλά και ταχύτατα εναλλασσόμενο με αποτέλεσμα τη δημιουργία φυγοκεντρικών δυνάμεων, από τις οποίες δεν υπάρχει περίπτωση να διαφύγεις!...».

«...αυτό οφείλεται στην απαλλοτρίωση που υφιστάμεθα στο εργασιακό περιβάλλον... μας απομυζούν εντέχνως και συστηματικά την καθημερινότητα της προσωπικότητάς μας, αλλάζοντάς τη με μία, κοινή για όλους, την καθημερινότητα της εταιρίας, της κάθε εταιρίας για κάθε εργαζόμενο, σιγά-σιγά παύουμε να είμαστε εμείς και γινόμαστε η εταιρία...».

«...έτσι τα δευτερόλεπτα του αρχικού μας χρόνου, μετατρέπονται σε bytes, και φορτώνονται στο σκληρό δίσκο της πραγματικότητας της εταιρίας, που ανεπαίσθητα αρχίζει και γίνεται πραγματικότητα δική σου... συνεχώς όμως πρέπει να φροντίζεις να μεγαλώνεις τη μνήμη, και να αναβαθμίζεις το «σύστημα», δηλαδή τον εαυτό σου... διαφορετικά, θα έρθει ο επόμενος με αρκετή «αδιάθετη» ακόμη μνήμη, και θα φορτώσει περισσότερα, και σε λιγότερο χρόνο και πιο οικονομικά!... χρόνος δεν περισσεύει επομένως... αντίθετα ακολουθεί φθίνουσα πορεία...».

«Είπες πριν όμως ότι εκεί που τελειώνει η ανάγκη αρχίζει ο χρόνος!».

«Ο πραγματικός! Μα δεν έχουμε πια πραγματικό χρόνο, αυτός που αναφέρθηκα είναι ο δανεικός!... είναι αυτός που μας πιστώνουν και μας χρεώνουν να αποπληρώσουμε με δόσεις όλη μας την παραγωγική ζωή!».

«Θέλεις να πεις... μας κλέβουν πραγματικό χρόνο από τη ζωή μας... τον αντικαθιστούν με ψεύτικο που μας τον χρεώνουν κιόλας, και μας εκβιάζουν, φροντίζοντας να μην ξεχνάμε ότι υπάρχουν άνθρωποι, που πρόθυμα θα έπαιρναν τη θέση μας... αν εμείς... και πώς το κάνουν αυτό ρε συ Ερμή;».

«Έχετε ακούσει για virtual reality;».

«Εικονική πραγματικότητα! Βέβαια!».

«Εν τω μεταξύ, εσύ αναγκάζεσαι να πολλαπλασιάσεις τα bytes του δεδομένου χρόνου, που είναι κοινός για όλους, ελπίζοντας ότι με την υποδιαίρεσή του, το κλάσμα-χρόνος προς διαθέσιμος-χρόνος θα έχει θετικό πρόσημο!».

«Ναι, αυτό ακριβώς!».

«Δε θα καταφέρεις τίποτα Ερμή!».

«Με απογοητεύετε τώρα!».

«Μα όχι, το αντίθετο επιδιώκω!... ο διαθέσιμος χρόνος, ο πραγματικός, θα βαίνει μειούμενος, σωστά;».

«Ναι!».

«Θα φθάσεις επομένως κάποτε να μην έχεις καθόλου... τότε θα έχεις ανακαλύψει το άπειρο της απώλειάς του... κι απλά δε θα νοιάζεσαι... δε θα σου λείπει... άλλωστε κάτι που δεν υφίσταται, δε μας απασχολεί να το οριοθετήσουμε!».

«Πάλι δεν καταλαβαίνω και στενοχωριέμαι περισσότερο!».

«Άκουσε Ερμή, μου λείπει κάτι, όταν ξέρω ότι κάποτε το είχα και τώρα δεν το έχω, σωστά;».

«Ναι, σωστά!».

«Όταν λοιπόν κάτι δεν το είχα ποτέ, είναι δυνατόν να μου λείπει;».

«Μα είπατε ότι ο διαθέσιμος χρόνος βαίνει μειούμενος, άρα υπάρχει και σιγά-σιγά τον χάνω!».

«Σύμφωνοι, στο άπειρο της απώλειας όμως, επέρχεται η ύπνωση στον συνειδητό κόσμο μας, μετά ότι υπάρχει συνεχίζει να υπάρχει στο ασυνείδητο! Εκεί, ως γνωστόν, ο χρόνος δεν υπάρχει, κατάλαβες τώρα;».

«Θέλετε να πείτε ότι παρά την κλοπή πραγματικού χρόνου, και την αντικατάστασή του με ψεύτικο, ο πραγματικός μεταφέρεται στο ασυνείδητο κι έτσι μετατρέπεται σε άπειρο χρόνο και άρα περνάει στη φαντασία μου ο κλεμμένος χρόνος, μέσω εικονικής πραγματικότητας γίνεται πάλι πραγματικός, γυρίζοντας πίσω...».

«Ναι!... η φαντασία Ερμή, εκεί είναι το απυρόβλητο!... φτάνει να ξέρεις να πλοηγήσεις στο δίκτυο!...».

«Σ' αυτό είμαι πάρα πολύ καλός κύριε Βεργή!».

Το πέπλο των αποσιωπητικών απλώθηκε να δώσει χρόνο στον απόηχο του διαλόγου να αφομοιωθεί εκατέρωθεν. Ο Ερμής αθόρυβα αφέθηκε στη μουσική να περιποιηθεί τις απορίες του. Έψαξε του d.j. το βλέμμα να τον ρωτήσει.

«Coltrane?».

Ο μάγειρος συμφώνησε απρόθυμα, γρήγορα όμως σαν να μετάνιωσε τη δυσφορία του και επέστρεψε προσθέτοντας:

«Ναι, το blue train...».

«Ευχαριστώ, καλά το κατάλαβα...» ο Ερμής τράβηξε μια δυνατή τζούρα από το τσιγάρο του κι αδειάζοντάς τη στις παρυφές του εγωισμού του, στράφηκε στον Βεργή με ικανοποίηση.

«Σας αρέσει ο Coltrane κύριε Βεργή;».

«Δεν τον ξέρω, αυτό που ακούω τώρα μου αρέσει... ξέρεις Ερμή, εμείς μεγαλώσαμε μέσα σε πολιτιστικούς αφορισμούς... φτιάξαμε στρατούς που πολεμάγανε την έκφραση... των άλλων... και για να απαλλοτριώσουμε τις τύψεις για τη σφαγή που θα ακολουθούσε, βαφτίσαμε την τέχνη συλλήβδην «στρατευμένη», κι ανάλογα

πυροβολούσαμε αδιάκριτα και τους εχθρούς και τους συμμάχους..., στη μουσική, λόγω ουδετερότητας των φθόγγων, γλίτωσε κάπως η κλασική, βλέπεις αυτή προσδέθηκε νωρίς στο άρμα της σοβαρότητας κι έτσι δεν κινδυνεύαμε ακούγοντάς τη να στιγματιστούμε...».

«Μπερδεμένα μου τα λέτε... δικτατορία στα γούστα... δεν το έχω ξανακούσει...».

«Ταλαίπωρη η γενιά μου Ερμή, γεννηθήκαμε στη δίνη του πολέμου, για σκέψου... όσες γυναίκες καρποφόρησαν, οι μανάδες μας δηλαδή, άραγε ποιου μίσους την ορμητικότητα ανέκοψαν ανοίγοντας τα πόδια, και μάλιστα κρατώντας τα ανέραστα ψυχρά... βγήκαμε με μίσος από τα σπλάχνα ενός κόσμου που ντρεπόταν την αγάπη...».

«Και πάλι όμως δε δικαιολογείται η δικτατορία στην έκφραση...».

«Κι όμως υπήρχε... και τώρα υπάρχει με άλλο προσωπείο... τότε τουλάχιστον είχες το δικαίωμα της επιλογής, να διαφωνήσεις, έστω να συγκρουστείς αν ήσουν λίγο πιο τολμηρός, τώρα δεν υπάρχει επιλογή! Άρα το δικαίωμα παραμένει μετέωρο σαν συμπλήρωμα στο άρθρο 4 παράγραφος 1 του Συντάγματος!... Ξέρεις τι λέει αυτό το άρθρο Ερμή;».

«Όχι, κύριε Βεργή!».

«Οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου!».

Σε εκείνο το σημείο σαν να κρυφάκουγε ο Coltrane και θέλησε να δώσει τρέμολο στην παύση των θαυμαστικών, άφησε την ορχήστρα στο σιγόντο της, κι ανέβηκε στις πιο ψηλές τις νότες να φωνάξει. Όλα τα σύμφωνα του αλφαβήτου κατρακύλησαν, να στριμωχτούν θαρρούσες στο ωμέγα, κρυμμένες νότες τα άλλα τα φωνήεντα κράταγαν ίσο στο λαμπερό σκοτάδι, ο Ζηρίτης έψαξε στο ούισκυ μήπως ζαλίσει τη στιγμή κι ανακοπεί η ορμή της, και ο Βεργής έμεινε να θαυμάζει τα ματόκλαδα του πάθους, πως ανοιγοκλείνανε της ψυχής τα παραθύρια.

«Αυτό είναι το πάθος αγαπητέ Ερμή!» κι έδειξε με το δάχτυλο το ηχείο.

«Και τι είναι πάθος κύριε Βεργή;» διαπόρησε ο Ζηρίτης χαζεύοντας το άδειο του ποτήρι.

«Πάθος... πάθος είναι η εσωτερική αρμονία των χρωμάτων στον ψυχισμό μας!».

Παύση σε ρε μείζονα. Φρέσκα παγάκια στα ποτήρια κι ο μπάρμαν να σερβίρει το ούισκυ τονίζοντας με συστολή:

«Αυτά από μένα κύριοι!... αν μου επιτρέπετε... να προσθέσω... ενίοτε στο πάθος κρύβεται η απόγνωση... όπως στη jazz του Coltrane...».

Είπε και λάλησε κι αποτραβήχτηκε στη μοναξιά του. Συγκατένευσαν αμφοτέροι σιωπηλά αναζητώντας αλκοόλ να πνίξει έναν κόμπο στον λαιμό,

να διαλυθεί, πριν να πετρώσει στοιχειώνοντας ένα παράπονο που μοιάζει αιώνιο να ψάχνεται να επουλωθεί. Χαμήλωσε η μουσική, στα φώτα που νεύρωναν τέτοια ώρα το σκοτάδι, κι έπιασε με των άστρων τις ανταύγειες να χειροτονηθεί ιέρεια, μονάχη αυτή, της σιωπής. Ο Ερμής σταμάτησε να πίνει, έπιασε το ποτήρι με τα δύο του χέρια, κοίταξε ανάμεσα στο διάφανο περιεχόμενό του και δίχως να κοιτάει, φώναξε στον Βεργή:

«Διδάσκεται η έμπνευση κύριε Βεργή;».

«Όχι... σπουδάζεται μόνο... στα μονοπάτια της ψυχής».

Ο Δεύκος Σωτηρίου κατηφόριζε την Κηφισία, προερχόμενος από τα Βριλήσια όπου διέμενε, καθ' οδόν για το σπίτι του Ρέμου Βεργή στην πλατεία Αμερικής. Ήταν ιδιαίτερα ευδιάθετος εκείνο το πρωί παρά τη συννεφιά και το φιλόβροχο. Δεν είχε λόγους να μην είναι. Το προηγούμενο βράδυ είχε βραβευθεί από τον Ροταριανό σύλλογο Αθηνών ως «δημοσιογράφος της χρονιάς». Η απονομή δε, έγινε στο αμφιθέατρο του Κολλεγίου Αθηνών, του οποίου τις πύλες ο Σωτηρίου αρεσκόταν να διαβαίνει, μια και δεν αξιώθηκε να τις διαβεί ως μαθητής. Τυπικά η βράβευση ήταν υποδεέστερη της αντίστοιχης της Ενώσεως Συντακτών. Ουσιαστικά όμως, κι αυτό αποτελούσε κοινό μυστικό, ήταν σαφώς σημαντικότερη. Κι αυτό γιατί αποτελούσε το αντικλείδι μιας πόρτας, που μπορούσε να χρησιμοποιηθεί ως πασπαρτού, για όλες τις υπόλοιπες. Εμπρός στον δρόμο που χάραξαν οι άλλοι λοιπόν. Αυτό ήταν από τα αγαπημένα συνθήματα του Σωτηρίου. Αυτό σιγο-ψιθύριζε για να σπάσει τη μονοτονία της αυξημένης κίνησης.

Ευτυχώς ήξερε τα κατατόπια του Ψυχικού, και στο ύψος του Κολλεγίου θα εγκατέλειπε την ακολουθία των πολλών, κι οδηγώντας άνετα από τα υψηλά σοκάκια, θα έβγαινε στον περιφερειακό του Πολυγώνου για να πέσει μετά, μέσω Κυψέλης στην πλατεία Αμερικής. Του άρεσε αυτή η διαδρομή, από το Ψυχικό. Χάζευε τα σοκάκια της αριστοκρατίας του πλούτου, των μόνων αυθεντικών αγωνιστών που δεν υπέγραψαν ποτέ την παράδοση και τον εξοστρακισμό τους στα βόρεια προάστια της υποταγής και της συνθηκολόγησης. Είχε μάθει και τα σπίτια των πιο επιφανών.

Μπροστά του ερμητικά κλειστό του μεγαλοβιομηχάνου πλαστικών κυρίου Μοσχίδη, όμορο μετά του κυρίου Βουρδούμπαση, της γνωστής οικογενείας εφοπλιστών. Σ' αυτό άστραφτε η υπερβολή όπως το λίπος στους υπέρβαρους στις παραλίες της ηλιοθεραπείας. Μετά τη στροφή με τα κυπαρίσσια, ο πύργος των Πετράκηδων, χαμένος στην πλούσια βλάστηση που

υφάνθηκε τριγύρω του δεκαετίες τώρα, υποδηλώνοντας έστω και έμμεσα τις επιχειρηματικές δραστηριότητες της οικογένειας. Κλωστές και νήματα.

Ψηλά στην κορυφή, δίπλα στον λόφο που φτιάχνει το Κολλέγιο, άμα το βλέπεις με τα μάτια χαμηλά, είναι η βίλα των Κοσμόπουλων. Φρούριο αληθινό. Πετρέλαια. Τους ήξερε όλους αυτούς ο Σωτηρίου. Αυτοί όχι. Πολλές φορές, για να αντιγράψει των κινήσεών τους τις κινήσεις, παραφύλαγε την επιστροφή τους, να τους χαζέψει. Πώς έμπαιναν, πώς έβγαιναν, τι φόραγαν και πώς, τι κάπνιζαν από πούρα εννοείται, πώς περπάταγαν, αυτό το μισό βήμα μπροστά οι κυρίες, το γέλιο, πώς έπεφτε κοφτά, σαν τσιγαρόβηχας τυφλού, μονοκόματος καθ' ότι δύσκολος ο προσανατολισμός, χωρίς διαχύσεις. Οι ομιλίες, ακουστικές μουσικής δωματίου, στο σιγανό της φωτιάς που σβήνει, απλά θέματα, καθημερινά, με λέξεις όμως ακριβές, εκατομμυρίων.

Ας πούμε «αγόρασα μια έπαυλη στο *Hyde-park*». Τρεις λέξεις. Αγοράζω, το ρήμα θεμέλιος λίθος της ισορροπίας στη διάκριση όλων των μορφών εξουσίας. Νομοθετική, εκτελεστική, δικαστική. Θεματοφύλακας όλων, το προαναφερόμενο ρήμα, εξ ου και η ανυπολόγιστης αξίας, αξία για όποιον το χρησιμοποιεί.

Έπαυλις, ο παρ' αρχαίων ημών προγόνων κοινώς στάβλος, με την πάροδο των ετών, απέκτησε τεράστια σημασιολογική αξία, ενδεχομένως από παρανόηση.

Ο Υιός του Θεού, γεννήθηκε σε στάβλο, έπαυλη της εποχής. Η σημειολογική προσέγγιση είναι κατανοητή και προφανής. Σε όλους εκτός από αυτούς των οποίων η πρόθεση είναι να βασιλεύσουν επί γης κατοικοεδρεύοντας όμως σε στάβλους, επαύλεις, για να κρατήσουν το σημείο αναφοράς με τη Θεία προσέγγιση. *Hyde-park*, δημοφιλές πάρκο στο Λονδίνο, του οποίου τα σύνορα ορίζονται με ικανό αριθμό επαύλεων-στάβλων, περιφρουρώντας την αριστοκρατική γαλήνη από τα αδηφάγα μάτια των παρακατιανών.

Αγοράζω, λοιπόν, έπαυλη στο *Hyde-park*. Μέσα σε μια τόσο απλή πρόταση, να κρύβονται με περίσσια χάρη, εκατοντάδες απλών εκατομμυρίων. Αυτό ήταν που έθελγε ιδιαίτερος τον Σωτηρίου. Η απλότητα των εκφραστικών μέσων των αριστοκρατών. Γι' αυτό ήθελε να τους μοιάσει, ξεπατικώντας αρχικά τις κινήσεις των κινήσεών τους, ευελπιστώντας, ότι αυτή του η αρχική προσέγγιση, θα τον βοηθούσε να θεμελιώσει τον στόχο του, μακροπρόθεσμο βεβαίως, να γίνει ένας από αυτούς.

Ας είναι, προς το παρόν, θα ασχοληθεί με τη δεύτερη συνέντευξη του κυρίου Ρέμου Βεργή, φροντίζοντας ν' αποδείξει τον αξιοζήλευτο τίτλο του

καλύτερου life-style δημοσιογράφου. Έναν τίτλο, που κατείχε τα τελευταία χρόνια, κι οπωσδήποτε θα ήθελε να διατηρήσει, συντηρώντας τον προσεκτικά με μαεστρία και επιδεξιότητα εφάμιλλη των συντηρητών έργων τέχνης. Άλλωστε, έργο τέχνης θεωρούσε την ικανότητά του να καταπιάνεται με καλλιτέχνες, πάσης φύσεως, αναδεικνύοντας όχι το ταλέντο τους, αλλά το δικό του ταλέντο ν' αναγνωρίζει τη μοναδικότητά τους στην τέχνη.

Αυτονόητο; Ίσως. Μη λησμονούμε όμως ότι εκείνα τα χρόνια, πρώτοι αμφισβητίες, λόγω ματαιοδοξίας, των καλλιτεχνών ήταν οι εαυτοί τους. Απαραίτητα λοιπόν, έπρεπε να λιβανίζονται οι χάρες των, ώστε η καύσις των αιθέριων μύρων, να δημιουργεί το αναγκαίο μαστούρωμα σε όλους. Αποστολείς και αποδέκτες. Ενδιαμέσως, δημοσιογράφοι τινές, λειτουργώντας ως αγγελιαφόροι, προεξάρχοντας βεβαίως του κυρίου Δευκαλίωνος Σωτηρίου, ο οποίος ευρίσκετο ήδη, στο προσκέφαλο της εισόδου της πολυκατοικίας όπου έμενε ο συγγραφέας Ρέμος Βεργής.

Πατώντας το κουδούνι της εξώπορτας, ήξερε με κάθε λεπτομέρεια τι θα επακολουθούσε. Αυτή τη φορά, ήταν κατάλληλα προετοιμασμένος. Θα ακολουθούσε την προσφιλή του τακτική της μη-συνέντευξης. Σ' αυτήν όφειλε τη διαδρομή στην καταξίωση. Ώρες, ώρες απορούσε κι ο ίδιος, πώς και δεν είχαν καταλάβει τη, νεωτεριστική ομολογουμένως, μεθοδολογία του. Μα ήταν τόσο απλή.

Ανάλογα με τον συνεντευξιαζόμενο, εύρισκε τέσσερις με πέντε ερωτήσεις, που αφορούσαν το έργο του, τις συνήθειές του, τις επιρροές, τη φιλοσοφία του. Μετά διάλεγε μία, την πιο άσχετη, αναλογικά με την εισαγωγή που είχε κάνει. Για παράδειγμα, εάν μετά τον χαιρετισμό, είχε ρωτήσει έναν διευθυντή ορχήστρας, πόσο καλά είχε κοιμηθεί το προηγούμενο βράδυ, για να δημιουργήσει ένα οικείο κλίμα, η πρώτη επίσημη ερώτηση θα ήταν: «πόσα χρόνια νομίζετε ότι θα ζήσετε;». Έτσι εξασφάλιζε δύο πράγματα. Πρώτον, ότι θα κατάφερνε να εκνευρίσει, αιφνιδιάζοντας, τον απέναντί του, και δεύτερον, η συζήτηση, θα διεξαγόταν σίγουρα σε κλίμα όπου το βαρομετρικό, δίκην ακορντεόν, θα εναλλάσσεται των βαθμίδων. Χαμηλό, μεσαίο, υψηλό.

Ακολούθως δεν είχε παρά να περιμένει, να ξεσπάσει η εκρηκτικότητά του απέναντι, πάνω στην αλεξίσφαιρη νοοτροπία του. Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα. Η πρώτη απάντηση, έδινε το έναυσμα για τη δεύτερη ερώτηση. Όλοι γνωρίζουμε ότι μια άποψη, δεν ολοκληρώνεται σε τρεις-τέσσερις αράδες. Αυτό το γνώριζε άριστα και ο Σωτηρίου, στον βαθμό που εξασφάλιζε την πλήρη αξιοποίησή του. Φερ' ειπείν, στην απάντηση: «πιστεύω ότι θα ζήσω τόσο

όσο χρειάζεται για να ολοκληρωθεί το έργο μου», η ερώτηση θα μπορούσε να είναι: «τι σας κάνει να πιστεύετε ότι το έργο σας είναι ανολοκλήρωτο;». Και πάει λέγοντας. Όταν πια διαπίστωνε ότι ο συνεντευξιαζόμενος ήταν έτοιμος να τον ξαποστείλει, άλλαζε ενότητα ερωτήσεων. Κατάφερνε έτσι τον κατευνασμό του, μέχρι να ξανακάνει το ίδιο με την καινούργια σειρά ερωτήσεων. Απλό αλλά μεγαλοφυές.

Η αλήθεια είναι ότι το κόλπο, το διδάχθηκε από τον εκδότη και διευθυντή του, τον Αλέξανδρο Κάλδη. Στα πρώτα του βήματα, είχε την τύχη να είναι ευνοούμενός του. Κλήθηκε λοιπόν μια ημέρα να πάρει συνέντευξη από έναν ψηλομύτη ζωγράφο, που είχε μόλις επιστρέψει από το Παρίσι όπου ζούσε τα τελευταία είκοσι χρόνια, για να εγκατασταθεί μόνιμα στην Ελλάδα. Ο ζωγράφος απαίτησε με ιδιόχειρη επιστολή προσωπικά από τον Κάλδη, να δώσει συνέντευξη στην “ΕΒΔΟΜΑΔΑ”, ώστε να αναγγελθεί επίσημα, αφ’ ενός η επιστροφή του, αφ’ ετέρου η μεγάλη αναδρομική του έκθεση σε art gallery της εποχής. Ο Κάλδης απεδέχθη συνωμοτικά. Φώναξε τον νεαρό Δευκαλίωνα, και του ανέθεσε τη συνέντευξη για να τη σπάσει στον ζωγράφο. Του υπέδειξε μάλιστα τον εν λόγω τρόπο, γνωρίζοντας ότι ο νεαρός θα κατάφερνε πολύ εύκολα να τον εκνευρίσει. Όπερ και εγένετο. Προέκυψε έτσι μια θυελλώδης συζήτηση, όπου ο μεν ζωγράφος αναγκάστηκε άθελά του να παραδεχθεί ότι οι Αθηναίοι είναι βλάχοι, σε σχέση με τους Παριζιάνους, όσον αφορά την τέχνη, ο δε Σωτηρίου, καταξιώθηκε, γιατί εξαιτίας της θρασύτητάς του απέναντι σε έναν διάσημο ζωγράφο, βοήθησε να καταδειχθεί η άσημη αλλά εξίσου ενδιαφέρουσα πλευρά του.

Ο αρχικός χαμός, δια μέσου απειλών από όλα τα σημεία του ορίζοντα, μετετρέπη σε θρίαμβο, όταν γνωστός κριτικός τέχνης έναντι αδροτάτης αμοιβής, έγραψε σε επιφυλλίδα εφημερίδας πρωινής κυκλοφορίας, ότι: «η δήλωση του γνωστού ζωγράφου, ήταν ένα happening που όμοιό του δεν είχε ξαναζήσει η καλλιτεχνική Αθήνα, και ανέδειξε το μεγαλείο του καλλιτέχνη που αδιαφορεί για τις συνέπειες μιας εικαστικής δήλωσης».

Τελειώνοντας δε το σχόλιό του σημείωνε:

«Οι Αθηναίοι στην πλειονότητά τους, είναι επαρχιώτες...», απαλείφοντας το αρχικά ρηθέν «βλάχοι», το οποίο απέδωσε «στην ποιητική άδεια, με την οποία είναι *a priori* εφοδιασμένοι, οι μεγάλοι δημιουργοί».

Ο Κάλδης τότε είχε σπεύσει να συγχαρεί τον Σωτηρίου αναβαθμίζοντας τον, ο δε ζωγράφος, ξεπούλησε στα εγκαίνια της εκθέσεώς του, ακόμα και πίνακες που δεν είχε ζωγραφίσει, επρόκειτο όμως στο μέλλον.

«Εμπρός!» η φωνή του Βεργή οκλαδόν παρήχησε από το ηχείο της εξώπορτας.

«Σωτηρίου κύριε Βεργή...».

«Έλάτε, ελάτε σας περιμένω».

Ανεβαίνοντας με τον ανελκυστήρα να μουγκανίζει τη δεκαετιών ηλικία του, διόρθωσε την ευταξία στη γραβάτα του και πήρε το ύφος που δανείστηκε από τον τίτλο του τελευταίου βιβλίου του Βεργή. Ένα μισό χαμόγελο σιωπής.

«Περάστε κύριε Σωτηρίου!».

Ο Βεργής περίμενε στην πόρτα αυτή τη φορά, να προυπαντήσει τον ερχομό του, νοιώθοντας ίσως την υποχρέωση να ευχαριστήσει για την παρουσία του, που σηματοδότησε την άρση της δικής του απουσίας.

«Καλημέρα σας κύριε Βεργή!».

Το τυπικό της υποδοχής ολοκληρώθηκε με τη χωροθέτησή τους στο μικρό καθιστικό, που είχε το προνόμιο να υπαινίσσεται τη θεά, έτσι με τις κουρτίνες τραβηγμένες, στον ορίζοντα του Σαρωνικού. Κι ενώ ο Σωτηρίου τακτοποιούσε τις δήθεν σημειώσεις του και το δημοσιογραφικό του μαγνητόφωνο, ο Βεργής τον ρώτησε:

«Κύριε Σωτηρίου, τι είναι το περιβάλλον;».

Ο Δευκαλίων εξεπλάγη, προς στιγμή απώλεσε την κατοχή του montblanc, αλλά συνήλθε γρήγορα.

«Ορίστε;».

«Να σας εξηγήσω... διαβάζω συνεχώς στις εφημερίδες να αναφέρεται ότι από το περιβάλλον του υπουργού, του πρωθυπουργού κτλ. διέρρευσε αυτό... κι έχω την απορία... τι είναι αυτό το περιβάλλον;».

«Τι να σας πω... το περιβάλλον είναι... οι διάφοροι σύμβουλοι, γνωστοί και φίλοι του υπουργού, του πρωθυπουργού... αυτό εννοούμε οι δημοσιογράφοι περιβάλλον...».

«Και γιατί δε λέτε ο σύμβουλος κύριος τάδε, η ο γνωστός δείνα του υπουργού ισχυρίζεται ότι...».

«Μερικές φορές εξυπηρετούνται καλύτερα όλοι έτσι κύριε Βεργή!».

«Δηλαδή πάνω από όλα μετράει η εξυπηρέτηση μιας κατάστασης, από την αντιμετώπιση της πραγματικότητας;».

«Εξαρτάται από την κρισιμότητα ή, αν θέλετε, τη σοβαρότητα της κατάστασης...».

«Επομένως διαμορφώνεται από εσάς, κατά το δοκούν, η έκταση ενός ζητήματος, αναφέροντας επιλεκτικά τις απόψεις όχι του εμπλεκόμενου καθ' ύλην αρμοδίου, αλλά των παρατρεχασμένων περί αυτόν...».

«Υπάρχουν σοβαροί λόγοι που ακολουθείται αυτή η διαδικασία...».

«Θέλετε να πείτε ότι οι διαδικασίες ακολουθούνται για να στηρίξουν τη σοβαρότητα των λόγων ή μήπως για να αποδυναμώσουν τους λόγους που υπαινίσσονται με τόση σοβαρότητα;».

«Για να τελειώνουμε, γιατί δεν είναι αυτό το θέμα μας, ο σκοπός αγιάζει τα μέσα κύριε Βεργή! Βάλτε στη θέση του περιβάλλοντος εναλλάξ, τον σκοπό και τα μέσα...».

Ο Σωτηρίου σταύρωσε τα πόδια του, χαλάρωσε στην πλάτη του καναπέ, και έριξε μια κρυφή ματιά στο ρολόι του, για να μετρήσει την απώλεια του χρόνου που κόστισε η φλυαρία του Βεργή. Ευτυχώς ήταν στα όρια του δεκαλέπτου που πάντα απαιτείται για χαλάρωση. Είχε σκεφθεί την πρώτη του ερώτηση, και ετοιμαζόταν να τη σφεντονίσει, όταν...

«Ξεκίνησα να γράφω το καινούργιο μου βιβλίο ξέρετε...».

«Μα αυτό είναι είδηση κύριε Βεργή... Θα μου επιτρέψετε να το αναφέρω;».

«Τι είναι είδηση για σας κύριε Σωτηρίου;».

«Είδηση είναι το απρόοπτο...».

«Επομένως κατά τη γνώμη σας αποτελεί απρόοπτο η συγγραφή νέου βιβλίου από εμένα;».

«Ίσως απρόοπτο να είναι το γεγονός της επιθυμίας σας να γράψετε νέο βιβλίο, όχι το βιβλίο αυτό καθ' αυτό!».

«Γιατί μια επιθυμία να αποτελεί απρόοπτο γεγονός, μήπως γιατί επιβάλλεται να έχει ημερομηνία λήξης;».

«Μπορεί να είναι και έτσι, στα πλαίσια της παγκοσμιοποίησης και για καλύτερη προστασία των καταναλωτών, άλλωστε όλα τα εμπορεύσιμα είδη έχουν ημερομηνία λήξης!».

«Άρα η επιθυμία κύριε Σωτηρίου, είναι εμπορεύσιμο είδος και πρέπει να ευδοκιμεί μόνο σ' αυτούς που καταφέρνουν να της προσδώσουν προστιθέμενη αξία;».

«Ακριβώς κύριε Βεργή, και επιτρέψτε μου να παρατηρήσω ότι αδυνατώ να πιστέψω πως διαθέτετε πλέον αυτή την ικανότητα!».

«Τι σας κάνει να το πιστεύετε αυτό;».

«Μα εμμέσως το είχατε ομολογήσει στην προηγούμενη συνάντησή μας... θυμάμαι τα λόγια σας... «όσο γράφω τόσο πολλαπλασιάζεται ο αριθμός των αναγνωστών και λιγοστεύει ο αριθμός των εισιτηρίων... με ενδιαφέρει να μη μείνουν απύλητα εισιτήρια...», πέντε χρόνια αποχή κύριε Βεργή για μένα σημαίνει ανασφάλεια...».

«Έχετε δίκαιο... τότε όμως ήμουν συναισθηματικά φορτισμένος, απογοητευμένος, λόγω ενός σοβαρού προβλήματος...».

«Είδατε λοιπόν, απογοήτευση εξαιτίας σοβαρού προβλήματος, και το αφήσατε να σας επηρεάσει τόσο, με αποτέλεσμα να δηλώσετε τον πανικό της ανασφάλειας... στο

εμπόριο κύριε Βεργή, δε χωρούν συναισθηματισμοί, απογοητεύσεις κι ανασφάλειες!».

«Μα προς Θεού, δεν είμαι έμπορος, συγγραφέας είμαι!».

«Σας απαντώ βάσει των δηλώσεών σας, όσο θα συνεχίσετε να νοιώθετε όπως τότε, θα θεωρείσθε ακόμα κι από τον εαυτό σας αποτυχημένος έμπορος, εάν επανακάμψετε, θα ξαναγίνετε πετυχημένος συγγραφέας... εξάλλου εσείς μιλήσατε για προστιθέμενες αξίες...».

«Μου λέτε να εγκαταλείψω την προσπάθεια, να μη γράψω το βιβλίο;».

«Μα δεν καταλαβαίνετε; Δε με συμφέρει να μην το γράψετε! Δε θα έχει καμία αξία η συνέντευξη που αποπειρώμαι να σας πάρω αν δεν εμφανισθείτε και πάλι δυναμικά στο προσκήνιο! Μάλιστα η δημοσίευσή της, θα προσδώσει επιπλέον προστιθέμενη αξία στην επανεμφάνισή σας! Πολλαπλασιαστική θα έλεγα, γιατί θα στηρίζεται τόσο στη δική σας επιθυμία, όσο και στη δική μου! Το ερώτημα είναι, εσείς θέλετε να γράψετε;».

«Μετά την τροπή που πήρε το σοβαρό αυτό πρόβλημα, νομίζω πως ναι, θέλω!».

«Επιτρέψτε μου, με όλο τον σεβασμό, είναι λάθος αντιμετώπιση. Τι θα πει μετά την τροπή; Αφήνετε τον εαυτό σας έρμαιο ενός αστάθμητου παράγοντα; Συνδέετε την επιθυμία σας με την απρόοπτη εξέλιξη; Θυμάστε τι με ρωτήσατε προηγουμένως; «Τι είναι είδηση;» και σας απάντησα, το απρόοπτο! Και μου είπατε μετά: «Γιατί είναι απρόοπτο ότι γράφω νέο βιβλίο;» και εγώ σας είπα ότι απρόοπτη ήταν η επιθυμία σας! Τώρα έρχεστε και μου λέτε: «Νομίζω πως ναι, θέλω...». Φαντάζομαι να καταλαβαίνετε ότι αφήνετε το απρόοπτο να καθορίζει τη ζωή σας...».

Ο Βεργής αισθάνθηκε να καπνίσει και σηκώθηκε ν' αγναντέψει διαμερίσματα. Αρματολά κλεισμένα. Λιγοστά παραθυρόφυλλα, στο ημίγυμνο της υποψίας που μαγεύει τη φαντασία, έσπαγαν χαριτωμένα τη μονοτονία των αρματολών διαμερισμάτων, με την αμαρτωλή της παρουσία.

«Τι θα γίνει κύριε Βεργή, θα ξεκινήσουμε με τη συνέντευξη;».

«Εσείς κύριε Σωτηρίου, αφού ορθώς παρατηρήσατε τη σύγχυση και την ανασφάλεια, γιατί επανέρχεστε, γιατί επιμένετε να ασχολείσθε με έναν τελειωμένο συγγραφέα;».

«Μα είναι απλό, σας είπα, η είδηση κρύβεται στο απρόοπτο, ποτέ δεν προειδοποιεί... άρα η αναζήτηση του απρόοπτου είναι ο αυτοσκοπός... επιπλέον έχω ένστικτο... μέχρι τώρα δε με έχει απογοητεύσει...».

«Διαβασμένο σας βλέπω... μπράβο σας!».

«Να μιλήσουμε τώρα για την είδηση... το νέο σας βιβλίο!».

«Να μιλήσουμε, αν κι ακόμα ταλαντεύομαι αναφορικά με το story... μπορώ να σας αποκαλύψω τον τίτλο όμως...».

«Θα χαρώ ιδιαίτερωσ!».

Ο Βεργής ήπια λίγο καφέ, άναψε τσιγάρο, φύσηξε τον καπνό μπροστά του, σαν για προπέτασμα, και είπε:

«Vado, ma dove?».

«Τι σημαίνει αυτό κύριε Βεργή;».

«Να πάω, αλλά που;».

«Να ρωτήσω για τη σημειολογία του;».

«Την προηγούμενη φορά που τα είπαμε, με είχατε ρωτήσει τι με έχει κρατήσει μακριά από τους αναγνώστες μου. Σας είχα απαντήσει ότι δεν έχω βρεί το κατάλληλο μέρος για το ταξίδι. Σκέφτηκα λοιπόν ότι οφείλω να εξηγήσω στο νέο μου βιβλίο, το αδιέξοδο αναφορικά με τον προορισμό, ωστόσο το ταξίδι μπορούμε να το κάνουμε».

Ο Σωτηρίου υπομειδίασε.

«Γιατί υπομειδιάτε κύριε Σωτηρίου;».

«Προσπαθώ να καταλάβω το απρόοπτο, γιατί η είδηση έπαψε να έχει ενδιαφέρον...».

«Υπάρχει και κάτι άλλο βέβαια... όσον αφορά τον τίτλο... έτσι λέγεται μια άρια του Mozart, από την όπερα *Così fan tutte*... τις προάλλες διάβασα ότι ανακαλύφθηκε ένα χαμένο *recitative*, που εικάζεται ότι ο Mozart είχε συνθέσει για εισαγωγή στην εν λόγω άρια... οι ειδικοί απεφάνθησαν ότι η ανακάλυψή του, αποκαθιστά το «κενό» που υπήρχε στην προκειμένη άρια, δικαιολογώντας πανηγυρικά την πεποίθηση των περισσοτέρων, ότι ο Mozart δεν μπορεί να είχε ξεχάσει κάτι τόσο σημαντικό, μάλλον εμείς δεν είχαμε ψάξει καλά... Σκέφθηκα τον παραλληλισμό. Να πάω, αλλά που; Χωρίς την απαραίτητη εισαγωγή... Έψαξα για το «χαμένο» *recitative*, γρήγορα μετάνιωσα όμως. Δεν έχει νόημα να ανακαλύψω κάτι, για να το χάσω αργότερα! Άσε που δεν είμαι και ο Mozart!».

Όπως η αστροφεγγιά λαμπυρίζει, στην ανάπαυλα απουσίας του φεγγαριού, πλημμυρίζοντας με εκατομμύρια φωτισμένες καλύβες, δισεκατομμύρια σπαρμένων στρεμμάτων σύμπαντος, χαρίζοντας την απίστευτη αρμονία στη μετέωρη ισορροπία τους, έτσι και τα τελευταία λόγια του Βεργή ήρθαν να βάλουν χρώματα για να δειχθεί η πορεία πλεύσης μιας συζήτησης η οποία έτσι κι αλλιώς δεν είχε προσανατολισμό, χαρακτηριζόταν όμως από μια απίστευτη ισορροπία.

Οι δύο τους, ο Βεργής με τον Σωτηρίου, παρέμειναν σιωπηλοί για μερικά δευτερόλεπτα, αφήνοντας προσωρινά να υπερισχύσουν οι χαριτωμένοι εξωτερικοί ήχοι. Συναυλία σε λα δίσση μείζονα για solo cornet, με εναλλασσόμενους μαέστρους τους διερχόμενους οδηγούς πάσης φύσεως οχημάτων.

8.

Η Νάσια ήταν ντυμένη *allegro moderato*. Μαύρο φόρεμα κοντό, μια πιθαμή πάνω από τα γόνατα, ένα ημίπαλτο στο μπλέ της θυμωμένης θάλασσας, λίγο να χάσκει στων γονάτων της τον ορίζοντα, μπότες βελούδινες στο απόλυτο το μαύρο να ανεβαίνουν πάνω κι από τους κροτάφους των υπέροχων ποδιών της. Κάλτσες, όχι καλσόν, με τελείωμα δαντέλας να αφήνουν ξέσκεπο τον ανθισμένο κήπο της. Κόχλαζε μέσα της το ηφαίστειο κι ήθελε να καταπιεί τη λάβα, να τη στραγγίξει. Χτύπησε το κουδούνι στο διαμέρισμα και φόρεσε τη ματιά της αλεπούς. Άνοιξε η πόρτα και του επιτέθηκε γλυκά. Φιλί στα όρια του πρόσθετου ύψους των τακουνιών της, ενώ με χάρη ξετυλίχθηκαν τα χέρια της, περικυκλώνοντάς τον, στους γλουτούς. Τρυφερά αποκρίθηκε ο Ερμής αραχνοχαιδεύοντάς τη λεπτομερώς.

«Μου έλειψες...» ψιθυριστά τσιμπώντας του το αυτί, σαν το σπουργίτι που τρυγολογάει σταφίδες. Ο Ερμής πίεσε δυνατότερα τα οπίσθιά της, κι αυτή πετάχτηκε να τον αρπάξει τυλίγοντάς τον με τα πόδια της γύρω από τη μέση. Βυθίστηκε με χείλη φλογισμένα να λεηλατήσει τα αφύλαχτά του στήθη, κι ο Ερμής, στύλωσε τη βαρύτητα στα πόδια του, για να αντέξει να οδηγηθεί με σιγουριά στον τόπο αφορισμού. Στη διαδρομή, η Νάσια, δίχως να τον στερηθεί από τα χείλη της, αποχωρίστηκε το έρμα. Φτάνοντας στο γραφείο του, όπου και την ακούμπησε ευλαβικά, μέχρι να λυτρωθεί από του παντελονιού το άγχος, η Νάσια είχε κιάλας υγρανθεί κι άφηνε ελεύθερο το άρωμα της διαστολής να γίνει πεφταστέρι. Δε φόραγε εσώρουχο. Όμορφα αφέθηκε να στήσει τη χορογραφία της, κι είχε και πιρουέτες. Έκαναν έρωτα εκεί. Πάνω στο γραφείο, και δίπλα, και στην καρέκλα. Παρά το κρύο του Φλεβάρη, η θέρμανση δεν είχε ανάψει ακόμη, πλημμύρισαν ιδρώτα. Στο τέλος, μόνο με τις κάλτσες είχε απομείνει η Νάσια. Φετίχ του Ερμή. Και το rolex που κουνιόταν

πέρα-δώθε, καθ' ότι μπόλικο, έτσι φοριούνται αυτά, μπόλικά, όση ώρα σκαρφάλωνε στο πάθος να νοιώσει όλα του τα χρώματα.

«Τσιγάρο;» η Νάσια πρώτη φανερώθηκε να αναπνεύσει, αφού τυλίχθηκε στο πανωφόρι της. Ο Ερμής αρνήθηκε με νεύμα, έκανε αποσυμπίεση ακόμη.

«Ερμή... γιατί βρε αγόρι μου κάνουμε έρωτα συνέχεια όρθιοι; Σπανίως πάμε στο κρεβάτι!».

«Δεν ξέρω... απλά δε μου αρέσει... ίσως να φταίνε τα βιώματά μου... ξέρεις μικρός, είδα τον πατέρα μου να δέρνει χαστουκίζοντας τη μητέρα μου... μετά την είχε ξαπλωμένη, με τα πόδια ανοιχτά... τη χαστούκιζε κι έσπρωχνε τον περιδρομο λίπους που είχε για σώμα μέσα της... πόσο ήμουν... επτά ή οκτώ ετών... η μάνα σαν να δάγκωνε τον πόνο της να μη φωνάζει κι ακούσει το παιδί... είχε τα πόδια λυγιστά σαν να ικέτευε... κι ο άλλος με βρυχηθμούς έχυne καταπίεση... έτρεξα να κρυφτώ κάτω από τις κουβέρτες... έκανα συμπληρωματική προσευχή και ζήτησα από τον Θεό να στείλει τον Ζορό και να σπαθίσει τη βρωμοκοιλάρα του αφήνοντας ήσυχη τη μάνα μου!... δε μου αρέσει η γυναίκα από κάτω... με τα πόδια ανοιχτά...».

Η Νάσια έστερξε να ακουμπήσει τα χείλη της στο μέτωπό του, μητρικά. «...ξέρεις η μάνα μου τώρα εκδικείται τον πατέρα μου, του έχει κάνει τον βίο αβίωτο!... βλέπεις με κάνανε μεγάλοι... αυτός ήταν κοντά στα εξήντα, κι η μάνα μου σαράντα πέντε... με συνοικέσιο βεβαίως... τώρα λοιπόν, ο γέρος μαρτυράει... του κρύβει τα γυαλιά, είναι στραβός δε βλέπει, του βάζει στις παντόφλες βαμβάκι με καρφίτσες, του φτιάχνει φαγητό με ζάχαρη αντί αλάτι, τέτοια πράγματα. Όποτε βλέπω τη γριά μου τη «μαλώνω», «άστον ρε μάνα, δεν τον λυπάσαι», και ξέρεις τι μου αποκρίνεται; «Αγόρι μου, ο Θεός θ' αργήσει να τον πάρει, τέτοιο κάθαρμο που ήτανε, και με έχει εξουσιοδοτήσει λοιπόν να του κάνω προπόνηση για την κόλαση!».

Η Νάσια λαμπύρισε με ένα χαμόγελό τα μάτια της που βούρκωσαν να μην ακούν.

«Δε φαντάζεσαι πόσο λάμπει η γριά μου, όταν ρουθουνίζει αυτή της την κακία!... τις προάλλες, θα πήγαινε στην εκκλησία, ο γέρος δεν μπορεί να περπατήσει, μόνο στο σπίτι χρησιμοποιεί το Π, της λέει λοιπόν: «να μου φέρεις μωρή λίγο αντίδωρο όταν γυρίσεις!», «γυρνάει η γριά με το αντίδωρο, το βουτάει μέσα στο ξύδι και του το δίνει!... ο γέρος τα 'παιξε!... είναι κι αθυρόστομος κι άρχισε τις Χριστο-Παναγιές!... οπότε η γριά τον κατακεραυνώνει... «δεν άκουσες που ο νέος Αρχιεπίσκοπος έβγαλε απόφαση το αντίδωρο από εδώ και πέρα να είναι βουτηγμένο μέσα στο ξύδι βρε Αντίχριστε;», «ψάρωσε ο γέρος, λούφαξε είδε την κόλαση κατάφατσα και ζάρωσε... «αλήθεια λες μωρή;», «να μη σώσω!», του λέει η μάνα μου, δεν άντεξε όμως και λύθηκε στα γέλια!».

«Άρχισε ο γέρος τα γαλλικά, σκρόφα, παλιοπουτάνα, διαολοδοσμένη και διάφορα άλλα».

Η Νάσια καθόταν οκλαδόν στον καναπέ, ο Ερμής είχε κι αυτός πλαγιάσει έχοντας μαξιλάρι τα πόδια με την αγκαλιά της. Έσφιξε πάνω της το ρούχο, σαν να την πιάσανε ρίγη πάνω που στέγνωσε ο ιδρώτας της, και με το αριστερό της χέρι άρχισε να χαιδεύει τον Ερμή στα σγουρά του τα μαλλιά. Αυθόρμητα έπιασε ένα νανούρισμα να σιγο-κλαιδάει.

«Νάνι-νάνι-νάνι-νάνι... η αγάπη μου να κάνει... έλα ύπνε να γεμίσεις... το στηθάκι του ν' ανθίσεις... έλα ύπνε με μπαξέδες... και με ρόδα μενεξέδες... νάνι-νάνι-νάνι-νάνι... η αγάπη μου να κάνει...».

Ο Αλέξανδρος Κάλδης ήταν συντονισμένος από την αρχή της εκπομπής. Στο νανούρισμα της Νάσιας τσαλακώθηκε.

Ανέβηκαν λυγμοί караβοτσακισμένοι κάβοι στων ομματιών του τη γιαλάδα. Ούτε που πρόλαβε να πνίξει τη συγκίνηση, δεν ήθελε ίσως, που βρήκε μονοπάτι σ' ένα του μόνο δάκρυ. Έψαξε τη ματιά του στην κατεύθυνση του τίποτα, molto vivace από την ενάτη, κι έπιασε να καλπάζει στην οργή αντίθετα, να βρεί την άκρη της, να ξεμπερδεύει μια και καλή μαζί της.

Θυμήθηκε τότε που ήτανε μικρός, τη νύχτα να βιάζει τα όνειρά του από τον θυμό της, γιατί ζητούσε με συναλλαγματικές να ξεχρεώνεται η θλίψη. Με τον πατέρα-πατριό, αντάλλαγμα για το επίθετό του, να ζητάει από της μάνας του την ομορφιά, θυσία, την αξιοπρέπειά της. Βλέπεις, δε γνώρισε πραγματικό πατέρα, χάθηκε στα βουνά ενός ανώριμου αγώνα. Κι έμεινε η μάνα, λεχώνα, να δηλώσει, τον Ιησού ή τον Βαραβά!

Προτίμησε τον γιο της. Θαλερό λουλούδι τότε στο ξημέρωμα μιας άνοιξης που ποτέ δεν ήρθε! Η μάνα του. Έγινε λάφυρο στα χέρια του Μωάμεθ του πολιορκητή, αψήφισε τον εαυτό της, κι απόμεινε να ψάλλει γδέρνοντας τους λυγμούς της να μην ακούγονται, τω Υπερμάχω..., μετά από κάθε έναν βιασμό.

Και ο Αλέξανδρος, που έγινε Κάλδης στα οκτώ του, μεγάλωνε γενίτσαρος να την αποτελειώσει. Κι όταν την πήρε στα ουράνια ο Μεγαλοδύναμος, για να τρυγεί από ψηλά τα κλήματα της καρτερίας της, πρόλαβε καθώς ανέτειλε να του κεντήσει φυλαχτό, μια της ευχή:

«Αγόρι μου, εύχομαι να προκόψεις, μη διαπραγματευτείς ποτέ σου όμως την αξιοπρέπειά σου».

Ούτε και τότε έκλαψε. Είχε ήδη πουλήσει όλων των χρόνων που έρχονταν τα δάκρυα για να αγοράσει την καριέρα του. Θυμόταν ακόμα όμως, το γαμημένο το νανούρισμα!

Από τότε που κένταγε η μάνα του την αγάπη της στο προσκεφάλι του για μαξιλάρι. Και νάτο τώρα, ξεθάφτηκε, θυμιατό στις τύψεις του, που έκρυβε χρόνια στο σκοτάδι.

Ξημέρωσε να πίνει στο γραφείο του. Και να καπνίζει ακατάπαυστα. Δεν τόλμησε να κοιμηθεί, φοβήθηκε. Φοβήθηκε αυτό το δάκρυ, πως αν αποκοιμόταν, θα έφερνε κι άλλα. Τρόμαξε στη σκέψη μιας στρατιάς δακρύων που αναζητούν κερκόπορτα ψυχής στον ύπνο του. Όχι, δεν ήταν έτοιμος για δεύτερη άλωση. Προτίμησε να αμυνθεί, γυρεύοντας το μάτι του κυκλώνα που εποφθαλιμούσε την αυτοκυριαρχία του, την αλαζονεία και τον ναρκισσισμό του.

Έπιασε τις αναμνήσεις του να κοροϊδεύει. Πόσο ύπουλα του γύρισαν την πλάτη! Δίχως να ανασυρθούν δυναμικά στη θύμησή του, τέτοιες αναμνήσεις, ωραίες, βασιλικές του εγωισμού του ιαχές.

Δίχως να προστατέψουν εαυτούς κι αυτόν, αφέθηκαν να πλημμυρίσουν, να καταποντιστούν, από ένα και μόνο δάκρυ! Βάλθηκε να ψάχνει, απροσδιόριστα, στο παρελθόν των αναμνήσεών του, δίχως να καταλαβαίνει, σαν να ξεδιάλεγε εικόνες με γνώμονα την αμηχανία. Σουρεαλιστικά.

Η νύχτα από το μισάνοιχτο παράθυρο του Κάλδη, έπαιζε στα χρώματα τα ψεύτικα, τα «νέον», μασκαρεμένη τη γοητεία της τεχνολογίας που αναπαράγει το φώς της ημέρας, το φυσικό, τεχνητά σε όλο του το φάσμα, κι έτσι διακλαδώνει την απουσία του φωτός, τονίζοντας τη δική της παρουσία.

Ο Κάλδης συνέχιζε να ψαχουλεύει τις αναμνήσεις του και να κολλάει τις εικόνες ακανόνιστων συμβάντων φτιάχνοντας κολλάζ. Για κάθε ανάμνηση, και εικόνα, συνθέτοντας με την επόμενη το δίκτυο αποχέτευσης των ενοχών του.

Όσο γέμιζε το κολλάζ των αναμνήσεων, τόσο λιγότευε κι η μάζα από εκείνο του, το δάκρυ, καθ' ότι έπαιζε τον ενδιάμεσο ρόλο της κόλλας, ώστε η σουρεαλιστική σύνθεση με εικόνες αναμνήσεων, να διατηρήσει τη δυναμική της και μετά την παρέλευση του κρίσιμου 24ώρου της hangover κατάστασης. Ξαφνικά, την ώρα που πέταγε το αποτσιγάρό του από το παράθυρο με κατεύθυνση τους φωτεινούς σηματοδότες που χλεύαζαν στο μόνιμο πορτοκαλί ένθεν κακείθεν, θυμήθηκε μια κάρτα, μια Χριστουγεννιάτικη κάρτα που είχε λάβει, κι επειδή του είχε κάνει εντύπωση, την είχε φυλαγμένη στο συρτάρι του γραφείου του.

Την αναζήτησε λαίμαργα για να την αγναντέψει. Τη βρήκε να του γνέφει σιωπηλά κάτω από το μπλόκ των επιταγών του. Άναψε τσιγάρο,

ρούφηξε την αίσθηση της άπλας, ακουμπώντας τα πόδια στον μαντρότοιχο του κύρους του γραφείου του και διάβασε με τη στεντόρεια θράσους φωνή του:

*«στο παρελθόν των ναυαγών,
άδειες μποτίλιες νοσταλγούσαν
την ελπίδα που ξεβράζεται
στο παρόν της σωτηρίας,
έμπλεοι όντες,
λησμονούμε,
τις μποτίλιες ναυαγούς,
εμφιαλώνοντας το παρελθόν μας».*

Το διάβασε αρκετές φορές, ώσπου να σβήσει το τσιγάρο του, μετά σηκώθηκε κι αυθόρμητα χτύπησε το εσωτερικό της γραμματέας του. Βεβαίως στις τέσσερις τα χαράματα αδίκως περίμενε ανταπόκριση. Ήθελε να της πει, να ειδοποιήσει τον αποστολέα της κάρτας, νεαρό ταλαντούχο επαρχιώτη πλην όμως άνευ βύσματος, να κάνουν εκείνη τη συνέντευξη μήπως και τον προσλάβει στην εφημερίδα.

Φευ όμως, άδικο το timing ερεθισμού του Κάλδη, για τον νεαρό φέρελπι επαρχιώτη.

Το πιθανότερο, με το ξημέρωμα, θα έχει ναυαγήσει από τη σκέψη του η θύμηση του νεαρού, εκτός κι αν... τίποτα δεν αποκλείεται, αν κρίνουμε από την εμμονή του Κάλδη να ψιθυρίζει ξανά και ξανά το κείμενο. Φαινόταν απορροφημένος με την ενδελεχή ανάγνωση των στίχων, έχοντας κολλήσει στην έξοδο... «εμφιαλώνοντας το παρελθόν μας».

Τόσο απορροφημένος, που έδωσε το έναυσμα στην αμηχανία, που πολιορκούσε τις φαντασιώσεις του, να αποπειραθεί τη μονιμοποίηση της παρουσίας της και να ευτελίσει τη θρυλούμενη αυτοκυριαρχία του, τον επικό του κομπασμό, και τέλος, τα ιδεώδη αντανακλαστικά του. Μετέωρος λοιπόν ο κύριος Κάλδης;

Έψαξε πάλι την κάρτα, ψηλάφησε μια ακόμη φορά το περιεχόμενό της, ψιθύρισε την έξοδο και σαν αποτυχών λαχειοπαίκτης, έσκισε την κάρτα στα τέσσερα, πετώντας τα κομμάτια στον κάλαθο των αχρήστων.

«Το κωλόπαιδο», γρύλισε ανάβοντας τσιγάρο, «τι νόμισε γράφοντας αυτή τη μελαγχολική αηδία, ότι θα με εντυπωσίαζε πάραυτα και οσονούπω;» και προχώρησε στην αγαπημένη του θέση, μπροστά στο μισάνοιχτο παράθυρο να χαζεύει από ψηλά τη λιγοστή, ένεκα η ώρα, κίνηση στον δρόμο. Κάπνιζε νευρικά, σαν τσιλιαδόρος παπατζής που παίζει με τα μάτια του αγρεύοντας

τον κίνδυνο, κι ας είχε τελειώσει ώρα το κολάζ των αναμνήσεων, έχοντας σβήσει κι όλο του το δάκρυ. Έκανε στροφή απότομα, βάδισε προς την πόρτα του γραφείου του, και στα μισά του δρόμου ξαναγύρισε, κι απευθυνόμενος χειρονομώντας στη θέση του, την οργανική, του εκδότη και διευθυντή της έγκριτης εφημερίδας “ΕΒΔΟΜΑΔΑ” είπε:

«Ακούς εκεί ο τσόγλανος θράσος, να μου στείλει κάρτα ζητιανεύοντας τον οίκτο μου, για τον δήθεν καλλιτεχνικό του οίστρο! Το βλαχαδερό!».

Αφουγκράστηκε τον απόηχο της έντασης, κοίταξε το ρολόι του, πλησίαζε 4.30, κι αποφάσισε να πάει στο σπίτι του. Ποτέ άλλοτε δεν είχε αργήσει τόσο πολύ χωρίς να ειδοποιήσει τη Νάσια. Όμως κι αυτή, να μην τον αναζητήσει; Αμφότεροι άλλωστε φρόντιζαν να κρατούν τα προσχήματα στη μεταξύ τους σχέση.

Ο Κάλδης συνοφρυώθηκε περιμένοντας τον ανελκυστήρα. Βγαίνοντας στον δρόμο, και προχωρώντας μέχρι τον χώρο στάθμευσης του αυτοκινήτου του, παρατήρησε ότι εκτός από τσουχτερό κρύο, ήταν τσουχτερά μεθυσμένος. Άλλαξε κατεύθυνση, κι έβαλε πλώρη για Σύνταγμα. Ταξί για Κηφισιά.

Ο ταξιτζής οσμίστηκε την άλκιμη παρουσία του οινοπνεύματος και έβαλε αποσιωπητικά στην όρεξή του για κουβέντα. Ο Κάλδης αδιαφορώντας πλήρως για τις όποιες σκέψεις του ταξιτζή, έκανε briefing τα γεγονότα των τελευταίων ωρών. Έψαξε τις επικεφαλίδες των θεμάτων να ταξινομήσει, για να είναι πρόχειρες νότες της, άγνωστης ακόμη, συμφωνίας που οσονούπω θα διηύθυνε. Εγχόρδων άραγε ή πνευστών; Adagio ma non troppo ή allegro con brio; Τι περιθώρια αντίδρασης θα έδινε στη Νάσια; Ή μήπως να μην άνοιγε ακόμα τη συζήτηση, να πέρναγε λίγος καιρός για να φουντώσει περισσότερο το μίσος του γι’ αυτήν; Όμως, για στάσου, μίσος; Μίσος αυτός για τη Νάσια; Μήπως όλα αυτά τα χρόνια δε γιγάντωσε τις προσβολές απέναντί της, με τη δική της ανοχή; Όχι, όχι, αδύνατον να τη μισήσει. Θα της μιλήσει.

Το χειμωνιάτικο ξημέρωμα είχε αρχίσει να ακροβολίζεται. Η λάμψη από ένα ολόγιομο φεγγάρι χαντακωνότανε, καθώς υποχρεώθηκε να ανεχθεί για πάπλωμα, σύννεφα, που σαν αγριεμένα κύματα, διαδέχονταν το ένα το άλλο. Η Κηφισιάς, ζουμερή από φώτα, διαλαλούσε την αρχοντιά της στους εποχούμενους που μάλλον αδιαφορούσαν καθώς τη διέσχιζαν με μεγάλη ταχύτητα.

Κι ο Κάλδης έμοιαζε να συνέρχεται συνηγορούντος και του ανέμου που έμπαινε από το μισάνοιχτο παράθυρο. Έφτασε στο σπίτι του σε χρόνο μηδέν. Κι ενώ πλήρωνε τον ταξιτζή, κρύος ιδρώτας τον περιέλουσε. Μυρμήγκιασε όλο του το σώμα και κοκάλωσε μπροστά από την εξώπορτα.

«Το ήξερε!» φώναξε χωρίς να κουνηθούν τα χείλη του, που γρήγορα αναζήτησαν τσιγάρο. Το κάπνισε λαίμαργα. Το βλέμμα του καρφώθηκε στο αναμμένο φως του καθιστικού. Τα πόδια του μαρμάρωσαν κι έπαψε να τα νοιώθει. Ανασκουμπώθηκε, έφερε τις χούφτες του στο πρόσωπο, φύσηξε την ανάσα του να ζεσταθεί, κι έπιασε να περπατήσει προς την είσοδο. Η Νάσια στο καθιστικό ακούει σονάτες του Beethoven. Το τζάκι αναμμένο να κρατάει σιγόντο με τα ψιθυρίσματα των ξύλων που καίγονται. Στο τραπέζι το μπουκάλι με το αγαπημένο της cognac και δίπλα το ποτήρι, σερβιρισμένο, να δηλώνει την ασίγαστη επιθυμία της να συνεχίσει την κατανάλωσή του.

Ο Κάλδης μπήκε αμίλητος κι αφού απαλλάχθηκε των επιπλέον ρούχων, κάθισε στην προσφιλή του θέση. Σε μια μπερζέρα δίπλα στο τζάκι κι απέναντι από τη βιβλιοθήκη που δέσποζε σ' ολόκληρο τον βόρειο τοίχο. Η Νάσια ψύχραιμη, ενδεδυμένη αθλητική περιβολή, τον ρώτησε ατάραχα: «Θα πιείς κάτι;».

Ο Κάλδης απάντησε καταφατικά κι έτσι η Νάσια σηκώθηκε, από το πάτωμα μπροστά από το τζάκι, για να σερβίρει ένα bourbon στον σύζυγό της. Η ατμόσφαιρα σφύριζε την ένταση κι ας έπαιζε το πιάνο χαμηλά τις νότες, στις παρυφές του αυγερινού που, αν δεν υπήρχαν σύννεφα, θα διακοσμούσε την κατάνυξη με το λαμπύρισμά του. Ο Κάλδης πήρε το ποτήρι, σηκώθηκε, στάθηκε στο πλάι του τζακιού κι ακούμπησε με τον αγκώνα του το μαρμάρινο γείσωμα. Ήπιε μια γουλιά, έστρεψε το βλέμμα του αντίθετα από αυτό της Νάσιας, προς τη βιβλιοθήκη, και είπε:

«Νάσια τον αγαπάς;».

Η Νάσια προχώρησε προς το μέρος του κρατώντας με τα δυό της χέρια το ποτήρι, κι αποκρίθηκε:

«Όπως η Ιοκάστη τον Οιδίποδα, πριν και μετά το δράμα!».

«Με τρομάζεις!» είπε ο Κάλδης και στράφηκε να την κοιτάξει κατάματα.

«ΗΣύχασε, θα φύγω, δε θέλω ούτε κι αυτός να στραβωθεί, ούτε κι εγώ να αυτοκτονήσω βέβαια!».

Ο Κάλδης έπνιξε έναν κόμπο με το bourbon κι ανασυντάχτηκε ρωτώντας:

«Αυτός... σ' αγαπάει;».

«Με σέβεται... δεν ξέρει όμως ότι αυτό είναι η αγάπη... τώρα θα το μάθει! Είναι παιδί ο Ερμής... σκέφτεται την αγάπη σαν καναρίνι... και δέσμιο μέσα στο κλουβί και πάλι κελαιδάει, έτσι κι αυτός... παρόλο που κείτεται φυλακισμένος στην αθωότητά του, δίνει απλόχερα για αγάπη, την ψυχή του!».

«Να πιστέψω λοιπόν ότι αποτελεί παρελθόν για σένα;».

«Το τι θα πιστέψεις, είναι δικό σου πρόβλημα, δε θέλω όμως να νομίζεις ότι το κάνω για τη χάρη σου!».

Ο Κάλδης στριφογύρισε στο μυαλό του τα λόγια της, ψάχνοντας τη συνέχεια για τα δικά του λόγια.

«Πότε κατάλαβες για τον πομπό;».

«Χρυσέ μου... μόνος σου το δήλωσες από την αρχή... το ξέχασες;».

«Και γιατί δεν το σταμάτησες;».

«Ήθελα να εκτεθεί ο εγωισμός σου! Μη μου πεις ότι δε σκέφτηκες προς στιγμή να μην το προχωρήσεις! Αφού σε ξέρω... αν αποδεικνύονταν οι υποψίες σου, όπερ και εγένετο, θα πληγωνόσουν περισσότερο, γιατί θα είχες αμφισβητήσει το αλάνθαστο ένστικτό σου, πράγμα το οποίο σε ενοχλεί τα μάλα... έτσι δεν είναι χρυσέ μου; Φοβήθηκες τον διασυρμό του εγωισμού σου... του απόλυτου εγωισμού!».

«Ήξερες λοιπόν... και μ' άφησες να νοιώσω τη ντροπή!».

«Σου άξιζε... αρκετή δική σου ντροπή μου ενεχυροδάνειζες χρόνια τώρα, αφήνοντάς με να ξεπληρώνω την τοκογλυφία σου στην αξιοπρέπειά μου, τεμαχίζοντας κάθε φορά ό,τι απόμεινε από την υπομονή μου, για να μην τελειώνει ποτέ! Ήρθε η ώρα που κατάφερες τη σχάση της!».

Στον ήχο των ξύλων που τσουρουφλίζονταν προστέθηκε αυτός της βροχής για να καλύψει το κενό που δημιούργησε η ανάπαυλα ενός διαλόγου, που όλα έδειχναν ότι θα εξελισσόταν σε μονόλογο. Η νύχτα προσπέρναγε ταχέως και στο διάβα της σκούπιζε τα χνάρια της που μαρτυρούσαν την παρουσία της. Ο Κάλδης δοκίμασε να στεριώσει τις σκέψεις του στο μυαλό του πριν τις απλώσει στην κρίση της Νάσιας, αλλά το μόνο που κατάφερε, ήταν να ψελλίσει:

«Και τώρα τι θέλεις... να χωρίσουμε;».

Η Νάσια άδειασε το cognac με μια ανάσα, άφησε τα δευτερόλεπτα που απαιτούνταν να κυλήσουν με όλο το άρωμα του αλκοόλ να εξαπλώνεται στη σκέψη της, έβαλε σιγουριά στα χείλη της στο φλογισμένο των ονείρων όλων των πρότερων ετών, φόρεσε την ποδιά της πλύστρας, κι έπιασε να ξεπλύνει τα άπλυτα.

«Είμαι αρκετά δειλή για να τολμήσω οτιδήποτε μονάχη μου. Δε θέλω να χωρίσουμε... εκτός κι αν θέλεις εσύ. Ξέρεις... αν είχαμε παιδιά, θα βόλευε, θα έλεγα για χάρη των παιδιών πρέπει να μείνουμε μαζί, έτσι δε λένε οι γυναίκες που φοβούνται την αλήθεια; Ε λοιπόν όχι! Δε θα τα καταφέρω, κι επειδή δεν έχουμε και παιδιά, τολμώ να αυθαιρετήσω απέναντι στην υπερήφανη γυναικεία φυλή και να παραδεχτώ, βροντοφωνάζοντας, ναι! Μου αρέσει η καλοπέραση που εξασφαλίζω ζώντας σαν κυρία Κάλδη! Έτσι άλλωστε με μεγάλωσαν... οι σπουδές, το πιάνο, οι

ξένες γλώσσες... τι ήταν όλα αυτά;... το μακιγιάζ της εποχής εκείνης που ήθελε τους γονείς να φτιασιδώνουν τις κορούλες τους με αξεσουάρ, εργοστασιακά όμως, για να πιάσουνε καλή τιμή!... θυμάσαι τότε που ήρθες σπίτι για να με ζητήσεις;... η μάνα κι ο πατέρας μου σκιστήκανε να υπερθεματίσουν για το εμπόρευμα... Αρσακειάς... αριστούχος του πιάνου... γαλλικά-αγγλικά, πως λέμε Κολιάτσου-Παγκράτι, λίγο ακόμα θα πέρναγαν σε δόντια, διαφορικό «άθικτο», ζαντολάστιχα και άλλες αηδίες... ευτυχώς τους είχες διακόψει εγκαίρως...

Θυμάμαι, όταν μου είχε έρθει περίοδος πρώτη φορά, έτρεξα στη μάνα μου κλαμμένη... κάτι έπαθα μαμά... γέμισα αίματα.

«Ναι κόρη μου» μου είπε, «από εδώ και πέρα σε μαρκάρισε ο Θεός, όταν θα παντρευτείς, θα σταματήσει αυτό!... αργότερα στα 18, έρχεται και μου λει: «κοίταξε μην πας και πηδηχτείς, θα σε σκοτώσω, θα το καταλάβω άλλωστε γιατί θα σταματήσεις να βγάζεις αίμα!».

Έτσι μεγάλωσα κύριε Κάλδη, με βία στην ψυχή, νοθεία στην αλήθεια και τρομοκρατία για την αγάπη! Κι όπως πολύ καλά γνωρίζεις, το πλείστον του θηλυκού πλούτου στον πλανήτη. Και το ξέρετε απανταχού στη γη τα αρσενικά, ότι τα θηλυκά είναι πλούτος... γι' αυτό και τα τρυγάτε ανελήτα.

Άλλωστε για σκέψου τι γένους είναι η αγάπη, η ζωή, η συνουσία, η ομορφιά, η τέχνη, η πολιτεία, η θρησκεία, γένους θηλυκού! Για να τα εξευτελίσετε δε τα ουδετεροποιείτε... το μουνάκι, το γαμήσι, το όπιο των λαών, το πολίτευμα, το αριστούργημα, το αίσθημα... αλλά φταίμε κι εμείς βέβαια.

Ζώντας μέσα στην καταπίεση, με αλύτρωτα όνειρα, εύκολα ξεχνάμε, κι όταν παλιώνουμε, όπως οι παλιοσειρές φαντάροι, πηδάμε τις νεότερες σειρές των γυναικών, τα σπλάχνα μας, για να δικαιωνίσουμε την αρμονία στο πεντάγραμμο της υπεροχής που εσείς έχετε φτιάξει.

Προponούμε λοιπόν, πηδώντας τις κόρες μας, να μάθουν να υποτάσσονται στις όποιες ορέξεις του κάθε μαλάκα που έχει τσουτσουνάκι. Αλλά όμως, ο Μεγαλοδύναμος, ός τα πανθ' ορά, για τη διατήρηση της ισορροπίας στην αλαζονεία, σας έβαλε μια κλειτορίδα στην κωλοτρυπίδα σας. Και για να τιμωρηθείτε περισσότερο, σας έβαλε να ορέγεσθαι οι μισοί των άλλων μισών αυτή την τάση.

Πήρε και θηλυκό όνομα βέβαια, ομοφυλοφιλία, πουστιά, αδερφάρα κτλ.. Έτσι, οι καριόλες που περνιόνταν για μάνες και καμάρωναν τον Σταύρακα μικρό, που θα γαμούσε άμα μεγάλωνε όλα τα θηλυκά της τέως διοικήσεως πρωτευούσης, βολεύονται στη θεά της «Σταυρούλας», που βάφεται και κουνιέται, όχι γιατί είναι πουστάρρα, αλλά γιατί είναι ηθοποιός και πήρε τέτοιο ρόλο... θα πάει όμως στο εξωτερικό μετά... έχει πολλές προτάσεις... Φυσικά θα πάει στην Καζαμπλάνκα να εγχειριστεί και μετά φουλ για Άμστερνταμ, να παντρευτεί να κάνει σπίτι!

‘Όχι λοιπόν κύριε Κάλδη, δε θέλω να χωρίσουμε.

Φτάνει που ξεφτιλίστηκες, δε χρειάζεται να γίνουμε φτηνό σήριαλ, ενοχοποιώντας την ειλικρίνειά μας, μόνο και μόνο για να ικανοποιήσουμε τα αδιέξοδα των άλλων ζευγαριών, που θα χαρούν μαθαίνοντας τον χωρισμό μας. Θα χωρίσουμε αν συμφωνείς, από τα κόμπλεξ που έχουμε, θα χωρίσουμε από τον φόβο της συγνώμης, από την ανασφάλεια του ναρκισσισμού, από τις όποιες τύψεις μας... να ζήσουμε μαζί όμως... βολεύει καλύτερα και τους δύο μας».

Η βροχή είχε δυναμώσει κι ο ίσκιος της απλώθηκε σκεπάζοντας του πρωινού την καλημέρα. Ο Κάλδης, άφωνος, κάπνιζε το ένα τσιγάρο μετά το άλλο, παρακολουθώντας στο πόντιο τη Νάσια που τον μαστίγωνε καθώς διηύθυνε το δικό της Λένινγκραντ. Τελικά σκέφτηκε, καλύτερα η Νάσια, είχε κάνει και τις σπουδές της άλλωστε στο πιάνο... Ξαφνικά άστραψε έξω. Η Νάσια σαν να τρόμαξε, κι άρχισε πάλι.

«Να σου πω και κάτι τελευταίο; Οι Αρχαίοι Έλληνες γιατί έγραψαν τραγωδίες; Για να προφυλάξουν τις επόμενες γενιές από τα ίδια λάθη! Εμείς όμως ευαγγελιζόμαστε την κακομοιριά μας, τονίζοντας ότι αυτά συνέβαιναν και τότε! Η τέχνη λέει αντιγράφει τη ζωή! Ο βαυκαλισμός των αταλάντων! Η τέχνη προβλέπει τη ζωή!...

Για μένα Αλέξανδρε, η τέχνη, όσο ιερόσυλο κι αν ακούγεται, είναι το Άγιον Πνεύμα. Αναπαράγοντας την τέχνη, η κάθε γενιά γονιμοποιεί την επόμενη, για να κυφορήσει τη δική της σταύρωση, κατ’ εικόνα και ομοίωση με τη Θεία Σταύρωση. Ξέρεις γιατί; Επειδή αρνηθήκαμε τη σωτηρία, σταυρώνοντας τον Υιό Του Θεού!

Τιμωρηθήκαμε, όπως ο Σίσυφος, μέσω της τέχνης, που είναι ο δικός μας βράχος. Γιατί; Μα πόσες φορές έζησε το δράμα η ανθρωπότητα πριν να εμφανισθεί ο Χριστός; Πάρα πολλές! Δεν πήραμε χαμπάρι όμως! Πώς θα είχαμε σωθεί; Αν κάναμε την τέχνη, τον βράχο μας, το Άγιον Πνεύμα, ζωή! Τι κάναμε;

Το αντίθετο!

Κάναμε τη ζωή μας κακέκτυπο τέχνης, απομίμηση. Τότε εμφανίστηκε ο Χριστός! Για να διδάξει, πώς η παρουσία του Θεού στον άνθρωπο, μέσω του Αγίου Πνεύματος, εξασφαλίζει την αιωνιότητα! Τυχαία νομίζεις ορισμένα έργα τέχνης θεωρούνται αθάνατα; Εμείς όμως το βιολί μας! Αλαζονικοί όπως πάντα. Η τέχνη αντιγράφει τη ζωή! Και μέσα σε ένα κλίμα μωρίας, και υδροκεφαλισμού, αναγνωρίσαμε τη θυσία του Θεανθρώπου, διαιωνίζοντας, όχι τις διδαχές Του, αλλά τη γέννηση και τον θάνατό Του!

Γιορτάζουμε κιόλας, πουλώντας ο ένας στον άλλο τη συγνώμη του... Κι έτσι, ενώ όλο τον υπόλοιπο χρόνο ευτελίζουμε τον άνθρωπο αφοδεύοντας στην αφέλειά του, με το Πάτερ ημών σημειωμένο δις του έτους, στου καθ’ ενός το *filofax*,

θυμόμαστε την ιερή υποχρέωση και τραβάμε το καζανάκι! Μέχρι την επόμενη φορά, έχει ο Θεός!».

Είπε και λάλησε η Νάσια. Κάτω από τα μάτια της έσκασαν οι μαύροι κύκλοι κι άνθισε το άλικο της φωτιάς, για να λαμπαδιάσει αμέσως, κόντρα στο μενεξεδί του ξημερώματος. Εκείνη τη στιγμή, τη μοναδική, σήκωσε τα μάτια της να βρουνε το ύψος αυτών του άνδρα της. Τότε, στο διάφανο αντάμωμα των βλεμμάτων τους, η Νάσια, μετέωρη νιφάδα, αφέθηκε να πέσει, και για αλεξίπτωτο άνοιξε τα πανιά από μιας γαλέρας δύο δακρύων.

Ο Κάλδης έκανε zoom στα δάκρυα. Είδε τη μαλακία του που λίμναζε στα μάτια της και σφίχτηκε. Ήθελε να φωνάξει. Να χειροκροτήσει επευφημώντας τη γυναίκα του. Και μετά και ένα και δύο και δέκα-δύο encore. Ανυπέρβλητη! Δεν ήθελε να της χαλάσει τη στιγμή όμως. Έτσι, βουβά, χειροκρότησε αποδίδοντας τα εύσημα. Και εκεί που τα σκεφτόταν όλα αυτά, κάνοντας αγώνα να μην πεταχτεί για να τη σφίξει στην αγκαλιά του, η Νάσια αποσύρθηκε.

Φρόντισε όμως να γεμίσει το νοτιομένο πρωινό με μουσική.

«...έχει πανσέληνο απόψε κι είναι ωραία
είναι αλλιώτικη η σιωπή χωρίς παρέα
δε νοιώθω θλίψη, μα μου 'χει λείψει
το κοριτσάκι αυτό που αγάπησες τυχαία...».

Ο Κάλδης κέρωσε. Έψαξε ένα πούρο για να σβήσει σιγοκαίγοντας αυτή του την κατάνυξη. Θυμήθηκε τον φίλο του τον Χρήστο, μεγαλοδικηγόρο διαπλεκόμενο, και τη σπουδή του στο στερέωμα των hardcore μπουζουκομάγαζων της εποχής, κι αναφώνησε, μιμούμενος την έκσταση του φίλου του, στους «ναούς» αυτούς που αναπαρήγαγαν την υποκουλτούρα.

«Ναι μωρέ... τόσο πολύ...».

9.

Η Αθήνα μετά τη βροχή έμοιαζε με απέραντη έκθεση αυτοκινήτων. Χιλιάδες από αυτά, έστεκαν ακινητοποιημένα στους δρόμους, έχοντας εμφιαλώσει τους οδηγούς τους, οι οποίοι αδυνατούσαν να δεχθούν με ψυχραιμία το οξύμωρο σχήμα του ρόλου τους. Αν και κομπάρσοι στο απόλυτο χάος της κυκλοφοριακής συμφόρησης, πρωταγωνιστούσαν στη διαμόρφωσή του. Το αποτέλεσμα ήταν ένα υψηλής αισθητικής και πρωτοπορίας καλλιτεχνικό «δρώμενο», που κατέτασσε την Αθήνα της εποχής, πρωτεύουσα πόλη της μοντέρνας τέχνης.

Μνημειώδης παραμένει η δήλωση του, τότε, Υπουργού Πολιτισμού σε παρατήρηση γάλλου δημοσιογράφου, ότι η Αθήνα παρέμενε η μοναδική πρωτεύουσα χώρας της Ευρωπαϊκής Ενώσεως χωρίς Μουσείο μοντέρνας τέχνης, στο λυκαυγές της νέας χιλιετίας. Ο ευτραφής, πλην ευφυής, υπουργός φορώντας ένα Andy Warhol χαμόγελο απάντησε σε άπταιστη γαλλική: *«Αγαπητέ κύριε, η Αθήνα είναι από μόνη της ένα Μουσείο μοντέρνας τέχνης, αυτό που χρειάζεται είναι περισσότερα ταμεία στις εισόδους της για να μη χάνουμε εισιτήρια...».*

Ο Ρέμος Βεργής ετοιμαζόταν για την καθιερωμένη του βόλτα στην νοτιομένη Αθήνα. Ήταν ωραία όταν αποκαμωμένη από τη βροχή ξεθύμαινε σαν ερωμένη τον ιδρώτα της. Μύριζες την κακοσμία της, ωστόσο μια εκπαιδευμένη μύτη μπορούσε να ανιχνεύσει πίσω από τη διάχυτα αιθέρια βρώμα, τον κεκαρμένο αρχαίο ελληνικό πολιτισμό. Ο Βεργής διέθετε τέτοια μύτη. Ως εκ τούτου, μετά από κάθε βροχή, έβγαινε σε αναζήτηση του παρελθόντος, καθ' ότι με το προσωρινό πλούσιμο αφαιρείτο ο σμάλτος της βρωμιάς αναδεικνύοντας τη λάμψη του απέριττου κοσμήματος, της Ακροπόλεως.

Ο Βεργής ντύθηκε βιαστικά αδημονώντας να προλάβει πριν τον απόπλου της αυτή τη λάμψη. Σήμερα θα παρέκαμπε το ωρολόγιο πρόγραμμά του. Θα πήγαινε στην Πλάκα. Εκεί, αφού γευμάτιζε με των αρχαίων τα φαντάσματα, θα έπιανε τον ανήφορο για τον ναό, τον Παρθενώνα. Όμως, το πρωινό ταχυδρομείο του επιφύλασσε μια έκπληξη. Και μάλιστα εις την γαλλικήν γλώσσα.

Αποστολέας ήταν, το «LE DOMAINE DE KERGUEHENNEC, CENTRE D'ART». Παραλήπτης δίχως αμφιβολία ο εαυτός του. Από εκεί και πέρα το χάος. Το κείμενο που συνόδευε την επιστολή, γραμμένο στα γαλλικά, πέραν πάσης αμφιβολίας, έβριθε αγνώστων λέξεων, οι μόνες οικείες ήταν τρείς: «μεσιέ», «Βεργής», «Ελλάδα».

Ανασκουμπώθηκε συνωμοτικά, ένοιωθε ντροπή που αγνοούσε τη γαλλική γλώσσα. Φόρεσε τα γυαλιά ηλίου, κι ας είχε συννεφιά, να κρύψει την ένδεια στη γλώσσα, κι απομακρύνθηκε στη στάση περιμένοντας το τρόλεϊ. Στη διαδρομή ιχνηλατούσε στο σκοτάδι των αποριών του. Έκλεισε τα μάτια, κι αφέθηκε να ταξιδέψει στο Παρίσι, το μόνο γαλλικό σημείο αναφοράς που γνώριζε, μια και το είχε επισκεφθεί προ εικοσαετίας και βάλε.

Θυμόταν την πόλη του φωτός, τον είχε γοητεύσει απίστευτα. Τόσο, που κράταγε ακόμα στη θύμησή του αυτή τη γεύση νύστας που τον είχε συνεπάρει. Ναι, νύστας. Είναι ναρκωτικό το Παρίσι. Κατατάσσεται δε, στη κατηγορία των σκληρών. Ο εθισμός του, προκαλεί ένα περίεργο στερητικό σύνδρομο. Δε θέλεις να ξαναπάς. Εννοείται υπό φυσιολογικές συνθήκες θέλεις. Μόλις όμως φέρεις στο μυαλό σου αυτή τη νύστα, μπλοκάρεις, φτιάχνεσαι, αναζητάς τη λύτρωση στην άμεση χρήση. Ψάχνεις εικόνες, λέξεις, αντικείμενα να τα γευτείς. Ψάχνεις στον χάρτη, στην πολυκαιρισμένη εγκυκλοπαίδεια, στο super market με τα ράφια βιβλιοθήκες πολιτισμών, στον δρόμο με τα αυτοκίνητα να βρυχώνται στη γλώσσα καταγωγής τους. Ψάχνεις παντού κι απεγνωσμένα για να «σουτάρεις», όπως κάθε junkie.

Μετά σου περνάει, ούτε συζήτηση να γίνεται για το Παρίσι. Μισείς τη σκέψη της επίσκεψής του, δε θέλεις να αποτοξινωθείς. Έτσι και ο Βεργής. Εξαρτημένος εδώ και είκοσι τόσα χρόνια. Και να τώρα αυτή η επιστολή. Γεύση από νύστα. Και οι αναμνήσεις πολύ μακρινές να γίνουν πυτζάμες να τυλιχτεί και να βουτήξει στο παραμύθι του.

Διάβαζε και ξαναδιάβαζε το γράμμα. Αυτές τις τρείς γνωστές του λέξεις. «Βεργής», «μεσιέ», «Ελλάδα». Προσπαθούσε να τις συνδέσει μήπως και αποκωδικοποιούσε όλες τις υπόλοιπες. Σκέφτηκε πιθανά σενάρια αλλά πάντα

κατέληγε στο ίδιο συμπέρασμα. Ήταν πολλές οι άγνωστες λέξεις. Έφτασε να περπατάει πια στην Πλάκα κι ο νους του αρμένιζε στις όχθες του Σηκουάνα.

Και τότε, θυμήθηκε τη Μυρτώ. Αυτή ήξερε άπταιστα γαλλικά. Να μια κατάλληλη ευκαιρία να την ακούσει πάλι, να ξαναδεί το ξανθωπό χαμόγελό της να φτερουγίζει στη χαρά της νιότης της. Η Μυρτώ. Έτσι θα ήθελε να ήταν η κόρη που δεν είχε.

Σκέφτηκε να της τηλεφωνήσει μόλις θα επέστρεφε στο σπίτι του. Ύστερα από λίγο όμως μετάνιωσε. Το γραφείο της βρισκόταν στο κέντρο, στο Κολωνάκι. Καλύτερα να πέρναγε από εκεί. Δεν ήθελε να δώσει δικαιώματα στους διάφορους κακεντρεχείς, που κλειδωνόντουσαν με τα συμπλέγματά τους στο σκοτάδι της ανοησίας και της καχυποψίας, πετώντας το κλειδί στο ντουλαπάκι με τα συναισθήματα των άλλων. Έτσι κι αλλιώς, το Κολωνάκι ήταν στον δρόμο του. Όλη η Αθήνα ήταν στον δρόμο του.

Χάραξε λοιπόν νέα πορεία, εγκαταλείποντας την αρχική σκέψη να επισκεφθεί τον Παρθενώνα. Σήκωσε τα μάτια του ψηλά, σαν να ζητούσε μια συγνώμη. Την πήρε τη συγχώρεση. Το έγγραφε η πινακίδα της ονομασίας του Πλακιώτικου σοκακιού. Οδός Κλεψύδρας. Ο Παρθενώνας θα μπορούσε να περιμένει επομένως. Ο χρόνος που του απόμενε να ζήσει όχι. Ανασκουμπώθηκε με ικανοποίηση και άλλαξε κατεύθυνση. Περπάτησε με πλοηγό τις άγνωστες λέξεις της απροσδόκητης επιστολής κι αυτή τη στέρηση που του προκάλεσε η θύμηση του Παρισιού. Στο κατώφλι της εισόδου της διεύθυνσης του περιοδικού “ΔΙ’ ΕΥΧΩΝ”, όπου εργαζόταν η Μυρτώ, σταμάτησε να αποπνεύσει το λαχάνιασμά του.

Ούτε που πέρναγε από το μυαλό του πως θα μπορούσε να απουσίαζε η Μυρτώ. Δεν είχε άδικο. Η σημειολογία του απρόοπτου επέβαλλε την αποδοχή μιας σειράς γεγονότων που σε καμία περίπτωση δεν ανακόπτονταν από το τυχαίο. Τυχαίο γεγονός είναι μόνο το μη επιθυμητό. Αυτή ήταν η άποψή του, και δεν τη διαπραγματευόταν.

«Η δεσποινίς Δέτσικα παρακαλώ;».

Η νεαρή γραμματεύς επί της υποδοχής δίστασε προσωρινά, μα μετά είπε:

«Είστε ο κύριος;».

«Βεργής, Ρέμος Βεργής... παρακαλώ θα ήθελα να την απασχολήσω για λίγο».

Η νεαρά εξεπλάγη φωναχτά:

«Μα βέβαια, ο κύριος Βεργής... καλά το κατάλαβα πως είσθε κάποιος γνωστός... καθίστε παρακαλώ, θα την ειδοποιήσω αμέσως!».

«Ευχαριστώ πολύ», και τραβήχτηκε για να καθίσει στο μικρό καθιστικό της αναμονής. Η νεαρή γραμματέας κάλεσε βιαστικά με το τηλέφωνο.

«Μυρτώ; Έχω εδώ τον κύριο Βεργή! Θέλει να σε δει!», κι από την άλλη άκρη του τηλεφώνου, ακούστηκε σαν πυροτέχνημα η έκπληξη, της, όπως πάντα ενθουσιώδους, Μυρτώ. Μέχρι να προλάβει η γραμματέας να διευκρινίσει στον Βεργή, ότι η Μυρτώ κατεβαίνει να τον παραλάβει, αυτή είχε φθάσει με μια αγκαλιά χαμόγελα να τον προϋπαντήσει.

«Τι θαυμάσια έκπληξη ήταν αυτή κύριε Ρέμο;» κι άπλωσε κοριτσίστικα τη γοητευτική αυθάδειά της να τον φιλήσει σταυρωτά. Ο Βεργής ανταποκρίθηκε όπως και την πρώτη φορά. Πατρικά, μόνο που αυτή τη φορά κοκκίνισε περισσότερο.

«Για να είμαι ειλικρινής σε χρειάζομαι για κάτι... αλλά σε πεθύμησα κιόλας...».

«Ελάτε, πάμε στο γραφείο μου να τα πούμε...».

Η Μυρτώ από τότε που πήρε τη συνέντευξη από τον Βεργή, λόγω της μεγάλης επιτυχίας, αναβαθμίστηκε, παρά το νεαρό της ηλικίας της, καθ' ότι αναγνωρίστηκε η ικανότητα του «ποιητικού θράσους», όπως παρατήρησε ο αρχισυντάκτης του περιοδικού.

Εξ ου και το γραφείο, το κατάδικό της πια. Το οποίο είχε διακοσμήσει με τέτοιο τρόπο, ώστε να μην αισθάνεται «κατάδικος» του επαγγελματικού της χώρου. Κυριαρχούσαν τα χρώματα της γης. Πρωτότυπες ξυλοκατασκευές υποδεχόντουσαν διάφορα χρηστικά αντικείμενα. Ένα απλό γραφείο, μεταχειρισμένης τέχνης, αγορασμένο από τα παραμύθια του Ντίκενς.

Στους τοίχους, εκτός από έναν που είχε το προνόμιο να είναι παράθυρο, διάφορα κολλάζ, μέσα σε κάδρα, με μια ιδιομορφία μέσα στην ομοιομορφία τους. Ήταν όλα αποσπάσματα από συνεντεύξεις επωνύμων προσωπικοτήτων σε περιοδικά και εφημερίδες. Η Μυρτώ είχε αλλάξει τις απαντήσεις του ενός με του άλλου επωνύμου, με τις ερωτήσεις των εκάστοτε δημοσιογράφων, με αποτέλεσμα η αυθαιρεσία της, να χωροθετεί με αυτόν τον εικαστικό τρόπο την αταξία και τη σύγχυση, που έτσι κι αλλιώς επικρατούσε στον περιβάλλοντα χώρο της δημοσιογραφίας, τον οποίο και η ίδια υπηρετούσε.

Εικόνες ή φωτογραφίες πουθενά. Μόνο μία με τους γονείς της πλαισιωμένα από λουλούδια. Οι αγαπημένοι της γονείς, που δυστυχώς δε ζούσαν πια. Είχαν χαθεί στα νερά του Ατλαντικού σε αεροπορικό δυστύχημα. Η Μυρτώ τότε μόλις είχε πάρει το πτυχίο της από την Πάντειο. Αριστούχος. Σπούδαζε πολιτικές επιστήμες και θα συνέχιζε με υποτροφία για το διδακτορικό στη Σορβόνη, στο Παρίσι. Ο χαμός τους, την είχε συγκλονίσει και

επειδή τους λάτρευε, βάλθηκε να ολοκληρώσει τις σπουδές της γιατί γνώριζε πολύ καλά την απύθμενη αγάπη τους γι' αυτήν κι ό,τι επιθυμούσε.

Φέρθηκε γενναία η Μυρτώ. Δεν επέτρεψε στον εαυτό της να λυγίσει. Δε θα το ήθελαν ούτε κι οι γονείς της. Με την ασφαλιστική αποζημίωση και τις οικονομίες που είχαν, βρέθηκε κάτοχος μιας μικρής περιουσίας, συν το ιδιόκτητο διαμέρισμα στην Κυψέλη. Έζησε δύο χρόνια στο Παρίσι. Δύο χρόνια, βαδίζοντας τα απογεύματα στα σοκάκια της Μονμάρτης, να μυρίζει τη μοναξιά της, κινηματογραφώντας τη με το ασπρόμαυρο φιλμ της απουσίας τους. Τελειώνοντας με το διδακτορικό, αποδέχτηκε μια πρόταση για εξάμηνη απασχόληση στο Ευρωκοινοβούλιο.

Πέρασε όμορφα στις Βρυξέλλες, προσθέτοντας και πείρα στο βιογραφικό της. Εκεί γνώρισε και τον Άρη. Μόνιμο ανταποκριτή της κρατικής τηλεόρασης στις Βρυξέλλες. Αν και ο δεσμός τους είχε ημερομηνία λήξης, δεν αρνήθηκαν να προσπεράσουν τον φραγμό και να λογοδοτήσουν ένθερμα στον πειρασμό του πάθους.

Μετά, λόγω φόρτου εργασίας και των δύο, έμαθαν να δραπετεύουν τα σαββατοκύριακα. Όμως αυτές οι σχέσεις μοιραία καταντούν όπως οι εκδρομές. Γλυκές αναμνήσεις. Έτσι η Μυρτώ άφησε να δραπετεύσει ο ερωτικός της ενθουσιασμός, κι έπεσε με τα μούτρα στη δουλειά. Παρέμειναν φίλοι. Άλλωστε ο Άρης χάραξε το πέρασμά του από τη ζωή της σαν το μπαμπάκι που επουλώνει, καθαρίζοντας μία πληγή. Στον γυρισμό για την Αθήνα, η Μυρτώ είχε εξασφαλίσει ραντεβού με τον αρχισυντάκτη του περιοδικού “ΔΙ' ΕΥΧΩΝ”, ο οποίος ήταν πολύ φίλος του Άρη.

«Λοιπόν κύριε Ρέμο;».

Ο Βεργής χωρίς περιστροφές, έβγαλε από την τσέπη του το γράμμα και το έδωσε στη Μυρτώ. Αυτή το πήρε σκηνοθετώντας τα γυαλιά στα μάτια της καλύτερα και βάλθηκε να το διαβάσει. Δεν άργησε να λαμπυρίσει πάνω από το χαμόγελο με τη χαρά της και να φωνάξει:

«Μα αυτό είναι θαυμάσιο!!! Συγχαρητήρια κύριε Ρέμο!!! Μπράβο σας!!! Είμαι απόλυτα βέβαιη ότι το αξίζετε και με το παραπάνω!».

«Τι συμβαίνει Μυρτώ;».

«Το μουσείο μοντέρνας τέχνης του KERGUEHENNEC, σας διάλεξε να εκπροσωπήσετε την Ελλάδα σε ένα συνέδριο που αφορά τη λογοτεχνία τον επόμενο αιώνα! Δεν είναι καταπληκτικό;».

Ο Βεργής ακούμπησε άναυδος στη ράχη της καρέκλας. Ρώτησε σαστισμένα τη Μυρτώ αν μπορούσε να καπνίσει. Άναψε τσιγάρο κι άρχισε να ψάχνεται. Η Μυρτώ σεβόμενη την περισυλλογή του, σιώπησε, με τα μάτια της όμως να κολυμπούν μέσα στη χαρά μακροβουτώντας, σαν παιδί, συνεχώς.

«Και τώρα τι θα κάνω Μυρτώ;».

«Θα ετοιμάσετε τις βαλίτσες σας, το συμπόσιο είναι σε έναν μήνα περίπου».

«Μα πώς θα πάω;» ο Βεργής έμοιαζε να βρέχεται ακόμα από τις σταγόνες της πρωινής βροχής κι αναζητούσε ομπρέλα και για τις σκέψεις του.

«Με την πτήση των 14.10 της Air France για Παρίσι, από εκεί έχετε εναλλακτικές ή με σιδηρόδρομο για Rennes, όπου θα σας περιμένει αυτοκίνητο να σας οδηγήσει στο Kerguehennec ή τέλος πάντων αυτή που θα τους υποδείξετε εσείς... Η διαμονή σας θα γίνει στους ξενώνες του μουσείου και επίσης μπορείτε να συνοδεύεσθε από άτομο της αρεσκείας σας. Λεπτομέρειες για το διαδικαστικό από τον κύριο Bouillon στη Γαλλική πρεσβεία... Όπως βλέπετε δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας κύριε Ρέμο... οι Γάλλοι είναι πολύ του τυπικού, μην ανησυχείτε!».

«Ξέρεις Μυρτώ... δεν εννοούσα αυτό... αλλά να... δεν ξέρω γαλλικά... πώς θα συνεννοούμαι... έπειτα... τι να πάω να κάνω εκεί;».

«Όσον αφορά το πρώτο σκέλος, αν και έχω μια ιδέα, δεν μπορώ να σας απαντήσω, για το δεύτερο όμως, δε χωρά αμφιβολία, θα πάτε να παραστήσετε τον εαυτό σας, αυτό σας ζητάνε άλλωστε! Από τις δεκαπέντε χώρες μέλη της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, έχουν προσκληθεί λογοτέχνες να παρουσιάσουν, με όποιο τρόπο επιθυμούν, την άποψή τους για την πορεία της λογοτεχνίας τον επόμενο αιώνα. Άρα λοιπόν, δε χρειάζεται να κάνετε τίποτα λιγότερο από αυτό που κάνετε τόσα χρόνια. Γράψτε κάτι».

Ο Βεργής άναψε κι άλλο τσιγάρο, τώρα πια η απορία είχε δώσει τη θέση της στην αμηχανία. Τώρα οι άγνωστες λέξεις ήταν οι προηγούμενες τρείς που θεωρούσε γνωστές. Μεσιέ, Βεργής, Ελλάδα.

«Είπες δικαιολογούν τα έξοδα για ένα ακόμη άτομο;».

«Βεβαίως, το λέει ξεκάθαρα!».

Ο Βεργής δίσταζε να δημοσιοποιήσει τη σκέψη του. Σκεφτόταν πόσο εξαιρετική περίπτωση θα ήταν. Αυτός παρέα με τη Μυρτώ, που ήξερε τη γλώσσα και θα ήθελε να είναι και κόρη του.

«Μυρτώ;».

«Ναι κύριε Ρέμο...».

«Έχεις πάει στο Παρίσι;».

«Μα δύο χρόνια ζούσα εκεί... Το ξεχάσατε;».

«Ναι... ναι... το είχα ξεχάσει... καλά λοιπόν...».

Η Μυρτώ κατάλαβε. Είδε στα μάτια του τη συστολή, αυτή την ίδια που είχε και την παραμονή της πρωτοχρονιάς στο σπίτι της, που την αγκάλιαζε με θέρμη πατρική. Αποφάσισε να δράσει.

«Κύριε Ρέμο... στο Kerguehenpec δεν έχω πάει...».

Ο Βεργής ζωντάνεψε, στα μάτια του διάπλατες άνοιξαν οι πόρτες της ικανοποίησης.

«Αλήθεια Μυρτώ;».

«Μα και βέβαια, αν με θέλετε, ευχαρίστως θα γίνω συνοδός και μεταφράστριά σας».

«Μα αυτό είναι υπέροχο... σ' ευχαριστώ... σ' ευχαριστώ πάρα πολύ!».

«Η ευχαρίστηση είναι δική μου... θα φροντίσω να σας φανώ χρήσιμη!».

«Μήπως... μήπως λέω αυτό το πανηγύρι θα μπορούσε να προκαλέσει δημοσιογραφικό ενδιαφέρον για το περιοδικό σου;».

«Το συζητάτε; Μεγάλο πολιτιστικό γεγονός! Ασφαλώς και έχει ενδιαφέρον, και μια πρώτης τάξεως ευκαιρία για μένα να βρεθώ με καταξιωμένους λογοτέχνες... Είναι κελεπούρι που λέμε στη γλώσσα μας κύριε Ρέμο!».

«Πολύ ωραία, χαίρομαι διπλά επομένως, δε μένει τώρα παρά να γράψω και μια ιστορία... εδώ είναι τα δύσκολα».

Έφυγε, εξουσιοδοτώντας τη Μυρτώ να διεκπεραιώσει το ζήτημα. Τράβηξε τον δρόμο της επιστροφής, ανακατεύοντας τις σκέψεις του. Σκόρπιες σκέψεις, σαν πετρολίθαρα οργωμένου αγρού, φευγάτες, σαν μαθητευόμενες χαρτορίχτρες, κοφτερές, όπως μιλάνε οι κιθάρες μετά από κάθε πόλεμο. Σκέψεις σιγής, μπουρλότο με λήθαργο για τις ενοχές του, τους έρωτές και τις όποιες, ποιες άραγε, αρετές του.

Σκέψεις σε ανάκατους ρυθμούς. Σ' αυτούς που διαλέγουν για να πέσουν οι ασύμμετρες πευκοβελόνες, στους σκοτεινούς μιας κραυγής ελευθέρων ηθών, του ξημερώματος που αγωνίζεται να νικήσει τη γοητεία της νύχτας και, τέλος, στους ρυθμούς του πανδαμάτωρος χρόνου, που σαν αδίστακτος τροχονόμος μοιράζει κλήσεις αποσύρσεως στις στιγμές που γέρασαν. Ούτε που κατάλαβε τότε έφτασε σπίτι του. Σωριάστηκε στη πολυθρόνα να περιπλανηθεί.

Είχε ανάγκη να χρωματίσει με τα όνειρά του τις ημέρες που έρχονταν.

Η πρόσκληση για το συμπόσιο λειτούργησε αφαιρετικά. Ήρθε ως διάδοχη κατάσταση των τριών συνεντεύξεων που είχε ήδη δώσει, οι οποίες τον είχαν βοηθήσει να καλουπώσει με υποστηρίγματα τον κλονισμένο εαυτό του. Και εκείνη η παραμονή πρωτοχρονιάς στο σπίτι της Μυρτώς παρέα με τα χρυσάνθεμα νιότης, είχε παίξει κι αυτή έναν σπουδαίο ρόλο. Και το βράδυ στο μπαρ το περίεργο με εκείνο τον νεαρό τον Ερμή. Όμορφα ήταν. Ζωντανά. Μα τούτη εδώ η πρόσκληση σαν να αφαίρεσε τις όποιες αμφιβολίες είχαν απομείνει. Θυμήθηκε τον Καβάφη.

«Τα τείχη»... «χωρίς περίσκεψιν, χωρίς λύπην, χωρίς αιδώ μεγάλα κι υψηλά τριγύρω μου έκτισαν τείχη... αλλά δεν άκουσα ποτέ κρότον κτιστών ή ήχον... ανεπαισθήτως μ' έκλεισαν από τον κόσμο έξω».

Τα δικά του τείχη φτάσανε να αντέξουν μέχρις εδώ. Γκρεμίστηκαν μεμιάς. Από άλλους ευτυχώς, γιατί ο ίδιος δεν ήταν ικανός να παραδεχθεί «χωρίς περίσκεψιν, χωρίς λύπην, χωρίς αιδώ», πόσο λάθος ήταν να χτίσει γύρω του πανύψηλα τα τείχη. Ένοιωθε τον χρόνο σύμμαχο τώρα. Γιατί είχε αρκετό στη διάθεσή του ώστε να γράψει κάτι για το συμπόσιο.

Όσο περισσότερο το σκεφτόταν, τόσο ενθουσιαζόταν με την εβδομαδιαία διάρκεια προοπτική θεατρική παράσταση. Δεκαπέντε συγγραφείς, σε πέντε ημέρες, τουτέστιν τρεις ανά ημέρα, και δύο ημέρες για χαλάρωση στον Πύργο με τα πλούσια εκθέματα μοντέρνας τέχνης, μόνιμα και μη. Δεκαπέντε χώρες να ορίσουν φθόγγους μιας πορείας που μαγεύεται να ενώνει συλλαβές να περιγράψει διαφορετικά το ίδιο πράγμα.

Στην εποχή της παγκοσμιοποίησης και της άνευ όρων νέας τάξης πραγμάτων το αναζητούμενο άλλοθι από όλους ήταν η αποποίηση της κληρονομιάς, γιατί κανείς δε γνώριζε αν το κληροδοτούμενο ήταν απαλλαγμένο από χρέη. Επομένως επειδή το παρελθόν φυγείν αδύνατον, καλύτερα για όλους να το κηρύξουν σε δικαστική επιμέλεια, ώστε να αποφύγουν την πιθανή κλωνοποίησή του.

Γι' αυτό και εκείνα τα χρόνια δημοσιοποιήθηκε ως επιστημονικό επίτευγμα η κλωνοποίηση, να αποφευχθεί ακόμα και η παραμικρή σκέψη από τους επίδοξους αναβιωτές της συνέχειας της ιστορίας. Γιατί βέβαια, όλοι αποδέχονταν πια, ότι η ιστορία επαναλαμβάνεται πάντα ως φάρσα.

Ο Βεργής, ξεθαρρεμένος πια, βούτηξε στο βάζο με το μέλι, κι άρχισε να γεύεται με βουλιμία όλων των προηγούμενων των χρόνων τις κερήθρες. Έμεινε έκπληκτος από τη νοστιμιά. Ξερογλειφόταν να μαζεύει στάλα-στάλα από τις γεύσεις το μεδούλι τους. Σαν να ανακάλυψε και πάλι, να ξεχωρίζει

την ήρα από το στάρι, μιας σοδειάς απούλητης για χρόνια. Αποκοιμήθηκε να ξεχωρίζει.

Η Μυρτώ, πίσω στο γραφείο της, χάιδεψε τις αισθήσεις της, τεντώνοντας το κορμί της στο εύρος της συγκίνησης, καθώς ατένιζε τη μία και μόνη φωτογραφία. Την πήρε στα χέρια της, σφίγγοντάς τη, στην αγκαλιά που είχε η καρδιά της λεωφορείο.

«Σας αγαπώ πολύ!» ψιθύρισε, φιλώντας με τα μάτια την αγάπη τους. Έπειτα πέταξε να περπατήσει νοσταλγώντας της Μονμάρτης τη σιγαλιά. Το δάκρυ που σουρουπώνει και γίνεται πυγολαμπίδα συντροφιάς. Ο ήλιος, πώς νυχτώνει και παίρνει παρηγοριάς μορφή, νύμφη που πεταρίζει, καθοδηγώντας στα κρυφά, νεράιδες, να προστατεύσουν από της μάγισσας το κακό ραβδί.

Ήταν γενναία η Μυρτώ. Λεβεντιά. Ώρες-ώρες όμως, αδυνατούσε να διαφεντέψει την απουσία, που καρτερώντας το λύγισμά της, σαν να κελάϊδαγε την παρουσία της, όχι για να την πονέσει, μόνο να αγγίξει με τρυφερότητα τα απόκρυφά της όνειρα, και εκείνες τις στιγμές που πάγωσαν τον χρόνο και τα θαυμαστικά του, κι έγιναν ερωτηματικά, κόμματα κι άνω τελείες. Και η Μυρτώ, αν και διδάχθηκε επαρκώς, την των σημείων στίξεως χωροταξία, ακόμη απορούσε, γιατί η τελεία έχει τέτοια βαρύτητα και απειλεί κάθε που μπαίνει, να μετεωρίσει τον φόβο, αντί να τον σκεπάζει, εκμηδενίζοντάς τον με τη βαριά σκιά της. Μετά έπιασε ένα χαρτί κι ένα μολύβι. Να γράψει θέλησε με εικόνες το όραμά της.

«όνειρα,
 ώριμα φρούτα
 στοιβαγμένα
 στου ονείρου των άλλων παραθύρι,
 χαραμάδες βροχής
 πυργοδέσποινες της κάθε ανατολής,
 φωτιές
 από λουλούδια νηστικά
 αρπακτικά
 των μίσχων κομπολόγια,
 όνειρα
 θέατρο σκιών
 του Παραδείσου
 με πεφταστέρια

να καλπάζουν κοιμισμένα».

Έγραφε κρυφά η Μυρτώ. Από τότε που έχασε τους γονείς της. Κρυβόταν από την ποίηση. Φοβόταν την κρίση των ποιητών που διάβαζε μικρή και τη συνέπαιρναν. Τρόμαζε την ιδέα του ακήρυχτου διωγμού από τους θεματοφύλακες της ουράνιας σκέψης. Στα σκοτεινά μονάχα λευτερονόταν να τραγουδάει, παίζοντας λύρα στις μύχιες σκέψεις της να λουλουδιάσουν την απώλεια. Κάθε που έγραφε κάτι, το ταχυδρομούσε η ίδια στο σπίτι της, με παραλήπτη τους γονείς της. Είχε στείλει αρκετά γράμματα. Θα έστελνε και στο μέλλον. Όσο αυτό το μέλλον θα συνέχιζε να μετράει ανάποδα τον χρόνο, ξεκινώντας από εκείνη τη μοιραία πτήση 800 της TWA, που έμελλε να δώσει άλλη διάσταση στον εναέριο χώρο της 17-07-1996.

Η Μυρτώ χάζεψε λίγο με τους στίχους της κι έπιασε πάλι την εικόνα τους να μελετάει. Διάβασε στα μάτια της τα δάκρυα της απουσίας των γονιών της, μα αναθαρρώντας γρήγορα, τα σκούπισε με ένα χαμόγελο. Αμέσως κάλεσε τον αριθμό του τηλεφώνου της καλής της φίλης, της Αντιγόνης. Ήθελε να την έβλεπε να έπιναν μαζί τη μοναξιά τους. Σκέφτηκε να πήγαιναν σε ένα μπαράκι διαφορετικό.

Θεός Κουρνόγαλλος, έτσι το έλεγαν. Για ανθρώπους απαιτητικούς. Δεν είχε φώτα φλας περιοδικών. Δε σύχναζαν μοντέλα νυσταγμένα. Ηθοποιοί δεν επιθεωρούσαν τους θαμώνες υποκρινόμενοι των άλλων ρόλους. Παραγωγοί δε χώραγαν εκεί, ένεκα τα πολλά κιλά τους. Εκεί θα έβρισκες μόνο ταυτότητες που ήξεραν σε ποιον ανήκαν. Και μουσική καλή. Είχε ακούσει η Μυρτώ γι' αυτό το μπαρ από τον Άρη, σε μια από τις τελευταίες τους τηλεφωνικές συνομιλίες. Βλέπεις, οι Έλληνες της διασποράς μάθαιναν πρώτοι πάντα, πού άναβαν εστίες να φωλιάζει το πνεύμα του Ξένιου Δία.

«Αντιγόνη;».

«Έλα Μυρτώ μου, δε με γνώρισες;».

«Σε μπερδεύω με τη μητέρα σου, μη με παρεξηγείς... μοιάζουν τόσο οι φωνές σας...».

«Όχι γλυκιά μου, δε σε παρεξηγώ».

«Έλεγα απόψε να πηγαίναμε σε εκείνο το μπαρ... έχω και νέα να σου πω!».

Η Αντιγόνη ήταν καταφερτζού. Είχε την οξυδέρκεια του πατέρα της, εισαγγελέας του Αρείου Πάγου, και την ευελιξία της μητέρας της, δικηγόρος από τζάκι που λέμε. Ζούσε μια άνετη ζωή και λόγω των ικανοτήτων της, πετύχαινε πάντα το δικό της, δίχως να αφήνει πληγωμένο όμως τον εγωισμό κανενός.

Οι γονείς της επέμεναν να σπουδάσει νομικά, να γίνει δικηγόρος, να αξιοποιήσει, όπως έλεγαν, και το ταμπεραμέντο της, προσδίδοντας ταυτόχρονα φινέτσα σε μια παλαιών αρχών οικογενειακή παράδοση. Τους έκανε το χατίρι να σπουδάσει στη Νομική, στο πολιτικό τμήμα όμως, δήτην για καριέρα στο διπλωματικό σώμα.

Στην πραγματικότητα ενδιαφερόταν να σταδιοδρομήσει στο θέατρο, επέλεξε λοιπόν, σαν καταξιωμένη θεατρίνα, τη διπλωματική οδό, ώστε να δώσει χρόνο στο ταλέντο της να ωριμάσει. Διάλεξε και μεταπτυχιακά στο Παρίσι, εκεί γνώρισε και τη Μυρτώ, για να μπορέσει να «σπουδάσει» από κοντά τις εμπειρίες των παραστάσεων της Comedie Francaise.

Έτσι η Αντιγόνη επέστρεψε με βιογραφικό αντάξιο της θέσης που εξασφάλισε ο πατέρας της σε πολιτικό γραφείο υπουργού, όπου ελεύθερα θα έκανε την πρακτική της για το βάπτισμα του πυρός με το θέατρο. Δε βιαζόταν άλλωστε για μεγάλους ρόλους, ήταν μικρή ακόμα. Έχτιζε ύφος ακόμα, χρησιμοποιώντας για υλικά, των άλλων ρόλους που στερούνταν ύφους. Είχε κι αυτή νέα να αφηγηθεί στη Μυρτώ. Ενθουσιάστηκε με την ιδέα λοιπόν της βραδινής εξόδου.

Στο μπαρ, ως συνήθως, κυριαρχούσε η μουσική που εξερευνούσε το σκοτάδι. Έψαχνε κι εύρισκε από όλων τις ματιές την αγωνία. Την ευθυγράμμιζε, κι έπειτα ισορροπούσε εναλλάσσοντας τους ήχους με μαεστρία. Η Μυρτώ με την Αντιγόνη έκατσαν στην μπάρα. Πρώτα συζητήθηκαν τα νέα με τον Ρέμο τον Βεργή.

Δε χρειάστηκε να υποκριθεί η Αντιγόνη για να δείξει τον ενθουσιασμό της. Στο ημίφως του μπαρ άργησε όμως να προσέξει την καντάτα της Μυρτώς.

Όσο η αφήγηση προχωρούσε, τόσο δυνάμωνε η φόρτιση κι απεικονιζόταν προοδευτικά στα μάτια της. Η Αντιγόνη ήξερε. Πολύ καιρό αναζητούσε η Μυρτώ να κλάψει. Δεν παραδινόταν όμως, το θεωρούσε δειλή έκφραση της αγάπης της. Εξίσου δειλή θεωρούσε και την αναζήτηση σε άλλη αφορμή για να ξεσπάσει. Αυτό το ταξίδι, που η ίδια μεθόδευσε, ήταν η αφορμή, να θυμηθεί. Μα στην ουσία, αυτό το ταξίδι ήταν η ευκαιρία να αναμετρηθεί με όσους κόμπους είχαν στοιβαχθεί, φτιάχνοντας φράγμα στον καημό της.

Η Αντιγόνη την είχε προειδοποιήσει. Τώρα απλά της σκούπιζε τα μάτια σιωπώντας. Ο μπάρμαν παρακολουθούσε με την άκρη του ματιού του. Στο τέλος της ανίχνευσης της μίλησε.

«Γιατί κλαίς γλυκιά μου; Παρόλο που σου πάει, δεν πρέπει να αφήνεσαι να φέρνεις τ' άστρα στο σκοτάδι! Το ξέρεις πως τα δάκρυά σου γίνονται άστρα κι έτσι στερούμεθα το αντάμωμα με το φεγγάρι; Μην είσαι εγωίστρια, δε θέλεις να μας πάψεις την απόλαυση στο μέτρο, έτσι δεν είναι; Φτάνει που η ζωή σκοτίστηκε αν θα την τραγουδάμε οι φορείς της, ή θα τη ματώνουμε... τη διαδρομή της θα την κάνει... σταμάτα λοιπόν να αντιδράς, επειδή είσαι όμορφη, και θυσιάζεις το δικό μας όνειρο που θέλει να κυλιέται στη σκιά της νύχτας... έλα τώρα, δώσε μας ένα χαμόγελο κι έναν διακόπτη να σβήσουμε τα φώτα που μας τύφλωσαν και χάσαμε την επαφή με το όνειρο...».

Η Μυρτώ χαμογέλασε. Η Αντιγόνη πιάστηκε από το χαμόγελο κι έβγαλε μαντήλι να της δώσει την κατανόηση.

«Ωστε ταξίδι στο περίπου μιας απόδρασης Μυρτώ μου;».

«Ναι... κάπως έτσι...» και σφούγγισε από τ' αστέρια την απόσταση που τα έκανε να μοιάζουν δάκρυα.

«Τι θα μας φέρεις από εκεί;».

«Τι να σας φέρω... ας πούμε τον αέρα της Βρετάννης σε συσκευασία βιβλίου... μπορεί και τα ματόκλαδα της άνοιξης... ξέρεις αυτή την εποχή είναι στριμωγμένα από το κουκούλι του χειμώνα κι ανοιγοκλείνουν μουνδιασμένα καθώς είναι, μέχρι να συνηθίσουν τον αέρα των αποδημητικών πουλιών... δεν ξέρω μήπως βρω το θάρρος να κλαδέψω και την απόγνωση για να την κάνεις καυσόξυλα για το τζάκι σου...».

Σε εκείνο το σημείο γέλασε πάλι, πιο βαθιά και γύρισε να παραγγείλει άλλο γύρο με ποτά. Ο μπάρμαν σέρβιρε κι άρχισε να μιλάει πάλι, σαν να είχε στη μέση κάτι αφήσει.

«Εδώ μέσα όλοι μας, ερχόμαστε να ζήσουμε το διαφορετικό, αυτό που δεν αφήνουν οι προκαταλήψεις μας να γίνει ποτέ κυρίαρχο στην καθημερινότητά μας... κι εδώ που τα λέμε, καλύτερα να μη γίνει ποτέ κυρίαρχο, γιατί σίγουρα θα πάψει να είναι διαφορετικό... κρατάμε όμως σημειώσεις, κι όταν θα έρθει η ώρα μας, τότε που θα έχει μπει τελεία στο ημερολόγιό μας, θα ξέρουμε ότι οι επόμενοι θα βρουν από πού να ξεκινήσουν... Scripta manent δεν έλεγαν οι Λατίνοι; Ξέρετε τι εννοούσαν; Αφού είναι γραπτό το τέλος κάθε ανθρώπου, ας έχει φροντίσει «γράφοντας», να ζήσει τη ζωή του... και για να είναι άξια «γραψίματος» η ζωή, πρέπει να έχει θέμα, να είναι χωρισμένη σε κεφάλαια και να έχει τη συμπεριφορά του σύμπαντος. Να διαστέλλεται συνεχώς. Έτσι πετυχαίνουμε στο τέλος μας, το προσωπικό μας big bang, που θα δημιουργήσει έναν νέο κόσμο... και πού ξέρεις, ίσως οι ερχόμενες γενεές να φτάσουν μακριά, κι αυτό που τώρα λέμε εμείς ζωή, για εκείνους να είναι μια μαύρη τρύπα...».

Η Μυρτώ με την Αντιγόνη άκουσαν απνευστί τη διάλεξη, συγκατανεύοντας στις απορίες. Έπειτα ρώτησαν ταυτόχρονα: «Πώς σε λένε;» υπομειδιώντας για τη σύγχρονη άφιξη στην ίδια σκέψη. «Για τους πελάτες είμαι ο θείος Κουρνόγαλλος... δικό μου είναι το μαγαζί... για τους φίλους είμαι ο Βαγγέλης...».

Η Μυρτώ εμφανώς ανακουφισμένη παρατήρησε: «Λένε πως οι μπάρμεν έχετε στο στόμα σας περίληψη ό,τι ακούν τ' αυτιά σας... Αληθεύει;».

Ο Βαγγέλης έβρεξε τα χείλη του στη δίψα της συζήτησης κι ήπιε το βλέμμα της Μυρτώ να ξεδιψάσει.

«Αλήθεια είναι ότι οι άνθρωποι που συχνάζουν εδώ, τουλάχιστον όση ώρα βρίσκονται εδώ μέσα, σκέπτονται, ίσως να τους βοηθάει το περιβάλλον... αλήθεια είναι επίσης ότι ο καθένας έχει και μια ιστορία να σου πει, ακόμα κι όταν δε μιλάει... αλήθεια είναι ότι εγώ είμαι περίληψη των περισσοτέρων θαμώνων... και μη βιαστείτε να με πείτε φαντασμένο... έτσι είναι, κι εσείς είσαστε, κι όλοι μας είμαστε περίληψη, απλά δεν το έχουμε συνειδητοποιήσει. Δε λέμε ότι η ιστορία επαναλαμβάνεται; Ποιος τη διαμορφώνει την ιστορία; Οι άνθρωποι! Θα μου πείτε τώρα ότι απλουστεύω πολύ τα πράγματα... Συμφωνώ! Αν μπορούσα όμως να τα τεκμηριώσω επιστημονικά, δε θα ήμουν ο Βαγγέλης, αλλά ο Ph.D. Βαγγέλης και θα δίδασκα στο Harvard! Δε νομίζετε;».

Η Μυρτώ κοιτάχτηκε με την Αντιγόνη και συμφώνησαν να αποφωνήσει η μουσική γι' αυτές τις εντυπώσεις τους. Δεν ήξεραν τι άκουγαν, ήξεραν όμως πως η αγαλλίαση χτυπάει και μπαίνει στην ψυχή μας δίχως να πρέπει να συστήνεται. Έμειναν να τελειώσει η ανείπωτη χαρά, κι άφησαν χώρο στις εντυπώσεις τους για την επόμενη φορά.

10.

Πλησίαζε μεσημέρι. Η Αθήνα νεφελосκεπής έμοιαζε αντανάκλαση του πρόσφατου παρελθόντος της. Γκρίζα προς το μαύρο των πολυκατοικιών που κάποιοι έχτισαν για να τιμωρήσουν την ομορφιά, λες και έφταιγε η Αθήνα για τη δική τους την ασχήμια. Η Αθήνα είναι η Χιονάτη. Χρόνια τώρα αναζητά το πριγκηπόπουλο για να την αναστήσει. Δεν πρόκειται όμως. Κι αυτό στο κόλπο. Του έδωσαν αντιπαροχή για το φιλί του ένα αυτοκίνητο, θέση στο δημόσιο κι ένα εξοχικό στη Λούτσα. Μάταια οι εφτά νάνοι τον φωνάζουν πουλημένο. Δεν τους ακούει.

Ο Κάλδης είναι στο γραφείο του εποπτεύοντας τις ποσοτώσεις των αντιπαροχών. Αλλάζουν ανάλογα την εποχή, την περιοχή αλλά και την πολιτική τοποθέτηση. Όλοι αντιπαρέχουν κάτι. Είναι θέμα αρχών. Η αντιπαροχή είναι κάτι σαν χρήμα. Κατάλοιπο άλλων σκοτεινών εποχών, όταν δεν υπήρχε πραγματικό χρήμα, που όμως επιβίωσε γιατί δεν μπορούσε να φορολογηθεί, μια και ήταν μόνο στα χαρτιά, προστιθέμενη αξία.

Παλιά η αντιπαροχή λεγότανε ρουσφέτι. Έρθαν όμως οι εκσυγχρονιστές κι είπαν πως πρέπει να αποβάλουμε τα κακά του παρελθόντος που καταδυνάστευσαν πολλά χρόνια τη χώρα. Κι έτσι καταργήθηκε το ρουσφέτι. Με νόμο. Έμεινε όμως η αντιπαροχή, με τον ίδιο νόμο, επειδή καταγράφηκε σαν νίκη του κυρίαρχου λαού, που όμως τώρα έπρεπε εμπράκτως να συμφωνήσει, αντιπαρέχοντας την ψήφο του στον νόμο, που για να ισχύσει έπρεπε να ψηφιστεί από τη Βουλή των Ελλήνων. Μπερδεμένα πράγματα.

Ο Κάλδης δεν ανήκε σ' αυτούς που τα έβλεπαν έτσι. Τα έβλεπε πάντα όπως έπρεπε να τα βλέπουν όλοι. Όσοι δεν τα έβλεπαν έτσι, εθελοτυφλούσαν.

Εκείνη τη σκούρα ημέρα λοιπόν, βημάτιζε στο γραφείο του και σκεφτόταν. Σε λίγη ώρα θα συναντούσε τον Σωτηρίου και λίγο μετά τον Ερμή Ζηρίτη. Πάντα όταν περίμενε κόσμο, γευμάτιζε με άλλες σκέψεις, άσχετες, ελπίζοντας στην έκπληξη των ακατέργαστων λόγων. Ένα παιχνίδι εξουσίας μόνο για δυνατούς. Να παίζεις με το απρόοπτο μιας συζήτησης ποντάροντας στη σιγουριά του υποσυνείδητου εγώ.

Όταν χτύπησε η πόρτα, είχε ήδη απλωμένα, όπως ο πελαργός τις φτερούγες του, τα χέρια πάνω στο γραφείο του. Απάντησε στην προστακτική. «Πέρασε Δεύκο... Κάθησε!».

Ο Σωτηρίου ακολούθησε την πελαργίσια προτροπή, αφήνοντας το σώμα του να βυθιστεί στην πολυθρόνα. Σταύρωσε και τα πόδια στην άνεση της αυτοπεποίθησης κι αφού πασπάτευσε μηχανικά τα γυαλιά του, βρήκε τη θέση που θα ταίριαζε καλύτερα στα χέρια του. Σταυρωτά κι αυτά, στο ύψος που το blazer αφήνει χώρο να φανεί η ακριβή ραφή του.

«Για πες μου Δεύκο... με τον ισπανό τον τενόρο έχεις κλείσει, έρχεται τον άλλο μήνα...».

«Μάλιστα κύριε διευθυντά, στο ξενοδοχείο για την επομένη της συναυλίας είναι κανονισμένο!».

«Πολύ ωραία... κάτι με ήθελες όμως...».

«Μάλιστα... ξέρετε... αναφορικά με τη συνέντευξη του Βεργή... έχει περάσει καιρός και δεν έχουμε κάνει προγραμματισμό... δεν ξέρω πού να την εντάξω... μου είπατε θα με ειδοποιήσετε...».

«Δεν έχει έρθει ακόμα η ώρα για να σε ειδοποιήσω!».

«Μα γιατί όμως... αυτή την εποχή δεν έχουμε κάτι το ιδιαίτερο... θα μπορούσαμε να εκμεταλλευθούμε το περιβάλλον... έπειτα υπάρχει και είδηση... βγάζει καινούργιο βιβλίο ξέρετε... είναι κι ωραία αυτή η συνέντευξη...».

Ο Κάλδης άναψε τσιγάρο να κόψει την οργή του.

«Άκουσε Δεύκο... κατ' αρχήν δε δέχομαι τις αιτιάσεις σου πάνω στις δικές μου...» φύσηξε τον καπνό να συνοδέψει αυτός τον τόνο της φωνής του, «έπειτα... τι θα πει γιατί;... επειδή το λέω εγώ! Δε σου αρκεί αυτό;».

Ο Σωτηρίου διέκοψε απότομα την πόζα της αυτοπεποίθησης και πήρε θέση ντροπαλή, στο κόκκινο της προσβολής.

«Μη συνοφρύνεσαι... και μην προσβάλλεσαι... άκουσε πρώτα τι έχω να σου πω... και πρόσεξε να μη σου ξεφύγει καμιά κουβέντα... Ο Βεργής πεθαίνει... μη ρωτήσεις πώς το ξέρω... θέλω λοιπόν να έχουμε μονίμως στο συρτάρι μας, την τελευταία του συνέντευξη...».

Ο Δευκαλίων ταράχτηκε. Πετάχτηκε στηρίζοντας την έκπληξή του στους βραχίονες της πολυθρόνας. Μαζεύτηκε όμως γρήγορα κι αρκέστηκε ν' αλλάξει πόδι στην ακρόαση. Δεν τόλμησε να διακόψει την αφήγηση του Κάλδη.

«Το αστείο αλλά και δραματικό ξέρεις ποιο είναι; Του κάναμε καλό! Διάβασα τη συνέντευξη την πρόσφατη... θαυμάσια είναι... κι η πρώτη που είχες πάρει, κι αυτή πολύ καλή... Έχεις αιχμαλωτίσει αυτό που θέλουμε! Την αγωνία του και τώρα την ωρίμανση στο απρόοπτο... ξέρεις τι θέλω τώρα; Να συνεχίσεις την καταγραφή όλων των φάσεων στην έκλειψή του! Να είσαι σίγουρος πως θα ξαναπάς και τρίτη και τέταρτη φορά, κι όσες ακόμα χρειαστεί... άσε που θ' ακούγεται συχνότερα τώρα... έμαθα πως επιλέχθηκε να εκπροσωπήσει την Ελλάδα σ' ένα gala ευρωπαϊών συγγραφέων κάπου στη Βρετάνη... όπως καταλαβαίνεις λοιπόν μόλις επιστρέψει θα τον επισκεφθείς...».

Ο Κάλδης στράφηκε προς το παράθυρο να δώσει χρόνο να σκεφθεί ο Σωτηρίου που ταλαντευόμενος στις ερωτήσεις κι απορίες που προέκυψαν, διάλεξε την πλέον ασφαλή κι ανώδυνη.

«Έχετε κάποιο σχέδιο κύριε διευθυντά;».

Ο Κάλδης έκανε απότομα μεταβολή στην απορία του Σωτηρίου, απορώντας.

«Σχέδιο... τι σχέδιο να έχω βρε Δεύκο; Πρέπει να έχω σχέδιο για να καλύψω τον αγώνα ενός ανθρώπου ενάντια στο μοιραίο;... Αυτός έχει να κάνει σχέδια, εμείς απλά θα τα παρακολουθήσουμε πώς θα υλοποιούνται... θα μαζεύουμε υλικό και την κατάλληλη στιγμή, θα τα εμφανίσουμε συνοψίζοντάς τα... θα βάλουμε κι έναν τίτλο, ας πούμε «ο επιθανάτιος ρόγχος του συγγραφέα» κι αυτό ήταν... μέχρι και ταινία γυρίζουμε!... για σκέψου να έχουμε καταγράψει το τραγικό φινάλε του σε ένα κονσέρτο όλων των έσχατων στιγμών του!... μην ξεχνάς πως παραμένει ένας σπουδαίος συγγραφέας... φεύγει και πάνω στο γύρισμα του αιώνα, έχει και τη σημειολογική του προσέγγιση το όλο θέμα!... μαζί με αυτόν χάνεται κι ένα κομμάτι της νεοελληνικής λογοτεχνίας. Αυτό θέλω να πιάσουμε, εσύ δηλαδή, την αναχώρηση... παράλληλα ψάξε να βρεις τους όψιμους διαδόχους του... αφαιρετικά... ξέρεις εσύ...».

«Μα δε θα μας λοιδορήσουν γι' αυτή την τακτική κύριε διευθυντά;...».

«Ποιος θα μας λοιδορήσει και γιατί; Επειδή επανεμφανίσαμε λίγο πριν σβήσει έναν συγγραφέα συντροφεύοντας τον και προσθέτοντας λίγο λαδάκι στο καντήλι του; Είδες εσύ να ενδιαφερθεί κανένας μέχρι τώρα, εκτός από την πιτσιρίκα στο “ΔΙ' ΕΥΧΩΝ”;

Όλοι αυτοί που υπαινίσσεσαι, βαριούνται και μόνο στη σκέψη ότι ο κόσμος σκέφτεται! Στηρίζονται στα γρήγορα αποτελέσματα της κάθε αρπαχτής, κι όταν αναχωρήσει κάποιος σπουδαίος, ξεχύνονται να βρουνε ως και τα πεθερικά του περιπτερά του συγχωρεμένου... Ξέρεις γιατί; Για να δικαιολογήσουν την απουσία τους, μέσω της παρουσίας όλων των άλλων που αγνοούσαν την παρουσία του εκλιπόντος... δεν αισθάνονται μόνοι τους έτσι τη μακαριότητα της άγνοιας... έχουνε και παρέα... βολεύονται όλοι στη φτηνή καταγραφή της καθημερινότητας των αθλίων περιστατικών δυστυχημένων ανθρωπαρίων...

Το είχε πιάσει το νόημα ο Γκόρκυ...

«Όταν ο δυστυχής έναν άλλον πιο δυστυχημένο βρεί, τότε αισθάνεται ευτυχής...».

Για να περιγράψεις τη δυστυχία Δεύκο, το μόνο που χρειάζεσαι είναι να κοιτάξεις γύρω σου και μετά, κλείνοντας τα μάτια, να μου πεις τι βλέπεις. Ενώ αντίθετα η περιγραφή της ευτυχίας προϋποθέτει ότι είσαι τυφλός και βλέπεις μόνο με τα μάτια της ψυχής να περιγράψεις ό,τι βλέπεις. Εμείς τι κάνουμε; Χειριζόμαστε τις ανασφάλειες του κόσμου, απλώς καταγράφοντάς τες... Εκεί διαφέρουμε από τους άλλους... ξέρουμε ότι όσοι είναι ανασφαλείς, θα σκεφθούν συνωμοτώντας με την τύφλα τους, ότι δεν είναι οι μόνοι... όσοι δεν έχουν ανασφάλειες, που έτσι κι αλλιώς δεν είναι πολλοί, απλά δε μας διαβάζουν!... δεν είναι πελάτες μας Δεύκο... δε βαριέσαι όμως, είναι μικρό το ποσοστό για να δημιουργήσει ανασφάλεια σ' εμάς...».

Ο Σωτηρίου παρακολουθούσε άφωνος, πολύ θα ήθελε να είχε το θάρρος να έβγαζε το μπλόκ για να κρατάει σημειώσεις. Τώρα κατάλαβε γιατί οι παλιοί δημοσιογράφοι μάθαιναν και στενογραφία.

«Τι είπες; Γιατί δεν αλλάζουμε πολιτική; Έλα ρε Δεύκο... οι πολιτικές δεν αλλάζουν, μόνο οι άνθρωποι! Αυτοί όμως διαμορφώνονται σύμφωνα με τις πολιτικές... άρα... στα καθ' ημάς τώρα... μόλις γυρίσει ο Βεργής, θα πας πάλι για συνέντευξη, θα είναι κι ανεβασμένος... ωραία θα είναι... και για να μη ρωτήσεις τι να του πεις για την προηγούμενη συνέντευξη, πες του... τι να του πεις... όταν έρθει εκείνη η ώρα ξαναρώτησέ με!».

Ο Σωτηρίου αποχώρησε συνειδητοποιώντας πως εξακολουθούσαν να τον εκπλήσσουν οι συναντήσεις με τον Κάλδη. Σκέφθηκε πως διαφορετικά, αυτός θα ήταν ο Κάλδης, κι ο Κάλδης ο εαυτός του. Επομένως είχε να μάθει πολλά ακόμη. Άρχισε να χωνεύει ότι η παλαιότητα δεν επηρεάζει μόνο τη γεύση της σαμπάνιας, αλλά κι αυτούς που παλαιώνουν μαζί της.

Ο Κάλδης άναψε τσιγάρο και νοστάλησε ένα ούζο, δεξαμενή μεριά στο Κολωνάκι. Θυμήθηκε το επόμενο το ραντεβού με τον Ζηρίτη. Έβαλε ένα whiskey, το ούζο σκέτο δε μυρίζει γεύση, άναψε και τσιγάρο και πήρε θέση στο παράθυρο να κουτσομπολέψει με τα περιστέρια που γουργουρίζανε το κρύο.

Το γραφείο του Κάλδη ήταν σαν ένα αλφάβητο της αντιγραφής. Μπαίνουντας, έβγαινες τη θέα του Λυκαβηττού να ατενίζεις από ένα μεγάλο παράθυρο μπροστά σου. Στα δεξιά, ένα μεγάλο πάρκο για βιβλία, μινιατούρες διάφορων πολιτισμών και εικόνες που δειγμάτιζαν φορείς επίσημης εξουσίας.

Αριστερά ήταν το γραφείο του, ενώ στηρίγματα στην πόρτα είχε τους δύο από τους τέσσερις πίνακές του. Δεσπόζουσα θέση στην αντιγραφή, οι πίνακες γνωστών ζωγράφων υπογεγραμμένοι από αγνώστους, που όμως είχαν καταφέρει να αποδώσουν πειστικότητα την ομορφιά, δείχνοντας μεγάλη γνώση.

Ένας «Rothko», οι δεσποινίδες της Αβινιόν του «Picasso», η γέννηση του κόσμου του «Miro», και τέλος ένας «Braque», του οποίου τον τίτλο ο Κάλδης θεωρούσε δευτερεύον ζήτημα ώστε να τον θυμάται.

Το σαλόνι τύπου chesterfield φτιαγμένο από τα επιδέξια χέρια ενός Μπάμπη. Το χαλί στο περσικό μιας φέτας Δανίας. Όσο για το κύριο σώμα του γραφείου, το γραφείο, κλασσικό αντίγραφο μιας ολόκληρης εποχής που ήθελε τα γραφεία, μαυσωλεία της γνώσης.

Ο Κάλδης είχε μια περίεργη άποψη για την έννοια του αυθεντικού. Θεωρούσε ότι η τέχνη για να παραμένει αυθεντική, έπρεπε να βγάζει σε αντίγραφα το μήνυμά της. Να κυκλοφορεί. Συνέβαινε αυτό βέβαια. Έτσι διασφαλιζόταν άλλωστε και η αιωνιότητά της. Κυκλοφορώντας.

Επομένως δεν είχε νόημα να αγοράσει ακριβά, αυτό που όλοι αποκτούσαν σχεδόν τσάμπα. Όχι, δεν επένδυε στην τέχνη ο Κάλδης. Δεχόταν όμως πως η ομορφιά στην τέχνη είναι θέμα αυθεντικών χρημάτων. Κακά τα ψέματα, για τους αληθινούς καλλιτέχνες ουδέποτε τα χρήματα υπήρξαν αυτοσκοπός. Έλα όμως που αυτά, τα χρήματα των άλλων, ανάδειξαν αυτούς ως καλλιτέχνες!

Βέβαια η ιστορία είναι τιμωρός, δε φεύδεται εγκλημάτων. Γι' αυτό κι όλοι οι εφήμεροι καλλιτέχνες, αυθεντικά ποτίστηκαν με χλωροφόρμιο να λιποθυμήσουν εν ζωή, γιατί μετά τον θάνατό τους, η ιστορία ποτίζει με χλωροφόρμιο συνεχώς το όνομά τους. Μήπως τελικά το αυθεντικό να είναι καθαρά θέμα χρημάτων; Πόσοι να είναι αυτοί που αναγνωρίζουν κι εκστασιάζονται μόνο μπροστά στο αυθεντικό; Λίγοι, ελάχιστοι, κανένας!

Αυτό λει η ιστορία, όταν κατά καιρούς αποχαρακτηρίζει αυθεντικά σε αντίγραφα και τούμπαλιν. Το ερώτημα όμως παραμένει, μαζί κι η απορία. Όσο διήγαγαν βίο αυθεντικό, αυτά τα έργα τα αποχαρακτηρισμένα, δε συγκινούσαν; Δεν προκαλούσαν ρίγη; Ή μήπως να είναι η έκσταση του ιλίγγου που προκαλούν τα μύρια μηδενικά που συνοδεύουν, αντί τίτλου, του

κάθε έργου τέχνης αυτή την τάση; Και άρα, αυτό που μάλλον να θαυμάζουν διάφοροι όλοι, να είναι πως πραγματικά, αυθεντικά είναι τα χρηματικά ποσά, που χαραμίζονται για μια υπογραφή, άγνωστο ποιας τέχνης;

Ο Κάλδης έκανε συχνά έναν παραλληλισμό. Άσχετο γενικώς, αλλά δεν έδινε και μεγάλη σημασία. Παρέμενε, ο παραλληλισμός, σχετικός με τη θεωρία του περί αυθεντικότητας. Οι ταινίες του James Bond. Σύμπασα η κινηματογραφική, κι όχι μόνο και όχι άδικα, κοινότητα ψήφιζε Sean Connery ως τον μόνο αυθεντικό σ' αυτό τον ρόλο. Κι όμως, ο Κάλδης προτιμούσε τον Roger Moore, γιατί ως αντίγραφο του αυθεντικού, σε έβαζε αμέσως στο πνεύμα του παραμυθιού. Δε ζούσες με την αυταπάτη πως είναι αλήθεια. Ενώ ο άλλος, ο Connery, τόσο πειστικός, που είναι ψέματα πως δεν υπήρχε!

«Κύριε Κάλδη, ο κύριος Ζηρίτης!» η αναγγελία της Στέλλας ήχησε σαν αναχώρηση πτήσεως της Ολυμπιακής. Αργεί τόσο, που σε παίρνει ο ύπνος, κι όταν επιτέλους αναγγελθεί, πέφτεις από το κρεβάτι τρομαγμένος από τον εφιάλτη.

«Να περάσει Στέλλα...».

Η πόρτα χτύπησε σαν της Μεγάλης Πέμπτης την αρχή από το δωδέκατο Ευαγγέλιο. Κατανυκτικά δηλαδή.

«Περάστε παρακαλώ...».

Ο Ζηρίτης μπήκε με την πατημασιά του ναρκαλιευτή και τη ματιά του να μασάει τσίχλα. Πάνω, κάτω, δεξιά κι αριστερά, αργά όμως, είναι μαστίχα Χίου κι είναι σκληρή.

«Καθίστε κύριε Ζηρίτη...».

Ο Κάλδης παρότρυνε στην ευκτική τον τόνο της φωνής του, κρατώντας όμως ένρινο το μπάσο στη φωνή του, που επιταχύνει την αυθυποβολή. Από τα μεγάλα του σουξέ αυτός ο τρόπος ομιλίας. Ο Ζηρίτης, τυλιγμένος το παλτό της απορίας του, κάθισε στον καναπέ.

«Θα πάρεις έναν καφέ;».

«Ευχαριστώ...».

Ακολούθως η Στέλλα παρέλαβε την παραγγελία σπεύδοντας να την εκτελέσει. Ο Κάλδης φόρεσε το περισπούδαστο ύφος, περπάτησε σιωπηλός τσιμπώντας τα βήματα στο σιγανό του κόκκορα που λιάζεται, κι όταν η Στέλλα πρόσφερε τον καφέ κι απομακρύνθηκε, μίλησε πάλι.

«Ξέρετε γιατί σας κάλεσα εδώ κύριε Ζηρίτη;».

Ο Ζηρίτης είχε παγώσει, κι έτσι που άφησε τη χλωμάδα του προσώπου του να κάνει ανταύγειες με τις ενοχές του, έμοιαζε να είναι έτοιμος κι αποφασισμένος για το επόμενο βήμα. Θα τον προκαλούσε σε μονομαχία.

«Φαντάζομαι... είμαι έτοιμος πάντως να αποκαταστήσω...».

Ο Κάλδης τον διέκοψε με το γνωστό αγέρωχο ύφος του, πατώντας σίγουρα στα πόδια του, που έκαναν πλάτη με τον αυταρχισμό του, ενώ ο ίδιος ατένιζε στο παράθυρο τη θέα του.

«Να μη φαντάζεσαι, οι καλλιτέχνες δε φαντάζονται... μόνο οι ευφάνταστοι το κάνουν. Να βιώνεις το φανταστικό μόνο σου πρέπει, ξεδιπλώνοντας μετά, μέσα από τη στάση σου την πραγματική, τις πτυχές της φαντασίωσης στα όριά της...».

«Μα ξέρετε... δεν είμαι καλλιτέχνης...».

Ο Κάλδης άφησε τη θέα στο παράθυρό της μεταβάλλοντας την προσοχή του στον προσκεκλημένο του.

«Άκουσε παιδί μου, υπό προϋποθέσεις, όλοι οι άνθρωποι είναι καλλιτέχνες, κι επειδή εγώ είμαι οι προϋποθέσεις, εσύ είσαι σίγουρα καλλιτέχνης... θεωρώ λοιπόν, ότι αυτό που είσαι έτοιμος να αποκαταστήσεις, είναι η άποψή σου και άρα να συμφωνήσεις μαζί μου!».

«Δεν καταλαβαίνω...».

«Να άλλο ένα στοιχείο... κανένας καλλιτέχνης δεν καταλαβαίνει, ότι όλοι οι υπόλοιποι άνθρωποι θεωρούν αυτονόητο!».

«Μα δεν εννοούσα αυτό...».

«Δεν πειράζει, εγώ εννοώ όλα τα προαναφερόμενα... Γι' αυτό και θα είμαι σύντομος, όχι γιατί δεν έχω χρόνο, αλλά γιατί από εδώ και πέρα θα έχουμε αρκετό από κοινού...».

Ο Ζηρίτης τραντάχτηκε όπως ο πύραυλος κατά τη διαδικασία της αντίστροφης μέτρησης πριν την εκτόξευση. Ψάχτηκε να βρεί το γάντι που θα του πέταγε, παράλληλα ποιους μάρτυρες να ειδοποιήσει. Ο Κάλδης βοσκούσε την αγωνία του νεαρού έχοντας γκλίτσα τον αιφνιδιασμό.

«...Σκοπεύω να φτιάξω ένα ολιγοσέλιδο ένθετο για την εφημερίδα αποκλειστικά για τους υπολογιστές... θα αναλάβεις σύμβουλος έκδοσης».

Ο Ζηρίτης έψαξε στη νεοελληνική γραμματική να θυμηθεί συνδέσμους, απαρέμφατα κι αντωνυμίες, έως και βεβαιωτικά μόρια να απαριθμήσει, κρατώντας μια επιφύλαξη τελικά όσον αφορά την προέλευση της λέξεως τεκές. Να είναι άραγε, σκεφτόταν, συναίρεση των βεβαιωτικών μορίων τε και κε, ή μήπως επειδή είχε πιεί πολύ το προηγούμενο βράδυ, οδηγήθηκε σε ακρότητες με αποτέλεσμα να συλληφθεί και να που τώρα ανακρίνεται στη Γενική Ασφάλεια σαν πιθανό μέλος τρομοκρατικής οργάνωσης;

Γεγονός πάντως ήταν πως στο κεφάλι του επικρατούσαν συνθήκες τεκέ. Από το αρχικό πάγωμα είχαν απομείνει οι ανταύγειες στα χρώματα της γης την Άνοιξη. Οι ενοχές του έγιναν πεταλούδες και πέταξαν στο αντίγραφο δέος του Picasso που με τις δεσποινίδες του σαν να αφόριζε όλους αυτούς που είχαν τέτοιου είδους ενοχές...

«...Έχω μιλήσει με το αφεντικό σου, είμαστε και καλοί φίλοι άλλωστε, έχουμε πολλά και διάφορα σχέδια μακροπρόθεσμα, είναι σύμφωνος με την παράλληλη απασχόλησή σου εδώ... μάλιστα εξήρε και τον χαρακτήρα σου... θα έρχεσαι κάθε απόγευμα δύο με τρεις ώρες, θα έχεις δικό σου γραφείο και γραμματέα, έναν μισθό που να συνάδει των ικανοτήτων σου και στόχο, να δώσεις στο ένθετο την αξιοπιστία ενός καταξιωμένου νευροχειρουργού. Έχεις απορίες;».

Ο Ερμής Ζηρίτης είχε βουρκώσει. Ήταν εκτός μάχης πριν καν να μονομαχήσει, νοκ-άουτ. Ριγμένος στο καναβάτσο της ντροπής από τον άνθρωπο, του οποίου τη γυναίκα είχε ερωμένη. Με πρησμένα μάτια, όχι από γροθιές αλλά από συγκίνηση, ήθελε με όση δύναμη είχε, να σηκωθεί και να φωνάξει στον Κάλδη πως του πηδούσε τη γυναίκα!

Μα όχι, δεν αισθανόταν έτσι, την αγαπούσε τη Νάσια! Ναι την αγαπούσε, πώς είχε τολμήσει να σκεφτεί έτσι! Το απέδωσε στο συναισθηματικό σοκ. Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησε δύο πράγματα. Πρώτον, αγαπούσε τη Νάσια πάρα πολύ, αλλά δεν είχε τολμήσει στα περίπου δύο χρόνια σχέσης να της το πει ποτέ. Δεύτερον, η ντροπή του να ζητήσει ν' ανάψει τσιγάρο ήταν ισχυρότερη έξη από αυτήν της νικοτίνης. Κι όπως ο ένοχος απολογείται ενώπιον ανακριτού και εισαγγελέως, έτσι κι αυτός, προτίμησε να ψελλίσει.

«Ξέρετε... εγώ...».

Ο Κάλδης δεν τον άφησε να συνεχίσει, του πρόσφερε τσιγάρο κι αυτός το άρπαξε με τη λαχτάρα του φυλακισμένου στην πόρτα της αποφυλάκισης.

«Ξέρω...» του σφύριξε ψιθυριστά ο Κάλδης, «θα τα καταφέρεις, σου έχω εμπιστοσύνη...».

Ο Ζηρίτης ρούφαγε απελπισμένος τον καπνό ενώ ταυτόχρονα κάπνιζε τα δάκρυά του να στεγνώσουν.

«Την αγαπώ...» πέταξε έτσι ξαφνικά αιφνιδιάζοντας τον Κάλδη που παραλίγο να απωλέσει το ποτήρι του καφέ από τα χέρια του. Ψύχραιμα όμως, αγκάλιασε την ένσταση του νεαρού και την απέρριψε σαν πρόεδρος δικαστηρίου.

«Το ξέρω ότι την αγαπάς... τη δουλειά σου, γι' αυτό σε θέλω κοντά μου... μόνο οι ερωτευμένοι κάνουν καριέρα σήμερα... άντε τώρα στη Στέλλα, τη γραμματέα μου, να σε κατατοπίσει, από αύριο ξεκινάς».

Ο Ζηρίτης κατευδώθηκε ηττημένος. Στο μυαλό του ανασύρθηκαν τα λόγια του Κινέζου στρατηγού Sun Tzu:

«Η ύψιστη τελειότητα συνίσταται στην εξουδετέρωση της εχθρικής αντίστασης χωρίς μάχη».

Τα είχε φρέσκα στη μνήμη του λόγω ενός πρόσφατου εκπαιδευτικού σεμιναρίου που είχε διοργανώσει η εταιρία του για τα στελέχη της. Ο Διευθυντής marketing της εταιρίας μνημόνευε συνέχεια αποφθέγματα του περίφημου στρατηγού και του βιβλίου του. Δεν του άρεσε του Ερμή αυτό το απόφθεγμα, βρώμαγε τη δειλία των στερημένων από ιδανικά. Προτιμούσε τον Όμηρο, να βάζει άλλα λόγια, μέσω του Έκτορα:

«Τουλάχιστον να μην πεθάνω δίχως πόλεμο και δίχως δόξα, μόνο αφού κάνω κάτι μεγάλο, για να το μάθουν και οι κατοπινοί».

Αλίμονο όμως, τα λόγια του Κινέζου, τα δειλά, τα ύπουλα, τα μεγαλοτυποτένια, ήταν αυτά που έγιναν ανθοδέσμη για να στολίσουν την υποδοχή του μέλλοντος, του ύπουλου και άγνωστου μέλλοντος. Θα τα είχε για πολύ καιρό στο μυαλό του, καθότι εν μέσω θυελλωδών επευφημιών αποφασίστηκε, με τη λήξη του σεμιναρίου, να αποτελέσουν το λογότυπο της εταιρίας για την καμπάνια του 2000.

Ακόμα περισσότερο τώρα, που βίωσε στην πράξη το νόημά τους. Τώρα που είχε νικηθεί ο ίδιος, δίχως να δώσει μάχη, από έναν γνήσιο θιασώτη αυτής της θεωρίας. Πόσο άσχημα αισθάνθηκε απέναντι στον Έκτορα. Τέλος πάντων, συμβιβάστηκε στη σκέψη της δειλής ήττας, κι έφυγε με την παρηγοριά, πως αντίπαλός του, δεν ήταν ο Αχιλλέας.

Ο Κάλδης έμεινε να χτενίζει τις εντυπώσεις του, από την πρώτη του επαφή με τον Ζηρίτη. Όσο κι αν κόστιζε η παραδοχή της ήττας του, γνώριζε τον τρόπο να την εμπορευθεί και να κερδίσει αυτός στο τέλος. Γύρισε, χαλαρώνοντας το βλέμμα στου Αρχιμήδη την προτομή, που δέσποζε ειρωνευόμενος, πάνω στο γραφείο του.

Ο Αρχιμήδης ήταν ο αγαπημένος φιλόσοφος του Κάλδη. Δεν τον απασχολούσε το γεγονός πως η ιστορία τον είχε καταγεγραμμένο ως μεγάλο μαθηματικό. Για τον Κάλδη υπήρξε ο θεμελιωτής του εκσυγχρονισμού.

«Δος μοι πα στω, και ταν γαν κινήσω». Ναι, η βασική αρχή της θεωρίας των μοχλών. Μα και ο εκσυγχρονισμός εκεί στηρίζεται. Η αναζήτηση των μοχλών στον κυκλώνα της μεταβιομηχανικής εποχής, που οδηγεί στην ευαγγελιζόμενη νέα τάξη πραγμάτων. Όπου μοχλοί, θεωρούνται και είναι οι διαπλεκόμενοι με τη δημιουργία της.

Μπορεί ένας άνθρωπος μέτριος, ατάλαντος, λίγος, μέσος όρος εν ολίγοις, να αναρριχηθεί σε υψηλότερα επίπεδα από αυτά που η φύση ενδεχομένως τον προόριζε; Για τον Αρχιμήδη μπορεί! Φτάνει να ανακαλύψει τους «μοχλούς» εκείνους που θα τον βοηθήσουν να εκτιναχθεί. Θα αναρωτηθείτε πώς γίνεται. Υπάρχουν δύο απαντήσεις, συνδεδεμένες μεταξύ τους.

Η πρώτη εδόθη από τον ίδιο τον Αρχιμήδη, με τη θεωρία του περί μοχλών. Η δεύτερη, ουσιαστικά συνέχεια της πρώτης, εδόθη το έτος 1968, χρονιά επαναστατική διεθνώς, όταν οι διαμαρτυρούμενοι νεολαίοι, άθελά τους προφανώς, υπέδειξαν στην εξουσία τον τρόπο, να αντιμετωπίσει μελλοντικούς επαναστάτες. Πώς; Μα με εκείνο το υπέροχο Αρχιμήδιο σύνθημα:

«*Η φαντασία στην εξουσία!*». Να οι μοχλοί. Τι δεν είχε η εξουσία; Φαντασία! Τι δεν είχε η φαντασία; Εξουσία! Ποιος θα ήταν ο νικητής; Ο Αρχιμήδης! Γιατί; Μα ο τεράστιος, ο παμμέγιστος, ο κολοσσός, το είχε επιστημονικά τεκμηριώσει. Το μόνο που χρειάζεται είναι η κατάλληλη θέση. Όλα τα υπόλοιπα είναι θέμα οργάνωσης. Η εξουσία βοηθάει τους ανίκανους, ατάλαντους, απαίδευτους να αναρριχώνται για δύο λόγους.

Πρώτον, για να μπορεί να τους ελέγχει, δεύτερον να κηρύττει την τυφλή κρίση της, με το σκεπτικό ότι εφόσον εξουσιάζει αυτός που είναι έτσι, ο μέσος όρος δηλαδή, ο λαός είναι στην εξουσία! Εδώ που τα λέμε ήθελε μεγάλη φαντασία για να σκεφθεί έτσι η εξουσία. Εδώ κολλάει ο Αρχιμήδης και οι επαναστάτες του 1968. Η κατάλληλη θέση της εξουσίας, χρησιμοποιώντας για μοχλό τη φαντασία της!

Ο Ζηρίτης λοιπόν μέτριος; Μέσος όρος; Όχι βέβαια! Στην εποχή της μετριότητας, του κανόνα δηλαδή, οι φωτεινές εξαιρέσεις χρησιμοποιούνταν για την επιβεβαίωσή του. Άλλωστε και οι διαπλεκόμενοι δεν ευρίσκονταν στη θέση τους, κληρονομικώ δικαίωματι, ως εκ τούτου, κάποιοι, προερχόμενοι εκ των φωτεινών εξαιρέσεων, προαλείφονταν για να τους διαδεχθούν. Αυτό επέβαλλε άλλωστε η δημοκρατία, η οποία ως γνωστόν, απεχθάνεται πάσης φύσεως, ελέω Θεού, εξουσίες.

Αυτά όλα προβλέποντας, ότι θα απασχολούσαν τις επόμενες γενεές, ο Αρχιμήδης διαλαλούσε σε όποιον τον πλησίαζε: «*μη τάραττε τους κύκλους μου!*». Επειδή ο τεράστιος αυτός φιλόσοφος γνώριζε τις πολλαπλές εφαρμογές της θεωρίας του, προσπαθούσε να τις κωδικοποιήσει για τους μεταγενέστερους, σε κύκλους ώστε να εξασφαλίζεται τόσο η αδιάλειπτη τροχιά, όσο και η αέναη παρουσία τους. Του έλειπε όμως αυτός ο ένας κρίκος

που θα ένωνε όλους τους κύκλους σε έναν. Ο κρίκος βρέθηκε βεβαίως, «δος μοι πας τω και ταν γαν κινήσω», όμως αλίμονο γι' αυτόν, προδόθηκε από τον ενθουσιασμό του, πετάχτηκε μεσημεριάτικα από το μπάνιο του, κι άρχισε να φωνάζει ολόγυμνος στη μέση του δρόμου:

«Εύρηκα-εύρηκα!».

Δεν πρόλαβε, κι ένας στρατιώτης, κατ' εντολή του έντρομου, πως θα αποκαλυφθεί το μυστικό, Μάρκελλου, τον δολοφόνησε. Ουσιαστικά, δολοφονήθηκαν οι κύκλοι, όχι ο Αρχιμήδης. Έπρεπε να περάσουν χιλιετίες για να αποκωδικοποιηθούν τα σοφά λόγια του όπως επίσης κι η σημειολογία των κύκλων.

Ο Κάλδης αφού ολοκλήρωσε την ανακεφαλαίωση κάλεσε στο τηλέφωνο τη γυναίκα του, την Νάσια.

«Έλα Νάσια μου, τι κάνεις;».

«Καλά είμαι Αλέξανδρε... Πώς από δω;».

«Θέλω... τι θέλω... θέλω να έρθεις να πάμε για ένα ποτό...».

«Ποτό;... οι δυό μας;».

«Ναι κορίτσι μου, οι δυό μας... θέλω να σου κάνω ένα δώρο για τα γενέθλιά σου...».

«Αλέξανδρε με δουλεύεις; Αργούν πολύ τα γενέθλιά μου το ξέρεις... κι ύστερα την τελευταία φορά που μου έκανες δώρο ήταν εκ του πονηρού...».

«Μα περί αυτού πρόκειται... Σήμερα θέλω να βγάλω το περιτύλιγμα του δώρου μου, να το πετάξω, να μείνει μόνο το περιεχόμενό του... εσύ δηλαδή...».

«Θα μου κάνεις δώρο τον εαυτό μου;».

«Μην κάνεις ότι δεν καταλαβαίνεις... εσύ παίρνεις το δώρο, εγώ το περιεχόμενο... τι νόημα έχει ένα δώρο αν δεν περιέχει αυτόν στον οποίο απευθύνεται... θυμάσαι;».

Η Νάσια σιώπησε, συναινώντας έτσι με το συμπέρασμα του άντρα της. Δική της θεωρία ήταν αυτή. Το δώρο και η σημειολογία του. Το δώρο που περιέχει αυτόν στον οποίο απευθύνεται και προορίζεται για χρήση αυτού που δωρίζει.

«Εντάξει λοιπόν... να το πιούμε αυτό το ποτό...».

«Πολύ ωραία... Θα έρθεις από το γραφείο μου ή να πούμε κατευθείαν στο G.B.;».

«Καλύτερα στο G.B., θα πάω νωρίτερα να κουτσομπολέψω με τον Πατρίκ...».

«Εντάξει λοιπόν κορίτσι μου θα τα πούμε κατά τις...».

«Άσε, μη μου πείς ώρα... θα μαντέψω... όπως όταν πρωτογνωριστήκαμε, από τότε ήσουν πολυάσχολος και ποτέ δεν ήσουν συνεπής στα ραντεβού σου, μέχρι που φτάσαμε να λέμε μόνο τόπο, την ώρα της συνάντησης καθόριζε το ένστικτό μας... άσε λοιπόν να ξαναπαίξουμε έτσι!».

«Όπως θέλεις κοπέλα μου...».

Η Νάσια έκλεισε το τηλέφωνο κι ολοκλήρωσε αυτό που έγραφε. Δύο αράδες συντροφιάς για αντίο στον Ερμή. Τον σχόλαγε από εραστή; Όχι, τον εαυτό της σχόλαγε από ερωμένη. Θα κράταγε όμως το αντίο για κουπαστή του τέλους που οδηγούσε σε μια άλλη αρχή. Ένα νέο ξεκίνημα στην περιπλάνηση γύρω από τα σύνορα της απουσίας. Εκεί που συχνάζει η σιωπή και οι παρόντες, απουσιάζουν δια της παρουσίας τους, εκεί που τα όνειρα φυγαδεύουν την ευτυχία, εκεί που οι σκιές δραπετεύουν από τα σώματά τους και τέλος, εκεί που η δύναμη της θέλησης νικάει τη θέληση των δυνατών.

Πήρε να διαβάσει τον «Αλεξανδρινό» μέχρι να νοιώσει έτοιμη να φύγει για το ραντεβού με τον άντρα της. Έβαλε και σονάτες του Beethoven για υπόκρουση. Από τότε που έμαθε να διαβάζει η Νάσια, πίστευε ότι ο Καβάφης κι ο Beethoven δρούσαν συνωμοτικά, όταν συνδυάζονταν, εξολοθρεύοντας δυσάρεστες σκέψεις και οσμές από το μυαλό της.

Χωρίς η ίδια να κάνει τίποτα, μόνο διαβάζοντας κι ακούγοντας ταυτόχρονα, έφευγαν όλες οι μυρωδιές που της δημιουργούσαν δυσθυμία. Έτσι και τώρα. Διάβαζε, άκουγε, γαλήνευε. Μέχρι που έγινε η σιωπή, η ίδια, ποίηση, κι η μουσική έγινε χρόνος ικανός, για να γραφθεί ένα σονέτο. Μετά άρχισε να ετοιμάζεται για τη συνάντηση, στο G.B., με τον Κάλδη, τον άνδρα της. Όση ώρα ετοιμαζόταν, επαναλάμβανε από μέσα της συνέχεια τη φράση: «Έχω ραντεβού με τον Κάλδη, τον άνδρα μου, στο G.B.». Ένα παιχνίδι που είχε μάθει από μικρή, τυχαία, να επαναλαμβάνει ακατάπαυστα την ίδια φράση για να αποδυναμώσει το νόημά της. Στην πολλοστή φορά επανάληψης δεν καταλάβαινε απολύτως τίποτα. Οι αισθήσεις της είχαν μουδιάσει, το αίμα της ένοιωθε να αποχωρεί από το σώμα της και μια υφέρπουσα υπνηλία περικύκλωσε σαν φίδι το κορμί της.

Αφέθηκε σε μια πεντάλεπτη υπνοθεραπεία, κι όταν πια άνοιξε δυνατά τα μάτια της, το μόνο που θυμόταν ήταν ότι είχε ραντεβού με τον κύριο και την κυρία Κάλδη. Σε λίγη ώρα βρέθηκε να οδηγεί το πεπρωμένο της. Εκείνη την ημέρα έβρεχε. Οι δρόμοι, ως συνήθως, στριμωγμένοι στα αυτοκίνητα, με το ζόρι ανέπνεαν. Ακόμα κι αυτή η βροχή, αναγκαζόταν ν' αλλάζει διαρκώς κατεύθυνση για να αποφεύγει την κίνηση.

Η Νάσια μαθημένη στα τερτίπια της βροχής την ακολουθούσε, καταφέροντας να ξεγλιστράει από το μποτιλιάρισμα. Έφτασε στο G.B. μαζί με τη βροχή. Την άφησε να χαριεντίζεται με τους πάσης φύσεως εγκλωβισμένους, στα αυτοκίνητα, στις ομπρέλες, σε ανεπιθύμητες αγκαλιές, και βιάστηκε να κουρνιαώσει στη θαλπωρή της βελούδινης ατμόσφαιρας του

μπαρ. Ο μαιτρ, ο Πατρίκ, δεν άργησε να την προσέξει κι έσπευσε να την καλοσωρίσει γοητευμένος. Με τη διακριτικότητα που πρόσταζε η θέση του, τη συνόδευσε μέχρι να χωροθετηθεί ανάλογα με την εκπάγλου κάλλους γοητεία της.

«Καλέ μου Πατρίκ... στο κέντρο της σάλας... να γίνω αντικείμενο σχολίων... από ανθρώπους που δεν έχουν πάει σχολείο;».

«Επιτρέψτε μου να παρατηρήσω πως γι' αυτό ακριβώς πρέπει κάποιος να τους το υπενθυμίζει... όσο για τα σχόλια...» ο Πατρίκ υποκλίθηκε ελαφρά έτοιμος να απομακρυνθεί, «...δεν μπορούν να αγγίξουν τη γοητεία σας δίχως να σχολιασθούν...».

«Σ' ευχαριστώ Πατρίκ... είσαι πολύ καλός... αν θέλεις στείλε μου ένα κονιάκ και πάρε και τον άντρα μου τηλέφωνο να του πεις ότι ήρθα... φαντάζομαι πως περιμένει το τηλεφώνημά σου...».

Ο Πατρίκ απομακρύνθηκε γοητευμένος έχοντας συνοδεία ένα από τα ομορφότερα χαμόγελά της. Η Νάσια απέμεινε να τριγυρίσει με το βλέμμα της στην ενδοχώρα των δήθεν αδιάφορων ματιών των θαμώνων. Οι περισσότεροι ήταν γνωστοί της. Οι υπόλοιποι, άγνωστοι, γνώριζαν καλά τόσο την ίδια, όσο και τους περισσότερους, γι' αυτό άλλωστε σύχναζαν εκεί, για να εισπράττουν από την αίγλη που περίσσευε στους άλλους, τους περισσότερους, κι έλειπε από αυτούς, τους άγνωστους.

Την ίδια αυτή ώρα, ο Βεργής είχε κολλήσει το βλέμμα στο παράθυρο αφουγκραζόμενος ιδέες να σκαρώσει μια ιστορία.

Η Μυρτώ ξεφύλλιζε εικόνες από ένα μυθιστόρημα.

Ο Κάλδης ενημερωνόταν από τον Πατρίκ για την άφιξη της γυναίκας του.

Ο Ζηρίτης είχε αρχίσει να διαβάζει την ηλεκτρονική του αλληλογραφία.

Ο Βεργής σκούπισε με το μανίκι το παράθυρο που είχε θαμπώσει και λιποθυμούσαν οι ιδέες του από τη ζαλάδα.

Η Μυρτώ γύρισε σελίδα διαπιστώνοντας πως οι εικόνες είχαν τελειώσει.

Ο Κάλδης κουμπώθηκε ως το λαιμό, η ομπρέλα προστάτευε από βροχή όχι από το κρύο.

Ο Ζηρίτης διάβασε το προτελευταίο e-mail για τη διεθνή συνάντηση των hackers στη Βαρκελώνη.

Ο Βεργής άρχισε να γράφει μια ιστορία με ενθουσιασμό.

Η Μυρτώ πήρε τηλέφωνο την Αντιγόνη μήπως πηγαίνανε στο σινεμά.

Ο Κάλδης δρασκέλισε την είσοδο του G.B. για να αποφύγει μια λίμνη με σταγόνες βρόχινες που λαμπυρίζανε όπως αντανακλούσαν πάνω τους τα φώτα.

Ο Ζηρίτης διάβασε το τελευταίο του e-mail:

«Ερμή, είσαι πολύ καλό παιδί, μα ήρθε η ώρα να κοιτάξεις το μέλλον σου, που σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να συμβαδίζει με το δικό μου. Σ' αγάπησα αληθινά, με όλη μου την ψυχή. Είναι καιρός ν' αγαπήσεις κι εσύ και ν' αγαπηθείς. Σ' ευχαριστώ για τις υπέροχες στιγμές που περάσαμε. Νάσια».

Ο Βεργής έχει για τα καλά απορροφηθεί με την ιστορία του, τόσο που δεν ακούει το τηλέφωνό του που χτυπάει. Η Μυρτώ κανόνισε να πάει σινεμά με την Αντιγόνη και τώρα μπροστά από τον καθρέπτη της προβάρει το ντύσιμό της. Ο Ζηρίτης είχε γίνει ο ίδιος e-mail και πληκτρολογούσε στο διαδίκτυο την αναγγελία εξαφάνισής του. Ο Κάλδης χαιρέτησε δια περιπάτου και νευμάτων τους περισσότερους εκ των θαμώνων, ώσπου να φτάσει στο τραπέζι όπου η Νάσια απολάμβανε το κονιάκ της.

«Καλησπέρα κορίτσι μου... περιμένεις πολλή ώρα;».

Ο Κάλδης αναψοκοκκινισμένος έσκυψε να φιλήσει τη γυναίκα του που ανταποκρίθηκε χωρίς διαχύσεις, όπως άρμοζε σε μια κυρία και επέβαλλαν οι αυστηροί κανόνες του πρωτοκόλλου περί δημοσίων εμφανίσεων.

«Γεια σου Αλέξανδρε... όχι δεν περιμένω πολλή ώρα... μόνο όση ήθελα να εγκλιματιστώ με το περιβάλλον, όπου όλοι μοιάζουν σαν να σταθμεύουν κομμάτι του χρόνου τους, εκθέτοντάς τον σε κοινή θέα... θυμίζει έκθεση πολυτελών αυτοκινήτων... προσκεκλημένοι όλοι αυτοί που αδυνατούν να αγοράσουν ή αγοράζουν για να μη δείξουν αδυναμία... έχουν και τα κινητά να χλιμιντράνε κάθε τρεις και λίγο, βάζουν τις γραμματείες, τις γυναίκες τους ή τις γκόμενές τους να τηλεφωνούν να επιβεβαιώνεται η αξία του πολυτιμότερου χρόνου τους...».

«Μην ξεχνάς πως με τα καμώματά τους κάποιοι διασκεδάζουν...».

«Έχεις δίκαιο... φαντάζεσαι την πλήξη δίχως τους βαρβάρους της;».

Χαμογέλασαν αμφότεροι. Ο Κάλδης έκανε νόημα στον σερβιτόρο που έσπευσε να διαταχθεί. Παρήγγειλε το whiskey του κι άναψε τσιγάρο για να σκεφθεί την εισαγωγή. Πρόλαβε η Νάσια.

«Λοιπόν κύριε Κάλδη;».

Ο Κάλδης έδειξε καλά προετοιμασμένος. Έβγαλε από την τσέπη του σακακιού του ένα φανταχτερό κουτάκι και το έσπρωξε προς το μέρος της Νάσιας. Αυτή το πήρε κι άρχισε να ξετυλίγει τα μέσα έξω.

«Τι είναι αυτό Αλέξανδρε;».

«Αυτό είναι οι τύψεις μου, η ήττα μου, ο θρίαμβός σου και μια καινούργια αρχή... Θα μπορούσες απλά να το προσδιορίσεις και σαν πομπό...».

Η Νάσια το περιεργάστηκε για δευτερόλεπτα και μετά το άφησε σιωπηλά στη σιωπή του.

«Είχα σκοπό από εκείνο το υπέροχο πρωινό να στο δωρίσω, όμως κοιμήθηκες... Δεν ήθελα ψυχρά να το αφήσω στην εταζέρα σου... έμπλεξα μετά, αλλά σου ορκίζομαι το είχα πεταμένο στο γραφείο μου...».

«Δηλαδή τώρα...».

Ο Κάλδης της χάιδεψε το στόμα με τον δείκτη του λέγοντάς της να σωπάσει.

«Μην πεις τίποτα... σε παρακαλώ... ας ξεχάσουμε το συντομότερο όλους τους άλλους χρόνους κι ας δώσουμε προτεραιότητα σε ενεστώτα και μέλλοντα. Αρκετά αφήσαμε το παρελθόν να διηγείται το παρόν και το μέλλον μας... καιρός είναι να αντιστρέψουμε τους όρους...».

Η Νάσια σήκωσε τα μάτια ψηλά στα φώτα που κρεμόντουσαν να σημαδεύουν τις ατέλειες τονίζοντάς τες λες εξεπίτηδες. Οι κάλτσες οι παράταιρες του κύριου υπουργού, που αγνοούσε, εκείνη την ώρα, την αυριανή του σοφιστική διαπόμπευση από γνωστή παραπολιτική επιφυλλίδα, γνωστής για το δηκτικό και ιοβόλο χιούμορ της. Ο πόντος από το καλσόν γνωστής, για την παντελή άγνοιά της για οτιδήποτε, βουλευτού, που αγνοώντας την αποστασία του, επέμενε να καγχάζει στη συντροφιά της, για την απρόσεχτα ντυμένη, είναι αλήθεια, συνάδελφό της που καθότανε σε παρακείμενο τραπέζι.

Ο λεκές στη γραβάτα βουλευτού της αντιπολίτευσης που χειρονομούσε ένθερμα κατηγορώντας την κυβέρνηση για λαδώματα σε διαπλεκόμενους και τούμπαλιν. Το ύφος του Κάλδη που σκοτείνιαζε σε κύκλους κάτω από τα μάτια του κι έκανε το χαμόγελό του να μοιάζει με μουστάκι. Είχε ανάγκη να πιστέψει όμως πως κάτι άλλαζε. Η ίδια πάντως είχε κάνει το πρώτο βήμα. Ο Κάλδης τώρα έκανε το δεύτερο. Θυμήθηκε λίγο από γεωμετρία. Για να υπάρξει μια ευθεία γραμμή, απαιτούνταν δύο σημεία. Τα είχε τα σημεία. Τα δύο βήματα. Άρα είχε και την ευθεία για να βαδίσουν. Έψαξε το χέρι του Κάλδη ν' αγγίξει.

Δε μίλησε, δε μίλησε ούτε κι αυτός. Συναντήθηκαν οι ματιές τους κι έφτιαξαν γέφυρα με την ευθεία να ενώσουν τα κενά, τα πολλά και μεγάλα κενά στη ζωή τους. Κάτι χαχανητά διοπτροφόρων κοιλαράδων διέκοψαν άγαρμπα τη στάση σιωπής που είχαν επιλέξει να συνεννοηθούν. Η Νάσια

τραβήχτηκε τρομαγμένη από το πολιτιστικό ηλεκτροσόκ. Ο Κάλδης για να την αποπροσανατολίσει από την αηδία, άρχισε άλλη συζήτηση.

«Μάντεψε με ποιον συναντήθηκα σήμερα!».

«Πού να ξέρω;».

«Με τον κύριο Ζηρίτη!».

Η Νάσια όντως ξεπέρασε το αίσθημα της αποστροφής για να βουτήξει απότομα όμως σ' αυτό της εκπλήξεως.

«Μην ταραζέσαι Νάσια μου, για δουλειά τον φώναξα, του πρότεινα ν' αναλάβει τη διεύθυνση της εκδόσεως του ενθέτου για την πληροφορική... ξέρεις internet και τέτοια... έχω προσωπική πείρα των ικανοτήτων του άλλωστε...».

Η Νάσια αφού ξεπέρασε το διπλό σοκ μονολόγησε.

«Τον καημένο...».

«Γιατί Νάσια καημένος;».

«Δε θα μπορέσει να χαρεί την πρόσληψή του!».

«Γιατί το λες αυτό;».

«Γιατί μόλις σήμερα του κοινοποίησα την απόφασή μου να τελειώσουμε στέλνοντάς του ένα e-mail, δεν μπορούσα με άλλον τρόπο να το κάνω».

«Θα το ξεπεράσει, θα τον βοηθήσω εγώ να το ξεπεράσει...».

«Για στάσου όμως... εσύ... τον Ερμή σε διευθυντική θέση... είσαι μεγάλη κουφάλα κύριε Κάλδη!.. Τώρα καταλαβαίνω... θέλεις να τον αλλοτριώσεις... να τον εντάξεις στο κύκλωμα προετοιμάζοντάς τον να πάρει θέση στην εξουσία!... Από εγωισμό, επειδή υπήρξε αντικαταστάτης σου στον τομέα που πίστευες πως δεν κινδυνεύεις από ανταγωνισμό... κάνεις σύμμαχό σου αυτόν που δε θέλεις για εχθρό... ήξερες και τη δική μου αντίδραση και προεξόφλησες την επιτυχία σου... χρυσώνοντας το χάπι της εγκατάλειψης... μετοχοποίησες τον πόνο ενός παιδιού... δεν παίζεσαι κύριε Κάλδη!... κι όπως πάντα θα δικαιωθείς... συγχαρητήρια!».

«Μα επειδή είναι παιδί Νάσια μου, κάποιος πρέπει να τον βοηθήσει να μεγαλώσει... έπειτα έχει ταλέντο ο μικρός, κρίμα δεν είναι να πάει χαμένος; Και θα πάει όπως γνωρίζεις αν δεν επέμβουν οι δυνάμεις της αναγνώρισης...».

Η Νάσια προτίμησε να βλέπει το παιχνίδισμα που έκανε το κρύσταλλο με το κονιάκ καθώς χορεύανε τα φώτα πάνω του, μάλλον γιατί ο Κάλδης είχε δίκαιο.

«... Έπειτα, ξέρεις πόσο δύσκολο είναι να βρίσκεις ικανούς συνεργάτες... πρόθυμους να θυσιάσουν την προσωπική τους ζωή προς χάριν όλων ημών; Όταν τους βρίσκεις γραπώνεις την ευκαιρία κι αφήνεις τις φιλοσοφίες... άσε που δεν υπάρχει καλύτερη στιγμή να προσφερθούν γι' αυτή τη θυσία, από αυτή της ερωτικής απογοήτευσης... είναι η στιγμή που νοιώθουν την εγκατάλειψη να γίνεται η ζωή τους... είναι η

στιγμή που η απουσία προσβάλλει το ανοσοποιητικό τους σύστημα και δυσκολεύονται να πούνε όχι... κι όταν η ζωή επανεμφανίζεται, δεν είναι πια δική τους...».

«Είναι ανάγκη να γίνεσαι τόσο κυνικός... με τέτοια ευκολία... είναι ανάγκη να ισοπεδώνεις τους πάντες και τα πάντα;...».

«Εγώ δεν ισοπεδώνω τίποτα, διαπραγματεύσεις κάνω... και μέχρι τώρα παρατηρώ πολλούς να είναι πρόθυμοι για διαπραγμάτευση και μάλιστα με ειδεχθείς όρους... όσοι δε θέλουν Νάσια μου να γίνουν γρανάζι της μηχανής, είναι ελεύθεροι να φύγουν... ακόμα περιμένω να δω έστω κι έναν να φεύγει... καλό θα του κάνω Νάσια... θα συνεχίσω από εκεί που σταμάτησες εσύ, θα του δείξω να παθαίνεται και με άλλα... να μην πληγώνεται εύκολα...».

«Έχεις δίκαιο όπως πάντα Αλέξανδρε... αν είναι δυνατός και θέλει, ας βρει μόνος του την έξοδο... αν θελήσει να βγει...».

«Δεν πρόκειται Νάσια...».

Η βροχή έξω δυνάμωνε στον ήχο των κρουστών μιας Κουβανέζικης μπάντας. Στο διπλανό τραπέζι, μια παρέα βουλευτών έκανε ασκήσεις ύφους στην αργκώ της ειλικρίνειας. Ο Κάλδης με τη Νάσια αναχώρησαν για να γιορτάσουν την επιστροφή τους. Την ίδια ώρα, ο Βεργής τελείωνε την ιστορία του. Η Μυρτώ εκμεταλλευόταν το διάλειμμα στο σινεμά για να φλυαρήσει με την Αντιγόνη. Ο Ζηρίτης χαμένος, αποφάσισε να βγει να ψάξει μήπως και βρει τον Ερμή. Ο Βεργής αποκαμωμένος, με έκδηλη μια ικανοποίηση, αποφάσισε να πάει μια βόλτα για ένα ποτό. Η Μυρτώ με την Αντιγόνη νυσταγμένες παρακολουθούσαν το δεύτερο μέρος μιας κοιμισμένης ταινίας.

Ο Κάλδης με τη Νάσια κατευθύνονταν σε εστιατόριο για φαγητό. Ο Ζηρίτης θυμήθηκε ένα μπαρ που είχε πάει ένα βράδυ με τον Ερμή και είχε συναντήσει τον συγγραφέα τον Βεργή. Ο Βεργής ήταν καθ' οδόν για τον θείο Κουρνόγαλλο, το μπαρ. Η Μυρτώ με την Αντιγόνη εγκατέλειψαν την προσπάθεια να κρατηθούν ξύπνιες κι αποφάσισαν να φύγουν στα μισά του δεύτερου μέρους εμπεδώνοντας για τα καλά το μήνυμα της ταινίας. Ο Κάλδης με τη Νάσια δειπνούσαν παρέα με εκπροσώπους της εξουσίας, σίγουροι ότι εξουσίαζαν πια το παρελθόν τους. Ο Ζηρίτης άνοιγε την πόρτα του μπαρ, ψάχνοντας στο ημίφως να βρεί θέση το σκοτάδι του.

Ο Coltrane τον υποδέχτηκε. Ο Ζηρίτης αιφνιδιάστηκε όπως μια κουκουβάγια που έρχεται αντιμέτωπη με την ανοιξιάτικη πάχνη. Άνοιξε διάπλατα τα μάτια μήπως και φύγουν οι τσίμπλες της υγρασίας. Κάθισε στο μπαρ. Ήθελε να διαπληκτιστεί με τον Ερμή. Ήθελε να τον πλακώσει στο ξύλο.

Ήθελε να τον γεμίσει μώλωπες μήπως κι εκτονωθεί το πρήξιμο στην ψυχή του.

Άρχισε να διαπληκτίζεται με το whiskey. Ήξερε το αίτιο, αναζητούσε το αιτιατό του πρηξίματος. Εκείνο το e-mail που είχε λάβει αργά το απόγευμα εκείνης της ημέρας, ή μήπως νύχτας; Σαν να μην είχε όμως και τόση σημασία το πότε, όσο το τότε. Στο μυαλό του είχε απομονώσει τον χρόνο, σαν στιγμιότυπο του παρελθόντος. Γι' αυτόν, ο χρόνος είχε πάψει ν' αποτελεί μια διαρκώς εξελισσόμενη κατάσταση, αμέσως μετά τη λήψη εκείνου του e-mail, αποτελώντας πια, ένα στιγμιότυπο της ζωής του από εδώ και πέρα.

Το μέλλον του επομένως, ένοιωθε ότι έγινε το τότε, συνακόλουθο του πότε, επειδή όμως το πότε, δημιουργούσε λανθάνουσα εικόνα γι' αυτό το μέλλον, προτίμησε να κατεβάσει τον τόνο στη λήγουσα και να το κάνει ποτέ. Αργότερα, θα ασχολιόταν με το τότε, σαν σημείο στίξεως του στιγμιότυπου, που από τούδε και στο εξής, θα ήταν ο δικός του χρόνος. Το e-mail δεν άφηνε και πολλά περιθώρια.

«Θα πάρεις κάτι;».

Η φωνή του μπάρμαν ήρθε σαν καλιακούδα που τρομάζει με το μαύρο κρώξιμό της.

«Βάλε μου ένα whiskey...».

«Δεν εννοώ ποτό... έχει ακόμα το ποτήρι σου απ' ότι βλέπω... ρωτάω αν θέλεις λίγη συντροφιά...».

Ο Ζηρίτης άπλωσε το βλέμμα του πίσω από την πλάτη του μπάρμαν, στον καθρέπτη, εκεί που αντανakλούσε του Ερμή η απορία.

«Συντροφιά... δεν ξέρω... πες μου αν θέλεις όμως κάτι... πως είναι όταν πεθαίνεις;».

«Δε θα σου πω... θα σε βάλω ν' ακούσεις πως είναι...».

Ο μπάρμαν στράφηκε στον d.j. και κάτι του ψιθύρισε. Γύρισε στη θέση του, ανάμεσα στον Ερμή και τον Ζηρίτη. Δευτερόλεπτα πέρασαν κι άλλαξε η μουσική μ' ένα κρεσέντο του σαξόφωνου να βομβαρδίζει χαμηλά πετώντας βόμβες από ναπάλμ νότες, σπέρνοντας όλεθρο και φωτιά.

«Τι είναι αυτός ο τρόμος;».

«Coltrane... λίγο πριν πεθάνει...».

«Αιματηρός... δίχως αέρα μαγείας... δε μ' αρέσει...».

«Σε κανέναν δεν αρέσει ο θάνατος φίλε μου... εσύ όμως ζήτησες να τ' ακούσεις...».

«Μάλλον δεν είμαι έτοιμος ακόμα, δε νοιώθω έτσι... απλά νόμιζα ότι δεν έχει νόημα να ζεις όταν δε ζεις... νόμιζα πως αυτό είναι σημάδι ότι έρχεται ο θάνατος...».

μουδιάξεις πρώτα, αδιαφορείς, παύεις ν' ακούς τους κτύπους της καρδιάς και πάπαλα... νόμιζα...».

«Το ζητούμενο είναι αν αξίζει τον κόπο να νοιώθεις πως η ζωή σου έγινε ένα τεράστιο νομίζω... δεν είμαι σίγουρος... ίσως... μάλλον... μια συνεχής αμφιβολία όσον αφορά το μέλλον δηλαδή».

«Αυτό λέω κι εγώ... ποιο μέλλον; Δίχως να είμαι σίγουρος... μόνο να νομίζω μπορώ πια... δεν ξέρω αν αξίζει...».

«Για να μάθεις λοιπόν αν αξίζει, πρέπει να γυρίσεις πίσω στη μνήμη σου, να θυμηθείς πως ήταν τότε που δε νόμιζες, τότε που ήσουν σίγουρος για όλα...».

«Μα αυτό είναι το πρόβλημα, επειδή γυρίζω πίσω, βρίσκω το κενό που σήμερα υπάρχει, όσο θυμάμαι, τόσο περισσότερο λυπάμαι...».

«Είναι γιατί είχες οριοθετήσει λάθος τον εδαφικό σου χώρο, αυτό που έχασες τώρα, μάλλον δεν το είχες ποτέ...».

Ο Ζηρίτης πετάχτηκε έντρομος, κατηγορούμενος που ένοιωθε να αδικείται από μια ανώριμη υπεράσπιση.

«Όχι... όχι και πάλι όχι... την αγαπούσα από την αρχή!».

«Της το είχες πει;».

Ο Ζηρίτης μαζεύτηκε λουφάζοντας στο ποτήρι του και το περιεργαζόταν ένοχα σιωπηλά. Ο Ερμής όμως δε δίστασε να ομολογήσει.

«Όχι... της το έδειχνα όμως με τη συμπεριφορά μου...».

«Τα βλέπεις λοιπόν; Σε μια γυναίκα δεν αρκεί ποτέ η συμπεριφορά, δεν είναι μωρό, να το κοιτάς στα μάτια και να του χαιδεύεις την κοιλίτσα κάθε που κλαίει... η γυναίκα είναι ποίηση και πρέπει να την απαγγέλλεις, και μάλιστα από μνήμης!».

«Δεν έχω ελπίδες ν' αλλάξει στάση;».

«Απολύτως καμία, σου έδωσε τον χρόνο που αντιστοιχούσε στην αγάπη της, αλλά εσύ τον εξάντλησες επιπόλαια... αν και ειδικός των υπολογιστών, λησμόνησες τη βασική αρχή τους, save και μετά back-up, ισχύει και για τις γυναίκες. Δεν το έκανες, την έχασες!».

«Και πώς το ξέρεις ότι είμαι ειδικός στους υπολογιστές;».

«Σε θυμάμαι που τα έπινες ένα βράδυ με τον συγγραφέα τον Βεργή...».

«Και τώρα τι κάνουμε δηλαδή;».

«Φρόντισε να σώσεις στη μνήμη σου τουλάχιστον την εμπειρία, τα υπόλοιπα θα τ' αναλάβει ο πανδαμάτωρ χρόνος...».

Ο Ζηρίτης έγνεψε του Ερμή να κάτσει δίπλα του και ζήτησε άλλο ποτό. Η Μυρτώ με την Αντιγόνη είχαν γυρίσει στα σπίτια τους κάνοντας πράξη το νόημα της ταινίας. Ο Κάλδης με τη Νάσια ανηφόριζαν στην Κηφισιά, ο

καθένας με το αυτοκίνητό του. Ο Βεργής πήρε θέση δίπλα στον Ερμή Ζηρίτη που είχε απορροφηθεί με τη μουσική.

«Γεια σου νεαρέ! Ερμής δεν είπαμε πως λέγεσαι;».

Ο Ερμής με τον Ζηρίτη ξαφνιαστήκαν ευχάριστα, έπαιξε ρόλο και το αλκοόλ που είχε αρχίσει να ευνοεί τους αιφνιδιασμούς.

«Γεια σας... γεια σας...ω! Τι κάνετε κύριε Βεργή!».

«Απόψε κάνω βόλτες μια ιστορία και σκέφτηκα να την κεράσω ένα ποτό... εσύ τι γίνεσαι;».

«Εγώ... τι να γίνομαι... χάλια γίνομαι κι είναι ακόμα η αρχή...».

«Αν επιτρέπετε, ο λόγος;».

«Δεν της είχα πει ποτέ “σ’ αγαπώ”!».

«Α! μάλιστα... ερωτική απογοήτευση... ο σημαντικότερος λόγος για να είναι κανείς χάλια... σε καταλαβαίνω απόλυτα νεαρέ μου... εισήλθες εις το club... μη βιαστείς να φύγεις όμως...».

«Μα τι λέτε... με ειρωνεύεσθε;».

«Κάθε άλλο νεαρέ μου... δεν έχεις ξαναερωτευθεί έτσι δεν είναι;».

«Όχι... πρώτη φορά...».

«Το κατάλαβα... είσαι στην ηλικία που συμβαίνει συνήθως πρώτη φορά... ο πρώτος μεγάλος έρωτας... στατιστικώς θα ζήσεις άλλον έναν μεγάλο έρωτα για να τους κάνεις ζευγάρι... ο άντρας ερωτεύεται δύο φορές στη ζωή του, την πρώτη φορά γύρω στα εικοσιπέντε, όταν είναι ακόμα μετέωρος, επαγγελματικά, γι’ αυτό και κατηγορεί την άδικη κοινωνία... τη δεύτερη φορά μετά από είκοσι χρόνια, όταν ερωτεύεται τη συμμαθήτριά της κόρης του, και τότε πάλι η κοινωνία φταίει, επειδή δεν εγκρίνει το σκίρτημά του... και στη μία και στην άλλη περίπτωση γάμος δε γίνεται... μόνο αν περάσεις τα εβδομήντα, κι ερωτευτείς την κόρη της συμμαθήτριάς της κόρης σου, έχεις ελπίδες να γίνεις αποδεκτός από την κοινωνία... τότε παντρεύεσαι και μάλιστα από έρωτα... μόνο που σ’ αυτή την ηλικία δε λαμβάνεσαι υπ’ όψη από τη στατιστική, γιατί τότε δεν είσαι άντρας αλλά αριθμός λογαριασμού τραπέζης... γι’ αυτό άλλωστε γίνεται αποδεκτός ένας τέτοιος έρωτας από την κοινωνία...».

Ο Βεργής σταμάτησε να αγορεύει και πλησίασε με τα μάτια τον μπάρμαν να παραγγείλει ένα ποτό. Ο Ερμής ψαχνότανε ν’ απορήσει με ερωτήσεις.

«Μπορεί να έχω πιεί λίγο παραπάνω... αλλά γιατί έχω την εντύπωση ότι τα λόγια σας κρύβουν μια πικρία;».

«Δεν κρύβουν τίποτα... ζήλια είναι που στάζει ειρωνικά την πίκρα της στα μέσα μου δωμάτια... να σου πω όμως και κάτι ακόμα, μη βιαστείς να φύγεις από αυτή την φάση... αξίζει ο πόνος... θα μάθεις να βάζεις και ν' αλλάζεις γάζες μόνος σου... θα γνωρίσεις τον εαυτό σου... θ' αγαπήσεις τα ελαττώματά σου, γιατί επιτέλους θα παραδεχτείς ότι υπάρχουν... θα μάθεις να περιμένεις στην ουρά των ονείρων που δε γίνονται ποτέ πραγματικότητα... θα μάθεις να εκτιμάς, πολύ σημαντικό, αυτό που έχεις... στο τέλος θα έχεις ωριμάσει... δε θα κινδυνεύεις όμως να πέσεις σαν ώριμος καρπός δέντρου... γιατί εσύ θα είσαι το δέντρο!».

«Κύριε Βεργή... θυμάμαι... την προηγούμενη φορά που είχαμε συναντηθεί, τον ορισμό του πάθους που είχατε δώσει... «πάθος είναι η αρμονική συμβίωση των χρωμάτων στον ψυχισμό μας»... δεν είχα καταλάβει τότε, μου είχε κάνει εντύπωση όμως ο ορισμός... σήμερα κατάλαβα τι εννοούσατε... κι, αν μου επιτρέπετε, θα τολμούσα έναν παραλληλισμό με τα ώριμα φρούτα και το πάθος... όπως αυτά πρέπει να φαγωθούν λίγο πριν την κορύφωση στα χρώματά τους, για να είναι νόστιμα και ζουμερά, έτσι και με το πάθος, πρέπει να βιώνεται ταυτόχρονα, να ωριμάζει την ακμή στα χρώματα σιγά-σιγά, και να καταναλώνεται αμέσως... γιατί αλλιώς υπάρχει ο κίνδυνος της σήψης, και τότε, ζωγραφίζεται τρομακτική η απόγνωση, όπως είχε σωστά παρατηρήσει ο φίλος μας ο μπάρμαν... και για να μη ρωτήσετε, όταν καταναλώνεται το πάθος παράγεται η αγάπη...».

«Νεαρέ μου σε συγχαίρω! Δεν έχει σημασία αν συμφωνώ, φτάνει που κατάλαβες τη διαφορά πάθους κι αγάπης... εντόπισες το λάθος σου κι αυτό θα σε βοηθήσει να συμφιλιωθείς με τον εαυτό σου και τις αδυναμίες του, κι αφού τους κάνεις φίλους σου, να τους συστήνεις και σαν τέτοιους στον περίγυρό σου... το να απογυμνώνεται κανείς εκθέτοντας τον εαυτό του σε κοινή θέα για κρίση, είναι το σημαντικότερο βήμα για την κατάκτηση της αυτοεκτίμησης, που οδηγεί στη μη διαπραγμάτευση της αξιοπρέπειας, που με τη σειρά της κρίνεται απαραίτητη να υπάρχει για αντιστάθμισμα σε έναν έρωτα δίχως αύριο... βλέπεις, όσο κι αν σου φαίνεται παράξενο, η αξιοπρέπεια είναι η παλέτα, από όπου ο καλλιτέχνης, ο έρωτας, ανακατεύοντας τα χρώματα, που είναι οι αδυναμίες του καθενός, ζωγραφίζει το πάθος, με πάθος, και στο τέλος, βγάζει στο σφυρί τα έργα του, για να ζήσει! Αυτά που πωλούνται βεβαίως, είναι αυτά που δεν έχουν την αυτοεκτίμηση, να κρατήσουν την ανωνυμία των πράξεών τους, μακριά από τα αδηφάγα μάτια των πλειοδοτών, που ενδιαφέρονται να αγοράσουν την εναπομείνουσα αξιοπρέπεια, που ακόμα κυκλοφορεί...».

«Με απογοητεύετε κύριε Βεργή!».

«Σε προειδοποιώ! Μην προεξοφλείς την ήττα σου... τι λέγαμε πριν;».

«Δεν ξέρω... έχω μπερδευτεί... όλα αυτά επειδή με άφησε η Νάσια... η συνωμοσία του έρωτα... η αξιοπρέπεια... μήπως υπερβάλουμε κύριε Βεργή;».

«Δε μου λες... με παντρεμένη τα είχες;».

Ο Ζηρίτης αιφνιδιάστηκε, γλίστρησαν στο μυαλό του οι σκέψεις του, με αποτέλεσμα να σωριαστούν με ελαφρές κακώσεις στο πάτωμα ενός παρατεταμένου έψιλον της απορίας.

«Πώς το καταλάβατε;».

«Είπες προηγουμένως, πως δεν της είχες πει ποτέ, “σ’ αγαπώ”, πράγμα που σημαίνει ότι αρνήθηκες να τη διεκδικήσεις... σε βόλευε μάλλον για την εξασφάλιση της ελευθερίας σου, όπως την καταλαβαίνεις... με πολλά αδιάθετα bytes στον σκληρό σου δίσκο... στην πορεία την ερωτεύτηκες μόνο που δεν το είχες καταλάβει... κι εξακολουθούσες να της αρνείσαι την αγάπη... η κυρία κάποια στιγμή το κατάλαβε, ότι ντρέπεσαι να παραδεχτείς στον εαυτό σου πως την αγαπάς, και σεσχόλασε... γι’ αυτήν βλέπεις η αξιοπρέπεια είναι αδιαπραγμάτευτη... η παλέτα που λέγαμε, που με ειλικρίνεια πρέπει να παραδεχόμαστε την ύπαρξή της... κατάλαβες τώρα;».

Ο Ερμής έσκυψε τα μάτια του στον πάγκο. Κούρνιασε και το σώμα του στο ημίψηλο κάθισμα, κι άρχισε να δακρύζει στο χρώμα που έχει το κερί όταν λιώνει. Δίπλα του, το ποτήρι ξέσκεπο από whiskey, έμοιαζε να γαργαλιέται από τα παγάκια έτσι που τριβόντουσαν μεταξύ τους, δίχως το πολύτιμο υγρό να τα σκορπάει.

Ο μπάρμαν, βλέποντας τον πόνο του Ερμή έτσι που σπρωχνότανε να βγει στα μάτια του, αλλά και τα παγάκια πως θρυμματίζαν το ένα το άλλο, γέμισε το ποτήρι σιωπηλά, κι απομακρύνθηκε να βρει γωνία στο τεφτέρι του να σημειώσει δίπλα στο λήμμα «απόγνωση» το όνομα του Ερμή. Ο Βεργής κουμπώθηκε να σωπάσει να κάνει χώρο για του Ερμή τη σιωπή. Ο Ερμής Ζηρίτης διάβαζε σιωπηρά το γράμμα. «Ν’ αγαπήσεις και ν’ αγαπηθείς...». Ο Βεργής αποχαιρέτησε διακριτικά, ήταν και περασμένη η ώρα, και πήρε τον δρόμο της επιστροφής στην ιστορία του. «Ν’ αγαπήσεις και ν’ αγαπηθείς...». Μάταια ο μπάρμαν προσπαθούσε ν’ αλαφρύνει με σχόλια την κατάθλιψη. «Ν’ αγαπήσεις και ν’ αγαπηθείς...».

Στο τέλος της βάρδιας το μπαρ έπρεπε να κλείσει. Ο Ερμής βγήκε στον δρόμο να περπατήσει στις σκιές των τύψεών του. Ναι, είχε τύψεις.

Φόρεσε στο νούμερό τους τα παπούτσια του, κι έβαλε στόχο να τα λιώσει πρώτα, και μετά να πάει να κοιμηθεί. Θυμόταν τα παραμύθια που του έλεγε η μάνα του, όπου σε όλα, πάντα υπήρχε μια μορφή που έπρεπε να περπατήσει τόσο, όσο για να λιώσουν ένα ζευγάρι από σίδηρο παπούτσια. Δεν

ήταν επομένως ο χρόνος το τίμημα, αλλά η αντοχή της υπομονής που απαιτείτο μέχρι να ευοδωθεί ο σκοπός.

Τα σιδερένια παπούτσια αντιπροσώπευαν τη δυσκολία του εγχειρήματος. Ακόμα και στα παραμύθια, η μητέρα ζωή, πέρναγε το μήνυμα της σκληρής προσπάθειας, πριν από τη δικαίωση του ονείρου. Έτσι και τώρα λοιπόν, έπρεπε να λιώσει, σκέφτηκε, ένα ζευγάρι από σίδερο παπούτσια, γιατί εκτός των άλλων, ήθελε να προλάβει στο κουκούλι τους ακόμα τις Ερινύες. Δεν άντεχε τον κατατρεγμό. Είχε και την ευχή της άλλωστε. «Ν' αγαπήσεις και ν' αγαπηθείς...».

Περπάταγε να ψάχνει στα βήματα του παραμυθιού τον δρόμο του. Στο τρίστρατο θα συναντούσε έναν γέροντα που θα του έβαζε ένα αίνιγμα ν' απαντήσει, εφόσον απάνταγε σωστά, θα τον βοηθούσε να περάσει το μαγεμένο δάσος χωρίς να κινδυνεύσει από τα ζωτικά. Πράγματι μετά από λίγο, έπεσε πάνω του τρεκλίζοντας ένας γέρος και τον ρώτησε:

«...παλληκάρη... έχεις... υπ' όψη σου... τι ώρα... περνάει... το τρόλει;».

Ο Ζηρίτης κόλλησε να παλεύει τον χρησμό του αινίγματος αρκετή ώρα μέχρι να ψελλίσει διστακτικά:

«Ξέρετε... εκτός που είναι πολύ αργά... νομίζω πως έχουν απεργία σήμερα...».

Ο γέρος κοντοστάθηκε να ισοροπήσει κι αφού στηρίχτηκε στο κέντρο βάρους της μέθης του, πρόλαβε, πριν σωριαστεί σε παρακείμενο παγκάκι, να ξεστομίσει:

«Απόψε... μόνο... με τα... μόνο με... ταξί μπορεί να... πάει... κανείς... κάπου...».

Ο Ερμής, που δε βρισκόταν και σε πολύ καλύτερη κατάσταση, προβληματίστηκε να ψάχνει την απάντηση στην απάντηση του γέρου. Στο τέλος αποφάσισε να πάρει ταξί να φύγει. Σκέφτηκε πως μέσα από το ταξί θα πέρναγε ανώδυνα το μαγεμένο δάσος. Δεν άργησε να βρει ένα.

«Στον πύργο του δράκου» είπε στο ταξιτζή και πριν αντιδράσει αυτός πρόσθεσε, «πρόσεχε όταν θα περνάμε από το μαγεμένο δάσος». Ο ταξιτζής κάνει να γυρίσει ν' αντικρίσει τον τρελάρα, μα ο Ερμής Ζηρίτης κοιμόταν ήδη. Ήταν καλός άνθρωπος όμως, τον λυπήθηκε νέο παιδί να έχει γίνει τύφλα και να γυρνάει τέτοια ώρα μόνος του, και τον πήγε βόλτα μέχρι την παραλία να τον φουσήξει το αεράκι μήπως συνέλθει.

Φτάσανε στον Φλοίσβο, τον έπιασε απαλά, τον σήκωσε όρθιο, και τον έφερε κόντρα στον αέρα που στροβιλιζότανε με δύναμη, ξεσπώντας πάνω στη θάλασσα που τον κορόιδευε αφρίζοντας μπουρμπουλήθρες. Ο Ερμής ένοιωσε στα μάγουλα το παιχνίδιασμα της θάλασσας και νόμισε πως είναι ο δράκος που βρυχάται. Άρχισε να χτυπιέται.

«Με στέλνει η μάγισσα η Ασφονδέλλα... έρχομαι από μακριά... δεξ και τα παπούτσια μου από σίδερο που έλιωσα για να σε βρω... πρέπει να σε σκοτώσω... μετά θα πάρω τρία σου δόντια να της τα παω... θα μου φτιάξει ένα φίλτρο αγάπης... να το δώσω να το πιει η αγαπημένη μου... που με άφησε επειδή δεν της είχα πει ποτέ “σ’ αγαπώ”... έλα καλέ μου δράκε... κάτσε να σε σκοτώσω... ξέρεις εσύ από αγάπη... έτσι μου είπε η Ασφονδέλλα... ήσουν λειο πρίγκιπας που έγινες δράκος όταν η αγαπημένη σου παντρεύτηκε άλλον...».

Ο ταξιτζής έμεινε να λυπάται τον Ερμή κουνώντας το κεφάλι του κι ανάβοντας τσιγάρο. Ο αέρας επιτάχυνε τις επιθέσεις του στη θάλασσα μικραίνοντας τις γωνίες κλίσης. Άρχισε να της πετάει διάφορα αντικείμενα που έβρισκε στο πέρασμά του. Αυτή, η θάλασσα, τα πιο ελαφριά, όπως η άμμος, τα έντυνε με την ανάσα της και τα γύριζε πίσω με φόρα να πετύχουν του ανέμου την αλαζονεία. Πέτυχαν όμως τον Ερμή, καθ’ ότι ο άνεμος, γρήγορος όπως ήταν, προλάβαινε πάντα να κοιτάει από ψηλά τη θάλασσα να θρυμματίζεται οργισμένα. Ο Ερμής νόμιζε τον δράκο πως τον ζεμάτιζε με τη φλογερή αναπνοή του, αλλά δε λύγισε. Υποχώρησε λίγο, ίσα να πάρει φόρα, και γυμνώνοντας το στήθος του, σαν να είναι ήρωας που στήθηκε να εκτελεστεί για το πιστεύω του, φώναξε ίσια ψηλά, στου δράκου το απόσπασμα:

«Χτύπα με δράκε... κάψε με... λευτέρωσέ με από τον πόνο... να της το πεις όμως πόσο την αγαπούσα... σκότωσέ με... αφού εγώ δεν μπορώ να σκοτώσω εσένα... και να σου πάρω τα δόντια για τη μάγισσα... κι εσύ όμως... καλός μαλάκας ήσουν... να σου πάρουνε το κορίτσι... ούτε κι εσύ της είχες πει ποτέ “σ’ αγαπώ”;... μάλλον ε... για να μη μιλάς... εγώ δεν μπορούσα κιόλας έτσι εύκολα... ήταν παντρεμένη... η δικιά σου δεν ήταν... έπειτα πήγες κι έγινες δράκος... εγώ δε θέλω να γίνω όμως... δεν απαντάς έτσι;... δε σε συμφέρει... μόνο να τρομάξεις τον κόσμο είσαι ικανός... όσους έρχονται βέβαια γιατί μένεις και μακριά... με πονάνε και τα πόδια μου με τα κωλοπάπουτσα τα σιδερένια...».

Ο ταξιτζής πλησίασε τον Ερμή και τον βοήθησε να καθίσει σ’ ένα πεζούλι να βλέπει τα ελάχιστα διερχόμενα αυτοκίνητα να συναγωνίζονται τον αέρα σε ταχύτητα. Άναψε ένα τσιγάρο και το έβαλε στο στόμα του Ερμή που το ρούφηξε ασυναίσθητα.

«Μπα... μου ανάβεις και τσιγάρο τώρα δράκε;... σε πήρε ο πόνος ρε... ή μήπως είναι το τελευταίο μου πριν με κάψεις;... δεν πειράζει... εγώ για τη Νάσια μου να πεθάνω

κιάλας... δεν έχει νόημα η ζωή για μένα... κι αυτές τις μαλακίες που μου λέγανε οι παλαβιάρηδες στο μπαρ... τις έχω γραμμένες... ξέρεις που... αλήθεια δράκε... λύσε μου μια απορία πριν με κάψεις... εσείς οι δράκοι... έχετε παπάρια;...».

Ο ταξιτζής κοίταξε τον Ερμή στα μάτια και του είπε:

«Όχι... δεν έχουμε απ' αυτά... είμαστε άνευ... τι να τα κάνουμε άλλωστε... εμείς δεν πολλαπλασιαζόμαστε όπως εσείς οι άνθρωποι... εμείς γεννιόμαστε από τους φόβους των ανθρώπων... γι' αυτό και δεν πεθαίνουμε... ζούμε αιώνια για να θάβουμε φόβους μαζί με τους ανθρώπους τους... γενιές και γενιές ανθρώπων διαδέχονται φόβους και πάει λέγοντας...».

Ο Ερμής μαζεύτηκε στα ρούχα του, το κρύο ήταν διαπεραστικό, και ησύχασε ν' ακούσει.

«...Δε σκοτώνουμε όμως εμείς... δεν καίμε κανέναν... εσείς μονάχοι σας τα κάνετε όλα... βγάζετε τα μάτια σας... από εγωισμό... αλαζονεία... ματαιοδοξία... εμείς απλά βγάζουμε φωτιές από τα σωθικά μας, που όμως εσείς μας το ζητάτε... όπως εσύ καλή ώρα... τι ψάχνεις;... τι ζητάς;... να με σκοτώσεις και να μου πάρεις τρία δόντια για να τα δώσεις στην Ασφονδέλλα να σου φτιάξει το φίλτρο του έρωτα... ότι δεν κατάφερες μόνος σου, να το καταφέρεις μ' ένα φίλτρο... αυτό το φίλτρο είμαι εγώ ο δράκος, που θα στείλεις στην αγαπημένη σου, όπως λες, για να τη σκοτώσω... εγώ θα το κάνω, γιατί θα το έχεις ζητήσει εσύ... γιατί φοβάσαι να δεχτείς την επιλογή της, κι έτσι ο φόβος σου, γίνεται εγώ, που πολλαπλασιάζομαι, γιατί ο δικός σου ο φόβος, θα γεννήσει έναν άλλο φόβο στην αγαπημένη σου, κι αυτή με τη σειρά της θ' αναζητήσει έναν άλλο δράκο, δηλαδή εμένα... γιατί δε σου είπα το πιο σημαντικό... όλοι οι δράκοι είμαστε ένας... χρόνια τώρα...».

«Αν είναι έτσι όπως τα λες... γιατί όμως η Ασφονδέλλα μου είπε ότι μπορεί να κάνει τη Νάσια να γυρίσει σ' εμένα;».

«Μα δεν καταλαβαίνεις;... τη δουλειά της κάνει... σε γεμίζει ελπίδες για να οικονομήσει... κι αυτήν εσείς οι άνθρωποι τη δημιουργήσατε... τι είναι η Ασφονδέλλα ξέρεις;... ο εγωισμός... να μην παραδέχεσαι την ήττα σου και να προσπαθείς με αθέμιτα μέσα να τη σβήσεις... να την κάνεις νίκη... δε γίνεται αυτό... ότι κι αν κάνει η Ασφονδέλλα, το πολύ-πολύ να καταφέρεις να ασχημύνεις κάτι όμορφο... κι όμορφο δεν είναι η ήττα... είναι όμως όλος ο αγώνας που προηγήθηκε... αν έχασες δε σημαίνει ότι πρέπει να σταματήσεις ν' αγωνίζεσαι... σημαίνει ότι πρέπει να ξεκινήσεις έναν άλλο...».

«Την αγαπάω ρε δράκε... την αγαπάω σαν λουλούδι φονιά, σαν μαχαίρι αθώου...».

«Το ξέρω... δε θέλεις όμως να γίνεις δράκος σαν κι εμένα, έτσι δεν είναι;... κι εγώ την αγαπούσα... κι όταν την έχασα, της έδωσα το φίλτρο... αυτή με μίσησε όμως...».

και με καταράστηκε να γίνω δράκος... βλέπεις φίλε μου, η αγαπημένη μου ήταν η Ασφονδέλλα...».

Ο Ερμής τυλίχτηκε στην αγκαλιά που έκαναν τα χέρια του να ζεσταθεί. Το κρύο είχε διαπεράσει το μεθύσι του κι είχε απλωθεί να κρέμεται από όλα του τα μέλη. Ο ταξιτζής τον πήρε στοργικά στα βήματά του να τον μπάσει στο ταξί. Ξημέρωνε. Ο ουρανός είχε ντυθεί θάλασσα. Ξάστερος, δίχως ίχνος νεφών, με τ' άστρα για ψαροκάικα να μαζεύουν αργά-αργά, δίχτυα και παραγάδια μιας ασέληνης νύχτας.

11.

Το αεροπλάνο για το Παρίσι, πέταγε στις 14.20 μια Δευτέρα του Μαρτίου. Το ταξίδι θα διαρκούσε περίπου τρεις ώρες, παρόλα αυτά ο Βεργής με τη Μυρτώ θα έφταναν στο Charles De Gaulle περίπου στις 16.15 τοπική ώρα. Αυτή η ώρα διαφορά, αντάλλαγμα της εισόδου της χώρας μας στην Ε.Ο.Κ, είχε κάνει ευρύτατα γνωστό το όνομα του Einstein και την περί σχετικότητας θεωρία του, δίνοντας αφορμή σε ιππήλατους βρυχηθμούς υπερήφανων Ελλήνων, οι οποίοι έκτοτε διατυμπανίζουν αλαλάζοντας σε κάθε ευκαιρία:

«Ανήκομεν εις την Δύσιν!».

Ο λόγος βεβαίως των πανηγυρισμών, τότε και τώρα, δεν είναι άλλος από την ελληνική ερμηνεία της περί σχετικότητας θεωρίας. Εφόσον, σύμφωνα με τις δοξασίες των Ευρωπαίων, ο χρόνος ήταν και εξακολουθεί να είναι, σχετικός, οι Έλληνες επιβεβαιώσαμε, την από αιώνων υποσυνείδητη παραδοχή του εν λόγω δόγματος, μια και ανέκαθεν υποστηρίζαμε με σαφήνεια, την ασάφεια προσδιορισμού του ακριβούς χρόνου, αρχής γενομένης με το περίφημο Σωκράτειο ρηθέν: *«τι τηνικάδε αφίξαι, ω Κρίτων;»*, για να συμπληρώσει διαπορώντας *«ή ου πρό έτι εστί;»*.

Ο Βεργής με τη Μυρτώ, προσδέθηκαν περιχαρείς στις θέσεις τους αναμένοντας αστευόμενοι την απογείωση. Η Δευτέρα εκείνη του Μαρτίου, έμοιαζε να συμπαρίσταται στο δέσιμό τους, μια και είχε δεμένη την Αθήνα με σύννεφα που ασφυκτιούσαν να ξεσπάσουν.

Η γλυκύτατη αεροσυνοδός της Air France, έκανε την επίδειξη δεσίματος της ζώνης, με τη δέουσα σχολαστικότητα της πεπειραμένης hostess, που αδιαφορεί να τελειοποιήσει την ικανότητά της να μπορεί να χαμογελά

αδιάφορα. Με το πέρας της παρουσίασης, όλες οι ζώνες ήταν δεμένες στις καρέκλες τους, ενώ οι επιβάτες είχαν δεθεί με τις σκέψεις τους.

Ο Βεργής βρήκε αφορμή να σχολιάσει στη Μυρτώ τη θεωρία του περί δεσμών. Όλων των ειδών τα δεσμά, έλεγε, για λόγους ασφαλείας επιβάλλονται. Τα δεσμά του γάμου, για την ασφάλεια της συνέχειας της οικογένειας, που ασφαρίζει με τη σειρά της τα δεσμά της κοινωνίας. Τα δεσμά της εκπαίδευσης, που ασφαλίζουν την ομαλή ένταξη στην οργανωμένη κοινωνία, εξασφαλίζοντας τα απαραίτητα εφόδια ώστε να αποδεχτείς τα δεσμά της εργασίας. Τα δεσμά της εργασίας ακολούθως, που εγγυώνται να ασφαλίσουν, τρόπον αλλοίωτον, την κοινωνική αποδοχή, μέσω της επαγγελματικής επιτυχίας. Είναι και τα δεσμά της φυλακής βέβαια, που αφορούν όλους τους άλλους, τους εκτός φυλακής, πως θα μπορούν απρόσκοπτα να ασχολούνται με τα δικά τους τα δεσμά, τα νόμιμα, δίχως τον φόβο ότι κάποιος, ή κάποιοι, θα τους διαταράξουν από τη μακαριότητα της νομιμότητας.

Είναι πολλά τα δεσμά, άπειρα όπως και οι λέξεις. Άλλωστε και οι λέξεις, μια μορφή δεσμών είναι.

«Φοβάμαι Μυρτώ, πως στο μέλλον, θα εκλείψουν οι γλυκές υπάρξεις που επιμελούνται της παρουσίασης του δεσμάτος. Δε θα χρειάζονται. Θα ταξιδεύουμε χωρίς την παρουσία τους, γιατί θα είμαστε δεμένοι πριν καν μπούμε στο αεροπλάνο. Για την ακρίβεια, θα ζούμε μονίμως δεμένοι, για να εξοικονομούμε χρόνο...».

«Γιατί τέτοια απαισιοδοξία κύριε Βεργή;».

«Μπα... το αντίθετο Μυρτώ μου... απαισιόδοξοι είναι όσοι δε φαντάζονται το μέλλον καθόλου... ακόμα και μαύρο να το φαντάζεσαι, σημαίνει ότι πιστεύεις πως θα υπάρχει... οι απαισιόδοξοι δε φαντάζονται τίποτα...».

«Ομολογουμένως είναι μια αισιόδοξη πλευρά της απαισιοδοξίας...».

«Όχι, όχι σου λεω, δεν είναι απαισιοδοξία να είσαι ρεαλιστής, η πραγματικότητα από τη φύση της είναι σκληρή κι αδυσώπητη Μυρτώ... πρέπει να μάθουμε να ζούμε μαζί της, να γίνουμε φίλοι, έτσι θα την καταλαβαίνουμε ευκολότερα και θα μπορούμε ν' αντιμετωπίσουμε τις παραξενιές της με το μικρότερο δυνατό κόστος...».

Το αεροπλάνο έφυγε. Έκανε τη στροφή πάνω από τη Γλυφάδα, σηκώθηκε ψηλά και λίγο πριν από τα Μέγαρα έδωσε το σήμα να λευτερωθούν από τα δεσμά τους οι επιβάτες. Εγκλωβισμένοι από τα δεσμά του ίδιου του αεροπλάνου οι επιβάτες, δεν είχαν ανάγκη πια τα δεσμά της προστατευτικής ζώνης του καθίσματος. Εκτός κι αν η ζώνη προστάτευε το κάθισμα από τον επιβάτη. Μπορεί.

Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού ο Βεργής και η Μυρτώ συζήτησαν το πρόγραμμα του συμποσίου και τα σχετικά. Η Δευτέρα, εθεωρείτο ημέρα προσέλευσης και εγκλιματισμού με το περιβάλλον. Από την επομένη ημέρα, και κάθε μια από τις υπόλοιπες «εργάσιμες» πέντε ημέρες, θα εμφανίζονταν ιεραρχικά, βάσει χώρας προέλευσης, ανά τρεις συγγραφείς. Ο Βεργής θα εμφανιζόταν τρίτος, την προτελευταία ημέρα, την Παρασκευή. Δωδέκατος δηλαδή, αφού οι Γάλλοι θεώρησαν σκόπιμο, προφανώς για λόγους συμβολικούς, να εμφανιστούν οι συγγραφείς, σύμφωνα με τη σειρά κατάταξης των χωρών προέλευσης τους, στο τρίτο στάδιο της ONE. Μάλλον όμως, ήθελαν να τη σπάσουν στους Άγγλους, που, ως γνωστόν, δε συμμετείχαν, οικειοθελώς, μαζί με τη Δανία και τη Σουηδία σ' αυτό το στάδιο από το 1999.

Για να χρυσώσουν το χάπι, έβαλαν τελευταίο τον Άγγλο να συμβολίζει, δήθεν, τη βαριά κληρονομιά που επωμιζόταν να κουβαλήσει στον επόμενο αιώνα, η Αγγλο-σαξωνική κουλτούρα. Τρίχες.

Την τελευταία ημέρα, το Σάββατο αργά το βράδυ, θα ελάμβανε χώρα rave party, με προσκεκλημένους μερικούς από τους επιφανέστερους d.j. του είδους. Καθαρά συμβολική χειρονομία, ωστόσο, ορισμένοι κακεντρεχείς την αποκάλεσαν «πελατειακό marketing», με σκοπό τη δημιουργία διαύλων επικοινωνίας με τη νεολαία. Ως γνωστόν, για να υπάρχει επικοινωνία, απαιτείται μια κοινή γλώσσα. Η μουσική είναι μία από αυτές.

Ο κάθε συγγραφέας, θα μπορούσε να παρουσιάσει οτιδήποτε επιθυμούσε. Κάτι που να αντιπροσώπευε τη θέση του, την άποψή του αλλά και το πιστεύω του για τη λογοτεχνία του επόμενου αιώνα. Υπήρχε, βλέπετε, διάχυτος φόβος από την εισβολή του internet στην καθημερινότητα των ανθρώπων, κι αντίστοιχα προβληματισμός αναφορικά με την απήχηση της λογοτεχνίας στον καλωδιωμένο αιώνα που ερχόταν καλπάζοντας. Στον αιώνα που έφευγε, η λογοτεχνία πρωτοστάτησε στον αγώνα για διέξοδο στις απλές αναζητήσεις του ανθρώπου. Σ' αυτόν που ερχόταν, ελλόχευε ένας φόβος, μήπως τον ρόλο της αναζήτησης για διέξοδο, αντικαθιστούσε το internet, που όμως μάλλον δυσκόλευε τις αναζητήσεις, μια και από τη φύση του ήταν η αναζήτηση αυτοπροσώπως.

Ο Βεργής είχε γράψει μια ιστορία, τονίζοντας ότι θα προτιμούσε κατά την ανάγνωσή της να συνοδεύεται με μουσική υπόκρουση. Οι Γάλλοι του είχαν διαμηνύσει, μέσω της Μυρτώ που έκανε τις τηλεφωνικές διαπραγματεύσεις, ότι δεν είχαν κανένα πρόβλημα, και πως αν ήθελε του έβρισκαν κι ολόκληρη ορχήστρα. Η Μυρτώ του μετέφερε την παρατήρηση του

υπευθύνου οργάνωσης, πως σκοπός του συμποσίου, ήταν να καταδειχτεί μια ευρωπαϊκή πολιτιστική ταυτοπροσωπία, για να αντιμετωπιστεί το απρόσωπο μέλλον, για το οποίο ευθύνονται όλοι, εξαιτίας της, μέχρι πρότινος, αλαζονικής υπεράσπισης των πολιτιστικών ταυτοτήτων, που πήγαζαν από ανησυχητικές εθνικιστικές διαφορές κι εξάρσεις.

Γι' αυτό τον λόγο, η διοργανώτρια αρχή, απαιτούσε από τους συμμετέχοντες, να απαιτήσουν οποιαδήποτε διευκόλυνση θα βοηθούσε στην παρουσίαση της σκέψης τους. Για τον Βεργή, η παρατήρηση του Γάλλου, αποτελούσε εγγύηση επιτυχίας του συμποσίου. Για τη Μυρτώ, ευκαιρία να διαπιστώσει την πρόοδο της Ευρωπαϊκής διανόησης που έμοιαζε τελεματωμένη στις παρακαταθήκες των διανοούμενων της δεκαετίας του '60.

«Πιστεύετε, κύριε Βεργή, ότι κρύβεται κάποια σκοπιμότητα στη δήλωση αυτή;».

«Όχι γιατί να κρύβεται;... άκουσε Μυρτώ μου, εμείς οι Έλληνες, είμαστε καχύποπτοι με τους πάντες... ακόμα και μ' εμάς τους ίδιους... δεν εννοούμε να χωνέψουμε πως δεν αποτελούμε πια το κέντρο του κόσμου... πρέπει επομένως να δουλέψουμε για να κερδίσουμε την εκτίμηση που έχουν οι Αρχαίοι ημών πρόγονοι που ανερυθρίαστα επικαλούμεθα... έχουμε αποφασίσει κι ότι οι Ευρωπαίοι δε μας συμπαθούν, και τους κρατάμε μούτρα, ψάχνοντας μονίμως αφορμές για να φωνάζουμε ότι είμαστε Έθνος ανάδελφον... δεν είναι σοβαρά πράγματα αυτά... και την ίδια ώρα να ζητιανεύουμε οικονομική βοήθεια... απαιτώντας την κιόλας γιατί, λέει, εμείς δώσαμε τα φώτα μας στην Ευρώπη... Ποιοι εμείς; Οι πρόγονοί μας το έκαναν... εμείς το μόνο που κάνουμε και μάλιστα αναιδέστατα, είναι αποποίηση αυτής της κληρονομιάς, όποτε μας δίνεται η ευκαιρία... με αποκορύφωμα την κατάργηση της διδασκαλίας της γλώσσας των προγόνων μας... ήταν κουραστική κι άχρηστη λει η εκμάθησή της... μάλλον Μυρτώ μου είμαστε τεμπέληδες του κερατά...».

Το αεροπλάνο προσγειώθηκε στην ώρα του. Λίγα λεπτά νωρίτερα, έκαναν την εμφάνισή τους τα δεσμά των καθισμάτων. Να μην ξεχνιόμαστε.

Το Charles De Gaulle έσφυζε από ταξιδιώτες. Πήγαιναν κι έρχονταν από όλα τα σημεία του ορίζοντα αδιαφορώντας για τον ορίζοντα αυτόν καθ' αυτόν. Έτσι κι αλλιώς, παρόλο που ο ορίζοντας είναι ένας, για τον καθένα ξεχωριστά από τους ταξιδιώτες ήταν διαφορετικός. Και πώς να μην είναι, αφού από τη φύση του ένα ταξίδι, το κάθε ταξίδι, ενός ανθρώπου, του κάθε ανθρώπου, δημιουργεί κάτι καινούργιο και διαφορετικό, καλό ή κακό δεν έχει σημασία, στον τρόπο με τον οποίο ατενίζει τον ίδιο, για όλους, ορίζοντα.

Ας σκεφτούμε τον Βεργή και τη Μυρτώ. Ο ορίζοντας του Βεργή, μοιάζει να μικραίνει ημέρα με την ημέρα. Αυτός όμως φέρεται αποφασισμένος να τον μεγαλώσει, απλά ατενίζοντας τους ορίζοντες των άλλων. Εν προκειμένω της Μυρτώς. Από την άλλη μεριά η Μυρτώ. Ο δικός της ορίζοντας, διευρυμένος μέσα από τον μικρό ορίζοντα του Βεργή. Παράξενα πράγματα που κάνουν τη ζωή να φαίνεται βιτσιόζα, ενώ δεν είναι. Μάλλον το εύρος της δικής μας σκέψης είναι πεπερασμένο και πρέπει κάθε φορά να το βάζουμε και πάλι μπροστά, και μάλιστα με μανιβέλα γιατί είναι παλιάς τεχνολογίας.

Ο πιλότος μετά από κάποιες βόλτες όλο στροφές, λες κι έδινε εξετάσεις για δίπλωμα, επιτέλους ακινητοποίησε το αεροπλάνο. Αμέσως πετάχτηκαν σαν τα ποντίκια που μυρίστηκαν τυρί, κάτι μεγάλες φυσούνες σαν λεωφορεία να πλευρίσουνε. Κόλλησαν στην υπογαστρία χώρα του μεγάλου πουλιού, κι άρχισαν να ρουφάνε τους επιβάτες όπως ρουφάει η σύριγγα το αίμα κατά την αιμοληψία. Προχωρημένοι οι Γάλλοι. Αμέσως μετά την αφαίρεση των δεσμών της ζώνης, σε περνάνε δέσμιο της φυσούνας, στην αίθουσα αναμονής των αποσκευών, που βεβαίως αποτελούν τα δεσμά μας με τον τόπο προέλευσής μας.

Τοιουτοτρόπως, αποφεύγεις τον πειρασμό να βουτήξεις το λεωφορείο, που σε μεταφέρει από το αεροπλάνο στην αίθουσα αναμονής, σπάζοντας τα δεσμά τα δικά του, αφού δεν μπορείς να σπάσεις τα δικά σου, που το κρατάνε φυλακισμένο να εκτελεί ένα ηλίθιο δρομολόγιο μερικών δεκάδων μέτρων συνεχώς, σ' όλη του τη λεωφορειακή καριέρα.

Ενώ έτσι, με τη φυσούνα, έχεις και το περιθώριο να αναλάβεις τις δυνάμεις σου, άλλωστε, ως γνωστόν, μετά από κάθε αιμοληψία, ο αιμοδότης χρειάζεται ένα πεντάλεπτο να συνέλθει.

Έχουν ένα άρωμα τα αεροδρόμια. Πρέπει να είναι παντού το ίδιο. Είναι ενσωματωμένο στο εισιτήριο του κάθε επιβάτη. Οι αεροπορικές εταιρίες το ξέρουν και το εκμεταλλεύονται δεόντως. Γι' αυτό τον λόγο σε βάζουν να περιμένεις στην ουρά να το τσεκάρεις. Αυτή η αναμονή, είναι αρκετή για ν' αναδειχτεί αυτό το άρωμα, να παρασυρθεί στην ατμόσφαιρα και να υπνώσει, χαϊδεύοντας τους επιβάτες. Κι όχι μόνο αυτούς. Ακόμα και τους επισκέπτες. Αυτός είναι κι ο λόγος που οι ματιές τους είναι όλο νοσταλγία.

Νοσταλγούν το άρωμα που δεν τους ανήκει. Νοσταλγούν την αίσθηση της απώλειας, γι' αυτό που βγαίνοντας έξω, δε θα πάρουν μαζί τους. Οι άλλοι, οι επιβάτες, δε μυρίζουν εκείνη την ώρα τίποτα άλλο, παρά μόνο τη μυρωδιά της ζήλιας των επισκεπτών. Να τι εκμεταλλεύονται οι αεροπορικές εταιρίες και μάλιστα άψογα. Κουδουνίζουν κιόλας συνεχώς αυτή τη στιγμή από τα

μεγάφωνα, να μεγαλώσουν τον χρόνο. Έχουν προσλάβει και λαλίστατες καλλιγράμμες φωνές για να φωνάζουνε τους διάφορους προορισμούς. «Αναχώρηση πτήσεως 657 για Ρώμη», «άφιξη πτήσεως 3452 από Μπουένος Άιρες».

Τι να προλάβεις να σκεφτείς; Τον εσπρέσσο στην πλατεία του Αγίου Μάρκου, ή το tango του τέλους της χαραυγής, στην πόλη που μόνο ξυπνάει και ποτέ δεν κοιμάται;

Θα πήγαιναν στο Kerguehennec με το τραίνο. Για την ακρίβεια από Παρίσι με TGV μέχρι τη Rennes, κι από εκεί οδικώς στο κτήμα, Domaine de Kerguehennec όπως ήταν η ονομασία του. Ο Βεργής είχε διαλέξει αυτή τη διαδρομή, για να μυρίσει λίγο στον αέρα του Παρισιού το παρελθόν μιας μικρής στάσης του.

Θα περπατούσε παρελαύνοντας, με τα μάτια κλειστά, καθοδηγούμενος από τη γλώσσα. Σκεφτόταν ήδη και τη μουσική να παιανίζει με κρουστά τον ρυθμό στο βήμα του. Κάποτε αυτές οι μουσικές, των παρελάσεων, είχαν ταυτότητα φασιστική, κι έτσι όταν παιάνιζαν στ' αυτιά άθλους του Ηρακλέους, δεν έπρεπε ν' ανατριχιάζεις, ψέλλιζες ένα «κρυώνω σύντροφε» και καθάριζες.

Ευτυχώς με τα χρόνια, γίνανε κάτι υπεύθυνες δηλώσεις, εκσυγχρονιστικές, ήρθαν κι οι πολυεθνικές αποφασισμένες να κερδίσουν μερικά μετάλλια κι ορισμένοι Έλληνες αθλητές για λογαριασμό τους, να η συγκίνηση, να ο εθνικός ύμνος, αλλάξανε κατεύθυνση οι παρελάσεις κι αποκαταστάθηκε η ταυτότητά τους.

Θα έστριβε και το κεφάλι του αριστερά, περνώντας μπροστά από τους επισήμους. Picasso, Sartre, Beckett, Hemingway κι όλοι οι υπόλοιποι της διεθνούς intelligentsia, που είχαν για στέκι τους, λόγω γλώσσας, το Παρίσι. Τη θυμόταν πάρα πολύ καλά αυτή τη γλώσσα. Η γλώσσα του Παρισιού δεν είναι τα γαλλικά. Είναι η διεθνής των χρωμάτων και των ήχων που έχει πολιτογραφηθεί διεθνώς ως φως. Εξ ου και το Παρίσι λέγεται «πόλη του φωτός». Γιατί το φως είναι διεθνής γλώσσα επικοινωνίας.

Ταξιδεύει απίστευτα γρήγορα. Είναι ικανό να σε πάει από την Αθήνα του Περικλή, στο Παρίσι του Πικάσο, μετά αν θέλεις στη Φλωρεντία του Μιχαήλ Αγγέλου ή στη Μαδρίτη του Θριάμβου του Κολόμβου. Μπορείς με το ίδιο εισιτήριο να δεις και την απαγορευμένη πόλη, με όλα τα απαγορευμένα σ' όλη τους τη μεγαλοπρέπεια, ή ακόμα και τις σφαγές που έγιναν πότε στο όνομα του Θεού και πότε στο όνομα της ελευθερίας. Αυτό άλλωστε είναι το

καλό με τη γλώσσα του φωτός. Μιλάει τα πάντα, καταλαβαίνει τα πάντα, περιέχει τα πάντα και το κυριότερο, δε σβήνει ποτέ.

Κρατά αναμμένη συνέχεια τη φλόγα του, γιατί εκτός από γλώσσα, αποτελεί και μέσο θέρμανσης. Κι όπως η ανάγκη για την επικοινωνία έκανε το φως διεθνή γλώσσα, μια άλλη ανάγκη, αυτή της ζεστασιάς, έδωσε στο φως την αιωνιότητά του. Διότι, όπως είναι ευρύτατα γνωστό, οι άνθρωποι μπορούν να επιβιώσουν χωρίς γλώσσα, δίχως ζεστασιά όμως, είναι πολύ πιθανό να ξεπαγιάσουν και να πεθάνουν από το κρύο. Στο Παρίσι υπήρξαν περιστατικά που άνθρωποι πέθαναν από το κρύο. Αποδείχτηκαν δύο πράγματα. Όταν μιλάμε για αιωνιότητα του φωτός, δεν εξυπακούεται αιωνιότητα της ζεστασιάς. Δεύτερον, αιώνια πόλη εξακολουθεί να είναι η Ρώμη.

Ο Βεργής λοιπόν, αρκέστηκε να διασχίσει με το τραίνο την απόσταση που τον χώριζε από τα χιλιόμετρα ζωής που είχε διανύσει... Έκλεισε τα μάτια του στο σούρουπο, 17.10 αναχώρησε το τραίνο, και ονειρεύτηκε τις πεδιάδες να πρασινίζουν τη ζωή που είχε πίσω του. Άρπαξε για πινέλα σημαϊάκια από την παρέλαση, κι άρχισε να ζωγραφίζει.

Πρώτα, το σουλάτσο στις όχθες του Σηκουάνα με τη βροχή να ψιθυρίζει τη διαδρομή, μετά, τον Κουασιμόδο να παίζει σαξόφωνο για να διώχνει τους ανεπιθύμητους τουρίστες. Ύστερα, τις υπαίθριες εκθέσεις αφανών καλλιτεχνών, που δειπνούσαν με τα έργα τους προσκαλώντας κι όλους τους περαστικούς της Μονμάρτης. Και τα bateaux, που φώτιζαν στο πέρασμά τους την ευτυχία των επιβαινόντων τουριστών, που είχαν το προνόμιο ν' αντικρίζουν τη δυστυχία κάποιων άλλων.

Το φως, αυτό το φως που τον βοήθησε να συνεννοείται κατά την ολιγοήμερη παραμονή του εκεί, τότε. Στη rue d' Amsterdam, απέναντι από το σταθμό του St Lazare.

Το παράθυρο του ξενοδοχείου είχε θέα στην είσοδο του σταθμού, την πλαϊνή, τη flip side. Αυτήν που σ' αφήνει να φαντάζεσαι τι γίνεται στην άλλη, την πρωτεύουσα είσοδο. Από την είσοδο του σταθμού, την πλαϊνή, χάζευε το παράθυρό του και φανταζόταν τον εαυτό του αντικείμενο, σ' αυτή την θέση, σχολιασμού, από τον εαυτό του, όταν λίγα λεπτά αργότερα θα είχε πάρει θέση παρατηρητή στο παράθυρό του.

Και στη μία και στην άλλη θέση, ταξιδιώτης ήταν. Από τη θέα του παραθύρου ταξίδευε, αγναντεύοντας τους προορισμούς των άλλων ταξιδιωτών, ελπίζοντας πως κι αυτοί αγνάντευαν τον δικό του. Από την άλλη, αυτήν της εισόδου του σταθμού, ταξίδευε στα σύνορα των προορισμών που

προσδιόριζε το απλανές βλέμμα του παραθύρου. Με οδηγό πάντα το φως, δηλαδή τη γλώσσα. Γι' αυτό δεν έμαθε γαλλικά.

Ο Βεργής άφησε τα πινέλα του κι έτρεξε κόντρα στη πορεία του τραίνου, στην κατεύθυνση των άλλων τραίνων που αναχωρούσαν από τον σταθμό του St Lazare. Πρόλαβε ένα που μόλις έφευγε. Σκέφτηκε να γυρίσει πίσω στο σπίτι του.

Άφησε τη μουσική του τραίνου να τον οδηγήσει. Στο τρίτο σφύριγμα του τραίνου είχε κιόλας φθάσει. Πήγε και κάθισε στη μικρή κουζίνα κι άναψε τον απορροφητήρα. Είχε έναν ήχο αυτός. Στη μεγάλη σκάλα θύμιζε τράινο. Στην πιο χαμηλή, του έφερνε τον ήχο της γκαζιέρας που είχαν στο πατρικό του σπίτι. Αυτή τη γκαζιέρα, που ήταν συγχρόνως εστία μαγειρέματος, αλλά και θέρμανσης.

Τις κρύες νύχτες του χειμώνα, μαζεύονταν οικογενειακώς στη κουζίνα, άναβε η μάνα την γκαζιέρα, κι όλοι μαζί έφτιαχναν κύκλο να πυρώσουν τα σώματά τους που τουρτούριζαν.

Η μάνα, ο πατέρας, η αδερφή, ο Βεργής. Ο πατέρας, κάθε χειμώνα, υποσχόταν πως τον επόμενο θα έπαιρναν σόμπα. Υπομονή λοιπόν, όπως οι υπόδουλοι Έλληνες του 18ου αιώνα, μέχρι να 'ρθει ο Μόσκοβος, ραγιάδες-ραγιάδες. Ο Μόσκοβος, όπως κατέγραψε η ιστορία, δεν ήρθε ποτέ.

Επόμενο ήταν να μην έρθει κι η σόμπα. Την άνοιξη οι Έλληνες, τη φέραμε επαναστατώντας. Ο Βεργής δεν ήθελε να επαναστατήσει για μια σόμπα, ούτε την άνοιξη ενδιαφερόταν να φέρει. Τη ζέστη ήθελε να φέρει, μέσω της σόμπας που την ευαγγελιζόταν. Την πήρε μόνος του, χρόνια αργότερα, με τα πρώτα του λεφτά, δουλεύοντας σ' ένα εργοστάσιο που έφτιαχνε σόμπες. Η μάνα του δεν την πρόλαβε, πέθανε με κρύα αγκαλιά. Ούτε κι η αδερφή του, παντρεύτηκε κάποιον που επισκεύαζε σόμπες. Αυτή, φρόντισε να εξασφαλίσει πέρα από τη ζεστασιά της σόμπας, τις πιθανές βλάβες που μπορεί να την επανέφεραν, έστω για λίγο, στην προ σόμπας εποχή.

Ο πατέρας του περίμενε τον Μόσκοβο ακόμα και δεν την πρόσεξε καν. Τότε ο Βεργής αποφάσισε να φύγει από το σπίτι, να πάει να μείνει μόνος του αλλού. Τη σόμπα την άφησε στον πατέρα του, τουλάχιστον να μην ξεροσταλιάζει στο κρύο περιμένοντας.

Στο καινούργιο το σπίτι ο Βεργής πήρε γκαζιέρα, κι ας είχε το διαμέρισμα καλοριφέρ. Δεν είχε αυτό τον ήχο της ζέστης που έκανε την γκαζιέρα μοναδική. Τότε η ζέστη είχε ήχο και χρώματα, σήμερα έχει μόνο

βαθμούς Κελσίου. Άναβε η γκαζιέρα, έκαιγε καθαρό πετρέλαιο, και σε ταξίδευε με τις μπλε, πράσινες και κόκκινες φλόγες της.

Ο ήχος της θύμιζε τραίνο. Τα χρώματα ζωγράφιζαν προορισμούς. Το μπλε της θάλασσας, το πράσινο της εξοχής, το κόκκινο του αγώνα. Όταν έκανε πολύ κρύο, ο Βεργής παρακαλούσε τη μάνα του να δυναμώσει τη φλόγα. Αυτή, η φλόγα, φούντωνε πυρακτώνοντας τη σχάρα της γκαζιέρας στο απόλυτο κόκκινο. Ο πατέρας, σημειολογώντας, παρατηρούσε την επικράτηση του κόκκινου, εις βάρος του μπλε και του πράσινου.

Το κόκκινο, έλεγε, λαμπαδιάζει, σε κάθε μεγάλη προσπάθεια κι αναδεικνύεται τελικά νικητής. Ο Βεργής παρατηρούσε, συνεσταλμένα, τη μεγαλύτερη κατανάλωση πετρελαίου που απαιτούσε το κόκκινο της φωτιάς, με κίνδυνο να χαθεί ολοκληρωτικά η ζέστη της γκαζιέρας λόγω κόστους. Ο πατέρας σχολίαζε πως η υπεράσπιση του κόκκινου είχε μεγάλο κόστος γιατί κάθε μεγάλος αγώνας απαιτεί μεγάλες θυσίες.

Ο Βεργής έκλεισε τον απορροφητήρα στο σπίτι του, άφησε την γκαζιέρα ν' ανάβει στη σκάλα που φαίνονται όλα τα χρώματα, και γύρισε στο τραίνο που τον οδηγούσε στον προορισμό αυτών των χρωμάτων. Την είχε ακόμα την γκαζιέρα, από τότε. Σήμερα δε φτιάχνουν πια γκαζιέρες. Μάλλον δεν υπάρχει ανάγκη ήχων και χρωμάτων. Ή μήπως δεν υπάρχουν πια χρώματα; Ήχοι υπάρχουν σίγουρα, ο πατέρας λίγο πριν πεθάνει άκουγε τον Μόσκοβο που ερχόταν τραγουδώντας, δεν έβλεπε καλά όμως. Για την ακρίβεια δεν έβλεπε τίποτα. Όταν τον ρώτησε ο Βεργής πώς το ξέρει ότι έρχεται ο Μόσκοβος, εκείνος του έδειχνε τη σόμπα, που ποτέ δεν είχε χρησιμοποιήσει, λέγοντάς του πως αν κάνει ησυχία θα τους ακούσει κι αυτός από εκεί μέσα.

Και η Μυρτώ; Η Μυρτώ, θα έβαζε το πανωφόρι των δικών της αναμνήσεων. Θα σεργιανούσε στο άλλο Παρίσι. Παρέα με την Αντιγόνη, να παίζει τον ρόλο που οι γονείς της επιθυμούσαν να κάνει επάγγελμά της. Η Αντιγόνη, δικηγόρουσε στα Παρισινά ξενύχτια, υπερασπίζοντας τα δικαιώματα στην ξάπλα και την καλοπέραση.

Είχε διαλέξει κι όλους τους άλλους ρόλους να παριστάνει, των ενόρκων, των δικαστών αλλά κι αυτών ακόμα των συνηγόρων της πολιτικής αγωγής. Οι αποφάσεις της, όνειδος των πράξεών της. Σαν υπεράσπιση, επεδίωκε το ακαταλόγιστο για την πελάτισσα-εαυτό της, σαν σώμα ενόρκων κοκκίνιζε από τις πράξεις της κατηγορουμένης, σαν δικαστής έβραζε την απέχθειά της, αδημονώντας τη στιγμή της καταδίκης. Σαν κατηγορούμενη όμως, έδινε τα ρέστα της για πάσο στον κόσμο του θεάτρου.

«Είμαι ένοχη κύριε Πρόεδρε... δικάστε με ανελήτα... σας αναγνωρίζω το ακαταλόγιστο των πράξεών σας... είμαι αθώα σαν ένοχη, κι ένοχη σαν αθώα... καταδικάστε στο πρόσωπό μου όλων των ενοχών τις απειλές... τιμωρήστε με ισοβίως να κυλιέμαι στον βούρκο της χλιδής και της πολυτέλειας... απαλλάξτε τους εαυτούς σας από τη φτώχεια των τύψεων... τι περιμένετε λοιπόν;».

Έπειτα, έβγαξε από τη φαρέτρα της τα ιοβόλα βέλη των διπλωματικών σπουδών της, κι εξακοντίζοντάς τα, διέτασσε την απέλασή της από τη χώρα της. Αμέσως μετά, ζητούσε πολιτικό άσυλο από την πόλη του Παρισιού.

Μονά ζυγά δικά της. Η Μυρτώ διασκέδαζε με τα καμώματα της Αντιγόνης, εξασφαλίζοντας ταυτόχρονα, τις εικόνες που θα χρησιμοποιούσε πολύ αργότερα, σαν καθρεπτάκια αντανάκλασης ενός άλλου θεάτρου, αυτού της ζωής, που καθημερινά ανεβάζει διαφορετικό έργο. Αυτή η προσαρμοστικότητα της Αντιγόνης σε τόσο διαφορετικούς ρόλους, βοήθησε τη Μυρτώ να παραδειγματιστεί αργότερα, όταν έχασε τους γονείς της, να ψάξει στο κατάλληλο μέρος, να βρει τη δύναμη για να συνέλθει, από εκείνη τη μοιραία παράσταση της πτήσεως 800 της TWA.

Η Αντιγόνη εξ αφορμής αυτής της παραστάσεως, ανέδειξε ακόμα περισσότερο τις υποκριτικές της ικανότητες, καταφέροντας να παίξει και πάλι πολλούς ρόλους μαζί και μάλιστα εξ αποστάσεως. Τον πατέρα, τη μητέρα και της οικογένειας. Έδωσε ρεσιτάλ ερμηνείας για ένα και μόνο πρόσωπο-θεατή. Τη Μυρτώ. Αυτός ο ρόλος ήταν η αιτία που δεν είχε, μέχρι τότε, επιδιώξει να κάνει καριέρα στο θέατρο. Η ταύτισή της με τους ρόλους ήταν τέτοια, που δεν μπορούσε να δεχτεί να παίξει οτιδήποτε άλλο. Η Μυρτώ το ήξερε αυτό. Το βίωσε και την ευγνωμονούσε σιωπηρά. Όπως πρέπει στους μεγάλους καλλιτέχνες.

«Κύριε Βεργή... κύριε Ρέμο... ξυπνήστε φτάσαμε...».

«Δεν κοιμάμαι Μυρτώ... θυμάμαι...».

Έξω έβρεχε σιγανά. Μιλάγανε οι σταγόνες με το κρύο όπως τις έντυνε νιφάδες, κι αυτές με τη σειρά τους, μικρές δεσποινίδες των τιμών, έντυναν στα λευκά τη σιωπή. Ο Βεργής κοντοστάθηκε, καθώς την είδε να του γνώφει με το κουδούνισμα ενός τηλεφώνου, του τηλεφωνικού θαλάμου, στην έξοδο του σταθμού της Rennes. Έπιασε τη Μυρτώ από το μπράτσο, απαλά, και την έστρεψε σιωπηλά να δει απέναντι στον θάλαμο. Το τηλέφωνο καλούσε υπομονετικά στο περιθώριο της άφιξης του τραίνου. Το τρένο σφύριξε το τέλος της υπομονής του κι ετοιμάστηκε ν' αναχωρήσει. Η Μυρτώ σκέφτηκε τον θάλαμο που δεν απαντούσε στο τηλέφωνο. Ο Βεργής άκουσε το τρένο να

φεύγει. Ο Γάλλος οδηγός αναβόσβηνε τα φώτα του μικρού λεωφορείου, σαν σχολικό, στο μοναδικό ζευγάρι που είχε απομείνει στην έξοδο του σταθμού, να χαζεύει τον τηλεφωνικό θάλαμο.

«Δεν έχετε περιέργεια να το σηκώσετε κύριε Βεργή;».

«Όχι... ξέρω ποιος είναι...».

«Τότε... να το σηκώσω εγώ που δεν ξέρω κι είμαι και περίεργη;».

«Σήκωσέ το... δε θα πάρεις απάντηση...».

«Πώς το ξέρετε;».

«Μα αφού σου είπα... ξέρω ποιος είναι... δεν απαντάει σε κανέναν, πόσο μάλλον σε αγνώστους... βλέπεις Μυρτώ, δεν καλεί για να απαντήσουμε, καλεί για να μας θυμίσει ότι υπάρχει... πάμε τώρα... θαρρώ πως εκείνος ο ανυπόμονος με το λεωφορείο εμάς περιμένει...».

«Εγώ πάλι πιστεύω ότι αυτός που τηλεφώνησε πήρε λάθος νούμερο...».

«Αυτός είναι ο σκοπός του γλυκιά μου Μυρτώ... να πιστέψουμε ότι έκανε λάθος νούμερο και ν' αδιαφορήσουμε...».

«Και λοιπόν; Ας αδιαφορήσουμε... τι θα μας κάνει;».

«Σ' εσένα τίποτα... σ' εμένα πάλι... ότι ήταν να κάνει το έκανε...».

«Μήπως υπερβάλλετε κύριε Βεργή... με όλο το θάρρος...».

«Έχεις δίκαιο Μυρτώ... υπερβάλλω... σίγουρα αυτός που πήρε τηλέφωνο, κάποιον ήθελε, έκανε λάθος το νούμερο και βρέθηκε να χτυπάει το τηλέφωνο του τηλεφωνικού θαλάμου της Rennes τη στιγμή που, εντελώς τυχαία, εμείς μόλις είχαμε αποβιβαστεί από το τραίνο... εγώ όμως, δεν μπορώ να μην αναζητήσω τους συμβολισμούς που κρύβονται στην όλη ιστορία... όλη μου η ζωή ήταν γεμάτη από δαύτους... η ζωή από μόνη της είναι ένας συμβολισμός... γιατί Μυρτώ μου, αυτός που πήρε, δεν ξέρει ότι έχει κάνει λάθος τηλέφωνο... ειδάλλως θα σταμάταγε, αυτός επιμένει όμως να καλεί, δεν παραιτείται, γιατί άραγε; Γιατί δεν το κλείνει και να ξαναπάρει, έτσι δεν κάνουμε όταν μετά από τέσσερα-πέντε χτυπήματα δεν αποκρίνεται κανείς; Αυτός το άφησε να χτυπάει, ακόμα χτυπάει, 30-40 φορές... δεν είναι αφύσικο για να είναι λάθος; Μήπως θυμάσαι το τηλέφωνο που χτύπαγε την ώρα που κάναμε έλεγχο εισιτηρίων στην Αθήνα; Στα δεξιά μας εκεί που ήταν τρεις θάλαμοι μαζί... Τη μητέρα μου την έλεγαν Μυρτώ... αν είχα μια κόρη, Μυρτώ θα τη φώναζα... όταν με προσκάλεσες στο σπίτι σου για την παραμονή της πρωτοχρονιάς, χρησιμοποίησες όμορφα συμβολικά λόγια, είχες πει: «το δικό σας μέλλον μπορεί και να καθορίζεται το αυριανό παρόν μου...», ρίξε μια ματιά γύρω σου και σκέψου, πού είσαι, με ποιον και γιατί...».

«Έχετε δίκαιο... δεν έχω μάθει να σκέφτομαι έτσι ακόμα...».

«Έλα τώρα, πάμε, πριν νευριάσει ο Γάλλος και μας αφήσει εδώ να κάνουμε παρέα στο τηλέφωνο!».

Η διαδρομή από τον σταθμό της Rennes στο Kerguehennec, γέμισε νότες που κεντούσαν την απόσταση στο ίδιο μοτίβο. Επαναλαμβανόμενες εικόνες που διακόπτονταν από αραιοκατοικημένα φώτα. Το σκοτάδι σ' όλες του τις αποχρώσεις να χορεύει μονότονα στον ρυθμό ενός βαλς, του οποίου η ορχήστρα παίζει αενάως τα δευτερόλεπτα της εισαγωγής, που είναι ταυτόχρονα κυρίως θέμα αλλά και επίλογος.

Ο Γάλλος κατάφερε να κλέψει την παράσταση. Είχε επιμεληθεί ένα γεύμα υψηλών προδιαγραφών και απαιτήσεων, σύμφωνα με τις επιταγές της haute cuisine και μάλιστα όπως αυτές θεμελιώθηκαν από τον εκσυγχρονιστή του είδους, μεγάλο chef, Auguste Escoffier.

Χωρίς να ενημερώσει κανέναν από τους παρευρισκομένους συνέδρους, παρουσίασε ως λογοτεχνική παρέμβαση για τον επόμενο αιώνα, μια γαστριμαργική πανδαισία γεύσεων με σιβυλλικό-συμβολικό χαρακτήρα. Το τραπέζι είχε σερβιριστεί με όλους τους κανόνες του savoir vivre, και βεβαίως απαιτούσε τις γνώσεις του από τους παρευρισκομένους για να μη γελοιοποιηθούν.

Κουφάλα ο Γάλλος. Σου λέει, στον καινούργιο αιώνα της καινούργιας χιλιετίας πρέπει να μπούμε οι καλόγουστοι και καλοαναθρεμμένοι. Πρόβλεψε δε, ότι στο μέλλον η λογοτεχνία θα είναι κατά παραγγελία, όπως ήταν η κλασική μουσική των μεγάλων έργων. Κι όπως η κλασική μουσική, με την ευγενική χορηγία και υποστήριξη της αριστοκρατίας, αξιώθηκε να δημιουργήσει αριστουργήματα, έτσι και η λογοτεχνία, πίστευε ο Γάλλος, θα επαναλάμβανε το αυτό.

Απαιτείτο επομένως, από όλους όσοι εποφθαλμιούσαν τον επίζηλο τίτλο του συγγραφέως, να μοχθήσουν, εντρυφώντας στους υψηλούς καλούς τρόπους της αριστοκρατίας, ώστε να εξασφαλίσουν την απαιτούμενη εύνοια κάποιου ή κάποιων που θα αναλάμβανε τη χρηματοδότηση της συγγραφικής του δραστηριότητας. Μετά την haute cuisine, την haute couture, την haute coiffure άνοιγε ο δρόμος για τη νεώτερη των haute's. Την haute literature.

Σύμφωνα, πάντα, με την άποψη του Γάλλου συγγραφέα. Μην έχει δίκαιο άραγε; Ο καιρός θα δείξει.

Στο στρωμένο τραπέζι οι θέσεις ήταν προκαθορισμένες. Ένας κομψός λευκός φάκελος, διακριτικά τοποθετημένος, συνόδευε το κάθε σερβίτιο, γραμμένος μάλιστα στη γλώσσα καταγωγής καθενός εκ των συνδαιτυμόνων.

Ο φάκελος περιείχε, εκτός από το ονοματεπώνυμο του ομοτράπεζου, κι ένα μικρό κείμενο-μήνυμα του Γάλλου συγγραφέα.

«Κυρίες, κύριοι, αγαπητοί συνάδελφοι,

αν και Γάλλος, δεν είχα ποτέ μέχρι σήμερα τη χαρά, να ζήσω το τελετουργικό ενός τραπεζιού, όπως αυτό επιβάλλεται από το *savoir vivre*, αυθυποβάλλοντας, επιτρέψτε μου την έκφραση, με τη σειρά του, την *haute cuisine*. Δε σας κρύβω, ότι πλησίασα αρκετές φορές τον πειρασμό αυτό, συγκρατήθηκα όμως, φοβούμενος πως οι ανεπαρκείς μου γνώσεις, θα με γελοιοποιούσαν, φέρνοντάς με αντιμέτωπο με σκοπιμότητες που δεν κατανοούσα. Ακόμα και τότε όμως, οφείλω να παραδεχθώ, έβλεπα, ότι πίσω από τους αυστηρούς κανόνες του *savoir vivre* και το μυστήριο των πιάτων της *haute cuisine*, ειδικά αυτής όπως τη ζωγράφισε ο μεγάλος *Auguste Escoffier*, κρύβεται αυτό που συναρπάζει τον κάθε συγγραφέα. Η έμπνευση.

Κυρίες, κύριοι, αγαπητοί συνάδελφοι,

τα υλικά των γεύσεων είναι γνωστά, όλων των ειδών. Εναπόκειται στην έμπνευση του δημιουργού το αποτέλεσμα. Οι νότες της μουσικής, τα χρώματα της ζωγραφικής, οι λέξεις, τα αρώματα πάσης φύσεως τέχνης, είναι στη διάθεση όλων μας. Απλόχερα ριγμένα στον αέρα που όλοι αναπνέουμε. Εμείς απλά, όπως συνιστούσε κι ο *Escoffier* στους μαθητές του, ας αναζητήσουμε τα απλά αυτά υλικά. Ας ψάξουμε για την έμπνευση λοιπόν. Ας φάμε χωρίς ενδοιασμούς. Ας τολμήσουμε στην ψυχή μας να ανακαλύψει νέους ορίζοντες σε ότι μέχρι τώρα απαγορεύαμε, επειδή δεν κατανοούσαμε.

Καλή σας όρεξη».

Οι εκλεκτοί τυχεροί της γευστικότητας λογοτεχνικής παρεμβάσεως ακολούθησαν την ευχετήρια επωδό με κατάνυξη. Σιωπηλά, άρχισαν να ορέγονται με τα μάτια τα πιάτα που ακολουθούσαν την ευχή-σύνθημα. Οι ουρανίσκοι κροτάλιζαν τη φαντασία των μυημένων. Ήταν αυτοί που πρώτοι τόλμησαν να βγάλουν την πετσέτα από το πιάτο και να τη στρώσουν στα γόνατά τους. Οι άλλοι, οι περισσότεροι, ξεθάρρευαν αργά, απλά αντιγράφοντας τους πρώτους, που ανεπιτήδευτα κινούνταν, αν και καθήμενοι, σαν χορευτές πληθωρικού μπαλέτου. Αναίτιοι ήχοι δεν υπήρχαν.

Μόνο των σερβιτόρων οι πατημασιές και τα μαχαιροπήρουνα να κοκορεύονται για το ασήμι τους μέσα από το πορσελάνινο σερβίτσιο. Οι πιο

θαρραλέοι, δε δίσταζαν να επιδοκιμάζουν χορογραφώντας τις γκριμάτσες τους.

Τα εδέσματα διαδέχονταν στα πιάτα εναλλακτικές προτάσεις στο κυνήγι της απόλαυσης. Γυμνό σώμα το στρωμένο τραπέζι, ίδρωνε τη σκέψη στους λαγόνες, που λες και σπαρτάραγαν ν' ανταμωθούν με δροσερές θηλές, ν' απογαλακτίσουν την έπαρση που ήταν ντυμένη η πανδαισία των γεύσεων. Φιλιά γλυκά, ν' αφαλατώνουν του ιδρώτα το χνούδι στο κάτω χείλος, από τα χείλη μιας ερωμένης που συσπάται ηδονικά, σαν φύλλο που βρέχεται. Και το κρασί να μεταφέρει κωπηλατώντας ρυθμικά, ειδήσεις από τη συνουσία των γεύσεων στον αγγέλων την ουράνια χώρα, ώστε να συνεχίσουν τα τερψιλαρύγγια χάδια τους.

Ο ένας μετά τον άλλο οι κάθιδροι στύσεως σύνεδροι, άρχισαν να τελειώνουν ρεούμενοι, διακριτικά, την ευωχία του άκρως ερωτικού γεύματος. Είπαμε, κουφάλα ο Γάλλος, τους κατακαύλωσε όλους μεσημεριάτικα, πειθαναγκάζοντάς τους σε ομαδική ρεύση, για να υποδείξει τη λογοτεχνική καταπίεση που έχει στερήσει, μηδέ του εαυτού του εξαιρουμένου, από τους συγγραφείς την ερωτική επαφή με την έμπνευση.

Έκανε και κάτι άλλο βέβαια, εξίσου σημαντικό. Θύμιζε σε όλους ότι για έναν συγγραφέα, η στύση δεν πρέπει να είναι ποτέ θέμα χρόνου, μεσημέρι βράδυ ή πρωί, αλλά μόνιμη κατάσταση.

«Λοιπόν Μυρτώ... πώς σου φάνηκε η παρέμβαση;».

«Τη γεύτηκα μέχρι εσχάτων σημείων στίξεως κύριε Βεργή! Εσάς πώς σας φάνηκε;».

«Πρώτη φορά στη ζωή μου έφαγα έτσι Μυρτώ μου... δεν μπορούσα να φανταστώ τέτοια απόλαυση... ασύλληπτη για έναν κοινό νου αυτή η μέθεξη των αισθήσεων στο δρώμενο... για σκέψου λίγο, όραση, ακοή, όσφρηση, αφή και επουράνια όλων η γεύση! Τολμώ να τοποθετηθώ από τώρα, χωρίς να θέλω να υποτιμήσω τις υπόλοιπες συμμετοχές, τις οποίες δε γνωρίζω βέβαια, δηλώνοντας ενθουσιασμένος από την άποψη του Γάλλου συναδέλφου, πιστεύοντας ότι θα είναι μακράν η ευτυχέστερη!».

«Τι σας κάνει να το πιστεύετε αυτό κύριε Βεργή;».

«Μα τι άλλο;... Ο ενθουσιασμός με τον οποίο επιμελήθηκε το όλον, η σημασία στη λεπτομέρεια, ο αυτοσαρκασμός του, η διπλωματία του... εμένα με έπεισε ότι πρόκειται περί ευτυχισμένου ανθρώπου... ισορροπημένου, άσε που η ιδέα του περί *haute literature* κι αντίστοιχα το πατρονάρισμά της από τους ανάλογους αριστοκράτες της εποχής μας, ενέχει μια πρόκληση που μπορεί να οδηγήσει δεν

ξέρω κι εγώ πού... Φαντάσου στη θέση των αριστοκρατών, τις πολυεθνικές, να χρηματοδοτούν μεγάλους συγγραφείς ν' ασχοληθούν με τη συγγραφή, αδιαφορώντας για την οικονομική επιτυχία, αυτή θα είναι προεξοφλημένη, τι θα μπορούσαν να φτιάξουν ε;».

«Για να είμαι ειλικρινής, με σοκάρει αυτή η σκέψη...».

«Μα γιατί;... Μη μου πεις ότι έτσι θα χάσει ο συγγραφέας την ταυτότητά του και θα ξεπουληθεί...».

«Κάτι τέτοιο είχα στο μυαλό μου...».

«Λάθος... μεγάλο λάθος Μυρτώ μου... Κατ' αρχάς, ο συγγραφέας σήμερα μοιραία είναι και τεφτερατζής... τόσα βιβλία επί τόσες δραχμές επί το ποσοστό μείον ο Φ.Π.Α., ίσον το κέρδος. Τα μεγάλα και βαθιά νοήματα του έργου εκείνη την ώρα έχουν συνοψισθεί στα περιεχόμενα κι αγωνίζονται να επιβιώσουν υποβασταζόμενα από τον σελιδοδείκτη... όσο δε διαρκεί σύγχυση περίξ του ισοζυγίου των εισπράξεων, κινδυνεύουν τα μεγάλα αυτά και βαθιά νοήματα να κατακρημνιστούν, κι από τη στήλη των περιεχομένων να βρεθούν στον δρόμο για την ανακύκλωση... Οπότε φτου κι από την αρχή, έμπλεοι άγχους να εμπνευστούμε τη γαλήνη... Δεύτερον θέμα, θυμάσαι κάτω από ποιες προϋποθέσεις έφτιαξαν τα αριστουργήματά τους οι μεγάλοι μουσουργοί; Φυσικά και θυμάσαι...».

«Δεν ξέρω κύριε Βεργή... τι να σας πω... προτιμώ να μην το σκέπτομαι, πάντως ο Γάλλος πέτυχε τον στόχο του, ο διάλογος περί λογοτεχνίας ξεκίνησε ήδη...».

Το δωμάτιο της Μυρτώ έβλεπε στο δάσος. Το δάσος είχε πόρτα ένα αγροτόσπιτο. Άνοιγες κι έμπαινες στο παραμύθι που ήθελες. Το έχουν αυτό τα δάση. Έτσι σκοτεινά που στέκουν, ακόμα και την ημέρα, σε προδιαθέτουν να φανταστείς πως στα σωθικά του, ενσαρκώνονται όλοι οι μύθοι των ηθών και των εθίμων μιας κοινωνίας.

Νομίζετε τυχαίο το γεγονός πως στα περισσότερα των κλασικών παραμυθιών υπάρχει ένα σπίτι στο δάσος; Η Μυρτώ είχε διαλέξει την κοκκινοσκουφίτσα, είχε αλλάξει λίγο όμως το αλλαγμένο τέλος. Ο λύκος, που είχε παραστρατήσει για το λυκάκι του, γινότανε καλός κι εύρισκε δουλειά στο αγροτόσπιτο σαν οικονόμος. Έφτιαξε την κεραμοσκεπή, επιδιόρθωσε παράθυρα και πόρτες, άλλαξε και τα πόμολα κι άφησε έτσι τη Μυρτώ να αγναντεύει στα σκοτεινά του δάσους το επόμενο παραμύθι.

Ο Βεργής από το παράθυρό του έβλεπε το δωμάτιό του. Στο παράθυρο του δωματίου του, αντανakλούσε ο κύριος όγκος του πύργου. Το δωμάτιο είχε είσοδο από το παράθυρο που ήταν απέναντι από τον πύργο. Η πόρτα έβγαινε στον διάδρομο, όπως όλες οι πόρτες των δωματίων, κι αυτός, ο διάδρομος,

οδηγούσε στην είσοδο, που έφερνε τον πύργο αντιμέτωπο με την έξοδό του. Μουσείο μοντέρνας τέχνης. Οτιδήποτε μοιάζει να είναι στη θέση του, στην πραγματικότητα δεν είναι. Γιατί η θέση του κάθε πράγματος, ήταν κάποτε το ίδιο το πράγμα. Η τέχνη αναλαμβάνει την ευθύνη του αποχαρκτηρισμού, για να μην κατηγορηθεί δε για αμετροέπεια, την ανακηρύσσει κι αυτή σε τέχνη και ησυχάζει από κλασσικές σκοτούρες.

Η Παρασκευή ήρθε κι έδεσε τον ενθουσιασμό των συμμετεχόντων, που είχε δημιουργηθεί από τις πρωτότυπες και διασκεδαστικές παρουσίες, με την πραγματικότητα της αντίστροφης μέτρησης. Όλοι, άθελά τους, χρονομετρούσαν τις εναπομείνασες συμμετοχές, έχοντας την αίσθηση της πρόωρης εκσπερμάτωσης, κι έτσι μοιραία, το ενδιαφέρον εστιάζοταν στις αγωνιώδεις προσπάθειες των έσχατων δημιουργών, να ανυψώσουν, εκ νέου, το ενδιαφέρον του φιλοθεάμονος κοινού, που κινδύνευε να καταρρεύσει, όχι από έλλειψη ενδιαφέροντος, αλλά από υπερβολική δόση.

Ο Βεργής, απολάμβανε μεθώντας την κάθε στιγμή, αδιαφορώντας πλήρως για την ώρα της δικής του στιγμής. Πίστευε πως θα παρεμβαλλόταν φτωχικά, με το ανέμπνευστο πόνημά του, κι ήθελε να τελειώνει όσο γινόταν γρηγορότερα. Θα βοηθούσε, ήλπιζε και το σκοτάδι, από τη μια του παρακείμενου δάσους, από την άλλη της νύχτας, να κουκουλώσουν με αραχνούφαντο πέπλο την αγωνία του να ξεμπερδεύει.

Η Μυρτώ θα τον βοηθούσε βάζοντας την κατάλληλη στιγμή τις μουσικές που είχε επιλέξει να ντύσουν την ιστορία του. Ο κόσμος θα ήταν συγκεντρωμένος στη μεγάλη σάλα της τραπεζαρίας. Τα καθίσματα θα τοποθετούνταν ατάκτως, όλα όμως με πλάτη στα παράθυρα που φώτιζαν μακριά, ψιθυριστά το δάσος. Ο Βεργής θα είχε πλάτη τις σκιές των φώτων που αντανakλούσαν στα παράθυρα. Τσιγάρο και ποτό ενδείκνυται, είπε λακωνικά λίγο πριν αρχίσει. Πήρε μια ανάσα, έστρωσε τη χωρίστρα που έκαναν τα μικροσκοπικά γυαλιά του, με τη μύτη του, κοίταξε καμαρώνοντας κρυφά την κόρη του, που με τη σειρά της είχε μεταμφιεσθεί σε Μυρτώ, και ξεροστάλιαζε υπερήφανα στην τελευταία θέση, κι άρχισε να διαβάζει.

«Ήταν η εποχή που ο ήλιος απίθωνε αφειδώς τα μακριά του δάχτυλα στις νευρώδεις φλέβες της κουρασμένης πόλης. Τότε που τα πουλιά λοξοδρομούν να κυνηγάνε ασταμάτητα τον ίσκιο τους, ώσπου λαχανιασμένα κι άπραγα, βρίσκουν στασίδι αναπνοής τα δέντρα τιτιβίζοντας.

Ο αειθαλής γέροντας, βάδιζε ανάμεσα στο πολύβουο πλήθος με ταραγμένο ύφος, κι έμοιαζε στο σκούρο λινό κουστούμι του, σαν πρόχειρα κρυμμένος να φυλάγεται από κάτι. Ψηλός, με ελαφρά ριγμένο το κορμί μπροστά, μειλίχιο πρόσωπο, με χαραγμένα δύσκολα σημάδια ώριμης ζωής, κι άσπρα μαλλιά να ζωντανεύουν στα πλαϊνά του κεφαλιού του.

Το βάδισμά του, άρρυθμο και νευρικό, έπιανε συγχορδίες να υποτάξει τη φυγή του, κι ας είχε φάλτσα υπολογίσει τους τόνους με βάση τον ρυθμό. Προχωρούσε αρκετή ώρα κατά μήκος της μεγάλης οδού. Δεν κρατούσε μπαστούνι, δεν ήταν απαραίτητο κι ας κουβαλούσε θυμιάματα ολόκληρης ζωής. Σε κάθε τετράγωνο δρόμου σταματούσε, αναζητώντας στα ψηλά, στις παρυφές των γκρίζων τοίχων, την ταυτότητά τους, μιας που όλα πια, ήταν ολόγεια. Όσπου συνάντησε τον δρόμο που έψαχνε. Οδός παλίρροιας.

Στα μάτια του, ζωγραφιστά ανδρώθηκε η αγωνία. Έντονα φώτα, πλουμιστά, ασυγκράτητα βοσκούσαν στων περαστικών την περιέργεια. Ο γέροντας πάλευε να διώξει τις θωπίες τους, που άτσαλα χούφτωναν στις σκέψεις του να τον αποπροσανατολίσουν. Βγήκε από την πάλη νικητής, καθώς εκεί ψηλά, στο γείσο που τα περιστέρια είχαν δροσερή φωλιά, στεφανωμένος κουτσουλιές, ήταν ο αριθμός που έψαχνε. Δίπλα η επιγραφή, δηλωτική του αντικειμένου εμπορίας. Ωρολόγια-κοσμήματα.

Κοντοστάθηκε να αφουγκραστεί. Έπειτα πήρε φόρα να διαβεί την είσοδο του καταστήματος. Σίγουρα κι αποφασιστικά διαπέρασε την πόρτα κι αμέσως αναζήτησε στα ράφια τη ματιά του να προσγειώσει. Το βλέμμα, ταχύ κι άκαμπτο, αφού ψαχούλεψε στον χώρο, κατέβασε πανιά κι ελλιμενίστηκε σε μια σειρά ρολόγια, επιτραπέζια και τοίχου. Αυτά, τα ρολόγια, σαν να περίμεναν την άφιξή του κι αμέσως ξεσκονίστηκαν να τον καλωσορίσουν. Ήταν στα αζήτητα, πολύ καιρό, κι είχαν τα σημάδια της αδιαφορίας να τα σωπαίνουν γοερά.

Ο γέροντας μελαγχόλησε προς στιγμήν, έπειτα ζύγωσε προς τον πάγκο, όπου ένας νεαρός υπάλληλος χάζευε, τις στιγμές που δεν αδιαφορούσε. Ο γέροντας προσπάθησε να σκαρφαλώσει το βλέμμα του σ' αυτό του νεαρού, δίχως να λαχανιάσει, δίχως να κουραστεί. Ύστερα έπιασε μια ερώτηση να ορφανέψει, πετώντας την κατάμουτρα στον νεαρό.

«Θα ήθελα ένα ρολόι με ζυπνητήρι!».

Ο νεαρός υπάλληλος, κολυμπώντας με τη δύναμη των απόνερων της αδράνειας, ρώτησε:

«Έχετε κάποια προτίμηση;» συνεχίζοντας τις απλωτές της περιφρόνησης. Ο γέροντας στηρίχτηκε στα χρόνια του να αδιαφορήσουν για την προσβολή κι έδειξε ένα τυχαία με το δάχτυλό του. Ο υπάλληλος το πήρε απρόθυμα να συσκευάσει το

τυχαίο, κι ύστερα το άφησε στον πάγκο περιμένοντας την πληρωμή. Ο γέροντας πλήρωσε, αναστενάζοντας ανακουφιστικά κι απομακρύνθηκε στην έξοδο, έχοντας παρατήσει πάνω στον πάγκο το πακεταρισμένο ρολόι. Ο νεαρός υπάλληλος ούτε που πρόσεξε την παρασπονδία, την ίδια ώρα κάλπαζε για να προλάβει την απόσταση που προηγείτο από τον χρόνο που τον είχε ξεπεράσει.

Ο γέροντας με το που βγήκε, έκανε μεταβολή και ξαναμπήκε στο κατάστημα. Ίδια αμηχανία, μάτια ανήσυχια, βήματα αργά, κορμί μαστορεμένο νευρικό. Με μια καμπούρα άγχους να του κυρτώνει τα σωθικά. Ο νεαρός υπάλληλος δεν έδειξε να παραξενεύεται με την παρουσία του. Ενοχλήθηκε όμως, γιατί αναγκάστηκε να αφιππεύσει από την κορυφή των Ιμαλαίων, να εξυπηρετήσει έναν γέροντα πελάτη. «Θα ήθελα ένα ρολόι με ξυπνητήρι!», σαν πετραδάκι που κατρακυλάει στο χάος από το στραβοπάτημα αρβύλας σε μια ψηλή βουνοκορφή, αντήχησε η ερώτηση του γέρου.

«Έχετε καμία προτίμηση;» με την ίδια βαριεστημένη ανάσα που μυρίζει με αναίδεια το θράσος της, ο υπάλληλος απευθύνθηκε στον γέροντα. Εκείνος έμοιαζε να στοιχημάτιζε την έκπληξη, έτσι που αδιαφορούσε για την επιλογή. Η σκηνή του πακεταρίσματος επαναλήφθηκε θεατρικά. Η πληρωμή. Η αναχώρηση, με το δεύτερο πακέτο να συντροφεύει χαρούμενα το πρώτο. Ο νεαρός υπάλληλος έτρεξε γρήγορα με μακροβούτια να μηδενίσει την απώλεια, θα νόμιζε ίσως το κενό πως σβήνει, φτάνει να σβήνεις έστω και λίγο την αναπνοή. Πέρασε γρήγορα ποτάμια, θάλασσες, βουνά και βρήκε πεδιάδα να προσγειωθεί, την αγωνία του κυνηγού που έστησε καρτέρι σε μια τίγρη. Κι ενώ συνέπασχε στο δράμα, θύματος ή θύτη δεν είχε σημασία, κι ο κυνηγός είχε σκοπεύσει, κι η τίγρη γρύλιζε στο στόχαστρό της ολόκληρη μια δύναμη αιχμάλωτου εγώ, ένας πελάτης πάλι, ναι ο γέρος, στεκόταν και πυροβολούσε αδιάκριτα και στα τυφλά.

«Θα ήθελα ένα ρολόι με ξυπνητήρι!».

Ο υπάλληλος ακολούθησε τη γνωστή διαδικασία με εμφανή τα σημάδια της πυρκαγιάς στα μάτια του. Δεν άργησε το ρολόι να γίνει πακέτο και να ντυθεί κι αυτό απρόσμενο στολίδι στον πάγκο με τα υπόλοιπα δύο. Τα χρήματα στο συρτάρι, ο γέροντας ν' απομακρύνεται ανακουφισμένος σιωπηλά κι ο νεαρός να βιάζεται να ξεμπερδεύει με το κενό, της απώλειας χρόνου. Η σκηνή επαναλαμβάνονταν συνεχώς για αρκετή ώρα. Τώρα ο πάγκος καλυπτόταν με πολλά έγχρωμα κουτιά, που όλα είχαν μέσα από ένα ρολόι με ξυπνητήρι, κι άφηναν ένα ουδέτερο άχρωμο κενό για να χωράει η φιγούρα του νεαρού υπαλλήλου. Πίσω του, άδεια τα ράφια, σιωπηλά. Το βλέμμα του νεαρού, ίσιο και στοιχειωμένο να αγναντεύει. Σε ένα ποτάμι, χάζευε τον χρυσοθήρα πώς κοσκίνιζε την άμμο της ελπίδας.

Ο γέροντας ανέβηκε αργά τα σκαλοπάτια της σκάλας στο ποταμόπλοιο. Φθάνοντας στην κορυφή, έστριψε το σώμα άτσαλα, όπως τα κύματα μια βάρκα, κι έπιασε να γυρεύει τη ματιά του εκεί που το ποτάμι φτιάχνει όχθη. Εκεί που ο χρυσοθήρας, σκυφτός πάνω από το κόσκινο, πάλευε με τα νιάτα που σπατάλησε για να φτάσει στο ποτάμι του. Ο νεαρός υπάλληλος, γοητευμένος από τις προσπάθειες του χρυσοθήρα, δεν πρόσεξε το αγέρωχο πια βλέμμα του γέροντα, κι ας συναντήθηκαν τα βλέμματά τους. Ο νους του, ήταν στο κοσκίνισμα που έφτανε άλλη μια φορά στο τέλος. Τρία άτομα τώρα, ο γέροντας, ο υπάλληλος κι ο χρυσοθήρας, πότιζαν με ιδρώτα το κορμί τους.

Ο γέροντας, άδραξε από την υπομονή κουράγιο και προχώρησε ευθεία προς τον πάγκο με τα πάμπολλα ξυπνητήρια.

«Θέλω ένα ρολόι με ξυπνητήρι!». Στα χείλη του γέροντα, έμεινε ο απόηχος και στην καρδιά του, που κορύφωνε τους χτύπους ρυθμικά σαν σε παρέλαση, φάνταζε όλος ο κόσμος, μια στιγμή μονάχα. Κι όταν στου χρυσοθήρα το κόσκινο έλαμψαν κάτι άσχημα πετραδάκια, τότε, ακούστηκε η ενθουσιώδης του κραυγή στα πέρατα του κόσμου. Από τότε παραμένει σκλαβωμένη στους αιθέρες να ακούγεται πότε σαν ουρλιαχτό τρόμου και πότε σαν κραυγή χαράς. Ίσως γιατί αντάμωσε στο διάβα της, μιαν άλλη κραυγή, αυτή του νεαρού υπαλλήλου, που τρόμαξε όταν διαπίστωσε πως τέλειωσαν όλα τα ρολόγια με ξυπνητήρι από τα ράφια της αλαζονείας του».

Σε εκείνο το σημείο, δασκαλεμένη η Μυρτώ, άλλαξε περίτεχνα την μουσική υπόκρουση. Έσβησε, σαν να σωτάριζε στο βούτυρο, του Πετρολούκα το κλαρίνο, αφήνοντάς το να κρυφτεί, να αφουγκραστεί την Ήπειρο. Κι αυτός όμως, ο Πετρολούκας, δασκαλεμένος, καθώς υψώνονταν να πάρει θέση στα ψηλά, έρμα και σκοτεινά βουνά, ένευσε ακόμα πιο ψηλά, στον ουρανό, πλάι στον Αγγέλων τις φωλιές, τον Ροδινό αγκάλιασε, να σύρει κι αυτός έναν ρυθμό, λεβέντικο και Κρητικό. Τότε κι αυτός, ο Ροδινός, μεμιάς εξεθηκάρειψε από του αλόγου του τη σέλα τη λύρα, κι έστησε πεντοζάλη να φιλέψει τους ζωντανούς.

«Ο χρυσοθήρας ελευθέρωσε τα πετρωμένα δάκρυά του, κι αυτά έγιναν πουλιά και πέταξαν σε μέρη αλαργινά. Ο νεαρός, παραλυμένος, ηττημένος, ψέλλισε με όση δύναμη του είχε απομείνει:

«τελείωσαν κύριε, δεν έχουμε άλλα!»

Ούτε ζωγράφος, ούτε γλύπτης θα μπορούσε να συλλάβει σε πέτρα ή σε χαρτί, τη μουσική εκφραστικότητα που απέκτησε το πρόσωπο του γέροντα. Ο νεαρός υπάλληλος για πρώτη φορά ήταν έκδηλα ανήσυχος και ταραγμένος. Αντίθετα ο

γέροντας είχε καρφώσει επάνω του ένα μειλίχιο βλέμμα. Και εκεί, στη σύγκρουση των δύο βλεμμάτων, άλλαξαν οι μορφές των πρωταγωνιστών, κι ήρθαν να πάρουν της ψυχής την ανθρωπιά. Άσπρισαν τα μαλλιά του νεαρού και μίκρυνε η ζωή του. Λουλούδιασε ο γέροντας, άνθισε στο κορμί του η νιότη, χάθηκαν οι ρυτίδες και στο φευγιό τους, πήραν μαζί τα περισσότερα τα χρόνια του. Έξω η φύση φθινοπώριασε, κι ας ήταν το καλοκαίρι άγουρο από νότες. Φύλλα ξερά σκέπασαν τον δρόμο, χλόμιασε ο κόσμος ξαφνικά. Σαν θυμωμένη αστραπή τράνταξαν την ατμόσφαιρα τα ξυπνητήρια. Ο νεαρός ατάραχος, σαν να περίμενε το ξέσπασμα, ανασκουμπώθηκε και πήρε να φύγει με το ανάλαφρο, νεανικό περπάτημά του.

«Πού μ' αφήνεις, πού πας;» εκλιπάρησε ο γέροντας απεγνωσμένα.

«Είναι ώρα να φύγω! Δεν άκουσες; Σήμανε η ώρα!».

«Τι ώρα σήμανε;» ο γέροντας προσπαθούσε να καθυστερήσει την αναχώρηση του νεαρού.

«Τριάντα και εννέα ακριβώς!» είπε ο νεαρός και βγήκε σφυρίζοντας στον δρόμο. Στήριξε το κορμί της στα πισινά της πόδια, τινάχτηκε μπροστά και γκρέμισε τον επίδοξο φονιά της από το άλογο, η άγρια όμορφη τίγρη. Ο κυνηγός ήταν πια νεκρός».

Η Μυρτώ, συντετριμμένη, σκούπιζε τα δάκρυά της με μαντήλι τους λυγμούς της, ώσπου δεν άντεξε κι έκλαψε κανονικά. Λίγο η ιστορία, δεν την ήξερε, κάτι το κλαρίνο, μα περισσότερο η λύρα, αυτό το άρωμα Κρήτης συνυφασμένο με τη λεβεντιά, λύγισε η Κρητικοπούλα κι αφέθηκε να κολυμπήσει στη χαρά. Γιατί αυτό το κλάμα βέβαια, ήταν κλάμα χαράς, ενώ η Μυρτώ, από τη μεριά της μάνας της, ήταν από την Κρήτη.

Την Ιταλία εκπροσωπούσε μια σχετικά νεαρή συγγραφέας που καθ' όλη τη διάρκεια του πολιτιστικού αυτού γεγονότος, ήταν αστείρευτη πηγή γέλιου και χαράς. Η συμμετοχή της, όπως άλλωστε σχεδόν όλες, έκανε μεγάλη αίσθηση, γεμίζοντας αισιοδοξία, τους μεγαλύτερους σε ηλικία συναδέλφους της, όπως ο Βεργής, για τα μελλούμενα στον χώρο της λογοτεχνίας.

Η νεαρά, είχε ετοιμάσει ταινία μικρού μήκους, στην οποία υποδύεται έναν ψαρά, ο οποίος προσπαθεί απεγνωσμένα να ψαρέψει. Ντυμένη ηχητικά σε ρυθμό ταραντέλας, με πολύ αστείο αλλά και έξυπνο τρόπο, παρακολουθεί τις αποτυχημένες προσπάθειες του ψαρά, που μετέρχεται διάφορους τρόπους, προκειμένου να καταφέρει να αγκιστρώσει ένα ψάρι.

Στο τέλος, κι αφού προηγουμένως έχει δοκιμάσει ανεπιτυχώς όλων των ειδών τα δολώματα, στερεώνει το καλάμι της στον βράχο, δολώνει το αγκίστρι, και βουτάει η ίδια στη θάλασσα. Όσο κρατάει μια ανάσα αργότερα,

βλέπουμε τη θάλασσα να αναταράσσεται, και την ίδια να αναδύεται αγκιστρωμένη, ενώ το καλάμι, λυγισμένο από το βάρος, μοιάζει έτοιμο να σπάσει.

Ο Άγγλος, ίσως ο διασημότερος όλων, διάλεξε να τελειώσει θεαματικά τη γιορτή αυτή, με ένα καθαρά βρετανικό τρόπο. Τους μάζεψε όλους στο προαύλιο του πύργου, όπου είχε ζητήσει να στηθεί goalpost, πήρε θέση στο σημείο του penalty, αφού μέτρησε έντεκα βήματα, και παρακάλεσε τους υπόλοιπους δεκατέσσερις συγγραφείς να πάρουν, διαδοχικά, τη θέση του τερματοφύλακα. Κλώτσησε δεκατέσσερις φορές την μπάλα, σκοπώντας, out.

Κι ενώ όλοι νόμιζαν ότι τελείωσε κι άρχισαν να τον χειροκροτούν, αυτός, ψύχραιμα έστησε πάλι την μπάλα στα έντεκα βήματα και προ κενής εστίας, σκοράρισε μέσα σε αποθέωση.

Αργότερα εξομολογήθηκε πως είχε έρθει εντελώς απροετοίμαστος νομίζοντας πως η όλη εκδήλωση θα ήταν μια ανιαρή και ανούσια συγκέντρωση κάποιων συγγραφέων που δεν είχαν να κάνουν κάτι καλύτερο τη συγκεκριμένη ημερομηνία. Εντυπωσιάστηκε όμως εξ αρχής με τις πανέξυπνες, όπως είπε, θέσεις των συναδέλφων του και βάλθηκε να ανταπεξέλθει με κάτι, ελπίζοντας, ανάλογο.

Ιδιαίτερη μνεία έκανε στο σημείωμα-ταμπέλα που οι διοργανωτές είχαν φροντίσει να υπάρχει σε όλων τα δωμάτια. «Γνώθι σ' αυτόν».

Ο Γερμανός, ένας Βερολινέζος παλαβιάρης, έκοψε όλων τα αίματα. Σκηνοθέτησε μια τρομοκρατική ενέργεια. Ξαφνικά, εκεί που όλοι περίμεναν την άφιξή του στη μεγάλη σάλα, ακούστηκε ένας εκκωφαντικός θόρυβος, ακολούθησε ένα καπνογόνο και δευτερόλεπτα μετά, ένας μασκοφόρος με προτεταμένο ένα πολυβόλο, που ζητούσε από όλους να σηκώσουν τα χέρια ψηλά. Δια του λόγου το αληθές, πυροβόλησε στο ταβάνι, ξηλώνοντας με τη ριπή ένα μεγάλο κομμάτι. Εννοείται ότι όλοι είχαν χεστεί επάνω τους.

Ο μασκοφόρος εισβολέας, τους διαμήνυσε στα αγγλικά, ότι σκόπευε να ζητήσει λύτρα από τις κυβερνήσεις τους, προκειμένου να τους αφήσει ελεύθερους. Για να πεισθούν δε για την κρισιμότητα της κατάστασης, ανακοίνωσε πως ο πύργος έχει καταληφθεί από τρομοκράτες που είναι αποφασισμένοι για όλα. Την ίδια ώρα, μαυροντυμένες φιγούρες έτρεχαν ακατάπαυστα γύρω από τον πύργο, ενώ, ένας θόρυβος που έμοιαζε με ελικόπτερο σε προσγείωση είχε σκεπάσει τον φόβο στα μάτια όλων. Ανοίγει η πόρτα, κι ο μασκοφόρος, παίρνει ένα σημείωμα από έναν άλλο που σαν να είχε έρθει μαζί με το ελικόπτερο. Το διαβάσει, κοντοστέκεται και βάζει τα

γέλια. Μετά, με εμφανές, στο ύφος των λέξεων, αίσθημα πικρής ειρωνείας, στρέφεται σε όλους και τους λει:

«Κύριοι... καμία κυβέρνηση δε δέχεται να πληρώσει λύτρα για τα τομάρια σας... Έχουν όλοι τον νου τους στα ελλείμματα που διόγκωσε ο αγώνας για την ενοποίηση... Εγώ όμως θέλω τα λεφτά μου... ξέρει κανείς από εσάς πώς θα τα πάρω; Γιατί κύριοι, εγώ θα τα πάρω!!!».

Ελάχιστα δευτερόλεπτα πριν την ολοκληρωτική κατάρρευση της έντρομης ομηγύρεως, ο Γερμανός συγγραφέας αποκαλύφθηκε, χειροκροτώντας το κοινό του, που κατέρρεε με αναστεναγμούς ανακούφισης. Σάββατο βράδυ, φτιαγμένοι όμορφα όλοι τους από το happening του Άγγλου συναδέλφου τους, ξεφάντωσαν μέχρι πρωίας υπό τους rave ήχους μιας μουσικής, που αυτοδιαφημιζόταν, ως μιας χρήσεως. Η Ευρώπη των δεκαπέντε, εκπροσωπούμενη από δεκαπέντε φευγάτους, λικνιζόταν σ' αυτούς τους rave ρυθμούς, που έφερναν στο νου, το παραλήρημα όλων των υπολοίπων που είχαν μείνει εκτός, κι επιθυμούσαν διακαώς να μπούνε μέσα. Κάποιοι λίγοι, έστω και καθυστερημένα κατάλαβαν τη σημειολογική προσέγγιση του εν λόγω πάρτι.

Κυριακή πρωί, η λογοτεχνική εκδρομή των δεκαπέντε τροχοδρομούσε στο αεροδρόμιο ύφος της πραγματικότητας. Οι σάκες έγιναν πάλι βαλίτσες, η γομολάστιχα blanco, τα στυλό και τα μολύβια έχασαν τη μαγική τους δύναμη κι έγιναν πάλι οι ψυχρές πένες και τα laptops, ενώ τα mobiles ενεργοποιήθηκαν στο δίκτυο, απενεργοποιώντας την ολιγοήμερη απουσία τους. Έγιναν όλοι τους λοιπόν, για το υπόλοιπο της ημέρας, ένα κινούμενο έργο μοντέρνας τέχνης, που άλλαζε φυσιογνωμία κάθε που αντάμωνε με τα άλλα, μόνιμα ή μη, εκθέματα του ζωντανού αυτού χώρου. Οι λιγοςτοί αυτόπτες μάρτυρες του δρώμενου, θα μπορούσαν στο μέλλον, όπου οι αναμνήσεις θα ανασύρονται με ευκολία από τον σκληρό δίσκο του εγκεφάλου, να εμπορευθούν αυτή τους την ανάμνηση-παρουσία, που καταχωρήθηκε στην ιστορία της σύγχρονης μοντέρνας τέχνης, ως «η πορεία των δεκαπέντε στην ενοποίηση». Ως δημιουργός, αναφερόταν το άγνωστο.

12.

«Χαίρομαι που σας βλέπω και πάλι κύριε Βεργή!».

«Παρομοίως κύριε Σωτηρίου!».

«Να τολμήσω να προσθέσω ότι σας βρίσκω αρκετά ανανεωμένο χωρίς να κινδυνεύω να παρεξηγηθώ;».

Ο Βεργής κολακεύτηκε κι άφησε να διαρρεύσει από το σεμνό χαμόγελό του όλη η χαρά της πρόσφατης εμπειρίας του.

«Βεβαίως και να τολμήσετε κύριε Σωτηρίου... δεν ξέρω κατά πόσο θα σας βοηθούσε περαιτέρω αν σας ομολογούσα ότι είχα χρόνια να αισθανθώ έτσι!».

«Είστε έτοιμος λοιπόν για ένα νέο ξεκίνημα;».

«Χμ... μια στιγμή... νέο ξεκίνημα... όχι... δεν πρόκειται για νέο ξεκίνημα, ουσιαστικά θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι ανεφοδιασμός καυσίμων, αν και... αφήστε το όμως... ας μείνουμε εκεί, στον ανεφοδιασμό, γέμισε πάλι το ρεζερβουάρ!».

Ο Σωτηρίου δαγκώθηκε, θεωρώντας γκάφα την ερώτηση, ύστερα όμως σκέφτηκε πως, υποτίθεται ο ίδιος δε γνώριζε τίποτα για την αρρώστια που μέτραγε αντίστροφα τον χρόνο του, άρα κακώς ντράπηκε. Είχε ήδη χάσει όμως τον ειρμό της σκέψης του, κι αναγκάστηκε να επιστρατεύσει την ερώτηση-εφεδρεία, που πάντα βρισκόταν σε ετοιμότητα για να αντιμετωπίζει αντίστοιχες στιγμές αμηχανίας.

«Ξέρετε κύριε Βεργή... σήμερα σκέφτηκα να πρωτοτυπήσω... ούτε σημειώσεις, ούτε προετοιμασία, ούτε τίποτα, μόνο το μαγνητόφωνο να γράφει... ήθελα να βγάλουμε μαζί τα θέματα, ή καλύτερα να μην περιοριστούμε ειδικά σε κάτι, να συζητήσουμε όπως θα τα λέγατε με τον καλύτερό σας φίλο... αν θέλετε φυσικά...».

«Δηλαδή, κύριε Σωτηρίου, η πρωτοτυπία έγκειται στο γεγονός της ειλικρινούς ομολογίας σας ότι αδυνατείτε να με κάνετε να νοιώσω εγκάρδια για τη συζήτησή μας;».

Η ερώτηση-εφεδρεία δεν είχε τα αναμενόμενα αποτελέσματα, τουναντίον δημιούργησε άλλα. Αναγκάστηκε λοιπόν ο προικισμένος Σωτηρίου να κλείσει τη θέση του παραδεχόμενος μια μικρή ήττα, προκειμένου ο αχαλίνωτος εγωισμός να τον οδηγήσει σε πανωλεθρία. Ο Κάλδης ήταν αυτός που του είχε μάθει, πως οι πολλές μικρές ήττες δεν παραμένουν στη μνήμη κανενός, ενώ μία μεγάλη, γίνεται ιστορία και μεταφέρεται από γενιά σε γενιά, καταδιώκοντας ακόμα και τους επιγόνους του υποκειμένου της. Έπειτα είναι και θέμα διπλωματίας, ελέγχοντας τις μικρές σου ήττες, προετοιμάζεις το έδαφος για μια μεγάλη νίκη δική σου, που θα αποτελεί για κάποιον άλλο, μεγάλη ήττα.

«Έχετε δίκαιο κύριε Βεργή... απόλυτο δίκαιο... και θα ήθελα να σας ζητήσω συγγνώμη γι' αυτή μου την αδυναμία...».

«Μα όχι, όχι Δεύκο παιδί μου, με παρεξήγησες... δεν ήθελα να σε προσβάλω... επειδή ζήτησες να μιλήσουμε ανοιχτά σκέφτηκα ν' αρχίσω πρώτος... χαριτολογώντας...».

«Αυτό δε σημαίνει ότι δεν αληθεύει το σχόλιό σας... ας είναι όμως... πραγματικά το εννοούσα να συζητήσουμε αλλιώς όλα πάντως...».

«Ωραία... λοιπόν... ξεκίνησε εσύ καλύτερα... ρώτησε με ό,τι θέλεις...».

«Πείτε μου για την τελευταία σας εμπειρία... τι έμαθε, που δεν ήξερε, ο Ρέμος Βεργής επιστρέφοντας στην Αθήνα;».

«Καλή ερώτηση... έμαθα... τι έμαθα;... α ναι, έμαθα τον Escoffier, τον Auguste Escoffier!».

«Ποιος είναι ο κύριος;».

«Να σου πω, δίστανται οι απόψεις, τείνω να πιστέψω ότι επρόκειτο περί μεγάλου συγγραφέα ο οποίος μεγαλούργησε παρασκηνιακά στις αρχές του απερχομένου αιώνα... θα μπορούσαμε άφοβα να τον χαρακτηρίσουμε ως πρωτοπόρο της τάσης που αναμένεται να επικρατήσει στη λογοτεχνία του επόμενου αιώνα... μια λογοτεχνία ηθών, που θα διαμορφώνει τις γεύσεις που θα επιθυμούν οι άνθρωποι... και θα συμπεριφέρονται ανάλογα... επανακαθορίζεται ο κεφαλαιώδης ρόλος του αλατιού και του πιπεριού αγαπητέ Δεύκο!».

Ο Σωτηρίου αναζητούσε, εις μάτην, να πνίξει την αμηχανία του με το μετάξι της υπεροχής που πρόσφερε η γραβάτα του. Εκείνη την ημέρα είχε διαλέξει να τολμήσει τους προκλητικούς κυματισμούς του blazer πάνω στο λεπτό μάλλινο πλεκτό του. Θυμήθηκε τότε τον Μέρφυ και τους νόμους του. Αν είναι να πάει κάτι στραβά, τότε θα πάει.

«Να τα βάλουμε σε μια τάξη τα πράγματα για να μπορέσω να σας παρακολουθήσω;».

«Θα καταφέρεις να με παρακολουθήσεις αν απαλλαγείς από το άγχος... χαλάρωσε... δε δίνεις εξετάσεις, εσύ είπες άλλωστε να ξεφύγουμε από τα συνηθισμένα...».

«Μα δεν ξέρω για τι πράγμα μιλάτε... δε γνωρίζω τον κύριο αυτόν, πώς τον είπατε; Τον Σκουφιέ... το αλάτι, το πιπέρι...».

«Είδατε κύριε Σωτηρίου, αυτό ακριβώς εννοώ, την αμηχανία σας για το άγνωστο, που είναι η αιτία του άγχους σας, φροντίστε να τη γνωρίσετε καλύτερα, κάνοντας πράξη τη δήλωσή της συγνώμης σας περί αδυναμίας...».

«Προσπαθώ αλλά με μπερδεύετε...».

«Όχι εγώ, ο εαυτός σας που εκβιάζει από εσάς το τέλειο ή, τουλάχιστον, το ατσαλάκωτο σύρσιμο του εγωισμού στην αρένα της επαγγελματικής καταξίωσης... αυτός ο εαυτός που δε θα διστάσει να σας μαστιγώσει προκειμένου να ομολογήσετε τυφλή πίστη και υπακοή στο εγώ σας...».

«Νοιώθω κυριολεκτικά χαμένος κύριε Βεργή, και δεν ντρέπομαι καθόλου γι' αυτό! Έχουμε ξεφύγει τελείως από το θέμα μας!».

«Διαφωνώ! Πρώτον εσύ ζήτησες, συν τοις άλλοις, να σου μιλήσω όπως στον καλύτερό μου φίλο, δεύτερον, από ποιο θέμα έχουμε ξεφύγει; Το θέμα μας ήταν να μην έχουμε συγκεκριμένο θέμα κύριε Σωτηρίου!».

«Σύμφωνοι! Με την κριτική σας στη συμπεριφορά μου, αποκτήσαμε όμως!».

«Από κάπου έπρεπε να ξεκινήσουμε! Ελάτε τώρα κύριε Σωτηρίου, μη σας κακοφαίνεται, έτσι δεν κάνετε κι εσείς με τα θηράματά σας, γιατί μη μου πείτε ότι δε βλέπετε σαν θηράματα τους συνεντευξιαζόμενούς σας».

«Εποφθαλμιάτε τη θέση μου κύριε Βεργή;».

«Κάθε άλλο! Προσπαθώ να καθορίσω τις λωρίδες κυκλοφορίας μας για να μη συγκρουστούμε Δεύκο!».

«Και τι θα γίνει αν συγκρουστούμε δηλαδή;».

«Θα έχουμε καταστρέψει τα οχήματά μας και μαζί την επικοινωνία μας!».

«Είναι σημαντικό για σας να επικοινωνείτε μαζί μου;».

«Μα δεν καταλαβαίνεις αγόρι μου; Είναι σημαντικό να επικοινωνώ με όλους όσοι ανταποκρίνονται στα σήματά μου... σημαίνει ότι εξακολουθεί να σημαίνει κάτι ο λόγος μου... κι ο λόγος των άλλων σ' εμένα είναι υπόσχεση που πρέπει να τηρήσω συνεχίζοντας να στέλνω σήματα... κι εσύ το κάνεις αυτό, με τον δικό σου τρόπο, κι όλοι μας το κάνουμε, είναι το οξυγόνο που χρειάζεται κάθε άνθρωπος να αναπνεύσει... αυτό βίωσα πριν λίγο καιρό στο ταξίδι... το παιχνίδι της επικοινωνίας... και κατάλαβα ότι το ταλέντο ενός καλλιτέχνη είναι που κάνει την επικοινωνία παιχνίδι, ενώ, αντίθετα, για τον μέσο όρο των ανθρώπων, η επικοινωνία δυστυχώς είναι business!».

«Τι είναι το ταλέντο κύριε Βεργή;».

«Κι άλλη ωραία ερώτηση! Το ταλέντο, κύριε Σωτηρίου, είναι μια πορδή που δε ντρέπεται επειδή μυρίζει!».

Ο Δεύκος Σωτηρίου ένοιωθε στριμωγμένος, αιφνιδιασμένος, ούτε που πρόλαβε να διεκδικήσει περισσότερο χώρο για να προσανατολιστεί. Ασφυκτιούσε από την απροσδόκητη αντίδραση του Βεργή. Από τη μια μακάριζε τον εαυτό του για την ενδυματολογική του περιβολή, άνευ γραβάτας, από την άλλη ίδρωσε περισσότερο στη σκέψη του ιδρώτα του. Δεν μπορούσε να χωνέψει εύκολα την απότομη μεταστροφή της ψυχολογίας του Βεργή. Πάνω που είχε δομήσει μια συνέντευξη να καταλήγει να μοσχοβολάει απελπισία, να σου τον οξυδερκή, αυθόρμητο, με εύστοχο χιούμορ, με διαύγεια πνεύματος και μια λεπτή ειρωνεία να μυρίζει αισιόδοξα την έπαρση αυτού που ζει όλες τις στιγμές σαν να είναι η πρώτη όσων ακολουθούν. Τι είχε συμβεί λοιπόν; Τι μεσολάβησε να σταματήσει το γκρίζο ν' αποτελεί το φόντο του βλέμματός του τελευταία;

Ο Σωτηρίου φανταζόταν διάφορα περίεργα. Το μυαλό του δεν μπορούσε να σκεφτεί το αυτονόητο. Ότι δηλαδή ο Βεργής είχε επιστρέψει με αναπτερωμένο το ηθικό, επειδή συνειδητοποίησε πως οι όποιες τελευταίες του στιγμές, έπρεπε να διακατέχονται από την ίδια παρρησία και τόλμη με την οποία είχε αναδειχθεί σημαντική λογοτεχνική προσωπικότητα. Έπρεπε να προστατέψει αυτούς που τον είχαν πιστέψει. Τους νέους δηλαδή. Ήθελε στο φινάλε, όταν θα έπεφτε η αυλαία, να εισπράξει το χειροκρότημα. Αυτό το χειροκρότημα όμως, που έρχεται από την καρδιά, το καρδιακό που λέμε, ώστε να κάνει encore η δική του η καρδιά με τις άλλες, τις πολλές. Δεν ήθελε εκείνο το άλλο το χειροκρότημα, το υποχρεωτικό, το μίζερο, το λίγο, αυτό που αποσύρεται γρήγορα από τον φροντιστή ανάβοντας τα φώτα.

Αυτό είχε μεσολαβήσει λοιπόν. Γιατί δεν το είχε καταλάβει ο Σωτηρίου; Μα είπαμε, επειδή ήταν αυτονόητο! Βλέπετε, για τον Σωτηρίου, τίποτα δεν ήταν αυτονόητο, άλλωστε αυτό αποτελούσε θεμελιώδη κανόνα του καλού δημοσιογράφου. Για τον καλό δημοσιογράφο, ο πελάτης, δηλαδή ο αναγνώστης, πρέπει να αντιμετωπίζεται σαν λευκή σελίδα, όπου όμως είναι σημειωμένα τα σημεία στίξεως εκ των προτέρων, ώστε να μπορούν οι λέξεις να στοιχίζονται στο μυαλό του πελάτη ευκολότερα. Γιατί; Παλιά ιστορία, χάνεται στις χιλιετίες πολιτισμού με πιθανότερη αφετηρία τον κατακλυσμό του Νώε.

Η εντολή, όπως γνωρίζουμε, υπήρξε σαφής. Από όλα τα είδη των έμβιων όντων στην κιβωτό, έπρεπε να μπούνε ένα ανά ζεύγος, ώστε να

εξασφαλισθεί η αναπαραγωγή τους. Ο Νώε εκτελούσε χρέη ληξιάρχου, παρόλο που δε φημιζόταν για την ευστροφία του. Περνάει κάποια στιγμή το λιοντάρι μετά της συζύγου του και καταγράφονται από τον Νώε ως αρσενικό και θηλυκό λιοντάρι. Μετά από λίγη ώρα ξαναπερνάει άλλο λιοντάρι με άλλη λιονταρίνα κι ο Νώε τους σταματάει. «Δεν μπαίνετε» τους λει, «γιατί» αναρωτιούνται τα λιοντάρια, «μόνο ένα ζευγάρι από κάθε είδος μπαίνει» λέει ο Νώε, «ωραία» λένε τα λιοντάρια, «εμείς είμαστε άλλο είδος, της Νεμέας, άρα μπαίνουμε», «αλήθεια λέτε» ρωτάει απορημένος αυτός, «φυσικά» λένε τα λιοντάρια και μπήκαν. Το ίδιο έκαναν μια σειρά άλλα λιοντάρια που έβρισκαν και κάτι να διαφοροποιηθούν από τα προηγούμενα. Μετά ήρθε η σειρά των τίγρεων που έκαναν το ίδιο κόλπο, αν και πιο αιμοβόρικο. Συγκεκριμένα μετά το πρώτο ζευγάρι που πέρασε αυτονόητα χωρίς πολλές διατυπώσεις, ακολούθησε άλλο που συστήθηκε ως ζεύγος, το ανθρωποφάγο. Ο Νώε ρώτησε σε τι διαφέρουν με το προηγούμενο είδος τίγρεων και τότε οι τίγρεις κατασπάραξαν τον γραμματέα του Νώε. Εννοείται ότι πέρασαν με συνοπτικές διαδικασίες. Με αυτό το τέχνασμα μπήκαν ανεξέλεγκτα πολυπληθείς ομάδες από ίδια είδη ζώων.

Όσπου έφτασε η ώρα των ανθρώπων. Αυτοί, βλέποντας τα ζώα να τους ξεπερνούν σε επινοητικότητα, αγωνίστηκαν σπάζοντας το μυαλό τους να βρουν τον τρόπο να μπουκάρουν στην κιβωτό. Ο Νώε δεν καταλάβαινε από παρακάλια. Τότε κάποιος σκέφτηκε να βάψει όλο του το σώμα μαύρο, μαζί και της γυναίκας του και τρέξανε με αγωνία να γραφτούν στη λίστα. «Τι θέλετε εσείς εδώ» ρωτάει έκπληκτος ο Νώε, «είμαστε άλλο είδος» λένε δειλά-δειλά αυτοί. Σκέφτεται λίγο ο Νώε, προβληματίζεται, «εννοείται» του λει η γυναίκα του πως είναι άλλο είδος αφού είναι μαύροι, και τους βάζει μέσα. Ξεθάρρεψαν τότε κάποιοι άλλοι και πασαλείφτηκαν με ότι ντομάτα έβρισκαν να κοκκινίσουν. «Τι είστε εσείς» ρώτησε ο Νώε, «άλλο είδος» του απαντάνε αυτοί, «μπείτε μέσα». Έτσι, με αυτό το «εννοείται Νώε», που απαντούσε η γυναίκα του, μπουκάρανε στην κιβωτό πολλοί περισσότεροι από το κάθε είδος. Άσπροι, μαύροι, κόκκινοι, κίτρινοι, ψηλοί, πιο ψηλοί, κοντοί, κοντότεροι, ενήλικες, μεσήλικες, τεκνά, μωρά, ξανθιές, μελαχρινές, παντός καιρού, μοντέλα, δήθεν, από δω κι από κει, δεν μπορώ τώρα, τι σου κάνω μάνα μου, είμαι busy, κι όλα τα υπόλοιπα είδη τέλος πάντων για τα οποία πιθανόν ο Μεγάλος είχε αποφασίσει τον κατακλυσμό.

Ο μεγάλος χαβαλές έγινε με τους Έλληνες. Ως συνήθως, αντιλήφθηκαν τελευταίοι τα μαντάτα περί κατακλυσμού και τρωγόντουσαν ο ένας με τον άλλο για το ποιος ευθύνεται. Όσπου ένας Πέρσης, που δούλευε image maker

της συντηρητικής παράταξης, της μοναδικής άλλωστε που υπήρχε όπως και τώρα, βρήκε τη λύση σαν άλλη Πυθία. «Θα προσθέσετε» είπε ο Πέρσης image maker, «σαν κατάληξη του μικρού σας ονόματος τη λέξη πούλος και θα παρουσιασθείτε στον Νώε σαν είδος προστατευόμενο με ονομασία προελεύσεως». Έτσι ο Ανδρέας έγινε Ανδριανόπουλος, ο Γιάννης Γιαννόπουλος, ο Κώστας Κωστόπουλος ή Κωνσταντόπουλος και πάει λέγοντας. Ο Νώε θα μπερδευτεί, είπε ο Πέρσης, με την ομοιοκαταληξία των ονομάτων σας, θα πιστέψει την ονομασία προελεύσεως αλλά θα διατηρεί επιφυλάξεις κατά πόσο θα είσατε προστατευόμενο είδος. Σ' αυτό το σημείο θα πρέπει να χρησιμοποιήσετε τη φαντασία σας, πρότεινε ο Πέρσης.

Μπήκαν λοιπόν στη σειρά οι Έλληνες και δρόμο για τον Νώε. Φτάνει ο πρώτος, «τι είσαι συ» ρωτάει ο Νώε, «προστατευόμενο είδος Αγαμεμνόπουλος, χαίρω πολύ κύριε Νώε» απαντάει ο Έλληνας. Ο Νώε διστάζει αλλά τελικά του λει να περάσει. Πάει ο δεύτερος, «εσύ ποιος είσαι» ρωτάει αυστηρά κοιτώντας ο Νώε, «είμαι προστατευόμενο είδος κύριε Νώε, Γιαννόπουλος λέγομαι», «δε με νοιάζει» λει αγριεμένος ο Νώε, «τώρα δα πέρασε ένας του ιδίου είδους, δεν περνάς εσύ». «Μα, κύριε Νώε, εγώ είμαι άλλο προστατευόμενο είδος, συγκεκριμένα Γιάννης ονομασίας προελεύσεως πούλος, ο άλλος ήταν Αγαμέμνων, άλλο είδος, της ίδιας ονομασίας προελεύσεως βέβαια, άλλο είδος όμως», μπλόκαρε ο Νώε, ξαναρωτάει τη γυναίκα του, «εννοείται» λει αυτή, «περάστε» είπε ο Νώε.

Εκ των υστέρων ο Νώε πήγε να τα ρίξει στη γυναίκα του, ο Θεός όμως γνωμάτευσε μειλίχια.

Από τούδε και στο εξής, είπε, όλοι όσοι εξαπάτησαν τον Νώε και μεταμφιέστηκαν σε κάτι άλλο από αυτό που πραγματικά είναι, θα παραμείνουν έτσι. Στον Νώε δόθηκε μια ευκαιρία να καταλάβει το λάθος του, διορίστηκε, εν πλώ εννοείται, υπεύθυνος τύπου και εκδότης της πρώτης παγκόσμιας εφημερίδας, «Τα νέα της κιβωτού», κι άρχισε να αρθρογραφεί τηρώντας ευλαβικά την αρχή «τίποτε δεν εννοείται όλα πρέπει να αποδεικνύονται».

Στη συνέχεια, όπως γνωρίζετε, ο κόσμος τιμωρήθηκε να ζει χωρισμένος σε φυλές ανάλογα με το χρώμα του δέρματός του, οι δε Έλληνες τιμωρηθήκαμε να γίνουμε πολλών «ειδών», ανάλογα κι εμείς την ονομασία προελεύσεώς μας.

Η αλαζονεία που επέδειξαν όμως τα διαφορετικά είδη, οδήγησε σε πολλούς εμφυλίους πολέμους, αρχής γενομένης με αυτόν που έμεινε στην ιστορία σαν Τρωικός πόλεμος, με νικητές τους Πέρσες που, έτσι κι αλλιώς,

καραδοκούσαν από καιρό ν' αυξήσουν το μερίδιο αγοράς τους στη ζώνη του Αιγαίου πελάγους.

Ήταν τότε που ο μοναδικός Έλληνας με φιλότιμο, ο Οδυσσέας, όταν συνειδητοποίησε ότι αλληλοσφαζόντουσαν μεταξύ τους επί μια δεκαετία, για μια Ελένη, έφυγε μετανάστης για την Αμερική, μην αντέχοντας τον αλληλοσπαραγμό.

Εκεί, παραμένοντας για πολλά χρόνια, είχε την ευκαιρία να μελετήσει τους κλασσικούς και να καταλήξει στη δημιουργία της δικής του θεωρίας.

Σύμφωνα με αυτήν, καταργούσε την πάλη των τάξεων, την ιδιοκτησία, την ανισότητα, την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, τον ιμπεριαλισμό, το διεθνές νομισματικό ταμείο.

Όλα αυτά δηλαδή που αποτελούσαν για τον ίδιο κεκτημένα δικαιώματα ως βασιλεύς της Ιθάκης. Γιατί τα καταργούσε; Μα τα είχε απεμπολήσει από μαλακία του και έψαχνε δικαιολογία να παρουσιάσει τη μαλακία ως θεωρία!

Θεμελίωσε έτσι, ένα πραγματικά νέο είδος Έλληνα που από τότε μεσουρανά διδάσκοντας νέα ήθη και έθιμα σε όλους τους άλλους λαούς της γης.

Το είδος του μαλάκα. Γιατί υπήρξε ο μοναδικός Έλληνας στην πολυετή ιστορία του τόπου μας, που πήγε στην Αμερική πλούσιος και βασιλιάς, για να γυρίσει ρακένδυτος μπατηροτουρίστας!

Είναι αυτό το προστατευόμενο είδος Έλληνα που γκρέμισε κι εξακολουθεί να γκρεμίζει αιώνες πολιτισμού, σε κάθε ευκαιρία, για να έχει την ικανοποίηση της καταστροφής, μια που δεν μπορεί να έχει την αντίθετη, της δημιουργίας.

Η αλήθεια είναι ότι επιχειρήθηκε με ειρηνικά μέσα η αποκατάσταση της καθεστηκυίας τάξης επί Περικλέους, ο οποίος είχε την τόλμη να αμολήσει ελεύθερους τους φιλόσοφους να περπατάνε στους δρόμους, ώστε να μπολιάσουν ευεργετικά τους Αθηναίους πολίτες, που τότε διοικούσαν όλα τα είδη πούλων, με τις θαυμάσιες θεωρίες τους. Αυτοί, οι φιλόσοφοι, έφτιαξαν κονκάρδες και τις μοίραζαν δωρεάν έχοντας τυπωμένο το σύνθημα:

«φιλοσοφούμε μετ' ευτελείας και φιλοκαλούμεν άνευ μαλακίας».

Κάτι επειδή ήταν τσάμπα οι κονκάρδες, κάτι οι Πέρσες που συνέχεια επιτίθονταν στα σύνορα, κάτι οι Ελληνίδες που είχαν πλακωθεί στα πάχη να ξεχειλίζουν ανεμίζοντας την κυτταρίτιδα ως σύμβολο ομορφιάς, την έκοψαν τη μαλακία.

Φευ όμως. Νέα γενιά πούλων, ισχυρότερη από την προηγούμενη, καθιέρωσε τον πουλοπουλισμό, προάγγελο του μακαρθισμού, διακηρύσσοντας δύομισι χιλιάδες πεντακόσια περίπου χρόνια πίσω, τη βασική του αρχή, που επανέφερε το είδος του μαλάκα στα κυρίαρχα πράγματα και την Ελλάδα στη γωνία του ταψιού του μπακλαβά, ν' αποτελεί σκοτεινό αντικείμενο του πόθου των απανταχού φίλων των γλυκών του ταψιού.

Ποια ήταν η βασική αρχή; Μα η ίδια που χρησιμοποίησε ο Μακάρθου στον λόγο του προς τον Αμερικάνικο λαό τον Φεβρουάριο του 1950:

«δεν ήταν οι φτωχοί και οι μειονότητες που ξεπούλησαν το έθνος μας αλλά εκείνοι που είχαν τα περισσότερα προνόμια: τα ωραιότερα σπίτια, την καλύτερη μόρφωση και τις καλύτερες δουλειές. Αυτοί οι λαμπροί νέοι με τα πουκάμισα απεδείχθησαν οι χειρότεροι».

Έτσι, το γένος των ατάλαντων πούλων, των στερημένων ιδανικών, κατάφερε να συλλάβει τον Σωκράτη, να τον δικάσει και να τον καταδικάσει ως διαφθορέα της νεολαίας, να γονατίσει την αυτοκρατορία του Μεγάλου Αλεξάνδρου σε χρόνο μηδέν, να κατασυκοφαντήσει τον οραματιστή Ιουλιανό, να κάψει τη βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας, ν' ανοίξει την κερκόπορτα, να φυλακίσει τον Κολοκοτρώνη, να δολοφονήσει τον Καραϊσκάκη και τον Καποδίστρια, να εγκλωβίσει τον ελληνικό στρατό άσφαιρο στα βάθη της Μικράς Ασίας, και τέλος, αγανακτισμένο που παρ' όλα αυτά το γένος των Ελλήνων αντιστεκόταν, οδήγησε, τυφλωμένο από το αβυσσαλέο μίσος χιλιετιών, το έθνος σε έναν ακόμη αιματηρό εμφύλιο πόλεμο.

Όχι τίποτα άλλο, αλλά δεν μπορεί ένας Μακάρθου τώρα να μας κουνηθεί, καθ' ότι όταν εμείς κάναμε θέατρο, αυτοί ήταν πάνω στα δέντρα. Φαίνεται όμως, σε κάποια παράσταση, εμείς οι πολιτισμένοι, θέλαμε να παίξουμε θέατρο τους βαρβάρους, και για να είμαστε και πιο πειστικοί, καθ' ότι το θέατρο είναι στο αίμα μας, ανεβήκαμε στα δέντρα έχοντας από κάτω ως θεατές αυτούς, τους βαρβάρους. Ήταν τόσο πετυχημένη όμως η παράσταση, τόσο πειστική η ηθοποιία, που ξεχάσαμε να κατέβουμε θαμπωμένοι από τη μεγάλη επιτυχία.

«Εσείς... ντρέπεστε κύριε Βεργή;».

«Ντρεπόμουν παλιότερα, πάνε χρόνια τώρα, όταν ακόμη νόμιζα πως πρέπει η τέχνη κάποιον να υπηρετεί... όσο ένοιωθα πως ήμουν σε διατεταγμένη υπηρεσία... ναι τότε ντρεπόμουν, γιατί πίστευα πως ο κόσμος καταλάβαινε αυτή μου τη ντροπή, κι αυτό με έκανε να ντρέπομαι περισσότερο... εδώ και χρόνια όμως έπαψα... από τότε που συνειδητοποίησα πως η τέχνη είναι μια προσπάθεια επικοινωνίας του Θεού με τους

ανθρώπους... οι καλλιτέχνες δεν είναι τίποτα άλλο παρά οι διάυλοι, δια μέσου των οποίων ο Θεός στέλνει τα μηνύματά του... γι' αυτό πολλές φορές οι καλλιτέχνες είναι αυθάδεις, γιατί υποσυνείδητα γνωρίζουν την αποστολή τους...».

«Ομολογώ ότι εκπλήσσομαι γιατί στα βιβλία σας δεν υπάρχει Θεός κύριε Βεργή!».

«Φυσικά και δεν υπάρχει! Εάν υπήρχε, θα ήταν σαν το ανέκδοτο με τον τρελό, που ανέβαινε καθημερινά σε μια κολόνα κι άφηνε ένα χαρτάκι που έγραφε: «εδώ είναι το τέλος της κολόνας!». Στα βιβλία τα δικά μου, αλλά και σε όλων των υπολοίπων, εξετάζονται θέματα για τα οποία έχουμε αμφιβολίες, ακόμη κι αυτοί που δεν πιστεύουν στον Θεό, δε βγαίνουν να το πούνε εφόσον από τα πεπραγμένα τους είναι εύκολο να το καταλάβεις, το θεωρούν δεδομένο, γι' αυτό και καταπιάνονται με αυτό που δεν μπορούν να καταλάβουν αυτοί, γιατί δηλαδή κάποιοι άνθρωποι πιστεύουν σε κάτι που γι' αυτούς δεν υπάρχει! Στον Θεό δηλαδή!».

«Είπατε πριν ότι οι καλλιτέχνες είναι ο διάυλος επικοινωνίας του Θεού με τους ανθρώπους, θεωρείτε και τους άθεους, καλλιτέχνες ή όχι;».

«Φυσικά! Γιατί πιστεύω ακράδαντα ότι ο Θεός διαθέτει χιούμορ...».

«Χιούμορ;...».

«Ναι αγόρι μου, γιατί διαλέγει να αμφισβητεί τον Εαυτό Του παρά να τον ευλογεί, και μάλιστα χαρίζοντας στους πολέμιούς Του, μεγάλες ποσότητες ταλέντου, μαζί με ελκυστικά επιχειρήματα. Διασκεδάξει με την αφέλεια των ανθρώπων να αποδείξουν το δίκαιο των ισχυρισμών τους, γιατί την ίδια ώρα ομοθυμαδόν συμφωνούν πως δύο παράλληλες γραμμές συναντώνται στο άπειρο, ενώ οι ίδιοι αν και παράλληλα σκεπτόμενοι, δεν είναι διατεθειμένοι να συναντηθούν ούτε καν εκεί!».

«Γιατί νομίζετε ότι το κάνει αυτό;».

«Για να κορυφωθεί το δράμα Δεύκο! Γιατί κατηγορώντας, και δικαιολογημένα, οι μεν τους δε για σκοταδισμό, αναδεικνύουν την πώρωση που τυφλώνει τον νου πραγματικό Θεό τους, κι έτσι στερούνται τη χαρά των αισθήσεων... ο πωρωμένος έχει για πιστεύω του τον εγωισμό ότι αυτός έχει δίκαιο, είτε πιστεύει στον Θεό είτε όχι... επομένως υπερασπίζεται την επιλογή του κι όχι την πίστη του, γι' αυτό κι οδηγεί τον εαυτό του σε σκοτεινά μονοπάτια όπου το απόλυτο κυριαρχεί εκμηδενίζοντας τα πάντα... εκεί που πραγματικά ούτε υπάρχει ο Θεός, αλλά ούτε και δεν υπάρχει...».

«Νομίζω πως έτσι κινδυνεύετε να θεωρηθείτε αιρετικός και από τους μεν και από τους δε...».

«Άκουσε Δεύκο, για κάθε έναν φανατικό της πίστης στον Θεό, υπάρχει ένας αντίστοιχος φανατικός άθεος. Ουσιαστικά αμφότεροι δεν πιστεύουν παρά μόνο στον εαυτό τους και σε κανέναν άλλο. Έτσι, από τη μια οι φανατικοί πιστοί λησμονούν

ότι ο Θεός έφτιαξε τα πάντα κατά πως έπρεπε, επομένως κι οι άθεοι δικό του δημιούργημα είναι και πρέπει να γίνονται αποδεκτοί, από την άλλη οι άθεοι, ξεχνούν ότι ο φανατισμός χαρακτηρίζει την αγελαία συμπεριφορά των ανθρώπων που καθοδηγούνται από τον εγωισμό της υπεροχής, που σαν άλλος Θεός προσπαθεί να επικρατήσει στους άλλους που δεν υποτάσσονται στον Θεό τους, την υπεροχή τους δηλαδή! Αυτό Δευκαλίων δεν είναι αιρετική άποψη, είναι η πραγματικότητα!». «Συμφωνείτε με τη θεωρία του Ηράκλειτου περί αντιθέτων δηλαδή;...».

«Το σωστό είναι «ασπάζομαι» κύριε Σωτηρίου... «ο Θεός είναι ημέρα, νύχτα, χειμώνας, καλοκαίρι, πόλεμος και ειρήνη, χορτασμός, πείνα...»...».

«Ναι αλλά ο Ηράκλειτος είπε επίσης ότι «τον κόσμο αυτό, που είναι ίδιος για όλους, δεν τον έπλασε κανείς, ούτε Θεός, ούτε άνθρωπος...»...».

«...Αλλά υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρχει πάντα, είναι μια φωτιά αιώνια ζωντανή που ανάβει και σβήνει σύμφωνα με ορισμένα μέτρα... ναι κύριε Σωτηρίου, ξέρω τι θέλετε να πείτε, πως ο Ηράκλειτος ήταν άθεος. Έτσι το καταλαβαίνετε εσείς και πάρα πολλοί άλλοι, δεν πρέπει να ξεχνάμε όμως ότι τις σκέψεις του, τις γνωρίζουμε αποσπασματικά κι όχι ολοκληρωμένα, συνεπώς ας μη βιαζόμαστε να βγάλουμε συμπεράσματα».

«Θέτετε ερμηνευτικό ζήτημα για τη θεωρία του Ηράκλειτου δηλαδή;».

«Το έχει θέσει ήδη ο ίδιος Δεύκο, λέγοντας πως η φύση επιδιώκει τα αντίθετα κι από αυτά δημιουργεί την αρμονία της! Συνεπώς μ' αυτή τη λογική, πιστεύω ότι κι ο ίδιος δημιούργησε μέσα στη θεωρία του, την αντίθετή της!».

«Μπορείτε να μου εξηγήσετε τι ακριβώς θέλετε να πείτε;».

«Τι θέλω να πω... τον Ηράκλειτο, κύριε Σωτηρίου, τον κατάλαβα περισσότερο στο *Kerguehennec*. Τόσα χρόνια δεχόμουν σαν αξίωμα τη θέση του, πως θεμελιώδης αρχή όλων είναι η φωτιά. Δεν είχα επιχειρήσει ποτέ να καταλάβω τι ακριβώς εννοούσε, ώσπου ήρθε το *Kerguehennec*».

«Μήπως υπερβάλλετε λίγο κύριε Βεργή, μήπως εξακολουθείτε να βρίσκεσθε υπό την επήρεια της τιμητικής αυτής προσκλήσεως;».

«Καθόλου δεν υπερβάλλω! Εκεί συνειδητοποίησα πόσο ευεργετική, αλλά συγχρόνως ολέθρια, ήταν η επίδραση που ασκήθηκε στον άνθρωπο από την τιθάσευση της φωτιάς. Εκεί κατάλαβα ότι ο άνθρωπος εκπολιτίζοντας την τροφή του, νοστιμίζοντάς την, ανακάλυψε την ηδονή της γεύσης, που απελευθέρωσε από τα μέχρι τότε δεσμά τους και όλες τις υπόλοιπες αισθήσεις του. Εκεί, κύριε Σωτηρίου, ένοιωσα να ντρέπεται ο πρώτος άνθρωπος για πρώτη φορά! Έντρομος τότε αναρωτήθηκα αν είμαι ντυμένος ή ζω!».

«Πού καταλήξατε;».

«Στον πόλεμο!».

«Πόλεμος ταυτότητας;».

«Όχι, πόλεμος στη Γιουγκοσλαβία, ιδού η άλλη χρήση της φωτιάς του Ηράκλειτου. Ο πόλεμος, που είναι πατέρας όλων κύριε Σωτηρίου, την ίδια ώρα που εμείς περιχαρείς γεύομαστε τις γεύσεις, πως σμιλεύονται από τη φωτιά, κάπου αλλού, η ίδια φωτιά γεύοταν ανθρώπινες σάρκες για να κρατιέται φουντωμένη η φλόγα της ώστε να συνεχίσει το λάξευμα των ηδονών!».

Η Μυρτώ χτένιζε το κείμενό της εμφανίζοντας το φιλμ των εμπειριών της στην οθόνη του υπολογιστή της. Κάθε φωτογραφία ήταν και μια στιγμή, που χρωμάτιζε από λίγες γραμμές μέχρι ολόκληρες σελίδες κειμένου. Γιατί η κάθε στιγμή μπορεί να ήταν από μερικά δευτερόλεπτα μέχρι ώρες ατέλειωτες.

Ανάλογα την ταχύτητα με την οποία είχε τραβηχτεί η κάθε φωτογραφία διαρκούσε κι η στιγμή. Μεγάλη ταχύτητα, σήμαινε πολλή ένταση άρα δευτερόλεπτα πολλών στιγμών. Μικρή ταχύτητα, προβληματισμός αναφορικά με το πόση ώρα μπορεί να κρατήσει η ένταση μιας κορυφαίας στιγμής.

Η Μυρτώ είχε πολλές φωτογραφίες να εμφανίσει. Το ερώτημα ήταν πόσες θα εμφάνιζε να δημοσιευθούν μέσα από τις σελίδες του περιοδικού της. Είχε σκεφθεί, κι ο διευθυντής της συμφώνησε, ν' αφιερώσει μερικές σελίδες σε κάθε τεύχος από τα επόμενα τρία ή τέσσερα, ανάλογα το ενδιαφέρον που θα προέκυπτε από το αναγνωστικό κοινό. Έπρεπε κάπως ν' αρχίσει όμως.

Αυτό ακριβώς έκανε την ίδια ώρα που ο Βεργής συζητούσε με τον Σωτηρίου περί ανέμων και υδάτων. Αρχίζε.

Αυτοί όμως είχαν ξεκινήσει από το τέλος αναζητώντας την αρχή. Η Μυρτώ ήξερε την αρχή αλλά της έλειπε το τέλος. Δεν είχε λόγους να βιάζεται να το ανακαλύψει. Προς το παρόν, είχε απομονώσει μια στιγμή, που ενώ είχε κρατήσει ώρες, χρειάστηκε μερικά δευτερόλεπτα για να την εμφανίσει στην οθόνη του υπολογιστή.

«Είχε νυχτώσει για τα καλά και δεν μπορούσες να διακρίνεις τίποτα άλλο, παρά μόνο ό,τι φώτιζαν οι προβολείς του αυτοκινήτου που μας οδηγούσε στο *Kerguehennec*. Ο Ρέμος Βεργής έσκυψε και ψιθυρίζοντας με ρώτησε τι έβλεπα με τέτοια προσήλωση κι είχα τεντώσει το κορμί μου προς τα μπροστά. Του απάντησα φυσικά ότι δεν έβλεπα τίποτα γι' αυτό και τεντωνόμουν, μήπως και δω. Εκείνος τότε χαμογέλασε και μου είπε: «κι όμως βλέπεις... αυτό είναι το τίποτα Μυρτώ!».

Πρώτη φορά στη ζωή μου είδα το τίποτα και μάλιστα φωτισμένο! Ήταν ντυμένο δρόμος, κι αυτός, ο δρόμος, είχε ντυθεί ποδήλατο, κι αυτό, το ποδήλατο,

φωσφόριζε ντυμένο πυγολαμπίδα, για να μας δείχνει την απόσταση που δεν είχαμε διανύσει.

Αριστερά και δεξιά, σαν φρουροί στέκονταν δέντρα, τινάζοντας κάθε τόσο τις φυλλωσιές τους όπως τα άλογα τη χαίτη τους για να απαλλαγούν από τις αλογόμυγες. Τα δέντρα ήθελαν ν' αποφύγουν τα ενοχλητικά πειράγματα των άλλων δέντρων που ακολουθούσαν, ασύντακτα φυτρωμένα, διεκδικώντας θέα στο τίποτα. Μα, θα σκέφτεστε ήδη, διεκδικούν τα δέντρα; Και μάλιστα θέα στο τίποτα; Βεβαίως! Στον δρόμο για το Kerguelennes, ό,τι δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε, ανακαλύψαμε εκ των υστέρων ότι ήταν μοντέρνα τέχνη!

Τα δέντρα-φρουροί λοιπόν, έβλεπαν τους εαυτούς τους σ' αυτό το τίποτα, γιατί βέβαια, το τίποτα στην ευρύτερη περιοχή του Kerguelennes, λειτουργούσε ως καθρέπτης αυτού που το κοιτάζει, όπως καταλάβαμε αργότερα, για την ακρίβεια όταν προσγειωθήκαμε στο ανατολικό αεροδρόμιο του Ελληνικού.

Εμείς, ταξιδεύαμε στο σκοτάδι, με οδηγό ένα ποδήλατο που οδηγούσε μια πυγολαμπίδα στην απόσταση που δεν είχαμε διανύσει. Μπροστά μας καθρεπτιζόντουσαν οι φιγούρες μας με τη μορφή της απόστασης που είχαμε διανύσει εποχούμενοι στο μικρό λεωφορείο.

Εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω τι μου γίνεται. Ψάχνω του Βεργή τη συμπαράσταση με το βλέμμα μου γεμάτο απορίες. Είχε γλαρώσει και τα μάτια του πετάριζαν τον ύπνο του δικαίου. Μέχρι να φθάσουμε αυτός έμοιαζε να κοιμάται κι εγώ ένοιωθα εμποτισμένη με ότι παραισθησιογόνο κυκλοφορεί στην αγορά!

Όσπου συνειδητοποίησα ότι ο οδηγός μας φορούσε μαύρα γυαλιά ηλίου μέσα στο σκοτάδι του τίποτα και πονηρεύτηκα! Virtual reality! Το λεωφορείο ήταν ειδικά διαμορφωμένο για να προβάλλει στο παράθυρο παράξενα πράγματα, που γινόντουσαν ακόμη πιο παράξενα όταν τα κοίταζες επίμονα. Γι' αυτό ο οδηγός μας φόραγε τα γυαλιά, για να μη βλέπει αυτά που βλέπαμε εμείς, αλλά αυτά που έπρεπε, τον δρόμο, δηλαδή το τίποτα. Η τεχνολογία στην υπηρεσία της φαντασίας!

Επιτέλους φτάσαμε. Ο οδηγός μας έδειξε την πόρτα και μας είπε πως τα πράγματά μας θα τα ανέβαζε ο ίδιος στα δωμάτιά μας.

Μπήκαμε σιωπηλοί. Έπρεπε, σύμφωνα με τις οδηγίες χρήσεως του δρώμενου, να προχωρήσουμε ακολουθώντας ο καθένας μας ξεχωριστή κατεύθυνση, φροντίζοντας ταυτόχρονα να μην ακολουθήσουμε κάποια που να συμπίπτει με τις πατημασιές όσων είχαν έρθει νωρίτερα κι είχαν αποτυπωθεί με κιμωλία στο μαρμάρινο δάπεδο. Δεν επιτρεπόταν ν' ακολουθήσουν περισσότεροι του ενός την ίδια πορεία. Στη reception μας υποδέχθηκε ο Όμηρος δια στόματος Οδυσσέα να περιγράψει στον Αλκίνοο και την Αρήτη τον τρόπο που συστήθηκε στον Κύκλωπα:

«Το ξακουστό γυρεύεις, Κύκλωπα, να μάθεις το όνομά μου, θα το 'χεις, μα και συ το που 'ταξες να μου χαρίσεις δώρο! Κανένας τ' όνομά μου, κι όλοι τους Κανένα με φωνάζουν, κι η μάνα μου μαθές κι ο κύρης μου κι οι επίλοιποι συντρόφοι».

Μετά την αμηχανία στην οποία βρέθηκαν τα πρώτα δευτερόλεπτα να συντονίσουν τα λεπτά για να σημάνουν την έναρξη χωροθέτησης, ακροβολιστήκαμε, διαλέγοντας πυξίδα την αντίθετη πορεία των πατημασιών του διπλανού μας. Οι οδηγίες χρήσεως του δρώμενου, ήταν εμφανώς αναρτημένες σε διάφορα σημεία, σε όλες τις γλώσσες, με την ευγενική υπόδειξη να μη μιλάμε μεταξύ μας. Υπήρχε επίσης ένδειξη ότι το όλο happening, βιντεοσκοπείται για ν' αποτελέσει έργο τέχνης... Άνοιξα την πόρτα που ξεπρόβαλλε μπροστά μου και χώθηκα συνωμοτικά μέσα. Δίπλα στο κρεβάτι ήταν τα πράγματά μου. Στον κομμό ένας φάκελος συνωμοτούσε κι αυτός μισάνοιχτος. Μέχρι δύο σκέπτομαι εξακολουθεί να θεωρείται μυστικό... διαβάζω σιωπηλά:

«Θ' αφήσω τον Κανένα ολόστερνο να φάω, πιο πριν τους άλλους θα φάω συντρόφους του, το δώρο μου για σένα ετούτο θα 'ναι!».

Αρχίζω να μπαίνω στο νόημα του δρώμενου. Είμαι ακόμα στην αρχή. Έχω άλλωστε πολλά περιθώρια, εδώ ολόκληρος Οδυσσέας και χρειάστηκε είκοσι χρόνια για να βρει το δικό του νόημα».

Η Μυρτώ συνέχιζε να γράφει αραδιάζοντας εικόνες που είχαν τραβηχτεί φωτογραφίες με υψηλή ταχύτητα. Έφτιαχνε κολλάζ εντυπώσεων αναζητώντας την είδηση που θα κέντριζε το ενδιαφέρον. Έφερνε στο μυαλό της τις διάφορες νοθεσίες των δασκάλων της περί ειδήσεως. Ο κάθε ένας από αυτούς είχε και τη δική του θεωρία. Όλοι συνέκλιναν όμως σε ένα πράγμα. Δεν υπάρχει είδηση αν δεν υπάρξει αυτός που θα αναλάβει να ανακαλύψει αυτόν που θα την ακούσει. Όλοι διαφωνούσαν στο τι είναι είδηση, σε τέτοιο σημείο που αναρωτιόταν η Μυρτώ, μήπως διαφωνούν επίτηδες για να επιβεβαιώνουν το μόνο σημείο στο οποίο συμφωνούσαν. Δεν είχε και πολλή σημασία τελικά ο προβληματισμός, καθ' ότι ο διευθυντής της, ανέλαβε χωρίς να το θέλει φυσικά, να την απαλλάξει από αυτόν.

«Τι γράφεις εκεί Μυρτώ;».

«Προσπαθώ να επικεντρωθώ στην εμπειρία μου για να περιγράψω την είδηση κύριε διευθυντά!».

«Γιατί κοπέλα μου; Τι να την κάνουμε την είδηση; Δε σε στείλαμε εκεί πέρα για να μας φέρεις ειδήσεις, ακριβώς αυτή η εμπειρία σου μας ενδιαφέρει, πες μας τι ένοιωσες, πως μύριζε η τέχνη, τι χρώμα έχουν τα θαυμαστικά, αν συναντήθηκες με κάποιον Δρυίδα να μαζεύει γκι στο δάσος, υπάρχουν άραγε νεράιδες; Οι καλλιτέχνες πάνε τουαλέτα; Αυτά θέλουμε να μάθουμε, άσε τις ειδήσεις, είναι σαν το γιουβέτσι,

όλοι διαφωνούν αν είναι προτιμότερο το κριθαράκι ή τα μακαρόνια, κανείς δε σκέφτηκε ότι όπως και να είναι το γιουβέτσι δεν αποτελεί ωραίο φαγητό!».

Ο Δεύκος Σωτηρίου έφερε στο μυαλό του τις εικόνες των βομβαρδισμών με τις οποίες ταϊζόντουσαν καθημερινά όλοι εκείνοι την εποχή. Πρωινό με δημητριακά, χυμό μήλου, γιαούρτι με μέλι και κέικ με σταφίδες μαζί με αχνιστό καφέ, την Washington post ή τους Financial times, ανάλογα τι είδους γιάπης ήσουν. Το CNN να παίζει unface τις σάρκες που καίγονταν και αμέσως μετά το αρκουδάκι πάντα, που δύο ημέρες τώρα δεν πίνει το γάλα του.

Το μεσημέρι, launch break σε μπρασερί με κάτι σε σολωμό ψημένο στα κουκουνάρια της καταγωγής μας, ή φιλετάκια πουλιών στον ατμό της υπομονής μέχρι το επόμενο limit up του λάμδα, που προφέρεται λι, με το γιώτα παχύ, μεστωμένο να ξεχειλώνει από τα λεφτά μας αισθήματα.

Εννοείται τώρα το CNN, σε gro plan να μας ανοίγει η όρεξη καθώς θα βλέπουμε βομβαρδισμένους να τραβάνε την ανηφόρα της δυστυχίας τους, ενώ εμείς, χωρίς χειρόφρενο και φρένα, αναπτύσσουμε ιλιγγιώδη ταχύτητα για την ικανοποίηση της βουλιμίας μας. Το βράδυ, α το βράδυ δεν τρώμε, μόνο κάτι ελαφρύ με ένα ποτήρι κόκκινο κρασί, κάνει καλό στην κυκλοφορία του αίματος. Το διάβασα σε ένα άρθρο στην Herald Tribune της Κυριακής. Ευτυχώς, γιατί το υπόλοιπο μπουκάλι θα το πιούνε δύο ερωτευμένοι νέοι στην ανάπαυλα των βομβαρδισμών, πριν, κατά τη διάρκεια και μετά τον έρωτα που έχουν σαν αντιαεροπορικό σύστημα. Αυτοί άλλωστε δε φοβούνται για την κυκλοφορία του αίματός τους, καθ' ότι είναι σε ηλικία που εξασφαλίζει την ωριμότητα που απαιτείται για ασφαλή οδήγηση. Το μόνο πρόβλημα που έχουν είναι οι μπόμπες.

Το CNN τώρα είναι προφίλ, όλο τα ίδια δείχνει, δε βαριέσαι, τότε με τον Περσικό ήταν καλύτερα, και real time action, και κορμοράνους στο ψεύτικο της λάσπης να ξεσηκώνει την οικολογική μας συνείδηση, και έξοδος με τεθωρακισμένα να καλπάζουν κοντράροντας τον άνεμο της ερήμου, φέρνοντας στον νου τη σκηνή της επίθεσης του Λώρενς της Αραβίας κατά του αποδεκατισμένου τούρκικου στρατού με την ιαχή σφαγή να ανατριχιάζει στην οθόνη του θερινού κινηματογράφου: «NO PRISONERS!».

Προς στιγμή, αγανάκτησε ο Σωτηρίου. Ήταν κι αυτός ένας από αυτούς. Ένοιωσε την οργή του Βεργή να γίνεται κέντημα και να τον πλέκει εντός της με σκοπό να τον αφανίσει. Τον καθησύχασε όμως ο Βεργής με ένα του μειλίχιο βλέμμα.

«Ήσυχασε Δεύκο... μην ταραζέσαι... κανείς δε φταίει... μόνο ο Ηράκλειτος!».

«Πείτε μου τη γνώμη σας γι' αυτό τον πόλεμο κύριε Βεργή!».

«Δε δικαιούμαι να έχω γνώμη Δεύκο... μόνο φωνή... την ανοίγω λοιπόν στη διαπασών ελπίζοντας να βρει το μήκος κύματος των υπολοίπων!».

«Ποιοι είναι αυτοί οι υπόλοιποι;».

«Έπρεπε να με ρωτήσεις πρώτα για τη φωνή μου, έτσι θα καταλάβαινες και οι υπόλοιποι ποιοι είναι!».

«Έστω λοιπόν! Για ποια φωνή μιλάμε;».

«Είναι η φωνή ενός παιδιού που μεγάλωσε μέσα σε έναν εμφύλιο, διδάχτηκε την αλφαβήτα σαν κώδικα όχι σαν διαβατήριο εισόδου στη χαρά της ανάγνωσης, είναι η φωνή του ίδιου παιδιού που έχασε τους φίλους του γιατί στις αλάνες βάλανε συρματοπλέγματα που έβαψαν με χρώματα που γρήγορα έγιναν μισητά. Είναι η φωνή Δεύκο παιδί μου, της μάνας του παιδιού που είδε τον άντρα της να ορκίζεται αιώνιο μίσος ακόμα και για τα παιδιά των παιδιών του γείτονά τους. Αυτή η φωνή, που έγινε με τα χρόνια μουσική και σεργιανάει στα κύματα παρέα με αυτήν της γοργόνας αδερφής του μέγα-Αλέξανδρου».

Ο Ερμής Ζηρίτης κατευθύνεται στο γραφείο του στα γραφεία της εφημερίδας «ΕΒΔΟΜΑΔΑ». Περπατάει ανάποδα στον χρόνο αναζητώντας ελεημοσύνη από τις αναμνήσεις του. Μάταια όμως. Αυτές αδυνατούν να τον αναγνωρίσουν έτσι όπως είναι, χλωμή φιγούρα που ενδύεται τη θλίψη, επαϊτώντας από το παρελθόν του τη συμπόνια. Έτσι γυρνάει μέρες τώρα. Προσπάθησε πολλές φορές να επικοινωνήσει με τη Νάσια. Δεν αποκρίθηκε ποτέ. Έψαχνε αδιάκοπα να την πετύχει, να της μιλήσει, να τη ρωτήσει πού έσφαλε έτσι ξαφνικά. Κάθε φορά που έφτανε σ' αυτό το γιατί να τον βασανίζει, αντηχούσε σαν ξυπνητήρι ο χαιρετισμός του θυρωρού:

«Καλώς τον Ερμή, καλώς το παλληκάρι μας!».

Πάντα γύριζε αιφνιδιασμένος, όπως και τούτη τη στιγμή, από τη μια να χαιρετίσει κι από την άλλη να βιαστεί να κουκουλώσει τις σκέψεις του λες και κινδύνευαν να μαθευτούν.

Προχώρησε βιαστικά στο κυλικείο να παραγγείλει έναν καφέ. Το κυλικείο μοσχοβολάει πάστρα κι ο κυρ-Ανέστης, που έχει για χρώματα στους τοίχους χαμόγελα, να ντύνουν με φωτογραφίες διάφορων γνωστών, το ένα και μοναδικό χαμόγελο δικό του, διαβάζει αμέριμος την εφημερίδα του.

Ο Ερμής διαβαίνει το κατώφλι και κοκαλώνει. Όπως τότε που είχε ακούσει πρώτη φορά Coltrane. Αντρική ήταν πάλι η μουσική, παραπονιάρια,

έκανε τον καημό κατάρτι και πάνω του ύψωνε πανιά τα δάκρυα, που φλέγονταν να θαλασσοδαρθούν, να σβήσουν με αρμύρα, τη φωτιά του πόνου. «Ασφαλώς και δεν πρέπει να μας δούνε παρέααα...».

Ο κυρ-Ανέστης άφησε την εφημερίδα στο τραπέζι να κάνει σουβέρ για τα γυαλιά του, και καλωσόρισε τον Ερμή. Ο Ζηρίτης μουνδιασμένος παρακολουθούσε τα τεκταινόμενα στο τραγούδι-βάλσαμο θεωρώντας τον χαιρετισμό, κομμάτι της ενορχήστρωσης.

«...Δεν περάσαμε ωραίααα λίγες ώρες μαζί...».

Ο Ερμής κοίταξε τον κυρ-Ανέστη και τον ρώτησε τι είναι αυτό που ακουγόταν τόσο όμορφα να παραπονιέται. «Μοσχολιού» του απάντησε αυτός, ο Ερμής δεν ικανοποιήθηκε από την απάντηση και ξαναρώτησε επιμένοντας: «ποιος το έγραψε, όχι ποιος τραγουδάει!».

«Είναι η πρώτη μας νύχτααα, ίσως και η τελευταίααα, ασφαλώς και δεν πρέπει να μας δούνε παρέααα...».

«Ο Άκης Πάνου...».

Ο Ερμής πήρε βιαστικά τον καφέ του κι έφυγε για το γραφείο του. Προσπέρασε ευγενικά τη διάθεση για κουβέντα των νέων συναδέλφων του και κλείστηκε στον υπολογιστή του. Έτσι κι αλλιώς, λόγω θέσης και καθήκοντος, η δουλειά του αφορούσε την έρευνα πάνω στην ύλη και το περιεχόμενο του ειδικού ενθέτου για τους υπολογιστές, που επρόκειτο να συνοδεύει την “ΕΒΔΟΜΑΔΑ”, σε λίγο καιρό. Αυτή την ημέρα θα την αφιέρωνε λοιπόν στην έρευνα, μόνο που θα αφορούσε ένα άλλου είδους ένθετο, αυτό της καρδιάς του, που σκόπευε να ενσωματώσει στο διαδίκτυο πάραυτα.

Τα μαγικά του χέρια, ενθουσιασμένα με τη σκέψη του εγχειρήματος, ζωγράφισαν τους κώδικες εισόδου στον μαγικό κόσμο του internet. Εκεί που τα πάντα μοιάζουν να διοικούνται από το τυχαίο, μια που αυτό, χωρίς να υπόσχεται εκπλήξεις, εκπλήσσει με τις συγκινήσεις που προσφέρει απλόχερα. Ίσως εκεί να βρίσκεται τελικά το μυστικό για όλους αυτούς τους κυνηγούς των εκπλήξεων. Στο τυχαίο. Αν και μόνο τυχαίο δεν ήταν το γεγονός της εισβολής του Ζηρίτη στο site της εφημερίδας “ΕΒΔΟΜΑΔΑ”, της οποίας αποτελούσε στέλεχος εδώ και λίγο καιρό.

Μπήκε ανενόχλητος κι άρχισε ν’ αλλοιώνει τα στοιχεία της πρώτης σελίδας, στην οποία κυριαρχούσε μια μεγάλη φωτογραφία με τον τίτλο «ΑΔΙΕΞΟΔΟ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΕΡΒΟΥΣ». Στο αποτυπωμένο στιγμιότυπο, ένα ζευγάρι αγκαλιασμένο με πλάτη στον φακό, αντικρίζει τα συντρίμια στα οποία έχει μεταβληθεί ένα ολόκληρο οικοδομικό τετράγωνο. Ο Ζηρίτης άφησε αναλλοίωτη τη φωτογραφία αλλάζοντας μόνο την επικεφαλίδα της.

«ΑΣΦΑΛΩΣ ΚΑΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΑΣ ΔΟΥΝΕ ΠΑΡΕΑ ΔΕΝ ΠΕΡΑΣΑΜΕ ΩΡΑΙΑ ΛΙΓΕΣ ΩΡΕΣ ΜΑΖΙ».

Να λοιπόν που το τυχαίο εμφανίστηκε να κατευοδώνει με τον πιο παραστατικό τρόπο, την παρέμβαση του Ερμή. Γιατί μη μου πείτε ότι θα μπορούσε να περιμένει καλύτερο πρωτοσέλιδο ο Ερμής, από αυτό με το ζευγάρι των Σέρβων να μας ζωγραφίζει στην πλάτη τους την εικόνα της καταστροφής! Σ' εκείνο το σημείο είναι ν' ανατριχιάζει κανείς, ο Ερμής το έκανε πάντως, σκεφτόμενος την έστω αμυδρή υποψία να έχει δίκαιο ο Coelho, που διακηρύττει πως:

«Το σύμπαν συνωμοτεί για να μας βοηθήσει, όταν προσπαθούμε να ζήσουμε το προσωπικό μας όνειρο».

Έχοντας φρέσκο το ανάγνωσμα του Αλχημιστή ο Ερμής, σκέφτηκε έντρομος πως η παρέμβασή του, δε θα ήταν τόσο πετυχημένη, αν δεν είχε προηγηθεί ένας τόσο καταστροφικός βομβαρδισμός, ένας τόσο απαίσιος πόλεμος.

Ντράπηκε γρήγορα κι αναχώρησε, αφήνοντας όμως στο πρωτοσέλιδο να ίπταται ο καημός του.

«Ν' αλλάξουμε θέμα κύριε Βεργή;».

«Όπως νομίζεις Δεύκο!».

«Θέλω να μου πείτε, αν ο συγγραφέας πρέπει να παρακολουθεί την ηλικία του, στα θέματά του, ή αυτή των πελατών του;».

«Ο συγγραφέας Δεύκο, είναι ένας καλλιτέχνης που προσπαθεί να χειρισθεί τις ανασφάλειές του παρακολουθώντας την πορεία των χαρακτήρων του. Επειδή όμως τους χαρακτήρες τους διαμορφώνει ο ίδιος, ενδιαφέρεται πάρα πολύ για την ανταπόκριση του κοινού του. Αυτό το κοινό, ανάλογα με τον τρόπο που θα αντιμετωπίσει τον χειρισμό των ανασφαλειών των χαρακτήρων του βιβλίου του, θα αποφασίσει για το δίκαιο ή το άδικο των επιλογών του συγγραφέα, άρα, θα επικροτήσει ή όχι το δικαίωμα σ' αυτόν να αυτοψυχαναληθεί. Επειδή οι συγγραφείς είμαστε οι πλέον ανασφαλείς, θα προσπαθήσουμε να γείρουμε την πλάστιγγα υπέρ μας, ώστε να δικαιολογήσουμε τις όποιες επιλογές μας. Επομένως Δεύκο, το κάθε νέο μας βιβλίο, παρακολουθεί εμάς, που παρακολουθούμε τον πελάτη μας, αν μας παρακολουθεί, ακολουθώντας μας!».

«Δεν είναι λίγο άσχημο αυτό το «πελάτης», γιατί όχι «αναγνώστης»;».

«Γιατί... γιατί ο καλός αναγνώστης είναι ο πελάτης ο δικός μου κι εγώ είμαι πελάτης αυτουνού! Γιατί αυτός θα έρθει ν' αγοράσει από μένα την ελπίδα, την όποια ελπίδα,

στον καθένα είναι διαφορετική, κι εγώ αν τον ικανοποιήσω, θα αγοράσω από αυτόν το εισιτήριο να επιστρέψω, ώστε να ξαναγράψω πάλι!».

«Επομένως οι πωλήσεις ενός βιβλίου σας δίνουν το εισιτήριο επιστροφής για να ξαναγράψετε;».

«Όχι, οι αναγνώστες!... από τον πελάτη αγοράζω το εισιτήριο, ο αναγνώστης όμως μου το δίνει!».

«Δε σας καταλαβαίνω!».

«Πρόσεξε... ο αγοραστής ενός βιβλίου, πριν το διαβάσει, είναι ακόμα πελάτης. Αφού το διαβάσει εξακολουθεί να είναι πελάτης, ικανοποιημένος ή όχι δεν έχει σημασία. Από τη στιγμή που θα αρχίσει να μιλάει για το βιβλίο στις κοινωνικές του συναναστροφές, παύει να είναι πελάτης και γίνεται αναγνώστης. Όποια κι αν είναι τα σχόλιά του, θετικά ή αρνητικά, εφόσον ασχολείται με το βιβλίο, είναι ένας αναγνώστης με άποψη, που προσπαθεί να τη μεταλαμπαδεύσει στο περιβάλλον του! Κατάλαβες τώρα;».

«Κατάλαβα... αυτό που μένει είναι να μου πείτε ποιος ρόλος είναι σημαντικότερος για σας, του αναγνώστη ή του πελάτη;».

«Μα φυσικά του αναγνώστη!... Θα σου πω κάτι ακόμα κύριε Σωτηρίου που θα σε βοηθήσει να καταλάβεις περαιτέρω. Ένα βράδυ ήμουν σ' ένα μπαρ, άκουγα μια πολύ ωραία μουσική και ρώτησα τον μπάρμαν το όνομα του καλλιτέχνη. Πιάσαμε την κουβέντα με τον μπάρμαν, και κάποια στιγμή που το έφερε η συζήτηση μου λέει: «η μουσική δεν είναι οι νότες που ακούτε, αλλά αυτές που ακολουθούν!» για να συμπληρώσει γρήγορα πως αυτός που το είπε αυτό, ο Paul Bley, ήταν ο μουσικός του οποίου την ταυτότητα είχα αναζητήσει προηγουμένως! Με εντυπωσίασε αυτή η τοποθέτηση κύριε Σωτηρίου, γιατί από τότε ξεκαθάρισα μέσα μου τι είναι αυτό που ψάχνει ο καλός αναγνώστης. Ψάχνει πάντα, αυτό που ακολουθεί, κάθε φορά που διαβάζει».

Η Νάσια οδηγούσε εκνευρισμένη. Κατηφόριζε τη λεωφόρο Κηφισίας ενώ παράλληλα έψαχνε να πληκτρολογήσει στο τηλέφωνο, τον αριθμό του θυμού της μήπως και καλώντας τον, όλο και κάποιος άτυχος θα έμπαινε στον πειρασμό ν' απαντήσει κι άρα να τον φορτωθεί αυτός, απαλλάσσοντας ταυτόχρονα τη Νάσια.

Είχε νευριάσει με τον Ερμή. Φέρθηκε παιδιάστικα, τελείως επιπόλαια, έτσι του είπε στο τηλέφωνο, ζητώντας του να συναντηθούν για έναν καφέ, ώστε να ξεκαθαρίσουν μεταξύ τους κάτι.

Αυτό που κράταγε τη Νάσια δίπλα του για δύο περίπου χρόνια. Αυτό που η Νάσια αξίωνε να παραμείνει ελεύθερο βαρών και τύψεων, δικό τους και

κανενός άλλου. Αυτό που ο Ερμής είχε μολύνει, δημοσιοποιώντας το, έστω μ' αυτό τον hi-tech τρόπο, γιατί τώρα πια η σχέση τους πιθανόν να είχε γίνει κομμάτι της προσωπικής ζωής και πάρα πολλών άλλων.

«Μα ούτε τα ονόματά μας δεν έβαλα Νάσια!».

«Τον κακό σου τον καιρό! Και ποιος σου είπε ότι τηρώντας την ανωνυμία γλιτώνεις από τη διαπόμπευση; Νομίζεις ότι έχει σημασία αν θα καταλάβει κανείς σε ποιους αναφέρεται ο παρεμβαίνων; Όλοι όσοι έγιναν μάρτυρες της παρεμβάσεώς σου, είναι σίγουρο ότι γελάνε όχι με την πράξη σου, αλλά με την απελπισία σου! Μάθε ακόμα ότι όχι μόνο δε σε λυπούνται, αλλά χαίρονται κι εύχονται την επόμενη παρέμβαση να την κάνεις θεαματικότερη, για να ευχαριστήσεις ακόμα περισσότερο τα πρωτόγονα ένστικτά τους περί ορέξεως. Να είσαι σίγουρος ότι σε περιμένουν να εκδηλωθείς και πάλι, έχοντας καλωδιώσει και τους φίλους τους, караδοκώντας σαν τα όρνεα, και πετάνε στα όρια της χαζομάρας σου...».

Στο τηλέφωνο που τουμίλαγε, χειρονομούσε χαστουκίζοντας την αφέλειά της να πιστέψει πως δεν ήταν πια παιδί ο Ερμής. Αυτός αμίλητος, ψέλλιζε την αγάπη του σαν αγιαστούρα στην οργή της, εκνευρίζοντάς την περισσότερο.

Θα συναντιόντουσαν στην Πλάκα. Σε ένα καφέ γουστόζικο που είχε ανακαλύψει η Νάσια με τις πρώτες ανοιξιάτικες ηλιαχτίδες. Ήλπιζε πως εκεί θα λειτουργούσε κατευναστικά το άρωμα του φρεσκοκομμένου καφέ. Έπειτα ήταν κι οι μπιγκόνιες, έτσι που έντυναν με τα παράθυρα τα χρώματα της Άνοιξης.

Έφτασε πρώτη. Έκατσε δίπλα στο παράθυρο που έφεγγε του πλακόστρωτου τη λάμψη. Παρήγγειλε καφέ. Χάζευε τον ήλιο να τρυπώνει στα στενά σοκάκια και από πίσω τα σύννεφα να τον κυνηγάνε λες κι ήτανε μωρό παιδί. Έρωτας, σκέφτηκε και χαμογέλασε μέσα από τα σκούρα της γυαλιά. Είχε ήδη μαλακώσει την οργή της, την έκανε πλαστελίνη κι έφτιαξε τα γράμματα της αγάπης για συντροφιά, μέχρι να έρθει ο Ερμής.

Λίγη ώρα μετά έφτασε καταϊδρωμένος. Η κρεμανταλάδικη κορμοστασιά του παρέπαιε λες κι είχε γίνει μόλις τσακωτός να έχει κάνει μια σκανταλιά. Στα μάτια του ο φόβος θύμιζε τον πληγωμένο ερωδιό που ξέρει ότι να στέκει πια στο ύψος του είναι παρελθόν. Τα χέρια του κολλημένα στα πλευρά απέφευγαν τις άσκοπες κινήσεις που άλλοτε κυμάτιζαν την όλη του χαρά. Το πρόσωπό του, ένοχο, λιπαρό, να κρύβεται πίσω από τα μάτια του, που σκούπιζαν τις στιγμές μόνο και μόνο για να μην υποχρεούνται να τις ζήσουν.

Τα χείλη του κλειστά, ν' αναρωτιούνται αν δικαιούνται ν' αναπνεύσουν έστω στα σκοτεινά.

«Γιατί δεν κάθεται Ερμής;» είπε η Νάσια κοιτώντας τον ευθεία στις καμπύλες της απόγνωσης του οβάλ προσώπου του. Εκείνος εξακολουθούσε αμίλητος ν' αγναντεύει γύρω από τη Νάσια τα βουνά με τις κοιλάδες που τον χώριζαν πια από αυτήν. Επιτέλους αποφάσισε να καθίσει. Βρήκε την πρόσφορη λύση του τσιγάρου να δικαιολογήσει την αταξία στις κινήσεις των χεριών. Είχε πιαστεί να τα έχει μαζεμένα στα πλευρά, σαν μαθητής δημοτικού στα χρόνια του '60 που περιμένει να τιμωρηθεί.

«Προσπαθώ να καταλάβω τη συμπεριφορά σου κι αδυνατώ... είχα την εντύπωση ότι είσαι σοβαρό κι υπεύθυνο άτομο, καλλιεργημένο κι αξιοπρεπές. Η αδικαιολόγητη στάση σου τελευταία, με εξόργισε και το ξέρεις, γιατί απόρησα με τον εαυτό μου που έπεσε τόσο πολύ έξω! Δεν μπορώ να πιστέψω αυτό που έκανες! Κι είχες και το θράσος να με ειδοποιήσεις κιόλας να καμαρώσω τα παιδιάστικα καπρίτσια σου! Τι πίστεψες; Ότι θα λύγιζα λιποθυμώντας από τον πελαγίσιο σου έρωτα και θ' αμόλαγα φλάμπουρο μια μου κυλότα να σ' ανταμώσω; Ή μήπως νόμιζες πως σου έκανα νάζια εικοσάρας σουρλουλούς για να σε δοκιμάσω;».

Ο Ερμής δαγκωνότανε από τη ντροπή και προσπαθούσε με του καπνού του το τσιγάρο να νεφελώσει την ατμόσφαιρα και να κρυφτεί. Το μόνο παρήγορο της υπόθεσης ήταν ο ήπιος και μειλίχιος τόνος που είχε διαλέξει η Νάσια να συνοδεύει την κατσάδα της.

«...Θυμάσαι να με είχες ρωτήσει ποτέ γιατί έπαιξα μαζί σου το παιχνίδι του έρωτα; Όχι βέβαια! Δε ρωτάμε ποτέ κάποιον όταν μας προσφέρει ένα γλυκό γιατί το κάνει, σκεφτόμαστε μόνο να μαντέψουμε αν είναι γενέθλια ή ονομαστική εορτή η αιτία. Μάθε λοιπόν, έστω και καθυστερημένα, πως ήταν τα γενέθλιά μου η αιτία που κάναμε έρωτα εκείνη την πρώτη τη φορά. Κι όλες οι άλλες οι φορές, οι τόσες πολλές, ήταν η ονομαστική μου εορτή, γιατί είχα πολλά ονόματα εγώ Ερμής, κάθε ημέρα και διαφορετικό, γιατί κάθε ημέρα ήλπιζα πως θα ήταν μια καινούργια αρχή κι έπρεπε να την υποδεχθώ απαλλαγμένη από τις αμαρτίες των προηγούμενων ονομασιών μου. Όσπου κατάλαβα πως είχα εξαντλήσει τα ονόματα όλα, κι έτσι γύρισα πίσω να βρω πάλι τη Νάσια και να της πω, να μην ελπίζει άδικα, η καινούργια αρχή προϋποθέτει ένα τέλος πρώτα. Ένα τέλος όμως εμπεριέχει ρίσκο, και ποτέ δεν ξέρεις με ποιανής το όνομα θα το αντιμετωπίσεις επιτυχώς. Αφήνουμε λοιπόν τις δοκιμές και ξαναγυρνάμε στα γνωστά. Με λένε Νάσια Κάλδη και θα είμαι από δω και πέρα σαράντα πέντε χρονών! Εσύ είσαι ο Ερμής Ζηρίτης ταλαντούχος κι ελπιδοφόρος νεαρός, και μπορεί να με βρεις σ' αυτή την ηλικία σε μερικά χρόνια,

φροντίζοντας να συνοδεύεσαι, τότε, από νεαρά εκθαμβωτική, της ηλικίας που είσαι εσύ τώρα!».

Ο Ερμής συνέχιζε να κρύβεται πίσω από του καπνού του το παραπέτασμα. Στο μυαλό του συγχέονταν οι εικόνες, φτιάχνοντας μια σειρά ερωτηματικών λες κι ήταν κάμπιες να σέρνονται άσκοπα θαρρείς, η μια πίσω από την άλλη. Ένοιωθε βλάκας, εξ αδιαιρέτου ηλίθιος. Πόναγε όμως. Γιατί άραγε; Άγνωστο κι ανεπιθύμητο να ερευνηθεί. Ίσως τελικά εκεί να κρυβόταν το μυστικό του πόνου. Η ασίγαστη επιθυμία ν' απαντηθεί το γιατί. Μάλλον το νεαρό της ηλικίας δεν του επέτρεπε να έχει την απαιτούμενη πείρα να απαντήσει: «γιατί έτσι!» ώστε να δώσει λύση, αφενός στο τεράστιο ερώτημα που τον βασάνιζε, κι αφετέρου να γίνει ο πρώτος άντρας που θα σιχτίριζε μια ερωτική απογοήτευση πριν τον σιχτίρισει αυτή!

Ευτυχώς για κάποιους δεν απάντησε έτσι. Μπορούν να κοιμούνται ήσυχοι οι απανταχού έμποροι ερωτικών απογοητεύσεων ότι θα συνεχίσουν να βγάζουν με τίμιο ληστρικό τρόπο το ψωμάκι τους. Θα συνεχίσουν να εκμεταλλεύονται την αφέλεια που διέπει τις σχέσεις των δύο φύλων που εξαρτούν τη βιωσιμότητά τους από τους όρκους πίστης, τα άδεια μπουκάλια αλκοόλ, τα αμέτρητα λουλούδια, τα τηλεφωνήματα σιδηρόδρομους, τα γράμματα πάθους κενά μνήμης, τα σφιχταγκαλιάσματα υπό το σεληνόφως. Ουδείς έχει την τόλμη να γράψει σε εμφανές σημείο και με μεγάλα κεφαλαία γράμματα, ότι θεωρείται πια υποχρεωτικό για όλα τα καταναλωτικά προϊόντα που κυκλοφορούν:

«ΑΝΑΛΩΣΗ ΚΑΤΑ ΠΡΟΤΙΜΗΣΗ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗ ΛΗΞΗ», με την υποσημείωση: «βλέπε οδηγίες χρήσεως».

Έχει ο έρωτας λοιπόν ημερομηνία λήξης; Φυσικά και έχει! Διαφορετικά δε θα ήταν καταναλωτικό προϊόν ευρείας χρήσεως! Θα ερωτευόντουσαν όλοι από μια φορά και θα ησυχάζαμε. Ούτε όρκοι όμως μετά, ούτε λουλούδια, ούτε το φεγγάρι πώς σου λούζει τα μαλλιά, ούτε εσώρουχα με καρδούλες και πουπουλένια κορδονάκια, ούτε ζήλιες για την ξανθιά με τα γαλανά μάτια, ούτε τον καφέ που δείχνει στεφάνι σε μήνα από Μ, ούτε σαββατοκύριακα στη Μύκονο το χειμώνα που είναι πιο φτηνά, ούτε λαϊκή απογευματινή οι γυναίκες δωρεάν ποτό, ούτε, ούτε, άστα να πάνε! Γιατί ποιος χαζός θα έπρεπε ν' αποδείξει τον έρωτά του στον άλλο; Αφού θα ήταν αυτονόητο!

Αχ βρε Ερμή! Ένα σου «γιατί έτσι!» θα είχε λυτρώσει με ειλικρίνεια την ανθρωπότητα από την ερωτική υποκρισία στην οποία βρίσκεται, οδηγώντας τις σχέσεις των δύο φύλων, και κατ' επέκταση των ανθρώπων, στα μονοπάτια

της αυτοεκτίμησης, όπου και καταλήγει ο έρωτας όταν υγιώς ολοκληρώνεται. Από εκεί και πέρα, γίνεται πέλαγος η αγάπη και καλοτάξιδα ποντίζει τα καράβια της.

«Ελπίζω να μη με κάνεις να μετανιώσω για ότι ωραίο ζήσαμε παρέα, γιατί το μόνο που θα καταφέρεις θα είναι να πιστέψω πως είσαι κι εσύ αυτό το ίδιο γουρούνι που με έκανε τόσα χρόνια να συμπαθώ τον κακό τον λύκο! Δε θέλω να πιστεύεις τίποτα άλλο από αυτό που σου είπα εξαρχής. Τελειώσαμε, γιατί ολοκληρώθηκε ο κύκλος μας, έτσι απλά. Όπως απλά ξεκινήσαμε. Μου έδωσες αυτό που μπορούσες να μου δώσεις για όσο διάστημα μπορούσα να σου προσφέρω κάτι αντίστοιχο. Θυμήσου την Casablanca που τόσο πολύ σου άρεσε. Ο Ρικ ήξερε πως δεν είχε μέλλον η σχέση του με την Ίλγκα. Αυτή παντρεμένη, νέα κι άγουρη ακόμη από τη ζωή. Θυμάσαι τι της είπε για να την ξεφορτωθεί χωρίς να κινδυνέψει να κατηγορηθεί για αδιαφορία; «Εμείς οι δύο θα έχουμε πάντα το Παρίσι!» και τόχαψε η πιτσιρίκα! Μην περιμένεις να σου πω κάτι ανάλογο. Είχαμε κάτι, τώρα δεν έχουμε τίποτα και σε λίγα χρόνια αμφιβάλλω αν θα με θυμάσαι κιόλας!».

Ο Ερμής ήταν σαν συναχωμένος που είχε ξεχάσει να πάρει χαρτομάντιλα. Ήθελε να φύγει γρήγορα για να σκουπίσει τις μύξες της αμηχανίας του. Όσο περνούσε η ώρα με τη Νάσια να τον κράζει επειδή την είχε ερωτευθεί, τόσο του περνούσε ο αρχικός ίλιγγος που τον κράταγε μετέωρο των λέξεών της. Τώρα οι ίδιες λέξεις τροχοδρομούσαν το φευγιό του, κι ο ίδιος, με την άδειά της, μπήκε στο αεροπλάνο σαν άλλη Ίλγκα, δίχως όμως να κλάψει, δίχως να γυρίσει πίσω ν' αντικρίσει για τελευταία φορά τον Ρικ. Το μόνο που είπε, ήταν ένα ξερό «συγγνώμη», και βιάστηκε ν' απομακρυνθεί. Αυτή η κουβέντα, η «συγγνώμη», αποτέλεσε και τη μοναδική που ξεστόμισε σε όλη τη διάρκεια της συναντήσεως με τη Νάσια. Είχε δεχθεί την οριστική ρήξη στη σχέση τους, κι ένιωσε τη ντροπή του σκύλου που του πήρανε το κόκαλο, αυτοί οι ίδιοι που του το είχαν δώσει για παιχνίδι. Του ξέφυγε και μια βλαστήμια, για τον Coelho και το σύμπαν που θα συνωμοτούσε για την πάρτη του. Βλέπετε καψωμένος όπως ήταν, είχε ξεχάσει την πρόσληψή του στην “ΕΒΔΟΜΑΔΑ”, την οποία και όφειλε στο χωρισμό του, που του άνοιγε την πόρτα για την επαγγελματική του επιτυχία.

Από εκείνη τη στιγμή, ο Ερμής γύρισε σελίδα. Είχε όμως τόσο πολύ πατήσει τα γράμματα όσο έγραφε σ' αυτήν, που είχαν περάσει ανάγλυφες όλες οι εικόνες στην από πίσω, που ήταν η νέα, από όπου φιλοδοξούσε να κάνει μια καινούργια αρχή. Δεν το ήξερε όμως. Καλύτερα. Αλλιώς θα φοβόταν να

ερωτευθεί ξανά. Θα ήταν κρίμα για τον Ερμή αλλά και για τη Νάσια. Εμείς ξέρουμε πως για το καλό του είχε φερθεί έτσι. Τον αγαπούσε τον μπαγάσα και δεν ήθελε να καταστραφεί. Κι όπως έχουμε διδαχθεί από την ιστορία, τέτοιου είδους έρωτες είναι καταστροφικοί.

«Αλήθεια πώς πάει το βιβλίο σας κύριε Βεργή;».

«Προχωράει Δεύκο, προχωράει!».

«Δε θα μας πείτε λίγα λόγια για την υπόθεση;».

«Ξέρεις Δεύκο... εξακολουθώ να μην έχω καταλήξει στο θέμα μου, σιγά-σιγά όμως σαν να ανακαλύπτω τα χνάρια που κάποιος έχει αφήσει επίτηδες για να ανακαλυφθούν. Θυμάμαι σου είχα πει πως δεν έχω βρει ακόμα το μέρος για να κάνω το ταξίδι, εξ ου κι ο τίτλος, «Vado ma Dove?». Ε λοιπόν, ακολουθώντας τα χνάρια, ανακαλύπτω πως δεν έχει ενδιαφέρον ο προορισμός, αυτός πρέπει να παραμένει μετέωρος, το ταξίδι έχει σημασία. Βρήκα και τον παραλληλισμό με την όπερα του Mozart. Το χαμένο recitative το δικό του, αφορούσε την εισαγωγή της, σ' εμένα έχει να κάνει με το φινάλε του βιβλίου, γι' αυτό αποφάσισα να το χάσω, ώστε να μην ανακαλύψω ποτέ αυτό τον προορισμό. Εξάλλου στην όπερα του Mozart, η χαμένη εισαγωγή καθόλου δεν αλλοιώνει τη φυσιογνωμία της. Στο δικό μου φινάλε το χάσιμο του τέλους είναι θέμα επιβίωσης!».

«Πόσο εύκολο είναι για σας να το καταφέρετε αυτό;».

«Αρκετά, αν σκεφθείς ότι στη φάση που βρίσκομαι, μου ταιριάζει περισσότερο να αδιαφορώ για το τέλος, για το οποιοδήποτε τέλος!».

«Είναι θέμα χρόνου δηλαδή;».

«Ακριβώς κύριε Σωτηρίου! Αυτός είναι ο λόγος που με ενδιαφέρει ν' ασχοληθώ με τον χρόνο, ένας άλλος βέβαια καλός λόγος είναι ότι στη χαραυγή του νέου αιώνα, πληθαίνουν οι φωνές που αναρωτιούνται αν υπάρχει πραγματικά ο χρόνος!».

«Εσείς τι πιστεύετε, υπάρχει ή δεν υπάρχει;».

«Χμ... θα τολμήσω να σας εκμυστηρευτώ τη θαρραλέα άποψή μου κινδυνεύοντας να χλευαστώ... λοιπόν, ο χρόνος που υπάρχει τώρα, δεν υπάρχει, υπήρχε όμως στο παρελθόν. Αυτό που ζούμε εμείς, είναι αντανάκλαση κάποιου αρχέγονου πολιτισμού, είμαστε εικονική πραγματικότητα που κάποιοι, περισσότερο προηγμένοι πολιτισμοί ερευνούν, πιθανότατα αναζητώντας την καταγωγή τους!».

«Τι σας κάνει να το πιστεύετε αυτό;».

«Κατ' αρχάς η απεραντοσύνη του σύμπαντος, μετά ο ίδιος ο Θεός. Έπλασε τον κόσμο κατ' εικόνα και ομοίωσή του, δηλαδή, όπως το καταλαβαίνω εγώ, άπειρο! Κι αν το σύμπαν είχε το δικό του Big bang να ορίσει την αέναη εξέλιξη, δεν μπορεί να μη συνέβη κάτι αντίστοιχο και στον άνθρωπο. Μόνο που σύμφωνα με τη θεωρία μου,

το Big bang του σύμπαντος, αν υπήρξε, ξεκίνησε με το Big bang του ανθρώπου που καθόρισε την καταστροφή του.

Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί πρέπει να δεχόμαστε την εξελικτική πορεία του σύμπαντος και την τρελή του, άχρονη, πορεία στο άπειρο, και την ίδια στιγμή φοβόμαστε να κάνουμε το ίδιο με τον εαυτό μας! Πότε ξεκινήσαμε; Και γιατί πρώτα να είμαστε σκαρφαλωμένοι σε δέντρα, να τρώμε ωμό κρέας και να συνεννοούμεθα με κραυγές; Μήπως αυτό είναι το σημείο στο οποίο βρεθήκαμε αφού απεμπολήσαμε κάτι; Μήπως αυτό είναι μια μορφή τιμωρίας; Μήπως το γεγονός ότι ο άνθρωπος όταν γεννιέται στερείται μνήμης, είναι απόδειξη ότι ο χρόνος έχει πεθάνει γιατί διαφορετικά θα ήταν φυσιολογικότερο να μεταφέρεται η γνώση από γενιά σε γενιά; Μήπως γι' αυτό γίνονται οι πόλεμοι; Μήπως ο άνθρωπος αγωνίζεται να πιστέψει στον χρόνο γιατί θέλει να ελπίζει ότι έχει τα περιθώρια να βελτιωθεί ώστε να συγχωρεθεί;

Κύριε Σωτηρίου... μήπως έχει συντελεσθεί ήδη, η Αποκάλυψη του Ιωάννη, κι όπως σας είπα, κάποιος προηγμένος πολιτισμός μας επανέφερε ψάχνοντας την αρχή του τέλους του χρόνου για να την αποτρέψει;».

«Με τρομάζετε κύριε Βεργή!».

«Γιατί αγόρι μου; Τι φοβάσαι; Σκέψου τον φόβο σου ως στιγμιότυπο της σκέψης. Ύστερα φαντάσου ότι ένα άστρο που βλέπουμε εμείς τώρα, μπορεί και να μην υπάρχει, γιατί απλούστατα το φως του ξεκίνησε πριν δισεκατομμύρια χρόνια. Έφτασες εκεί; Έφτασες. Χρειάστηκες δέκατα του δευτερολέπτου να φτάσεις στο απομακρυσμένο άστρο, με τη σκέψη σου και μόνο, ενώ αυτό το δύστυχο δεν κατάφερε να σε δει, γιατί τώρα που σε βλέπει δεν υπάρχει! Είναι αυτό που λέμε περί ταχύτητας, να κλειδώσεις ένα συρτάρι και να προλάβεις να ρίξεις το κλειδί μέσα!».

«Και τι προτείνετε δηλαδή;».

«Έχω την εντύπωση ότι είναι αργά για προτάσεις, είμαστε πια μέρος ενός προγράμματος που πρέπει να ολοκληρωθεί γιατί έχει προγραμματισθεί μέχρι τέλους!».

«Και πού είναι το τέλος κύριε Βεργή;».

«Αυτό δεν το ξέρω, υποψιάζομαι όμως ότι θα είναι δυσάρεστο!».

«Θέλετε να μοιραστείτε μαζί μου αυτές τις υποψίες;».

«Τα τελευταία χρόνια παρατηρείται το φαινόμενο οι άνθρωποι, παγκοσμίως, να εκποιούν έναντι αμοιβής φυσικά, όλο και περισσότερο από τον διαθέσιμο χρόνο τους. Αυτό γίνεται, υποτίθεται, για να βελτιωθεί το βιοτικό επίπεδο και τα παρελκόμενά του. Κινδυνεύουμε να φτάσουμε σ' ένα σημείο, όπου δε θα υπάρχει άλλος διαθέσιμος χρόνος για να πουλήσουμε. Θα έχουμε όμως πλέον αρκετά χρήματα για να αγοράσουμε. Κι επειδή ο χρόνος από μόνος του δεν έχει καμία αξία,

θα αγοράζουμε τα προϊόντα του. Ποια είναι αυτά; Μα ότι κάνει κανείς σ' αυτό που αποκαλούμε ελεύθερο χρόνο. Πηγαίνει ταξίδια, κινηματογράφο, σ' ένα μπαρ, σε μια κοινωνική εκδήλωση, συναντάει τους φίλους του, κάνει έρωτα, περπατάει άσκοπα, μαλώνει, γεύεται, αναπνέει. Θα μπορεί να τ' αγοράσει, από αυτούς που θα εξακολουθήσουν να τα έχουν σε αφθονία, είτε γιατί θα είναι υπάλληλοι της βιομηχανίας του θεάματος και θα πληρώνονται να βιώνουν τέτοια γεγονότα, είτε γιατί απλά θα εμπορεύονται το ταλέντο τους να ζούνε.

Διαλέγεις, αγοράζεις, φορτώνεις στον σκληρό σου δίσκο, με τον οποίο όλοι θα έχουμε εφοδιαστεί, και σεργιανάς για λίγη ώρα, στο παραμύθι που επιθυμείς».

«Μπρρρ... εφιαλτικό ακούγεται!».

«Βεβαίως και είναι! Μπορείς να με πείσεις ότι δε θα γίνουν έτσι τα πράγματα;».

«Σας παρακαλώ, ας αλλάξουμε θέμα καλύτερα!».

Ο Κάλδης είναι στο γραφείο του συνομιλώντας με την εξουσία. Ο υπουργός Τύπου ομού μετά του υφυπουργού των Εσωτερικών έχουν περάσει για μια καλημέρα. Επειδή δε οι κακεντρεχείς ελλοχεύουν ν' ανακαλύψουν ανομολόγητες συμφωνίες, φρόντισαν να δικαιολογήσουν την αθώα επίσκεψή τους πίσω από την ταυτόχρονη άφιξη στα γραφεία της εφημερίδας της επιτροπής απόδημου Ελληνισμού. Το γεγονός ότι τα μέλη της επιτροπής είχαν ξεχωριστή συνάντηση με τους πρώτους τη τάξει δημοσιογράφους της εφημερίδας στην αίθουσα που έφερε το όνομα του ιδρυτού της εφημερίδας, δεν είχε καμία απολύτως σημασία.

Η Νάσια ανέβηκε φουριόζα από τις σκάλες ως τον πέμπτο όροφο, όπου και το γραφείο του άντρα της. Δεν ήταν τυχαίο επομένως ότι τα πόδια της έλουζαν με σφρίγος την υπέροχη κορμοστασιά της. Γι' αυτό άλλωστε φρόντιζε να στολίζει με λάμψη, όλων των ανδρών τα ζευγάρια μάτια, εκθέτοντάς τα, φορώντας διαρκώς υπέρκομψα ταγιέρ που αποθέωναν αυτά της τα κάλλη.

Βλέπετε, δεν ήταν τυχαίο που είχε υπέροχα πόδια η Νάσια. Γυμναζόταν. Το ανέβασμα της σκάλας ήταν από τις αγαπημένες της ασκήσεις.

Μπήκε στον προθάλαμο του γραφείου του Κάλδη, χαιρέτησε βιαστικά τη γραμματέα του, τη Στέλλα, κι ήταν έτοιμη να εισβάλει στον χώρο όπου η κυβέρνηση, με τους εκπροσώπους της, έκανε αντιπολίτευση στον λαό. Η Στέλλα προς στιγμή δίστασε. Στο παρελθόν την είχε πιάσει η Νάσια να χαϊδεύεται με τον Κάλδη, και την είχε αποκαλέσει «τσούλα στραβή που έχει αρχίδια για γυαλιά». Μετά της είχε ζητήσει συγγνώμη, από τότε όμως, πάνε χρόνια, η Στέλλα τη φοβόταν.

«Με συγχωρείτε κυρία Κάλδη, αλλά ο σύζυγός σας είναι μέσα με τους υπουργούς...».

«Α μάλιστα... Καλά που με πρόλαβες Στέλλα μου...».

Η Νάσια υπαναχώρησε αφού πρώτα αναγκάστηκε να φρενάρει απότομα στηρίζοντας το βάρος της στα δύο της πόδια. Κι αυτά τα πόδια όπως πιέστηκαν, ζωγράρισαν όλη τη γοητεία στις γάμπες όπως γαντζώθηκαν αυτές με περίσσια χάρη, σ' ένα τυχαίο ζευγάρι γόβες Prada, που τόσα όφειλαν για την τιμή που τους έκανε η Νάσια να τις φοράει. Προχώρησε αργά προς το γραφείο της Στέλλας, αυτή μαζεύτηκε λόγω του γνωστού της φόβου, και της είπε να καλέσει στο τηλέφωνο τον Κάλδη.

«Λέγε Στέλλα γρήγορα, δε σου είπα να μη με διακόψεις!».

«Εγώ είμαι Αλέξανδρε, η Νάσια... θ' αργήσεις πολύ με την εξουσία;».

«Νάσια! Πού είσαι κοπέλα μου;».

«Είμαι σε απόσταση λίγων μέτρων μακριά σου, μόνο που μας χωρίζει ένας τοίχος και το ραντεβού σου!».

Ο Κάλδης πετάχτηκε σαν ελατήριο από τη θέση της εποπτείας του, πέταξε ένα ξερό «συγνώμη» λες κι ήταν βήχας που τον διέκοψε, άρα απαραίτητη η διακοπή, και χύθηκε στη πόρτα να τη συντρίψει. Δεν τα συνήθιζε αυτά, αλλά κάτι μέσα του είχε αλλάξει εδώ και καιρό. Ήταν μόλις το προηγούμενο βράδυ που είχαν κάνει έρωτα με τη Νάσια όπως τον παλιό καλό καιρό, που δυστυχώς είχε κρατήσει μόνο λίγα χρόνια. Πόσο μαλάκας είχε αισθανθεί! Είχε στο πλάι του για σύντροφο τέτοια γυναίκα, κι αυτός λαχτάραγε της κάθε μιας πουτάνας την άγκαλια! Είχε τον κάμπο να μυρίζει ότι ευλογημένο βγάζει η γη, είχε λουλούδια να έχουν για μίσχους λαμπάδες μάτια να φεγγοβολούν στη σκοτεινιά. Είχε στεφάνι τη χαρά, κι αυτός την πέταξε και γέμισε αγκάθια πριν τη σταυρώσει να περάσει έναν άδικο Γολγοθά. Τέρμα η αναμονή στη Νάσια. Από εδώ κι εμπρός, πρώτα η Νάσια, κι έπειτα όλοι οι άλλοι.

«Νάσια μου! Τι ευχάριστη έκπληξη!» κι άπλωσε διεκδικητικά, αλλά με τρυφερότητα τα χέρια του, να την αγκαλιάσει. Η Νάσια αφέθηκε να θωπευτεί, κουνιάζοντας περαιτέρω στη ζεστασιά του αιφνιδιασμού του. Πόσο της είχαν λείψει αυτές οι αγκαλιές!

«Αλέξανδρε θέλω να σου μιλήσω όταν τελειώσεις...».

«Βεβαίως κοπέλα μου, θα με περιμένεις λίγα λεπτά να ξεπροβοδίσω τους επισκέπτες μου;».

«Φυσικά, δε βιάζομαι!».

Ο Κάλδης επέστρεψε στον χώρο του δικαιολογώντας την απουσία του με την υποχρέωσή που είχε να παρίσταται κάπου αλλού. Ήταν φανερό όμως ότι αυτή του η υποχρέωση, καθιστούσε ανίσχυρη την προσπάθεια να συνεχίσει

να παρίσταται, εκεί όπου υποχρεωτικά ευρισκόμενος τα τελευταία χρόνια, είχε δημιουργήσει τόσες πολλές ανειλημμένες σήμερα υποχρεώσεις, που ήταν αμφίβολο αν θα κατάφερνε να είναι στο μέλλον το ίδιο συνεπής. Τον Κάλδη δεν τον απασχολούσε πάντως. Όσο για την εξουσία, είχε φροντίσει να προβλέψει τη δύναμη που ασκεί σε έναν άντρα ένα καλό γαμήσι όταν προέρχεται από μια έξυπνη, όμορφη, και δυναμική γυναίκα, κι έτσι είχε τα περιθώρια ν' ανεχτεί το στραβοπάτημα του Κάλδη.

Άλλωστε κι η εξουσία, γένους θηλυκού είναι. Εν πάση περιπτώσει, η εξουσία δια των εκπροσώπων της απεχώρησε διακριτικά, γνωρίζοντας ότι η ίδια αποτελεί ακαταμάχητο προϊόν ώστε ν' ανησυχεί από πιθανή μείωση του μεριδίου της στην αγορά με αντίστοιχη αύξηση οποιουδήποτε άλλου προϊόντος.

Για όνομα του Θεού. Ακόμα κι αυτή η ευχάριστη τροπή που είχαν πάρει τα πράγματα στη ζωή του Κάλδη και της Νάσιας, ήταν απόρροια αυτής ακριβώς της εξουσίας. Μήπως δεν το είχε παραδεχθεί κι η ίδια η Νάσια στον μονόλογό της που τόσο είχε ενθουσιάσει τον Κάλδη; Μήπως δεν το παραδέχθηκε και πάλι όταν ανέφερε παραδειγματικά τη σκηνή του χωρισμού στην Casablanca μεταξύ του Ρικ και της Ίλγκα; Γιατί βέβαια η Νάσια, ναι μεν παρουσίασε τον εαυτό της να είναι ο τυχοδιώκτης Ρικ και ο Ερμής η Ίλγκα, στην πραγματικότητα όμως είχε το μυαλό της στον Βίκτορ Λάζλο και την εξουσία του, που βεβαίως παρομοιαζόταν με τον Αλέξανδρο Κάλδη! Ας είναι λοιπόν. Μόνο στον κινηματογράφο τα παραμύθια γίνονται πραγματικότητα. Κι όχι πάντα. Η αλήθεια είναι βέβαια ότι μετά την Casablanca, το Hollywood κατάλαβε το σφάλμα του και φρόντισε να μην το επαναλάβει.

«Πάμε κάπου να φάμε κιόλας και να τα πούμε με την ησυχία μας, ή προτιμάς να μείνουμε εδώ;».

«Έχω πεθυμήσει ουζάκι με τα παρελκόμενά του, στου «Ανδρέα», τι λες, πάμε Αλέξανδρε;».

«Φύγαμε!».

«Θα περπατήσουμε όμως έτσι;».

«Ότι πει το κορίτσι!».

Έξω η Αθήνα liaζότανε να περιμένει στους δρόμους το καλοκαιράκι να ξεμυτίσει πάνω σε ψηλοτάκουνες κορμάρες κοριτσιών από όλο τον πλανήτη. Το μεσημέρι η Αθήνα είχε για ήχο αυτόν του κουνουπιού τον Αύγουστο. Μπάσος και μονότονος που νομίζεις ότι έρχεται ή φεύγει ενώ αυτός, ο κώνωπας, είναι ήδη στο χέρι σου και το προσκυνάει ρουφώντας σου

παράλληλα το αίμα. Έτσι κι ο ήχος της Αθήνας το μεσημέρι. Ένα ατέλειωτο βουητό που νομίζεις ότι πλησιάζει ή απομακρύνεται, ενώ απλά δουλεύει στο ρελαντί και δεν το καταλαβαίνουμε. Γιατί διαφέρει από τους άλλους ήχους της ημέρας; Γιατί είναι η ώρα που κανένας δε δουλεύει, όλοι χασμουριούνται με αποτέλεσμα αυτόν τον ιδιαίτερο ήχο. Κάποιοι προνομιούχοι επωφελούνται και το ρίχνουν στα ούζα και τις ποικιλίες, καλή ώρα όπως ο Κάλδης μετά της γοητευτικότητας συζύγου του. Γι' αυτό και μαγαζιά όπως «ο Ανδρέας» τέτοια ώρα είναι πάντα γεμάτα. Πρώτον γιατί είναι πολλοί οι Αθηναίοι που χασμουριούνται και δεύτερον γιατί οι περισσότεροι από αυτούς τυγχάνουν και προνομιούχοι.

Η Νάσια με τον Κάλδη περπάτησαν να κουτσομπολεύουν οποιονδήποτε είχε την ατυχία να αγνοεί στοιχειώδεις κανόνες ενδυματολογικής συμπεριφοράς. Μεγάλο σουξέ της εποχής ήταν η άσπρη κάλτσα στους άνδρες και τα γυαλιστερά καλσόν των γυναικών. Ή το τσουλούφι στρέμμα, το ένα και μοναδικό, εντός σχεδίου να καλύπτει τη μοσχαροκεφαλή που είχε ο καράφλας για κεφάλια. Η γόβα με το στενό το παντελόνι να δένει με την κούρμπα που είχε για στομάχι η κυρία κι έφερνε σε λόφο το μαλλί να φαίνεται ψηλότερη. Πολύ γέλιο μιλάμε. Η αισθητική της στέρησης να έχεις αισθητική γιατί απλά στερείσαι αισθήσεων. Με μια λέξη δυστυχία.

Ο Κάλδης μπήκε αγέρωχα στο μικρό στενό που έμοιαζε κρυμμένος «ο Ανδρέας». Έριξε τη ματιά του ν' ανακαλύψει ένα τραπέζι άδειο κρατώντας σεμνά από τον ώμο τη γυναίκα του.

«Να εκεί στο βάθος Νάσια, καλά είναι;».

«Προτιμώ εκεί παρά δίπλα στην τουαλέτα!» συμπλήρωσε η Νάσια κι ακολούθησε. Το αφεντικό του μαγαζιού που πάντα κόβει το μάτι του, γι' αυτό είναι κι αφεντικό, έγνεψε στο πιο παλιό γκαρσόνι του καταστήματος να τρέξει να περιποιηθεί την υψηλή πελατεία. Για πολλά πράγματα θα μπορούσε να κατηγορήσει κάποιος τον Κάλδη. Όχι όμως για σνομπισμό. Γι' αυτό κι οι δημόσιες εμφανίσεις του, οπουδήποτε, σχολιάζονταν θετικά, από εχθρούς και φίλους. Βεβαίως και το ήξερε κι γι' αυτό το απολάμβανε.

Ο δραγουμάνος των γεύσεων, ο σερβιτόρος, αφού καλησπέρισε το ζεύγος Κάλδη, προχώρησε στην παρουσίαση, φροντίζοντας να υπερθεματίζει για το κάθε πιάτο ξεχωριστά. Όλα ήταν υπέροχα. Βεβαίως και ήταν, γιατί έτσι ήθελαν όλοι να τα βλέπουν κι ας ήταν διαφορετικοί οι λόγοι.

«Λοιπόν Νάσια;».

«Αλέξανδρε θέλω να μου δώσεις χώρο στην εφημερίδα για τη στήλη που αποφάσισα να γράφω!».

Ο Κάλδης μεγαλωμένος στους διαδρόμους όπου μόνιμα σύχναζαν όλοι αυτοί που ευθύνονταν για τις πολλές εκπλήξεις της ζωής, δεν αιφνιδιάστηκε. Άναψε το τσιγάρο του, αφέθηκε να κάνει πλάτη με την άνεση και με τη σιγουριά που του εξασφάλιζε η επιτυχία του, κι απευθύνθηκε στη Νάσια:

«Πώς θα ονομάζεται η στήλη σου;».

«Τα του οίκου των Ατρείδων!».

«Και ποια θα είναι η θεματολογία της;».

«Κοινωνικό και πολιτικό κουτσομπολιό!».

Ο Κάλδης ανέπνευσε το ούζο να δώσει χώρο να σκεφτεί κι έπειτα άφησε να γλιστρήσει αρχοντικά στον λάρυγγά του μια ρουφηξιά. Η Νάσια κρεμάστηκε από τα χείλη του, είχε εμπιστοσύνη στην εμπειρία του για μια ειλικρινή απάντηση.

«Έχεις ετοιμάσει κάτι να μου δείξεις;».

«Έχω στο σπίτι!».

«Πολύ ωραία λοιπόν, θα το δούμε με την ησυχία μας το βραδάκι, ας πιούμε το ούζο μας τώρα!».

«Δηλαδή συμφωνείς, θα τα καταφέρω;».

«Εάν αμφιβάλεις Νάσια μου καλύτερα να μη δούμε τίποτα, δεν αμφιβάλεις όμως έτσι;».

Φυσικά και δεν αμφέβαλε η Νάσια. Είχε σκεφτεί πολύ το θέμα του ελεύθερου χρόνου της τελευταία. Ήθελε κάπως να τον περιορίσει. Φούντωσε ακόμα περισσότερο η επιθυμία της, όταν συνειδητοποίησε πως οι πιο πολλοί αγωνίζονταν για το αντίθετο. Ήταν άλλη μια πρόκληση λοιπόν για τη Νάσια να πάει κόντρα στο ρεύμα. Οι απαραίτητες διασυνδέσεις υπήρχαν. Στα μέρη που σύχναζε, συναγελάζονταν και οι πολιτικοί. Κυρίως οι κρατούντες την εξουσία, οι κυβερνητικοί. Αυτό που εντυπωσίαζε τη Νάσια, ήταν το αέναο φλερτ των πολιτικών αυτών, με την εξουσία, ανατρέποντας την κρατούσα άποψη που θέλει τον άντρα να εγκαταλείπει το φλερτ όταν πια έχει κατακτήσει τη γυναίκα που επιθυμεί.

Για τη Νάσια, η απάντηση στην εύλογη απορία οφειλόταν στο γεγονός πως ούτε κι οι ίδιοι πίστευαν πως κατάφεραν να ρίξουν τέτοια γυναίκα στην αγκαλιά τους. Αυτό ακριβώς ήθελε να θίξει η Νάσια. Την έλλειψη αυτοπεποίθησης που παρατηρούνταν στους πολιτικούς, όποτε έβγαιναν

ραντεβού με την εξουσία. Σαν σχολιαρόπαιδα έκαναν που ζήτησαν για πλάκα στην πιο όμορφη να βγούνε κι εκείνη απάντησε ναι!

Θα σκεφτείτε με τι γνώσεις και τι πείρα θα καταπιανόταν η Νάσια με κάτι τέτοιο! Με τις ίδιες ακριβώς που είχαν εξασφαλίσει όλοι αυτοί τη ζηλευτή τους τοποθεσία δίπλα στην εξουσία. Με τις γνώσεις που εξασφαλίζει το «μέσο». Είναι αυτό που έλεγε ο Κάλδης επιγραμματικά. Υπό προϋποθέσεις όλοι είναι καλλιτέχνες. Όπου, στη θέση των καλλιτεχνών θα μπορούσαν να μπουν άλλες ειδικότητες δίχως ν' αλλάζει η σημασία του γνωμικού. Το «μέσο» είναι αυτές οι προϋποθέσεις. Οι προϋποθέσεις ως γνωστόν, ήταν ο Αλέξανδρος Κάλδης, σύζυγος βεβαίως της Νάσιας.

Νέο ξεκίνημα λοιπόν και για τη Νάσια. Από τις στήλες της εφημερίδας του άνδρα της θα συνέχιζε ν' αγναντεύει τη σιωπή. Γιατί η σιωπή είναι το πέλαγος που αρμένιζε το παρελθόν της. Τι καλύτερο να το γεμίσεις γραμματοσειρές ειδήσεων που αφορούν χιλιάδων άλλων το παρελθόν. Ήξερε η Νάσια γιατί την ήθελε τη στήλη. Παρέα έψαχνε να εξομολογείται τώρα πια στα φωναχτά, χωρίς να κινδυνεύει όμως να διαταράσσει τη σιωπή, κι αυτό μόνο οι εφημερίδες ρισκάριζαν να το εγγυηθούν. Αυτός ήταν κι ο λόγος που είχαν φανατικούς θαμώνες να εξυπηρετούν. Η αμοιβαία σιωπή.

«Α, παραλίγο να το ξεχάσω! Σε πήρε τηλέφωνο στο γραφείο μου η κυρία Καλομοίρη γιατί είχες το τηλέφωνό σου κλειστό για να σου υπενθυμίσει την αυριανή έκτακτη γενική συνέλευση του συλλόγου...».

«Ναι, ναι πρέπει να τελειώνω μ' αυτή την ιστορία Αλέξανδρε!».

«Γιατί το λες αυτό, έγινε κάτι δυσάρεστο;».

«Έγινε βέβαια! Δεν αντέχω να συγχρωτίζομαι άλλο με αργόσχολες κυρίες που περιφέρονται μόνιμα καλουπωμένες προς αναπαλαίωση, καλή ώρα όπως η Ακρόπολη, αναζητώντας την ευκαιρία να ανακηρυχτούν πρέσβειρες του κάτι, μήπως και καταφέρουν, έστω την ύστατη στιγμή, να αισθανθούν λίγο περισσότερο από το τίποτα που αντιπροσωπεύουν!».

Η Νάσια είχε ανάψει στη φλόγα που σιγοκαίει το ούζο όταν του αφήσεις χώρο να τεντωθεί πριν το καταπιεί. Ο Κάλδης ψύχραιμος δεν αφηνόταν να εκδηλωθεί υπέρ ή κατά των αποδοκιμασιών.

«Μην εκνευρίζεσαι Νάσια, πρώτον αδυνατίζεις τα επιχειρήματά σου έτσι, δεύτερον δείχνεις με εμπάθεια την προκατάληψή σου για το ευγενές σώμα των διακοσμητικών, και δη πλαστικών, φυτών που τόσο έχει ανάγκη η κοινωνία μας... Μην ξεχνάς ότι επίσημα εκεί ανήκεις ακόμα, στα μάτια του κόσμου θα συνεχίσεις και στο μέλλον!».

«Αδιαφορώ για όλα όσα βλέπουν των άλλων τα μάτια, το ξέρεις καλά αυτό, δεν αντέχω άλλο όμως αυτόν τον ρόλο, του διακοσμητικού φυτού, αποφάσισα λοιπόν να προστατεύσω τον εαυτό μου πριν ταυτιστεί απόλυτα με το γελοίο, γιατί μετά, και να θέλω, δε θα αποφύγω τη γελοιοποίηση!».

«Και τι θα κάνεις δηλαδή;».

Η Νάσια τώρα ενδύθηκε το χαμόγελο της αυταρέσκειας, άλλαξε πόδι επίδειξης να φαίνονται αψεγάδιαστες οι γάμπες της κι έπαιξε με τα μάτια της την εισαγωγή στο βάδισμα από τον καρυοθραύστη του Thcaikovsky.

«Θα παραιτηθώ από την προεδρία του συλλόγου, αλλά και από τον ίδιο τον σύλλογο προφασιζόμενη αδυναμία στην εκπλήρωση των υποχρεώσεών μου λόγω εργασίας!».

«Τι σε κάνει να πιστεύεις ότι γράφοντας θα καταφέρεις να αποποιηθείς τον προηγούμενό σου ρόλο;».

«Η ειρωνεία που συνεπάγονται τα δύο σύμφωνα που θα συνοδεύουν το όνομά μου από δω και πέρα στο βιογραφικό μου! Το φαντάζεσαι; Νάσια Κάλδη, πρ. Πρόεδρος του συλλόγου «Γαλήνη»! Μέσα σ' αυτά τα δύο σύμφωνα κρύβεται ένα παρελθόν που φροντίζει να ζητάει συγχώρεση από το μέλλον, γι' αυτό και συνοδεύει το παρόν!...».

«Βλέπω το έχεις φιλοσοφήσει αρκετά το όλο θέμα!».

«Φυσικά! Άλλωστε με ξέρεις, ποτέ δεν αποφασίζω εν θερμώ, μην ξεχνάς ότι είχα ανέκαθεν το εφιαλτικό προνόμιο να διαθέτω μόνο ελεύθερο χρόνο! Καιρός είναι να διαθέσω ένα κομμάτι του σε αντάλλαγμα να αποκτήσει κάποιο νόημα ο υπόλοιπος χρόνος που θα μου απομένει!».

Ο Κάλδης στριφογύριζε το ποτήρι με το ούζο πάνω στο τραπέζι ενώ το βλέμμα του ίπτατο να επιθεωρεί αφ' ενός της Νάσιας τις επάλληλες αναπνοές κι αφ' ετέρου την ατμόσφαιρα, πως έντυνε με μυρωδιές τη διάθεση φτιάχνοντας κλίμακες, για να διαλέξεις ποια θα ανεβείς να σε οδηγήσει στην έκπληξη ώστε να δικαιωθεί, αυτό που λέμε «προαίσθημα». Αυτό ήταν και το σημείο στο οποίο είχε μόλις βρεθεί ο κύριος Κάλδης. Είχε ένα προαίσθημα από την αρχή που αντίκρισε τη Νάσια στο γραφείο του. Τώρα απλά γευόταν τη μετάλλαξη του προαισθήματος σε γεγονός.

«Δε θα σου πω για τις δυσκολίες του εγχειρήματος, τις γνωρίζεις, θα σου πω όμως για τον ανταγωνισμό, είναι αδυσώπητος θα έλεγα ισοπεδωτικός, είσαι προετοιμασμένη να πολεμήσεις;».

«Φυσικά και είμαι! Βλέποντας όμως το πολιτιστικό επίπεδο των πρωταγωνιστών, νοιώθω ακόμη πιο έντονη την επιθυμία να ριχτώ στην αρένα, γιατί πιστεύω ότι πάρα πολλοί μάχονται εκ του ασφαλούς, δίχως ικανούς αντιπάλους, με αποτέλεσμα να μεγεθύνεται η αλαζονεία τους».

«Σκοπεύεις να παίζεις τον ρόλο του τιμωρού μήπως;».

«Κάθε άλλο! Ποσώς με ενδιαφέρει να συνεντίσω, να δημιουργήσω μέτρο σύγκρισης. Ενδιαφέρομαι, ώστε να είναι πιο εύκολο, σε όσους ενδιαφέρονται να κρίνουν, από τη μια τη στείρα φανταιζί γνώση που περιέχουν οι διάφορες ανθολογίες, κι από την άλλη τη γνώση που αποκτάται δια μέσου της καλλιέργειας αυτού που αποκαλούμε συλλήβδην κουτσοί-στραβοί, «πνεύμα!»».

«Δηλαδή Νάσια εσύ αντιπροσωπεύεις τους δεύτερους;».

«Ευελπιστώ! Πάντως, και το ξέρεις πολύ καλά, τους κλασσικούς τους έχω διαβάσει από το πρωτότυπο τόσο πολύ και καλά, ώστε να μη θεωρώ εξυπνάδα να μνημονεύω αποσπάσματά τους, που κανείς βρίσκει εύκολα σε δεκάδες ανθολογίες διάσπαρτες γνωμικών, λες και αδυνατώ να έχω άποψη ικανή να σταθεί σε ένα γραπτό κείμενο δικό μου!».

«Διακρίνω μια λεπτή συνοριακή γραμμή να χωρίζει την ειρωνεία στα λεγόμενά σου από την οργή που μοιάζει να καλπάζει... πρέπει να προσέχεις αν θέλεις να πετύχεις...».

«Μην ανησυχείς Αλέξανδρε, δε θα σε απογοητεύσω αλλά ούτε και θα πιαστώ σε καμιά παγίδα, έχω το γνώθι σ' αυτόν...».

Η ώρα από πολλού χρησιμοποιούσε ως δείκτες για να αυτοπροσδιορίζεται αυτούς του γλυκάνισου, που κρύβουν επιμελώς την παρουσία του στα πρώτα ούζα για να σε παρασύρουν σε γλυκόπιση κατανάλωση, ενώ μετά από τα επόμενα, ξεχύνονται χωρίς αναστολές και κυριεύουν με ελαφριά θολούρα την ατμόσφαιρα. Αντίθετα με τις σουπιές, που, όταν νοιώθουν πως απειλούνται, αμολάνε το μελάνι για να σβήσουν τα αποτυπώματά τους, το ούζο χρησιμοποιεί αυτή τη θολούρα, το δικό του το μελάνι, για να χαράξει τα αποτυπώματα, που άμα ακολουθήσεις θα σε οδηγήσουν μετά βεβαιότητας στην εκτίμηση, πως δεν υπάρχει χώρος για να χωρέσει τον χρόνο που διαρκεί αυτό που απλά αποκαλείται «μεθύσι». Αυτή η κατάσταση, το μεθύσι δηλαδή, είναι ο χωρόχρονος του μεθυσμένου, που χωρίς να το καταλαβαίνει, αποδεικνύει τη θεωρία του Einstein περί μη ύπαρξης του χρόνου. Γιατί βέβαια είναι σε όλους μας γνωστό, ότι ουδείς μεθυσμένος θυμάται οτιδήποτε από όλα όσα διαδραματίζονται κατά τη διάρκεια της μέθης του, και δεν τα θυμάται, όχι γιατί δεν τα έζησε, αλλά γιατί ουδέποτε έγιναν γι' αυτόν! Ότι έγινε, έγινε μόνο για τους άλλους, μόνο που αυτοί, οι άλλοι, δεν έζησαν τα γεγονότα, πώς θα μπορούσαν άλλωστε αφού έγιναν έξω από αυτούς, έξω από τον χώρο δηλαδή που είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την ύπαρξη του χρόνου. Τα φαντάστηκαν βιώνοντας την εμπειρία ενός μεθυσμένου.

Ο μεθυσμένος όμως δε θυμάται τίποτα. Άρα, ή πράγματι δεν υπάρχει ο χρόνος, ή κανείς δεν έχει τον χρόνο να ασχοληθεί με τα προβλήματα των μεθυσμένων. Θα μου πείτε ότι έτσι δεν αποδεικνύεται πως δεν υπάρχει χρόνος. Σύμφωνα. Μήπως κατάφερε τίποτα περισσότερο ο Einstein;

Τι ήταν όμως αυτό που ώθησε τη Νάσια να ζωγραφίσει με τα βήματα της σουπιάς το καστανοκόκκινο χρώμα στα μάτια της και με ένα σιωπηλό της νεύμα, να δώσει στον Κάλδη το σήμα για την αναχώρησή τους; Η μέθη της! Και γιατί βιάστηκε να νεύσει στον άνδρα της ν' αποχωρήσουν; Μα γιατί ούτε η ίδια ήταν κατηγορηματική όσον αφορά το εν λόγω φιλοσοφικό πρόβλημα. Υπάρχει ή δεν υπάρχει ο χρόνος; Ή μήπως δεν υπάρχει χρόνος ν' ασχοληθεί κανείς με έναν μεθυσμένο; Δεν ήθελε να ρισκάρει λοιπόν ν' απαντηθεί το ερώτημα κι εκείνη να βρίσκεται σε κατάσταση μέθης.

Προϊόντος του χρόνου, ή της μέθης, αδιάφορο έτσι κι αλλιώς, ένοιωθε να χάνει τον έλεγχο. Αναζήτησε τη βοήθεια του Αριστοτέλη. Η περί ακινησίας θεωρία του πέρα από ότι ήταν σχετική με το όλο θέμα, είχε και τις ευεργετικές ιδιότητες του πατσά. Κόλλαγε εύκολα πάνω στη θολούρα των διλημμάτων, όπως ο πατσάς στα τοιχώματα του στομάχου, φτιάχνοντας αφ' ενός ανάχωμα για ενδεχόμενη περαιτέρω εξάπλωση κι αφ' ετέρου διάδρομο προσγείωσης στη δύσβατη περιοχή της συγχύσεως όπου βρισκόταν να πετάει.

Ο Αριστοτέλης προέκρινε με τη θεωρία του, ως λύση, την αναζήτηση της απόλυτης κατάστασης ηρεμίας, ώστε να εξουδετερωθούν πλήρως οι δυνάμεις που ασκούνται πάνω σε ένα σώμα και να αποδειχθεί πως η φυσική κατάσταση των σωμάτων είναι η ακινησία. Η Νάσια λοιπόν έτρεξε κατευθείαν στο στάδιο της ακινησίας. Δεν είχε την υπομονή, τον χρόνο, τον χώρο να ακολουθήσει την πορεία στην ακινησία ξεκινώντας από την αναζήτηση της απόλυτης ηρεμίας. Κάθε φορά άλλωστε το ίδιο έκανε. Είχε τυφλή εμπιστοσύνη στον Αριστοτέλη, παρόλο που σιχαινόταν τον πατσά.

Ο Κάλδης την αγκάλιασε διακριτικά, να κρατάει το ίσο της ισορροπίας της την ώρα που θα διασχίζουν την έξοδο από το ουζερί. Η Νάσια είχε φουντωμένα στο κόκκινο τα μάγουλά της που λαμπύριζαν πάνω στα χείλη της το βράσιμό τους. Η πόλη λες και ρευόταν τους διάφορους γραφιάδες που ξεχύνονταν από τα διάφορα μέγαρα στον δρόμο. Μια ύποπτη σιωπή συνόδευε τον αποχαιρετισμό του απομεσήμερου. Σαν να υπαινισσόταν τον ερχομό μιας μεγάλης καταστροφής, όπως η τρίτη συμφωνία του Shostakovich εκ των υστέρων αποδείχτηκε πως υποψιαζόταν την επέλαση του ναζισμού.

Ποιος να ξέρει. Μπορεί να μην ήταν και τίποτα.

Το μόνο σίγουρο ήταν η ολοκληρωτική μετάλλαξη των Κάλδηδων στις μεταξύ τους σχέσεις. Τέτοια μεταστροφή στη συμπεριφορά του ενός απέναντι στον άλλο, που αναρωτιέται κανείς μήπως υπήρχαν βαθύτερες αιτίες. Θυμόμαστε όλοι βεβαίως την περίφημη συμφωνία της Νάσιας που προσομοιάσαμε μ' αυτήν της εβδόμης του Shostakovich, λόγω αφ' ενός του θαυμασμού της προς τον συνθέτη, κι αφ' ετέρου του παραλληλισμού με την τραγική πολιορκία του Λένινγκραντ. Κι αν ψάξουμε για θύματα από την πολιορκία που υφίστατο η Νάσια επί σειρά ετών, θα ανακαλύψουμε ίσως και εκατόμβη πτωμάτων. Γιατί θυμόμαστε ακόμα να ξιφουλκεί γενναία κατά του Ερμή, κάνοντας λόγο για διάφορα ονόματα που χρησιμοποιούσε, κάθε φορά που σκότωνε η ίδια τον εαυτό της.

Δικαιολογημένα θα παρατηρήσετε πως εξακολουθεί να παραμένει αναπάντητο το ερώτημα των αιτιών της ξαφνικής μεταστροφής. Πάλι ο Shostakovich θα μας βοηθήσει να απαντήσουμε έστω κι αν δεν είμαστε απόλυτα σίγουροι για το αληθές του σκεπτικού μας. Φτάνει μόνο να θυμηθούμε την υποδοχή που επεφύλαξε η σκοταδιστική λογική του Στάλιν στην πέμπτη συμφωνία του. Αποθεωτική.

Τι είχε δει ο Στάλιν στη πέμπτη συμφωνία που δεν έβλεπε στις προηγούμενες και κατηγορούσε τον σπουδαίο καλλιτέχνη; Μια αισιοδοξία! Βεβαίως και υπήρχε και καλώς την είδε. Μόνο που, όπως αποδείχτηκε πολύ αργότερα, η αισιοδοξία του Shostakovich δεν ήταν παρά η ειρωνική κίνηση του βγαλσίματος της γλώσσας με ταυτόχρονη παρήχηση των συμφώνων πρ... που κυριαρχούν ηχητικά στη συγκεκριμένη χειρονομία. Ο «πατερούλης», προφανώς θεώρησε πως ο καλλιτέχνης είχε συνετιστεί και απλά εν ευθυμία ευρισκόμενος από την πολιτιστική του αναγέννηση δικαιούταν συμβολικά να εκδηλωθεί λαϊκά, να ανέβει και σε κανένα τραπέζι, να ραντίσει με λουλούδια τους γύρω του ή ακόμα να ρίξει και καμιά στροφή.

Από τότε παρατηρήθηκαν δύο πράγματα. Ο Shostakovich συνέχισε να συνθλίβεται μεγαλουργώντας. Ο Στάλιν βάλθηκε να δικαιώσει πανηγυρικά τον Δαρβίνο για την περί καταγωγής του ανθρώπου θεωρία του.

Μην απορείτε λοιπόν για τη μετάλλαξη στη συμπεριφορά της Νάσιας. Τακτικός ελιγμός ήταν που είχε εμπνευστεί από τον αντίστοιχο του μεγάλου συνθέτη. Κι όπως ο μεγάλος συνθέτης χρησιμοποίησε την πέμπτη συμφωνία του για ν' απαντήσει στην ευθεία απειλή που ξεστόμισε ο «πατερούλης» για τη ζωή του με άρθρο του στη «Pravda», έτσι κι η Νάσια, παρόλο που η δική της ζωή δεν απειλήθηκε μια και δεν υπήρχε, διάλεξε να δώσει φωνή στην ηθελημένη σιωπή της με όπλο της το χιούμορ. Εξ ου και ο ιδιαίτερος ζήλος

της να προσθέσει το ..πρ του συνθέτη στο όνομά της. Μ' αυτό τον τρόπο, κατάφερε να παρουσιάσει τον αυτοσαρκασμό της σαν νότα αισιοδοξίας για το μέλλον.

Ο Κάλδης όμως σε καμία περίπτωση δεν μπορεί και δεν πρέπει να ταυτιστεί με τον Στάλιν. Ούτε η ίδια η Νάσια το σκέφτηκε ποτέ άλλωστε. Μόνη της είχε επιλέξει να ανέχεται τη δεσποτεία του αντί να την πολεμήσει. Γι' αυτό δεν πρέπει να μας εκπλήσσει η δική του περίεργη, για τα δικά του μέτρα, συμπεριφορά. Ένοιωθε ειλικρινά μετανιωμένος για ότι είχε κάνει στη γυναίκα του. Βλέπετε, το αίμα νερό δε γίνεται. Όσο ανώριμος κι αν ήταν ο αγώνας στον βωμό του οποίου θυσιάστηκε ο πραγματικός του πατέρας, δεν μπορεί παρά να ήταν η ωριμότητα του ανδρός που γοήτευσε τη μητέρα του, που συνέχισε να του μένει ψυχικά πιστή, μέχρι τον δικό της θάνατο.

Όταν ο Κάλδης είδε λοιπόν τη Νάσια να χορογραφεί τόσο θεσπέσια την πολιιορκία της, λύγισε. Κι αν η κραυγή του τότε, φάνηκε να διακωμωδεί την όλη παράσταση, είμαστε όλοι λάθος. Ο κόμπος στον λαιμό ήταν που χρειάστηκε τόσο πολύ για να λυθεί και να τον γαληνέψει. Αργότερα ήξερε πως η Νάσια προσποιούταν. Με τόσα που είχε κάνει χρόνια τώρα, μην κάνοντας απολύτως τίποτα γι' αυτήν, πάλι καλά που, έστω και στα ψέματα, είχε μια δεύτερη ευκαιρία. Αποφάσισε λοιπόν να επιτρέψει στη γυναίκα του να διαβάσει παραμύθια στη συγνώμη του, μια που ο ίδιος δεν πρόλαβε να τα χορτάσει από το στόμα της άδολης μάνας του. Του άρεσε να ακούει τη Νάσια να μιλάει. Ήταν ο μόνος τρόπος να χλευάσει τον γενίτσαρο εαυτό του. Γιατί ναι μεν αλλαξοπίστησε για να υπηρετήσει τα όνειρα όλων αυτών που πότισαν με όπιο την έννοια της αξιοπρέπειας, είχε όμως τον απαιτούμενο ανδρισμό να παραδέχεται την εξάρτησή του. Κι η Νάσια εμφανίστηκε να παίρνει τη θέση του ναργιλέ με το σπαθί της. Μ' αυτό της το πρ, ολοκλήρωσε τη δική της εβδόμη συμφωνία, το δικό της Λένινγκραντ, αναγνωρίζοντας την ευφυΐα του Κάλδη να μην ταυτιστεί με την όποια του Στάλιν, που είδε στην εβδόμη συμφωνία του Shostakovich μόνο τη συντριβή του ναζισμού κι όχι και του -ισμού που ο ίδιος υπηρετούσε.

Θεμιστοκλέους κι Ακαδημίας γωνία, η ώρα έγενεφε τον κύκλο της γλείφοντας τους γκρίζους τοίχους με την κίτρινη κιμωλία των ηλιαχτίδων που φεύγουν. Ένα τρόλεϊ είχε μουλαρώσει κι αρνιόταν να καλωδιωθεί με το υπέργειο σύστημα ηλεκτροτροφοδότησης του. Ο οδηγός του σιχτίριζε την τύχη του που τον είχε αποκόψει από τις βουνοπλαγιές της καταγωγής του. Οι επιβάτες συγκατένευσαν στο βουκολικό παράπονο κι άρχισαν να αναφέρουν

αναθηματικά τους τόπους της δικής τους καταγωγής. Σε λίγο, από το τρόλεϊ που εξακολουθούσε μουλαρωμένο, ξεχύθηκαν άγαρμπες να κλωτσάνε η μια την άλλη οι νότες λαϊκών δημωδών ασμάτων. Το πλήθος ευωχούμενο με αναμνήσεις από το παρελθόν της ρούγγας της στάνης αλλά και της περιώνυμης ελληνικής λεβεντιάς, αλαλλάζον έσερνε καταμεσής του πρωτευουσιάνικου δρόμου το μαντήλι ενός παραπονιαρικού χορού. Ως γνωστόν, παραπονιαρικός είναι ο χορός, όπου διάφορα είδη, τσάμικος, καλαματιανός, μπάλλος, πεντοζάλης και διάφοροι άλλοι, γίνονται ένας γιατί οι εκτελεστές του, κατάγονται από τις αντίστοιχες περιοχές, όμως θέλουν όλοι μαζί να εκφραστούν χορεύοντας.

Θεμιστοκλέους κι Ακαδημίας γωνία οι Κάλδηδες μπήκαν σ' ένα ταξί και χάθηκαν σε άγνωστη κατεύθυνση.

13.

Ο Ρέμος Βεργής έγραφε πυρετωδώς το καινούργιο του βιβλίο. Χρησιμοποιούσε τις σελίδες του για να ανακαλύψει τον προορισμό του. Ωστόσο συνειδητοποιούσε στην πορεία ότι ούτε προορισμό είχε, αλλά ούτε και διάθεση να ανακαλύψει οτιδήποτε. Την πλάκα του έκανε, έχοντας κερδίσει ήδη αλλεπάλληλα time-out στον αγώνα του με τον θάνατο. Δεν είχε ακόμα όμως το θάρρος να σκάσει στα γέλια και να φωνάξει στους σοβαροφανείς εκτιμητές του έργου των άλλων, πόσο έξω πέφτουν οι βαθυστόχαστες αναλύσεις τους. Ήθελε να τους πει για τη ζωή πόσο του λείπει που δεν την έζησε με χιούμορ τόσα χρόνια. Τώρα ήταν ήδη αργά να πάει πίσω το ρολόι του χρόνου. Δεν είχε και νόημα, έπαιρνε time-out όποτε ήθελε και το σταμάταγε. Ο θάνατος άλλωστε είναι μπουνταλάς και δε γνωρίζει από κανονισμούς. Γι' αυτό λοιπόν κι ο τίτλος του βιβλίου διάλεξε να είναι ερωτηματικός. «*Vado, ma done?*». Πουθενά δε θα πήγαινε λοιπόν. Θα έμενε εκεί. Όσο το κόλπο με τα συνεχόμενα time-out συνέχιζε να πιάνει, δε θα το κουνούσε ρούπι.

Αντιθέτως, ο Δεύκος Σωτηρίου είχε πάρα πολλούς λόγους να βιάζεται να εγκαταλείψει την Αθήνα αναζητώντας τη γαλήνη στην κοσμικότητα της Μυκόνου. Η ιστορία με τις διαδοχικές συνεντεύξεις με τον Βεργή είχε τελειώσει μετά την τελευταία, κι άκρως επιτυχημένη όπως είχε δηλώσει ο Κάλδης, και τώρα μέτραγε απλώς τις ημέρες που τον χώριζαν από το ραντεβού με τις glamorous νύχτες των διακοπών του. Μαδούσε ατάραχος τη μαργαρίτα της ανίας του, αναπολώντας την πόλωση των συναντήσεων με τον Βεργή. Γι' αυτό και αδιαφορούσε για το τηλέφωνο που χτυπούσε στο γραφείο του. Νόμιζε πως ήταν η μπουρού του υπέρκομψου ταχυκίνητου βαποριού που τον μετέφερε στο νησί.

Η πόρτα άνοιξε αθόρυβα προς μεγάλη του έκπληξη. Δεν ήταν η κομψή δεσποινίς της υπηρεσίας εξυπηρέτησης νιρ του ταχυκίνητου βαποριού, αλλά η Στέλλα, η γραμματέας του Κάλδη.

«Κύριε Σωτηρίου είστε καλά; Γιατί δεν απαντάτε στο τηλέφωνο;».

Κάπως άγαρμπα είναι αλήθεια αναγκάστηκε να προσγειωθεί στη λαϊκή πραγματικότητα της καθημερινότητας. Του έφυγε και το *cohiba* από τα χέρια να πέσει πάνω στο γραφείο άτσαλα χαλώντας την άψογη καύτρα. Όσο για τη βότκα-μαρτίνι γεύση που είχε γεμίσει τα χείλη του φρόντισε να την εξουδετερώσει με ένα σπρέι χτενίσματος αναπνοής. Αλίμονο αν ένας τόσο πετυχημένος δημοσιογράφος δεν ήταν προετοιμασμένος για το απρόοπτο. Τσέπωσε γρήγορα και την *montblanc*, και κίνησε για το γραφείο του Κάλδη.

Έφτασε να σκέφτεται τους λόγους της παραβίασης της μεσημεριανής ραστώνης. Όπως πάντα, έπεσε έξω.

Ο Κάλδης καθόταν στο γραφείο του πλαισιωμένος από δύο κυρίες. Η μία ήταν βεβαίως η κυρία Κάλδη, η οποία προσφάτως είχε τη δική της, ιδιαίτερα πετυχημένη στήλη στην εφημερίδα. Η άλλη όμως ποια ήταν; Ποια ήταν αυτή η καλλονή ντυμένη μέσα στο πλήθος των χρωμάτων που πανέμορφα φροντίζει η γη να λάμπει το καλοκαίρι της;

«Περάστε κύριε Σωτηρίου... μη στέκεστε έξω... ελάτε να σας συστήσω».

Οι δύο κυρίες σηκώθηκαν, παραβιάζοντας το πρωτόκολλο, κι έλαβαν θέσεις ένθεν κακείθεν του Κάλδη, ο οποίος τις περιέλαβε πελαργικά στην αγκαλιά του.

«Τη γυναίκα μου βεβαίως τη γνωρίζεις, έχω την χαρά λοιπόν να σου συστήσω τη δεσποινίδα Μυρτώ Δέτσικα, που επίσημα είναι από σήμερα το νέο μέλος της εφημερίδας μας...».

Ο Σωτηρίου, σαστισμένος, έτεινε το χέρι του να χαιρετίσει τις δύο κυρίες. Στην απόχρωση του μπλε, που ένα *blazer* δίνει κομμάτι από το κύρος του σ' αυτόν που το φοράει, ήρθε κι αντάμωσε το ερυθρό της όψης του, να πάρει πίσω την κίβδηλη αρχοντιά όπως αυτή κατέρρευσε όταν αντίκρισε την αληθινή, αυτήν που ανελέητα, μα διόλου προσποιητά, ξεχειλίξε από την παρουσία των δύο κυριών.

Ευτυχώς για τον Σωτηρίου που ο Κάλδης αρκέστηκε μόνο στις συστάσεις και λίγο αργότερα του επέτρεψε να αποσυρθεί καταλαβαίνοντας την αμηχανία του. Ουσιαστικά τον έδιωξε ευγενικά για να μπορέσει να κλείσει την ενδιαφέρουσα συζήτηση που είχε ανοίξει με δύο γνήσιες εκπροσώπους του ωραίου, κι όχι μόνο, φύλου. Η νεαρά Μυρτώ ήταν το καινούργιο του καύχημα. Τι φυσικότερο να θέλει να κορδωθεί. Όταν τελείωσε

με την επίδειξη της επιτυχίας του και την ανταλλαγή αβροτήτων με τις κυρίες, φώναξε πάλι τον Σωτηρίου για τις απαραίτητες εξηγήσεις.

«Τι πάθατε κύριε Σωτηρίου, γιατί σαστίσατε έτσι;».

«Να... πώς να το πω... αιφνιδιάστηκα... δεν το περίμενα...».

«Τι δεν περιμένατε δηλαδή;».

«Έχω συνηθίσει ξέρετε να αιφνιδιάζω, όχι να με αιφνιδιάζουν οι άλλοι...».

«Μα εγώ δεν είμαι οι άλλοι κύριε Σωτηρίου, είμαι αυτός που σας δίδαξε τι να κάνετε για να αιφνιδιάζετε τους άλλους...».

«Ναι με συγχωρείτε, ήθελα να πω...».

«Δεν πειράζει Δεύκο, κατάλαβα τι ήθελες να πεις, ελπίζω να κατάλαβες και εσύ τους λόγους της παρουσίας της δεσποινίδας Δέτσικα στην εφημερίδα μας!».

«Έχει να κάνει με τον συγγραφέα τον Βεργή;».

«Μα φυσικά Δεύκο! Όχι μόνο γι' αυτό όμως. Πιστεύω στη μικρή, θα της δώσω την ευκαιρία να σταθεί στον χώρο, δίχως να χρειαστεί να κάνει οτιδήποτε θα αμαύρωνε την αξιοπρέπειά της! Γι' αυτό θα την αναλάβει η Νάσια...».

«Κύριε Κάλδη, με συγχωρείτε, πώς το είπατε αυτό περί αξιοπρέπειας;».

«Δεύκο μην παραφέρεσαι... κάνω πως δεν άκουσα το σχόλιο!».

«Με συγχωρείτε... συγγνώμη κύριε...».

Ο Κάλδης έπιασε γωνία στο παράθυρο να ελέγχει την κυκλοφορία του δρόμου. Ενοχλήθηκε από την παρατήρηση του Σωτηρίου, αλλά δεν ήθελε να δώσει περισσότερη σημασία στο ατυχές συμβάν. Προτίμησε να γυρίσει την πλάτη του στην αναίδεια και να κατασιγάσει την ενόχλησή του στο whisky που ευτυχώς είχε σερβίρει ήδη στον εαυτό του. Άφησε επίτηδες στη σιωπή τον Σωτηρίου για μερικά λεπτά, για να τον κάνει να ντραπεί ακόμα περισσότερο και στο τέλος της διορίας στη ντροπή, του είπε δίχως να τον κοιτάζει:

«Σας φώναξα εδώ κύριε Σωτηρίου, για να σας ενημερώσω για το πως έχει η κατάσταση...».

Ο Σωτηρίου είχε καταπιεί τη γλώσσα του και νοερά, με όσες δυνάμεις του απέμεναν μονολογούσε: «ήμαρτον φτου!», επαναλαμβάνοντας την επίκληση προς όλους τους αγίους που του έρχονταν στον νου.

«...Όπως θα πρέπει να είχατε καταλάβει, το θέμα του Βεργή ήταν για μένα αρκετά σημαντικό, κι όπως αποδεικνύεται είχα δίκιο. Χωρίς να θέλω λοιπόν να σας προσβάλλω, δεν μπορούσα να το αφήσω στην τύχη. Από την πρώτη στιγμή που έμαθα για τη συνέντευξη στο περιοδικό “ΔΙ’ ΕΥΧΩΝ”, φρόντισα να εξασφαλίσω πως το σχέδιό μου δε θα αποτύγχανε, έτσι λοιπόν, με συνοπτικές διαδικασίες, αγόρασα το

περιοδικό. Μια κίνηση που αποδείχτηκε ιδιαίτερα έξυπνη, καθότι, η κυκλοφορία του περιοδικού μέσα σ' ένα εξάμηνο από τότε που πέρασε στον όμιλό μας, σχεδόν διπλασιάστηκε...».

Ο Σωτηρίου είχε σταματήσει τις επικλήσεις έχοντας τάξει στον τελευταίο άγιο μια λαμπάδα ίσαμε το μπόι του. Η αναπνοή του είχε αρχίσει να επανέρχεται στα επίπεδα του συνηθισμένου θράσους του, μόνο που τώρα στερούταν κάτι από την εσάνς της.

«...Θα έχετε παρατηρήσει βεβαίως ότι τα τελευταία χρόνια επιχειρούμε μια στροφή προς την κουλτούρα, δίνουμε έμφαση στο θέατρο, συμμετέχουμε σε παραγωγές του ελληνικού κινηματογράφου, χρηματοδοτούμε εκδοτικές προσπάθειες, παραστάσεις του λυρικού θεάτρου, γενικώς είμαστε μέσα στην πολιτιστική αναλαμπή που λαμβάνει χώρα, φιλοδοξώντας να εισπράξουμε κι εμείς την αμοιβή μας. Δεν είναι τυχαίο και το ξέρετε κύριε Σωτηρίου, η Ελλάδα εισέρχεται στην Ευρώπη των μονοπωλίων αλλά και του πολιτισμού... και πιστέψτε με, ο πολιτισμός έχει πολλά λεφτά να μας δώσει! Έπειτα είναι κι κόσμος, κουράστηκε από τα ίδια και τα ίδια, θέλει μια αλλαγή! Δεν μπορούμε να την αρνηθούμε! Αφήστε που αν δεν τους τη δώσουμε εμείς, θα την ανακαλύψουν μόνοι τους! Ξέρετε πόσο επικίνδυνο είναι αυτό; Πρώτον δεν ξέρεις τι θα ανακαλύψει ο κόσμος, δεύτερον ότι ανακαλύψει μόνος του, δεν πρόκειται να μας ωφελήσει!...».

Ο Κάλδης είχε γυρίσει και διηύθυνε την ομιλία του κοσμώντας τη με τις απαραίτητες λεπτές χειρονομίες που επέβαλλε η περίπτωση.

«...Έπρεπε λοιπόν να αποκτήσουμε όσο γίνεται περισσότερες προσβάσεις σ' αυτούς τους χώρους που συντελείται αυτή η πολιτιστική μεταστροφή, ώστε να πιάσουμε το μεγαλύτερο δυνατό μερίδιο αγοράς! Θέλαμε ένα περιοδικό σαν το “ΔΙ' ΕΥΧΩΝ”, το έχουμε! Φτιάξαμε ένθετο για το internet και πολύ σύντομα θα κάνουμε κάτι μεγάλο εκεί. Εξασφαλίζουμε τις καλύτερες θέσεις στο έργο που θα παίζεται στο μέλλον κύριε Σωτηρίου, ένα έργο όπου άλλοι θα πληρώνουν για να γυρίζεται, άλλοι θα πληρώνουν για να το βλέπουν κι εμείς απλά θα εισπράττουμε από όλους αυτούς!...».

Ο Σωτηρίου είχε αναλάβει πλήρως τις δυνάμεις του και σκεφτόταν ήδη το τάμα του πότε θα εκπλήρωνε.

«...Γιατί δε μιλάτε κύριε Σωτηρίου;».

«Σας άκουγα κύριε διευθυντά, σας άκουγα με προσοχή!».

«Λοιπόν; Τι έχετε να πείτε;».

«Εγώ; Τι να πω; Συμφωνώ μαζί σας!».

«Το ζήτημα δεν είναι αν συμφωνείτε μαζί μου, δεν έχετε και πολλά περιθώρια γι' αυτό, το ζήτημα είναι αν αντιλαμβάνεστε τις αλλαγές που επέρχονται και μας αφορούν όλους!».

Εκεί ο Σωτηρίου κοκάλωσε, η λαμπάδα που μόλις είχε τάξει στο μπόι του μίκρυνε κι ο άγιος της προσευχής του σκέφτηκε πως δεν ήταν ο καταλληλότερος. Άλλαξε πόδι που ξεκούραζε καταπίνοντας το σάλιο του να μην προλάβει να γίνει ιδρώτας.

«Δηλαδή... τι εννοείτε κύριε διευθυντά; Θα αλλάξει μορφή η συνεργασία μας;».

«Μην ταραξέσαι Δεύκο... θα αναβαθμιστείς, απλά θα αυξηθούν οι τομείς ευθύνης σου, παράλληλα θα πάψεις να είσαι ο μόνος που ασχολείται με αποκλειστικότητες...».

«Η Δέτσικα θα είναι η άλλη;».

«Φυσικά! Η μικρή είναι μεγάλο ταλέντο, μορφωμένη όσο λίγες και λίγοι κι έχει και κότσια όσα, και μην προσβληθείς, δεν είχες εσύ όταν ξεκίναγες! Εσύ είχες θράσος και αναίδεια, χαρακτηριστικά που τα θέλαμε τότε, κι εξακολουθούμε να τα θέλουμε και τώρα! Μόνο που σήμερα χρειαζόμαστε και λίγη κουλτούρα, έμφυτη όμως, όχι φωτοτυπία!».

«Με προσβάλετε κύριε διευθυντά!».

«Όχι Δεύκο, τους συνεργάτες μου δεν τους προσβάλω, τους εκτιμώ γι' αυτό που μπορούν να δώσουν, φροντίζω όμως να τους θυμίζω τα όρια των δυνατοτήτων τους. Έτσι είμαι σίγουρος ότι πάντα θα βρίσκονται μέσα σε αυτά, άρα όλοι θα είμαστε ικανοποιημένοι. Εσείς όλοι γιατί δε θα αποτύχετε ποτέ, εγώ γιατί δε θα σκορπάω λεφτά για πειραματισμούς αναφορικά με τις αντοχές σας. Κατάλαβες; Αν ήθελα να σε προσβάλω θα σε φώναζα να σου ανακοινώσω τις όποιες αλλαγές; Είσαι ο πρώτος που τις μαθαίνει!...».

Ο Σωτηρίου ξαναγύρισε στην αρχική του παράκληση, μόνο που στο μεσοδιάστημα είχε προσθέσει μερικούς αγίους παραπάνω. Ένας αναστεναγμός ανακούφισης, που δεν προσπάθησε καθόλου να κρύψει, ήρθε να δώσει τέλος στο αλλόκοτο διάγραμμα των ψυχικών του μεταπτώσεων. Τελικά κάθε συνάντηση με τον Κάλδη ήταν ένα x-treme game, που μπροστά της, η κατάβαση του Βοϊδομάτη ή το πήδημα στο κενό μιας χαράδρας πάνω από τη γέφυρα, είναι απλοϊκά παιχνίδια προσανατολισμού, χωρίς όμως ιδιαίτερες αξιώσεις να θεωρηθούν πυξίδα στην αναζήτηση της x-treme πραγματικότητας.

«...Όπως προανέφερα λοιπόν, είχα ένα αρχικό σχέδιο αναφορικά με τον Βεργή, ορμώμενος από το γεγονός του βέβαιου θανάτου του, αλλά και του γεγονότος ότι είμαστε οι μόνοι που το γνωρίζαμε... Έρθε όμως η εξέλιξη των πραγμάτων να με αναγκάσει να διαφοροποιήσω αυτό μου το σχέδιο. Δεν μπορούσα να φανταστώ αυτή τη μεταμόρφωση που ζήσαμε μέσα από τις υπέροχες συνεντεύξεις, για τις οποίες σου αξίζουν συγχαρητήρια. Από εκεί που ήταν μια κάμπια που σερνόταν, έγινε

πεταλούδα να φωνάζει με τα χρώματά της τη χαρά της που πετάει. Θα ήταν ξεδιάντροπο από τη μεριά μας να εξακολουθήσουμε το αρχικό μας σχέδιο... σκέφτηκα ότι μας δίνει την ευκαιρία να δημιουργήσουμε κάτι καινούργιο, πρωτοποριακό, αντάξιο της εποχής μας. Άλλωστε μας οφείλει σε μεγάλο βαθμό την ανάνηψή του. Οι συνεντεύξεις μαζί σου, η Δέτσικα, η μεγάλη τιμή να συμμετέχει στην elite των ευρωπαϊών συγγραφέων. Όλοι εμείς τον βοηθήσαμε να παλέψει με τον θάνατο, κι αν μη τι άλλο, τον εξοπλίσαμε ν' αποδειχθεί ικανότατος μαχητής. Αποφάσισα λοιπόν να τον βοηθήσουμε όσο μπορούμε, να συνεχίσει να μάχεται, να συνεχίσει να σκέφτεται. Εσύ, λόγω πείρας, κι η Δέτσικα γιατί τη λατρεύει σαν κόρη του. Εσύ θα κάνεις το σκίτσο, η μικρή θα επιλέγει τα χρώματα. Στο τέλος, όποτε έρθει αυτό, θα έχουμε αποτυπώσει όχι τον αγώνα ενός ανθρώπου να μην πεθάνει, αλλά τον αγώνα του θανάτου να καταλάβει γιατί ένας άνθρωπος μάχεται εναντίον του, ενώ γνωρίζει ότι θα χάσει. Συνταρακτική εμπειρία κύριε Σωτηρίου, δε νομίζετε; Θα είναι το ρεπορτάζ της ζωής σας!».

Ο Σωτηρίου προσπαθούσε να κάνει οικονομία στις σκέψεις γιατί φοβόταν πως ότι κι αν έλεγε κινδύνευε να δυσαρεστήσει τον Κάλδη. Ποτέ άλλοτε δεν αισθάνθηκε την ανάγκη να κρατήσει κλειδωμένες αυτές τις σκέψεις και να αρκεστεί σε επιφωνήματα χειρονομιών. Στο τέλος, υπό το κράτος πιέσεων και μπροστά στον κίνδυνο να θεωρηθεί αδιάφορος, αποφάσισε να απορήσει διστακτικά.

«Με συγχωρείτε κύριε Κάλδη... ποιας ζωής; Αυτής που εξαρτά τη μεγάλη επιτυχία από το φινάλε μιας άλλης;».

«Όχι βέβαια! Όχι! Δεν εννοώ αυτό! Ακριβώς το αντίθετο! Εμείς, δηλαδή εσύ κι η Δέτσικα, θα πρέπει να βοηθήσετε αυτόν τον άνθρωπο να καθυστερήσει το τέλος του! Δεν καταλαβαίνεις ότι η δική σας επιτυχία επιμηκύνει τη ζωή του! Ξέρεις πόση χαρά θα νοιώσει όταν μάθει πως η μικρή προάχθηκε εξαιτίας του; Τι ικανοποίηση θα νοιώσει από το βραβείο που θα πάρεις για το καλύτερο ρεπορτάζ;».

«Τι έχετε πάθει κύριε διευθυντά; Δεν καταλαβαίνω την εμμονή σας με τον Βεργή! Επιτέλους ένας συγγραφέας είναι!».

«Όχι Δεύκο, δεν είναι ένας συγγραφέας! Είναι ένας προορισμός! Τον ακολουθείς γιατί ξέρεις ότι εκεί που θα σε βγάλει δεν μπορείς να φτάσεις μόνος σου...».

«Και λοιπόν; Τι έγινε; Γιατί είναι τόσο σημαντικό να φτάσεις κάπου; Τι έχει να κερδίσει όποιος φτάσει στον προορισμό του Βεργή;».

«Μα δεν καταλαβαίνεις Δεύκο; Ο άνθρωπος μας δείχνει την οδό της ευτυχίας! Μέσα από την τραγικότητα της ζωής του, έχει τα κότσια να θέλει να είναι ευτυχισμένος! Ο προορισμός του, είναι η ευτυχία κύριε Σωτηρίου! Η ευτυχία! Εσείς αλήθεια, είστε ευτυχισμένος;».

Ο Σωτηρίου κατέβασε το κεφάλι και για πρώτη φορά δεν τόλμησε να χαϊδέψει τα κουμπιά από το αγαπημένο του blazer. Ξαφνικά όλα εκείνα τα μικροπράγματα που τον έκαναν ευτυχισμένο, μεταμορφώθηκαν σε καρικατούρες που τον χλεύαζαν, κι απομακρύνονταν τρέχοντας τις εύπλαστες φιγούρες τους σε διαθέσιμες σελίδες χιλιάδων άλλων, δήθεν, νεαρών. Ο Κάλδης είχε γυρίσει στη θέση του, γωνία με το παράθυρο να καπνίζει τις απουσίες που κάνουν έναν άνθρωπο να νοιώθει άδειος.

Η Νάσια είχε γίνει αχώριστη με τη Μυρτώ από τότε που η μικρή τοποθετήθηκε αρχισυντάκτρια πολιτιστικού ρεπορτάζ στην εφημερίδα. Κατά σύμπτωση ήταν την ίδια ημέρα που η Νάσια προσήλθε στην εφημερίδα σαν εργαζόμενη κι όχι σαν σύζυγος του εκδότη και διευθυντή. Αμφότερες, παρά τη διαφορά ηλικίας, βρήκαν εύκολα τη διάλεκτο επικοινωνίας η μια της άλλης. Όταν μάλιστα ο Κάλδης προέτρεψε τη Νάσια να αναλάβει τη μικρή υπό την προστασία της, η επικοινωνία αυτή καλωδιώθηκε τόσο εύκολα, λες κι ήταν η μια το αντίκρισμα της άλλης. Η Νάσια είδε στα μάτια της μικρής τον εαυτό της, τη φίλη, την κόρη της. Κι είχε τόσο ωραία μάτια η Μυρτώ. Στο γαλανό μιας βάρκας που αγναντεύει το πράσινο της Άνοιξης κάθε που έρχεται κατεβαίνοντας αργά από τα βουνά στη θάλασσα.

Η Μυρτώ είδε στη Νάσια την ώριμη φίλη, την Αντιγόνη στα πιο μεγάλα της, έτοιμη να ερμηνεύσει τους ρόλους του Παρισιού στο θέατρο της Επιδαύρου. Είδε την μοναξιά με make-up στα χρώματα μιας βρύσης που στάζει και δεν ξέρεις αν είναι χαλασμένη ή δεν έχει κλείσει καλά. Και οι δύο είδαν σαν ευκαιρία το σμίξιμό τους να λειτουργήσει ως η χοάνη των δακρύων τους. Έτσι όλη η ένταση των προσωπικών στιγμών τους έπαψε να βολοδέρνει σαν ζητιάνα στο παρελθόν των αναμνήσεών τους κι έγινε αδελφή ψυχή, που βρήκε επιτέλους την αδελφή της. Η Νάσια απαλλαγμένη από τις φοβίες που την κρατούσαν σιωπηλή, ζωγράφιζε με ευχέρεια την πολυλογία των άλλων εκθέτοντάς τη στα μάτια των πολλών με τη μορφή της πόρνης που κάνει πιάτσα όχι από ανάγκη αλλά από συνήθεια. Η Μυρτώ προσαρμόστηκε γρήγορα στο νέο της επαγγελματικό ρόλο, αντλώντας τον απαιτούμενο αέρα εξ αντανάκλασής της ανεπανάληπτης εμπειρίας του Kerguehennec. Αυτός ο αέρας, μαζί με το ταλέντο που είχε να σκέφτεται αρκούσαν για να δικαιολογεί πανάξια τον τίτλο της.

Εκείνο το μεσημέρι, οι δύο τους, με προτροπή της Νάσιας βεβαίως, είχαν διαλέξει να χαλαρώσουν στη δροσιά ενός café της Πλάκας. Εκείνου του ίδιου που ενέπνεε τη Νάσια να εξομολογείται στον εαυτό της τα αδιέξοδά της.

Όπως παλιότερα με τον Ερμή, έτσι και τώρα με τη Μυρτώ. Μόνο που τώρα δεν έψαχνε να ξεσπάσει, να καπνίσει ήθελε την πολύχρονη σιωπή της. Κι επειδή ντρεπόταν να πάει μόνη της, δεν ήθελε να είναι άλλο μόνη της, πήρε και τη Μυρτώ. Μάνα και κόρη έλαμπαν λοιπόν η μια πάνω στις άλλης τη φορεσιά. Έπαιζαν με τα χρώματα που έχουν οι λέξεις άμα τις τραγουδάς χωρίς να κάνεις λάθη. Γέλαγαν με τον χρόνο που γεννοβολούσε αδιάκοπα τα μούλικά δευτερόλεπτά του και τα παράταγε αδιάφορα, να σβήσουν μόνα τους τη μίζερη σύντομη ζωή τους.

Η Νάσια ειρωνευόταν με το γνωστό δηκτικό και πικρόχολο ύφος της, γνωστούς πολιτικούς αστέρες, κάνοντας τη Μυρτώ να δακρύζει από τα γέλια. Της αφηγήθηκε την ιστορία με το φενγκ σουι, πώς τη φαντάστηκε και τελικά πόσο μέσα έπεσε όταν αποφάσισε να την παρουσιάσει σαν πραγματική ιστορία με πρωταγωνιστή δήθεν γνωστό βουλευτή. Τι είχε κάνει η Νάσια στην ουσία; Χρησιμοποίησε τη φαντασία της για να περιγράψει τον παροξυσμό, μέχρι βλακείας, που είχε παρατηρηθεί το τελευταίο διάστημα με την εξ ανατολών προερχόμενη «φιλοσοφία» του φενγκ σουι. Ήξερε ότι πάρα πολλοί άνθρωποι έψαχναν μονίμως ν' ανακαλύψουν ταχύτερους δρόμους προς την επιτυχία και την καταξίωση. Άλλωστε δεν ήταν και κανένα φοβερό μυστικό. Ανέκαθεν χαρακτήριζε ως τάση τους ανασφαλείς. Γι' αυτό και ήταν πάντα οι πρώτοι που έτρεχαν να ενστερνιστούν την όποια καινούργια «φιλοσοφία» υποσχόταν την άμεση αποκατάσταση της επαφής με την κορυφή και την επιτυχία. Ήξερε πολλούς τέτοιους η Νάσια. Παλιότερα ήταν η γιόγκα ο δρόμος για την επιτυχία. Τώρα ήτανε το φενγκ σουι.

Παλιά με τη γιόγκα, δίπλωνες το σώμα στα άκρα για να κάνεις οικονομία στον χώρο που σου αντιστοιχούσε, φροντίζοντας ταυτόχρονα να ελαττώσεις και την αναπνοή σου ώστε να εισπνέεις λιγότερο οξυγόνο. Για έναν λαό με πληθυσμό εκατοντάδων εκατομμυρίων όπως είναι οι ινδοί, ακούγεται ως έξυπνη λύση η γιόγκα. Εκτός που λύνεις πολεοδομικά, οικιστικά και ενεργειακά προβλήματα, κάνεις και μόδα τη στέρησή σου. Πώς να το κάνουμε, όταν το 20% του παγκόσμιου πληθυσμού, κάνει ή δεν κάνει κάτι, τότε μιλάμε για τάση δηλαδή μόδα.

Τώρα με το φενγκ σουι το μόνο που χρειαζόταν ήταν να διπλώσεις το σπίτι σου με τέτοιο τρόπο ώστε οι τοίχοι του να βλέπουν στην ανατολή όταν κοιμάσαι, στον βορρά όταν είσαι στη δουλειά σου και νοτιοδυτικά όταν βρίσκεσαι κάπου ενδιάμεσα. Στα χρώματα που θα έχει το σπίτι σου τα πράγματα είναι πιο εύκολα. Ακολουθείς τη φορά των αποχρώσεων του ουράνιου τόξου. Το δύσκολο είναι ότι πρέπει να προσέχεις τα λόγια σου ή τις

πράξεις σου, κάθε φορά που είσαι σε ένα δωμάτιο. Δεν μπορείς φερ' ειπείν να τσακωθείς με τη γυναίκα σου στο δωμάτιο με την γκρενά απόχρωση. Μπορείς κάλλιστα όμως στον προθάλαμο που είναι νοτισμένος με το αιγαιοπελαγίτικο μπλε. Το σεξ στο μπάνιο με τα αφρόλουτρα να μυρίζουν το φούντωμα του ερεθισμού, ξεχάστε το. Αταίριαστο με το χρώμα της ώχρας που σβήνει στις άκρες με μια ιδέα πράσινο του αγρού. Μόνο στην κρεβατοκάμαρα που πρέπει να λάμπει στο κόκκινο πριν να πυρώσει για τα καλά η φωτιά όμως.

Τι έκανε η Νάσια λοιπόν και δημιούργησε πολιτική αναταραχή; Έγραψε ότι γνωστός βουλευτής έχει κάνει άνω κάτω το σπίτι του, προσπαθώντας να εφαρμόσει τις επιταγές της new wave θεωρίας. Συνέχισε περιγράφοντας τραγελαφικές καταστάσεις, ενδεικτικές της εμμονής του γνωστού βουλευτού να προσαρμόσει την κατοικία του στην αρχιτεκτονική του φενγκ σουι. Το αποτέλεσμα ήταν να δεχθεί ο Κάλδης καταιγισμό τηλεφωνημάτων από διάφορους βουλευτές, οι οποίοι διέψευδαν κατηγορηματικά ότι έχουν οποιαδήποτε σχέση με τον βουλευτή της ιστορίας. Εκείνη την ημέρα, ο Κάλδης ένοιωσε να δικαιώνεται για την επιλογή του να ενθαρρύνει τη Νάσια ν' ασχοληθεί με τη δημοσιογραφία.

Η Μυρτώ άκουγε ρουφώντας με βουλιμία την παραστατικότατη περιγραφή της Νάσιας. Η Νάσια χαιρόταν που ήταν χαρούμενη η Μυρτώ. Η Μυρτώ χαιρόταν που η Νάσια ήταν χαρούμενη γιατί η Μυρτώ χαιρόταν. Ο Κάλδης ήταν διπλά χαρούμενος γιατί τις είχε και τις δύο. Τη γυναίκα του και τη Μυρτώ, που εφόσον η Νάσια την έβλεπε σαν κόρη της, τότε ήταν και δική του κόρη.

Μετά άρχισε να μιλάει η Μυρτώ. Είπε για όλους και για όλα. Φροντίζοντας να διατηρήσει την παιδικότητα στο φωτεινό της χαμόγελο ακόμα κι όταν μίλησε για τους γονείς της. Έπαιξε ρόλο βέβαια κι ο ήλιος, έτσι που τη στόλιζε πέφτοντας απαλά στο πρόσωπό της. Όχι ο γνωστός ήλιος, ο άλλος, αυτός που η Μυρτώ είχε για ψυχή και τόσοι άλλοι για καθρέπτη. Είπε για τη σχέση της με τον Άρη στις Βρυξέλλες. Το χρονικό ενός προαναγγελθέντος χωρισμού. Για τη γνωριμία της με τον Βεργή. Για το Kerguehennec και πόσο πολύ την επηρέασε. Για το περιοδικό “ΔΙ ΕΥΧΩΝ” και την απρόοπτη τροπή της καριέρας της. Μίλησε με ενθουσιασμό για τον Κάλδη, την ευστροφία του, τον δυναμισμό του, την ισοπεδωτική προσωπικότητά του. Στην Αντιγόνη αφιέρωσε ώρες ατέλειωτες να την εκθειάζει.

Ε ναι φυσικά όλα αυτά δε θα μπορούσαν να συζητηθούν σ' ένα απομεσήμερο. Χρειάστηκαν πολλά απομεσήμερα συναντήσεων της Νάσιας με

τη Μυρτώ. Όλα όμως έμοιαζαν να είναι ένα, το ίδιο αυτό που ξεκίνησε εκείνο το μεσημέρι που έφυγαν παρέα για έναν καφέ στην πολυθρύλητη δροσιά της Πλάκας. Σαν να μην είχε καθόλου διακοπή από τη φυσιολογική φθορά, που ο χρόνος επιφυλάσσει ακόμα και στον εαυτό του. Πώς να μην είναι ένα όμως όλα αυτά τα απομεσήμερα της Νάσιας με τη Μυρτώ. Αφού οι ίδιες είχαν αποφασίσει να είναι έτσι. Λες και ήθελαν να προλάβουν να ενημερωθούν η μια για το παρελθόν της άλλης, πριν επιστρέψουν στο συνηθισμένο ωρολόγιο πρόγραμμα.

Η Μυρτώ είπε στη Νάσια και για την προτροπή-ευχή της Αντιγόνης. Η ζωή, έλεγε η Αντιγόνη, φαντάσου πως είναι ένα θέατρο. Το έργο είσαι εσύ. Η χωρητικότητα της αίθουσας που θα παιχτεί το έργο είναι οριακή. Ένας άνθρωπος. Κάθε παράσταση επομένως είναι για έναν και μόνο θεατή. Ως εκ τούτου, για να διατηρεί η παράσταση μια στοιχειώδη αξιοπρέπεια, απαιτείται ένα πανάκριβο εισιτήριο. Δε μιλάμε για κέρδη, ίσα για τα έξοδα. Το ζητούμενο επομένως, έλεγε η Αντιγόνη, είναι να εξασφαλίσεις τη βιωσιμότητα του έργου, δηλαδή τη στοιχειώδη αξιοπρέπεια του έργου, δηλαδή του εαυτού σου. Άρα αυτό που έχεις να κάνεις είναι να βρίσκεις αυτόν τον έναν θεατή που θα είναι διατεθειμένος να πληρώνει πανάκριβα το έργο.

Το ευχάριστο, είχε πει η Αντιγόνη, είναι ότι δεν κινδυνεύεις από κακές κριτικές, μια που κανένας κριτικός δεν πρόκειται να δεχθεί να πληρώσει εισιτήριο για να δει μια θεατρική παράσταση. Το δυσάρεστο, είχε προσθέσει, είναι ότι θα παρακολουθήσουν την παράσταση και κάποιοι μόνο και μόνο επειδή θα έχει ακριβό εισιτήριο. Όπως και να χει, ολοκλήρωσε η Αντιγόνη, το έργο πρέπει να παιχτεί γιατί είναι γραμμένο για το θέατρο. Η Μυρτώ εξομολογήθηκε στη Νάσια τους φόβους της αναφορικά με την ηθοποιία της. Η Νάσια χαμογέλασε και της είπε ότι στην προκείμενη παράσταση ηθοποιός είναι ο θεατής και να μην ανησυχεί. Μετά της είπε να συνεννοηθεί με την Αντιγόνη και να πάνε οι τρεις τους κάποια στιγμή στο θέατρο. Της Επιδαύρου εννοείται.

Το άλλο, το Ηρώδειο είχε εκσυγχρονιστεί από τότε που έγκριτοι μουσικολόγοι είχαν ανακαλύψει την αρχαιοελληνική καταγωγή του μπουζουκιού στο παρ' αρχαίων ημών προγόνων όργανον αποκαλούμενον «χέλυς». Η χέλυς όφειλε την ονομασία της στο κέλυφος της χελώνας βεβαίως, το οποίο χρησιμοποιείτο ως ηχείο. Η φοβερή αυτή ανακάλυψη, προσέφερε το πολυπόθητο άλλοθι που αναζητούσαν οι εκσυγχρονιστές ώστε να αλώσουν το θέατρο του Ηρώδη του Αττικού με τις διπλοπενιές στη διαπασών των καημών τους. Αφήστε που δόθηκε η ευκαιρία να στηλιτευτούν τα αιμοβόρα

αρχαιοελληνικά ένστικτα από τα οποία υπέφεραν οι αθώες χελωνίτσες. Ενώ ο διάδοχος της χέλυος, το μπουζούκι, ανεδείκνυε με υπέροχο τρόπο τα φιλόζωα και οικολογικά ένστικτα των νεοελλήνων, διότι αφ' ενός χρησιμοποιούνταν αθώα υλικά για την κατασκευή του, κι αφ' ετέρου υπό τους ήχους του νεοέλληνες και ζώα γίνονταν ένα.

Εκείνο το καλοκαίρι λοιπόν, το τελευταίο μιας ολόκληρης εποχής, όπως εξελίχθηκε τελικά το 1999, όλα τα πρόσωπα της αφηγήσεώς μας είχαν αλλάξει θεαματικά ιστορία. Ο κάθε ένας από τους ήρωές μας είχε αφήσει κατά μέρος την ιστορία του, κι είχε εισβάλλει στην ιστορία κάποιου άλλου. Όλοι τους είχαν κάνει υπέρβαση του προσωπικού τους δράματος διαλέγοντας να παρατήσουν σύζυλη την πραγματικότητα που μέχρι τότε, τους κράταγε δέσμιους της μιζέριας της. Τι είχε συμβεί; Τι μεσολάβησε και παράτησαν όλοι αυτοί την πραγματικότητα της προσωπικής τους ιστορίας, προς χάριν της ιστορίας που γράφεται από πολλές διάφορες προσωπικότητες; Τίποτα το ιδιαίτερο! Απλά όλοι αυτοί οι διάφοροι, ο Βεργής, ο Κάλδης, η Νάσια, ο Σωτηρίου, ο Ζηρίτης, η Μυρτώ ανέκαθεν ήθελαν να είναι κάτι διαφορετικό από αυτό που ήταν. Όταν το βρήκαν να είναι χαρακτηριστικό κάποιων άλλων, φοβήθηκαν, κι έτρεξαν γρήγορα να μετανιώσουν για την αρχική τους σκέψη. Ένοιωσαν τότε την ανάγκη να συμφιλιωθούν με την εικόνα του δικού τους εαυτού. Τι περισσότερο απλό λοιπόν, από το να κοιτάξουν στον καθρέπτη της ψυχής τους και να τείνουν το χέρι τους για να καλωσορίσουν τον ερχομό τους. Αφού γνωρίστηκαν καλά με τους εαυτούς τους, πήραν το θάρρος να επανασυστηθούν και στους οικείους τους, ακόμα και στον περίγυρό τους. Έτσι άρχισε ο χρόνος να κυλάει ψιθυριστά, από εκεί που γκάριζε μόνο για το φευγικό του.

Μόνο η Αντιγόνη δεν ένοιωσε ποτέ να θέλει να είναι κάτι διαφορετικό από αυτό που ήταν. Αυτή ήταν από μόνη της κάτι το διαφορετικό. Εξακολουθούσε να είναι και τότε. Ίσως γι' αυτό δε συμβιβάστηκε ποτέ με την καριέρα που της είχαν έτοιμη οι γονείς της. Γιατί αυτή η καριέρα δεν ήταν για την Αντιγόνη, αλλά για την κόρη ενός εισαγγελέα παρ' Αρείω Πάγω. Όταν κλήθηκε λοιπόν να εξεταστεί για την είσοδό της στο διπλωματικό σώμα, πήγε η ίδια κι όχι η κόρη του εισαγγελέα. Απέτυχε βεβαίως. Ο πατέρας της είχε ενοχληθεί πάρα πολύ γιατί η Αντιγόνη είχε διακωμωδήσει την όλη διαδικασία. Συγκεκριμένα στο γραπτό τεστ αντί απαντήσεων απαρίθμησε εξεζητημένες μάρκες scotch whiskies, ενώ στα προφορικά που ακολούθησαν αμέσως μετά, εξήρε την προτίμησή της στα κρασιά της περιοχής του Λίγηρα,

εκφράζοντας τον αποτροπιασμό της για τους αδαείς λάτρεις των κρασιών του Μπορντώ. Μετά η Αντιγόνη έφυγε από τον χώρο των εξετάσεων αλλά και αυτόν του σπιτιού της. Αρχικά θα τη φιλοξενούσε η Μυρτώ. Όπως συμβαίνει σ' αυτές τις περιπτώσεις, η περίοδος αυτού του διαστήματος που προσδιορίστηκε αρχικά, είναι μακρά. Άλλο που δεν ήθελε η Μυρτώ. Τώρα ειδικά που ο χρόνος είχε τους δικούς της λόγους να ψιθυρίζει αργά την παρουσία του.

Ο Βεργής διάλεξε να πάει στη Σαντορίνη. Διακοπές. Από την ιδέα του θανάτου βέβαια. Τον είχε προσκαλέσει άλλωστε ο Μάρκος, ο Γερμανός συγγραφέας του Kerguehennec, στο σπίτι του στο Ακρωτήρι. Θα ήταν ακόμα ο Γάλλος, ο Άγγλος και η Ιταλίδα από την τρελοπαρέα των συγγραφέων. Ωραία θα ήταν, είχε σκεφτεί ο Βεργής, κι αποφάσισε να πάει. Το σπίτι του Γερμανού ήταν στο τέρμα του δρόμου για το Ακρωτήρι. Πάνω στον λόφο. Σαν σκιάχτρο δέσποζε έτσι που ο αρχιτέκτονάς του, το είχε χτίσει ν' ακροβολίζεται στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Έμοιαζε σαν να προστάτευε τον φάρο που κείτονταν απροστάτευτος αυτός, να προστατεύει τ' αλαργινά περάσματα του ηλιοβασιλέματος. Όλα τα δωμάτια είχαν θέα. Όπως κάθε σκιάχτρο που σέβεται τον ρόλο του φροντίζοντας να θεάται από όλα τα σημεία του χωραφιού. Ο Βεργής είχε αυτό που έβλεπε νότια προς την Κνωσσό.

Διασκέδαζε κάνοντας βόλτες στο περιθώριο της διασκέδασης των άλλων. Μακριά από τυπικότητες, συμπεριφέρονταν όπως κι όλοι οι υπόλοιποι. Αυθόρμητα. Με μοιρογνωμόνιο τις αισθήσεις, που εκ των πραγμάτων συμπεριφέρονται με ειλικρίνεια, η παρέα των συγγραφέων προσαρμόστηκε στις ιδιαιτερότητες του καθ' ενός ξεχωριστά. Παρόλο που ο καθένας ήταν μόνος του, κανένας δε λειτούργησε αυθαιρετώντας με τη μοναξιά του. Έχοντας την εμπειρία της συνεύρεσης στο Kerguehennec δεν πιάστηκαν να σεβαστούν ο ένας του άλλου την προσωπικότητα. Έτσι συνέχισαν απρόοπτα να παραθερίζουν σαν να φοβόντουσαν τις όποιες προοπτικές μπορεί να επεφύλασσε αυτή τους η νέα συνάντηση. Έξω από κάθε προοπτική λοιπόν το είχαν ρίξει στο ξεσάλωμα, αδιαφορώντας για οτιδήποτε άλλο πλην της χαράς που συνεπάγεται η διασκέδαση. Μπορεί να έφταιξε και το νησί. Δεν άφηνε περιθώρια για αμφισβητήσεις και βαθυστόχαστες αναλύσεις.

Βλέπετε όταν κανείς είναι ευτυχισμένος κι οφείλει αυτή του την ευτυχία σε πολύ απλά πράγματα, δεν έχει κανέναν απολύτως λόγο να αναζητά την ευτυχία στα δύσκολα. Όταν είσαι λοιπόν στη Σαντορίνη, πίσω

από το σκιάχτρο του λόφου στο Ακρωτήριο, στην ποδιά του Φάρου, και πέφτει ο ήλιος απαλά, όπως γλιστράει το φιλί από τα χείλη στα στήθη που ιδρώνουν καθώς τεντώνονται να κορδωθούν, νοιώθεις γεμάτος, ευτυχισμένος μόνο και μόνο επειδή βλέπεις. Είναι η ίδια παρόμοια ευτυχία που σου προκαλεί η ανατριχίλα του ιδρώτα όπως κυλάει νωχελικά για να κρατάει νοτισμένο το κορμί σου, πάνω στο κορμί της, ενώ πάλλεστε αρμονικά στον τόνο των δευτερολέπτων που περνούν. Είσαι ευτυχής και μόνο γιατί μπορείς αγγίζοντας να νοιώσεις τη σάρκα της χαράς να φλέγεται.

Ο Βεργής ρούφαγε όλες τις στιγμές γιατί ήξερε πως κάποιες θα ήταν κι οι τελευταίες. Αυτό που τον ενδιέφερε περισσότερο όμως τότε, ήταν πως ακόμα είχε το θάρρος να ζει τέτοιες στιγμές. Τότε κατάλαβε τελικά ότι σαν άνθρωπος είχε σε αφθονία την αίσθηση του χιούμορ.

Όλοι στην οικογένειά του είχαν χιούμορ. Μάλλον γι' αυτό δεν έζησαν ποτέ σαν οικογένεια. Ο καθένας ήταν από μόνος του μια οικογένεια, και δεν πήραν ποτέ στα σοβαρά την οικογένεια ως έννοια. Πώς θα μπορούσαν άλλωστε, εδώ δεν έπαιρναν στα σοβαρά τους εαυτούς τους. Ο πατέρας στον κόσμο του, όλη του τη ζωή να περιμένει τον Μόσκοβο, την ίδια στιγμή και κάθε στιγμή όλης του της ζωής, δεν ήταν διατεθειμένος να περιμένει κανέναν ώστε να μην είναι μόνος του στη μοναχική του πορεία. Η μάνα στον δικό της κόσμο, αυτόν που οι στιγμές του δεν είναι ποτέ δικές σου, απλά γιατί σου έχουν μάθει να μην πιστεύεις πως έχεις και δικές σου στιγμές, κι αν έχεις, αυτές είναι πάντα δανεικές, κι αν στις δίνουν το κάνουν από κακεντρέχεια, όλοι αυτοί που σε κρατάνε σκλάβο ή σκλάβα των στιγμών τους. Η αδελφή στον κόσμο των άλλων, μια που φοβόταν να φτιάξει δικό της από τον φόβο ότι θα την πουν «ονειροπαρμένη». Έτσι ζούσε σε ξένο κόσμο μόνιμα, γι' αυτό και ήταν πάντα παραπονεμένη. Πώς να μην είναι; Τι δουλειά είχε στον κόσμο του ξένου κόσμου; Πώς να σταθεί στο ύψος των προσδοκιών της, αφού εκεί που ήτανε δε φαίνονταν αυτές;

Εδώ μπαίνει ο παράγοντας χιούμορ. Χωρίς αυτό, όλοι τους θα είχαν συμβιβαστεί με την πραγματικότητα, κι αν μη τι άλλο, θα αντλούσε ο ένας από του άλλου το θάρρος. Όπως κάνει όλος ο κόσμος δηλαδή. Όλες οι οικογένειες μεταξύ τους. Εκτός από αυτήν του Βεργή, γιατί όπως είπαμε, αυτή η οικογένεια είχε χιούμορ. Προτίμησε να κάνει την από κοινού συμβίωση ανέκδοτο, αστείο, μια που ο καθένας τους θεωρούσε τον εαυτό του οικογένεια σε τέτοιο βαθμό, που απαξιούσε να δει τον εαυτό του σαν μέλος μιας οικογένειας. Έτσι απέφυγαν τον φόβο της διάλυσης της οικογένειας, αφού η οικογένεια του Βεργή ήταν από την αρχή διαλυμένη. Δεν απέφυγαν όμως τα

ψυχικά τραύματα, ίσως γιατί αυτή η οικογένεια ήταν φτιαγμένη από τα ψυχικά τραύματα μιας ολόκληρης εποχής που αναζητούσε την ανεξαρτησία της, μέσα από τη διάλυση της οικογένειας. Δεν πρέπει να ήταν τυχαίο άλλωστε ότι το αγαπημένο παραμύθι της οικογένειας Βεργή, ήταν το «χωρίς οικογένεια» του Έκτορος Μαλό. Ποτέ τους δεν πίστεψαν ότι αποτελούν οικογένεια, κι έτσι έκαναν ευαγγέλιο της απομόνωσής τους, τον ύμνο κάποιου που στερήθηκε την οικογένεια.

Ο Ζηρίτης προτίμησε να πάει στη Βαρκελώνη. Είχε ακουστεί κάτι για το πρώτο κρυφό παγκόσμιο συνέδριο των hackers. Ο ίδιος ισχυριζόταν πως εκτός από διακοπές, θα συναντούσε πολλά στελέχη επιχειρήσεων του διαδικτύου επ' ευκαιρία ενός διήμερου συμποσίου που θα διοργάνωνε μια από τις μεγαλύτερες «πύλες» του internet στην Ευρώπη. Όπως και να ήταν η πραγματικότητα, ο Ζηρίτης θα απολάμβανε διακοπές με όλα τα έξοδα πληρωμένα από την εφημερίδα “ΕΒΔΟΜΑΔΑ”. Μετά θα πήγαινε στη Μάνη. Φιλοξενούμενος στο σπίτι ενός ζευγαριού Γερμανών φίλων του, από τους τόσους που είχαν διαλέξει την Ελλάδα ως τόπο μόνιμης κατοικίας του. Ναι, δεν ήταν της θάλασσας παιδί ο Ερμής. Ήταν του βουνού.

Η Μυρτώ με την Αντιγόνη είχανε πάει στη Σκιάθο. Η Μυρτώ είχε προηγουμένως αρνηθεί ευγενικά την πρόσκληση των Κάλδηδων για κρουαζιέρα στα νησιά του Ιονίου. Η Αντιγόνη επίσης ευγενικά ξαπόστειλε την ανακοπή ερημοδικίας που τις είχε στείλει ο εισαγγελέας πατέρας της τονίζοντάς του πως η κλήτευση για συζήτηση ήταν έργο εξύβριση. Ο Βεργής με το θάρρος της αγάπης του, πρότεινε στα κορίτσια μια διέλευση από τη Σαντορίνη κι αντίστοιχη στάση για μια από κοινού περιπλάνηση στην ανασκαφή των χρωμάτων από τη λάβα του γκρίζου μέλλοντος. Θα πήγαιναν.

Ο Σωτηρίου είχε πρόσκληση για Κεφαλονιά. Στο Φισκάρδο. Η Μύκονος μπορούσε να χωρέσει και σ' ένα σαββατοκύριακο άλλωστε. Από τον Κανελλόπουλο, μεγαλομέτοχο βιομηχανίας πλαστικών με φυλλοβόλα καταγωγή. Ανάλογα την περίσταση ήταν γέννημα θρέμμα από τα Τζουμέρκα, ή από τα κάτω Πατήσια. Αυτός είχε μια κόρη σε ηλικία γάμου, κι επιθυμούσε διακαώς να τη διασταυρώσει έστω και με ημίαιμο πρωτευουσιάνο, όπως καλή ώρα ο Σωτηρίου. Εκτός αυτού ο Σωτηρίου ήταν βέβαια και αγαπημένο παιδί της άρχουσας τάξης. Ο Σωτηρίου αποδέχθηκε την πρόσκληση, πώς θα μπορούσε να την αρνηθεί, ευελπιστώντας ενδόμυχα ότι κατά τη διέλευση των Κάλδηδων με το σκάφος από το Φισκάρδο, θα τον προσκαλούσαν με τη σειρά

τους για μικρή περιήγηση στις απόμερες ομορφιές του νησιού, δίνοντάς του την ευκαιρία να γνωρίσει από κοντά τον Πετρόπουλο αυτοπροσώπως.

Ο Κάλδης με τη Νάσια λοιπόν, θα έκαναν κρουαζιέρα στα νησιά του Ιονίου με το σκάφος του Πετρόπουλου. Ο Πετρόπουλος ήταν αυτό που λέμε «μεγαλοεπιχειρηματίας». Αν οι λεγόμενοι «διαπλεκόμενοι» θεωρούνταν θεσμός, και ήταν, είχαν για θεωρητικό τους τον Κάλδη και τον Πετρόπουλο φύσει και θέσει πρόεδρό τους. Εφοπλιστής, τραπεζίτης, βιομήχανος μετάλλων, τροφίμων και κλωστοϋφαντουργικών, πετρέλαια κι οτιδήποτε άλλο θα μπορούσε να γεννήσει χρήμα. Ο ίδιος βέβαια είχε πάψει να ασχολείται με οτιδήποτε. Είχε φτιάξει την αυτοκρατορία του και τη διοικούσε αξιοποιώντας τη σύγχρονη τεχνολογία. Γιατί όπως πολύ καλά ξέρουμε, αυτό σημαίνει «επιχειρηματίας». Αυτός που ενώ δεν εργάζεται, βλέπει το εισόδημά του να αυξάνεται κανονικά. «Μεγαλοεπιχειρηματίας» είναι κάποιος που δε χρειάζεται να το βλέπει ο ίδιος, έχει προσλάβει επί τούτου κάποιον για να το κάνει. Ο ίδιος προτιμά να βλέπει τα αγαθά όλων εκείνων που δεν κατάφεραν να τα κρατήσουν δικά τους.

Ο Πετρόπουλος κέρδιζε πάντα, όποια κι αν ήταν η εξέλιξη των εξελίξεων. Ήταν προφανείς οι λόγοι βεβαίως. Ο ίδιος ήταν οι εξελίξεις. Η πρόοδός τους, όποια κι αν ήταν, εμπεριείχε το συμφέρον του, αφού αυτό ήταν ταυτισμένο με το οποιοδήποτε αποτέλεσμα. Η νομοτέλεια της επιτυχίας. Σ' εκείνη την κρουαζιέρα, ο Πετρόπουλος εξέφρασε την άποψη ότι για το καλό του επιχειρηματικού κόσμου, έπρεπε να γίνουν εκλογές το φθινόπωρο. Πρότεινε λοιπόν στον Κάλδη να αναλάβει τη δημιουργία του κατάλληλου θεωρητικού υπόβαθρου ώστε να αποκλειστεί η πιθανότητα τυχόν διαφωνιών. Άλλωστε, επισήμανε ο Πετρόπουλος, καλύτερα φθινόπωρο οι εκλογές γιατί μετά έρχονται φουρτούνες για την κυβέρνηση. Ο Κάλδης τον καθυσόχασε διαβεβαιώνοντάς τον ότι αποκλείεται να χάσει τις εκλογές αυτή η κυβέρνηση, οποτεδήποτε κι αν τις κάνει.

Ο Πετρόπουλος δήλωσε τότε ότι δεν τον ενδιέφερε το εκλογικό αποτέλεσμα, αλλά κάποιες μεγάλες συμφωνίες τις οποίες η κυβέρνηση είχε μεταθέσει για μετά τις εκλογές. Συμφώνησαν ότι για το καλό του τόπου έπρεπε να γίνουν εκλογές το φθινόπωρο. Οκτώβριο μήνα. Μίλησαν και για ανανέωση προσώπων στην πολιτική σκηνή. Ορισμένοι από τους παλαιούς είχαν αρχίσει να γίνονται ιδιαίτερα αντιπαθείς στο εκλογικό σώμα. Έπρεπε να αποχωρήσουν.

Μετά από τη συζήτηση οι δυο τους μπήκαν στο ταχύπλοο του σκάφους για μια μικρή βόλτα στα πέριξ. Ήταν απομεσήμερο και το σκάφος

ελλιμενιζόταν σε έναν μικρό όρμο κοντά στον Άγιο Νικήτα της Λευκάδας. Η βόλτα με το ταχύπλοο τελικά ήταν το άλλοθι για να απομονωθούν οι δυο τους στις προσφιλείς σκοτούρες που δημιουργεί το management μιας επιχειρήσεως. Ήταν αυτό που λέμε μια «συνάντηση κορυφής» με τα παρελκόμενά της.

Στο μυαλό του Κάλδη είχε ήδη δρομολογηθεί η μεταφορά των σκηνικών για την επικείμενη παράσταση. Με απλές, σίγουρες σκέψεις δομημένες πάνω στη λιτότητα των εκφραστικών μέσων, είχε αρχίσει να υφαίνει τον ευαίσθητο ιστό του σκελετού του όλου έργου. Το project plan θα είχε την κωδική ονομασία «Μαριγώ». Από το όνομα του σκάφους του Πετρόπουλου. Όσο το ταχύπλοο ανέπτυσσε ταχύτητα, τόσο στο μυαλό του Κάλδη πολλαπλασιάζονταν οι εικόνες που απαιτούνταν για μια πρώτη εκτίμηση υλοποίησης του σχεδίου «Μαριγώ». Στη θέα του πελάγους που η απόσταση από το σκάφος υπολογιζόταν με τα ανύπαρκτα κύματα μιας μελλοντικής καταιγίδας, οι εικόνες είχαν γίνει τόσες, όσες να ξεκινήσει ο Κάλδης ένα πρόχειρο μοντάζ. Έτσι, αποφάσισε ότι ο πετυχημένος δημοσιογράφος Δεύκος Σωτηρίου, πνευματικό παιδί του και γνήσιος εκφραστής της life style δημοσιογραφίας των nineties, θα γινόταν βουλευτής και μάλιστα της αντιπολίτευσης. Τα υπόλοιπα του σχεδίου «Μαριγώ» είχε τον χρόνο καθ' όλη την πορεία πλεύσης των διακοπών του να τα οργανώσει απερίσπαστος. Εκείνο που προείχε ήταν η ετοιμότητα του Σωτηρίου να αναλάβει τον νέο του ρόλο. Στον γυρισμό από την ταχύπλοη βόλτα τους αναζήτησε στο τηλέφωνο τον Σωτηρίου. Ο Πετρόπουλος είχε επιδοκιμάσει την αμεσότητα της σκέψης του Κάλδη. Ο Σωτηρίου είχε ήδη χριστεί βουλευτής. Θα τον ειδοποιούσαν πάραυτα. Που ήταν όμως ο Σωτηρίου;

Πού αλλού θα μπορούσε να είναι εκείνο το Αυγουστιάτικο απομεινέρο παρά στην πισίνα της βίλας του Κανελλόπουλου.

Έπινε αμέριμνος τον ανάμικτο φυσικό χυμό φρούτων του στο κατάστρωμα της επαύλεως του Κανελλόπουλου. Η δεσποινίς Κανελλοπούλου έκανε απογευματινή ηλιοθεραπεία στο χυμώδες αφύσικο σώμα της πασαλείβοντάς το με διάφορες κρέμες ικανές να στεγνώσουν τον ιδρώτα που είχε χύσει τον χειμώνα για να καλουπωθεί καλλίγραμμη. Το Φισκάρδο, λαμπύριζε πολύχρωμα όπως έπεφτε ο ήλιος που έδυε νωχελικά. Η πλήρης ακινησία στα νερά του γραφικού λιμανιού προσέδιδε τον τόνο της ευγενούς ραθυμίας, χαρακτηριστικό της αμηχανίας που δημιουργείται ανάμεσα σε έναν άνδρα και μια γυναίκα όταν δεν έχουν να πουν τίποτα μεταξύ τους,

συνειδητοποιούν όμως ότι πρέπει να βρουν κάτι, ειδικά όταν έχει προηγηθεί μεταξύ τους μια ερωτική συνένευση.

Ο Σωτηρίου, στο περιθώριο της αμηχανίας του, προσπαθούσε να καταλάβει γιατί όλες αυτές οι κορμάρες όπως η Ντέμη, νοιάζονται μόνο για τη σιλουέτα τους και αδιαφορούν για τον ίλιγγο που προκαλεί η θέα τους σ' έναν άνδρα. Εντάξει, αμάλαμα φυσικού και τεχνητού κάλους η παρουσία της μετά από διάφορες επεμβάσεις στα όρια της οικοδομής της. Από έρωτα όμως, σεξ, αισθησιασμό, φυσικά αρώματα δε γνώριζε ούτε τα βασικά. Ξενέρωτη. Απογοήτευση.

Στο μυαλό του ήρθαν με φόρα οι αναμνήσεις της προηγούμενης νύχτας. Σαν να βιάζονταν να αποφορτιστούν από την ένταση που οι ίδιες είχαν δημιουργήσει.

Ο Σωτηρίου με τη Ντέμη είχαν μείνει μόνοι τους μέχρι αργά υπό το φως του σκοταδιού του Αυγούστου να αντιφεγγίζει στα ακίνητα νερά της πισίνας. Το φεγγάρι στο μέγεθος του τεταρτημορίου του κράταγε το απαραίτητο ίσο για τον συγχρονισμό του ζευγαριού. Η Δήμητρα Κανελλοπούλου, για τους φίλους της Ντέμη, μόλις είχε εξομολογηθεί στον Σωτηρίου πως δεν τη γέμιζαν οι ευσταλείς οικονομικά άνδρες παρά μόνον οι ευφυείς. Ο Σωτηρίου ερμήνευσε την παρατήρηση ως σεξουαλικό υπαινιγμό. Την αγκάλιασε διακριτικά με κατεύθυνση τους υπέροχους γλουτούς της. Εκείνη συνέχιζε να ειρωνεύεται τους ανέραστους πλούσιους φίλους της. Ο Σωτηρίου ένοιωθε να φουσκώνει το κενό που άφηνε μπόλικο η βερμούδα εκεί που έσμιγαν οι τσέπες. Η Ντέμη άρχισε να θωπεύει το φούσκωμα του Σωτηρίου, εξαίροντας την προτίμησή της στη γυμναστική αερόμπικ. Ο Σωτηρίου άρχισε να χουφτώνει ακαδημαϊκά. Πάνω από το βαμβακερό εφαρμοστό φόρεμά της. Ταυτόχρονα τη φιλούσε τσιμπώντας της τους λοβούς των αυτιών. Η Ντέμη προχωρούσε αεροβικά να ξεκουμπώνει τη βερμούδα. Ο Σωτηρίου ακολούθησε χουφτώνοντας πια ότι προεξείχε στο σώμα της. Άρχισε ν' αφαιρεί από τη φαντασία του διάφορες εικόνες. Όπως ότι πλούσιο στητό στήθος ίσον βελούδο με όρτσα τα πανιά, ή ότι ο τρούλος που είχε για κώλο η Ντέμη σήμαινε φωλιά για ερωτικά αναφιλητά. Όταν τελείωσε με την αφαίρεση, έκανε έναν βιαστικό πολλαπλασιασμό για να τελειώσει την αγγαρεία, όπως εξελίχτηκε, του σεξ μαζί της. Βλέπετε η Ντέμη, έκανε έρωτα όπως έκανε γυμναστική. Με σετ ασκήσεων. Χρονομετρούσε τις εισόδους και τις εξόδους του Σωτηρίου με τις αναπνοές της, κι ανάλογα τον διέκοπτε για ν' αλλάξουν στάση. Στο τέλος, με τη Ντέμη να ανασαίνει κοφτά να φύγουν οι τοξίνες ενώ του έλεγε λαχανιασμένη πόσο υπέροχος εραστής ήταν, ο

Σωτηρίου αναρωτήθηκε ποιος δούλευε ποιον. Βούτηξε στην πισίνα κι έμεινε με την απορία. Για μερικά πράγματα, σκέφτηκε, δε χρειάζονται βιαστικές απαντήσεις.

Με την αμηχανία να συνεχίζει να διαφεντεύει τις σκέψεις τους, ο Σωτηρίου κι η Ντέμη, ο καθένας για τους δικούς του λόγους, χαλάρωναν στο φεύγα του αυγουσιάτικου απομεσήμερου με τον τρόπο τους, συνεπικουρούμενοι από τη χαλαρότητα που χαρακτήριζε εκείνη την ώρα την ακτινοβολία του ήλιου.

Ο διακριτικός ήχος που είχε επιλέξει ο Σωτηρίου να τον ειδοποιεί για τις εισερχόμενες κλήσεις στο κινητό του τηλέφωνο, τάραξε σαν βότσαλο που πέφτει στην ακροθαλασσιά την ησυχία του απογεύματος. Ο Σωτηρίου απάντησε δίχως χρονοτριβή. Στο άκουσμα της γνωστής στεντόρειας και τόσο οικείας φωνής του Κάλδη, χαμογέλασε με αγαλλίαση αλλά και ικανοποίηση για την τιμητική κλήση. Ότι και να ήθελε ο Κάλδης, αποτελούσε ιδιαίτερη τιμή η επιθυμία του. Ο Κάλδης, όπως πάντα, σύντομος και περιεκτικός. Την επομένη ημέρα προς το απόγευμα θα έδεναν στο Φισκάρδο. Θα του τηλεφωνούσε και πάλι μόλις θα έφταναν γιατί είχαν να συζητήσουν κάτι σημαντικό. Από εκείνη τη στιγμή κι έπειτα για τον Σωτηρίου υπήρχε η προσμονή της αυριανής του συνάντησης με τον Κάλδη στο σκάφος του Πετρόπουλου. Τίποτα άλλο. Περιέργως πως, η Ντέμη στο άκουσμα της συνομιλίας του Σωτηρίου με τον διευθυντή του αισθάνθηκε κάπως. Άφησε κατά μέρος τις κρέμες που αφοπλίζουν τις ενοχλητικές επισκέψεις ηλιαχτίδων και μη και προσέτρεξε να σχολιάσει το τηλεφώνημα με τον Σωτηρίου που δεν έκρυβε τον ενθουσιασμό του.

Το γεγονός αυτό δεν μπορούσε να παραμείνει κρυφό από τον οικοδεσπότη του Σωτηρίου κύριο Κανελλόπουλο, ο οποίος προθυμοποιήθηκε να δεξιωθεί τους υψηλούς επισκέπτες. Άλλωστε συνδεόταν με φιλία τόσο με τον Κάλδη όσο και με τον κύριο Πετρόπουλο.

Αμέσως ειδοποίησε το υπηρετικό προσωπικό να ξεκινήσουν τις ετοιμασίες για μια δεξίωση λίγων κι εκλεκτών απρόσκλητων προσκαλεσμένων. Ένα happening στην καρδιά του Αυγούστου έμοιαζε με κλιματιστικό σε λειτουργία με συνθήκες καύσωνα. Εκείνο το βράδυ, της αναμονής του επόμενου απογεύματος, ο Σωτηρίου με τη Ντέμη βγήκαν για ένα ποτό στον γραφικό μώλο του Φισκάρδο. Ήταν μια πρώτης τάξεως ευκαιρία να χαλαρώσουν χωρίς να χρειάζεται να υποδύονται άλλο από αυτό που ήταν. Διασκέδασαν καταναλώνοντας υπερβολικές, για τα δεδομένα τους, ποσότητες αλκοολούχων ποτών. Δύο ποτά έκαστος. Γύρισαν μέσα σε πλήρη

ευθυμία κι έτσι εύκολα άρχισαν τις περιπτύξεις δίπλα στην πισίνα. Έκαναν έρωτα τύφλα στο μεθύσι. Ίσως γι' αυτό έμοιαζαν τυφλωμένοι από το πάθος να ικανοποιήσουν ο ένας του άλλου τις σεξουαλικές επιθυμίες. Τελικά ακόμα και στο σεξ έμοιαζε να παίζει κυρίαρχο ρόλο η αχαλίνωτη φαντασία. Άμα είσαι μεθυσμένος θέλεις να βλέπεις τα πάντα ισοπεδωμένα, χωρίς φραγμούς να εμποδίζουν το βλέμμα σου ν' αγναντέψει. Ο Σωτηρίου το επόμενο πρωινό δόξασε τον Πανάγαθο που δεν τον άφησε να δώσει μια βιαστική απάντηση μετά από την πρώτη, άκρως απογοητευτική ερωτική συνέντευξη με τη Ντέμη. Σκέφτηκε τότε ότι δικαιολογημένα κάποιοι πιστεύουν ότι όλοι δικαιούνται μια δεύτερη ευκαιρία. Πόσο μάλλον όταν δεν είναι σίγουρο τελικά ποιοι είναι ξεκάθαρα αυτοί οι όλοι.

Η νύχτα κύλησε ήσυχα στο Φισκάρδο. Λίγα φώτα παρέμειναν αναμμένα να κρατάνε παρέα στους βαστάζους του καθημερινού μόχθου που κάπνιζαν κι έπιναν αποκαμωμένοι από την κούραση. Γι' αυτούς η νύχτα είναι πόρνη πολυτελείας που αραιά και που, γδύνεται και για πάρτη τους ώστε να έχουν εικόνα της απαγορευμένης ομορφιάς της. Όσοι αντέχουν και προσμένουν το επόμενο το γδύσιμό της, γίνονται ποιητές της και τη γιατρεύουν από τα διάφορα χτυπήματα που η επικίνδυνη ζωή της, της επιφυλάσσει. Όσοι είναι αδύναμοι, γίνονται μπράβοι της και της τα παίρνουν, πλακώνοντάς την και στο ξύλο την ώρα που τη βιάζουν, μάλλον γιατί γνωρίζουν ότι δεν είναι άξιοι να τους δοθεί από μόνη της φλεγόμενη από επιθυμία.

Το επόμενο πρωινό πέρασε βιαστικά. Μάλλον όλα τα πρωϊνά στο Φισκάρδο περνούν βιαστικά όμως. Εκεί που είναι, στον μυχό που έφτιαξε ο βορράς να προστατεύσει τον Οδυσσέα από την ενέδρα των μνηστήρων, τίποτα δεν περνάει χωρίς να πάει ο νους κι η σκέψη στους διάφορους μνηστήρες που είναι ίδιοι στους αιώνες των αιώνων. Πανούργοι. Πρέπει να μαθαίνει επομένως κανείς να κινείται γρήγορα, ώστε να μην προλαβαίνουν τα αποτυπώματά του να γίνονται βότσαλα, που οδηγούν λογής λογής πανούργους στα βήματά του. Στο Φισκάρδο το νοιώθεις έντονα το συναίσθημα της βιασύνης. Έμεινε κληρονομιά βαριά από τον ίδιο τον Οδυσσέα. Όλοι βιάζονται να τελειώνουν γρήγορα με τις εργασίες της ημέρας. Όπως εκείνος. Το φως του ήλιου εδώ είναι εχθρός. Από τότε. Ακόμα κι οι τουρίστες θεωρούν τον ήλιο στο Φισκάρδο εχθρό. Κάθε φορά που έβγαινε έπρεπε να ξηλώνει το κουβερλί η Πηνελόπη. Γι αυτό κι όλοι χαίρονται κι αναθαρρούν κάθε που νοιώθουν ότι φεύγει. Άπλωνε πάλι η Πηνελόπη στον καμβά της τα χρώματα και κένταγε ευχές για να γυρίσει ο καλός της. Έτσι και στο Φισκάρδο εκείνο το

πρωινό, που βιάστηκε να γίνει απομεσήμερο, να πιάσει να σουρουπώνει. Ο Σωτηρίου κεντούσε ευχές στο μέλλον του.

Το πλωτό παλάτι με την ονομασία «Μαριγώ» έμπαινε αργά-αργά σαν ποταμόπλοιο στο λιμάνι του Φισκάρδο. Μπροστά του, όλα τα υπόλοιπα σκάφη που βρίσκονταν ήδη αγκυροβολημένα έμοιαζαν κουβάδες πολυτελείας. Δεν ήταν τόσο το μέγεθος που το έκανε να ξεχωρίζει, όσο το κόψιμό του που παρέπεμπε κατευθείαν σ' αυτό που περιλαμβάνει μια λέξη με γεμάτη έννοια. Υπερσύγχρονο. Ότι πιο καινούργιο σε σκάφος αναψυχής ήταν καταγεγραμμένο στο ελληνικό νηολόγιο τον Αύγουστο του 1999. Με ελληνική σημαία βεβαίως και ακόμα πιο ελληνικό όνομα. «Μαριγώ».

Όλοι όσοι βρίσκονταν εκείνη την ώρα στο λιμάνι κοίταγαν με δέος την «Μαριγώ» που έπλεε με την ορμή από τα κύματα των επιφωνημάτων των παραθεριστών. Ο Σωτηρίου είχε ανατριχιάσει. Παράτησε το κουβερλί των ευχών του κι από την ταραχή του έβαλε χέρι στους γλουτούς της συνοδού του. Δίπλα του η Ντέμη κοκκίνησε από ντροπή. Όχι για το χούφτωμα. Αλλά επειδή ο μπαμπάς της δεν είχε τέτοιο. Ούτε καν στο περίπου. Ο Σωτηρίου ένοιωθε τη συγκίνηση να διακατέχει όλο του το σώμα. Σε λίγη ώρα, αυτός, ο κοινός θνητός, γιός του Γιάννη και της Παγώνας θα έκανε απόβαση με την αξία του πάνω στο κατάστρωμα του περήφανου σκάφους. Είχε όμως ένα πρόβλημα. Δεν μπορούσε να καταλάβει από πού έμπαινες μέσα. Προσπάθησε να αδιαφορήσει για τη μικρή αδυναμία εντοπισμού της εισόδου στο πλωτό παλάτι. Σε λίγο χτύπησε το κινητό. Ήταν ο Κάλδης. Θα έμεναν για λίγη ώρα στο Φισκάρδο, τόση όση χρειαζόταν να του εξηγήσει τους λόγους της αναπάντεχης συναντήσεώς τους. Για άλλους λόγους, θα τον συναντούσε στον μώλο, θα έπιναν έναν καφέ με την ησυχία τους στο καφενείο, όση ώρα το σκάφος θα ανεφοδιαζόταν.

Μέχρι να συνειδητοποιήσει ο Σωτηρίου το σοκ, ο Κάλδης είχε αποβιβαστεί και κατευθυνόταν προς το μέρος του. Ο Σωτηρίου έδιωξε ευγενικά τη Ντέμη να πάει στο σπίτι της, ή όπου αλλού ήθελε, και βημάτισε γοργά προς το μέρος του διευθυντού του. Χαιρετήθηκαν ουδέτερα κι έπιασαν θέση στο καφενείο που έβλεπε το σκάφος unface. Ο Κάλδης ορμητικός όπως πάντα, καθόλου δεν έχανε σε επιβλητικότητα ντυμένος με ναυτική περιβολή. Άρχισε χωρίς προλόγους κι ανούσιες περιστροφές στα λόγια του.

«Άκουσε Δεύκο, σε κάλεσα για να σου πω ότι μάλλον θα έχουμε εκλογές τον Οκτώβριο και άρα θα πρέπει να προετοιμαστείς κατάλληλα...».

Ο Σωτηρίου δεν έκρυψε την έκπληξή του παρά την ήδη έκδηλη απογοήτευσή του.

«Εκλογές τον Οκτώβριο;... Μάλιστα... αλλά... δεν καταλαβαίνω κύριε διευθυντά... τι είδους προετοιμασία να κάνω;».

«Μα θα κατέβεις υποψήφιος Δεύκο!».

«Υποψήφιος; Μα τι λετε τώρα; Πλάκα μου κάνετε;».

Η απογοήτευση δεν αργεί να μετατραπεί σε οργή όταν πιστεύεις ότι δεν την αξίζεις.

«Όχι βέβαια! Απλά στα πλαίσια της ανανέωσης που έχουμε αποφασίσει σε συνεννόηση με τα μεγάλα κόμματα, άτομα όπως εσύ, φρέσκα και δημοφιλή, είναι ότι πρέπει!».

Ο Κάλδης δεν είχε λόγους να θέλει να χρυσώσει κανένα χάπι ώστε να είναι ήπιος στα εκφραστικά του μέσα. Άλλωστε για το καλό του Σωτηρίου φρόντιζε, όχι για το κακό του. Εκείνη τη στιγμή δε φανταζόταν ότι ο Σωτηρίου είχε απογοητευθεί που δεν είχε ανέβει έστω για λίγο στο εντυπωσιακό σκάφος του Πετρόπουλου. Γι' αυτό κι έδειξε να αιφνιδιάζεται από την αρχική αποστροφή του Σωτηρίου στην τόσο ευνοική γι αυτόν εξέλιξη. «Και τι σας κάνει να πιστεύετε ότι θα δεχθώ να μου επιβάλλετε τις αποφάσεις σας; Επιτέλους είμαι σε ηλικία τέτοια, που μπορώ να επιλέγω εγώ το τι θα κάνω κι όχι να επιλέγουν άλλοι για μένα!».

Ο Κάλδης άρχισε να μπαίνει στο νήμα του εκνευρισμού του Σωτηρίου. Επιστράτευσε τα γενναία αποθέματα αντιμετώπισης εκτάκτων περιστατικών, κάτι σαν σχέδιο «Ξενοκράτης» δηλαδή, προκειμένου να μη ναυαγήσει το σχέδιο «Μαριγώ».

«Ηρέμησε Δεύκο! Ηρέμησε! Μην εξάπτεσαι, για τις δικές σου επιλογές πρόκειται. Να σου θυμήσου τι είχες δηλώσει τη βραδιά της απονομής σου στο Κολλέγιο; Είχες πει ότι ο καλός δημοσιογράφος, δεν είναι απλά ο άνθρωπος που καταγράφει τα γεγονότα μέσα από την προσωπική του ματιά, αλλά αυτός που αναλαμβάνει τις δημόσιες σχέσεις τους. Τα γεγονότα από μόνα τους, είχες δηλώσει, δεν μπορούν να υπάρξουν αν δεν παρεμβληθεί ο δημοσιογράφος, που αφού κάνει τις συστάσεις, προχωράει στην καλλιέργεια εκείνων των σχέσεων ανάμεσα στο γεγονός και το κοινό, ώστε να αναπτυχθεί ο δυναμισμός του γεγονότος παράλληλα με το ενδιαφέρον γι' αυτό, από το κοινό. Είχες επισημάνει κιόλας πως αυτό οφείλεται στο ότι το κοινό, αισθάνεται ανασφάλεια όταν δεν υπάρχουν γεγονότα. Ο λόγος, όπως πολύ σωστά τόνισες, είναι ότι με τα διάφορα γεγονότα που δημοσιοποιούνται, εξασφαλίζεται η λήθη για την πραγματικότητα, που είναι η αιτία της εμφανίσεως της ανασφάλειας. Όπως σου είπα λοιπόν και στην αρχή, μάλλον θα έχουμε εκλογές

το φθινόπωρο. Αυτό θα είναι ένα γεγονός, αν συμβεί. Αν θέλεις ν' αποδείξεις τη θεωρία σου, που τόσο χαριτωμένα είχες αναπτύξει στο αμφιθέατρο του Κολλεγίου, να η ευκαιρία. Θέλουμε κύριε Σωτηρίου, να αναλάβετε τις δημόσιες σχέσεις των επερχόμενων εκλογών, κι αυτό σημαίνει ότι θα βάλετε υποψηφιότητα για βουλευτής!».

Ο Σωτηρίου αναδιπλώθηκε μετατρέποντας την αρχική του οργή σε αίσθημα ευθύνης για τον πολύ σημαντικό ρόλο που επρόκειτο να υποδυθεί. Στο μυαλό του προβάλλονταν εικόνες από το κοντινό παρελθόν χρησιμοποιώντας για προτζέκτορα την τελευταία του βράβευση. Είχε αρχίσει να φαντάζεται τις διάφορες πόζες που θα αναδείκνυαν την ομολογουμένως ιδιαίτερη φωτεινότητα του προσώπου του. Θα έπρεπε να προσλάβει και μια στυλίστρια, όχι ότι δεν είχε εμπιστοσύνη για τις προσωπικές επιλογές του, αλλά όσο να 'ναι άλλο μια επαγγελματίας. Σύμβουλο επικοινωνίας είχε ήδη σκεφτεί ποιον θα έβαζε. Αυτό που τον απασχολούσε ήταν μήπως δεν έπρεπε λόγω εκείνης της ερωτικής περιπέτειας που είχαν ζήσει οι δυο τους πέρσι στη Ρόδο. Με τη Θάλεια. Ήταν κι οι δύο στο κλιμάκιο παρατρεχάμενων που παρακολουθούσαν τη συνδιάσκεψη κορυφής των ευρωπαϊών ηγετών. Δεν προχώρησε η σχέση. Αυτή του είχε δηλώσει ότι δεν ενδιαφερόταν για έρωτες, μόνο σεξ. Ήταν επαγγελματίας, από τις πολύ καλές όμως, όχι στο σεξ, στην επικοινωνιακή πολιτική. Στο σεξ ήταν όπως κάθε γυναίκα με άποψη. Ολοκληρωμένη. Θα έπαιρνε τη Θάλεια τελικά. Ξαφνικά ταραχτήκε. Εντάξει, θα έβαζε υποψηφιότητα, με ποιο κόμμα όμως; Αναζήτησε τα μόνιμα ερεθισμένα στήθη της Ντέμης χαϊδεύοντας τα ακροδάχτυλά του μεταξύ τους. Θυμήθηκε τη συμβουλή της μάνας του όταν τον είχε πιάσει να γδύνει στο πλυσταριό της αυλής τους μια γειτόνισσα του φοιτητριούλα από την επαρχία, την ημέρα που έφευγε φαντάρος.

«Έχεις καιρό γιόκα μου για έρωτες, βιάσου τώρα γιατί θα χάσεις το λεωφορείο!».

Είχε δίκιο η μάνα του, άφησε κατά μέρος τα βυζιά της Ντέμης κι ασχολήθηκε με την καριέρα του.

«Με συγχωρείτε κύριε Κάλδη... δε μου είπατε το πιο σημαντικό...».

«Ξέρω Δεύκο... με ποιο κόμμα θα πολιτευτείς, αυτό δε θέλεις να μάθεις;».

«Μάλιστα...».

«Μα φυσικά με όποιο εσύ προτιμάς, για μένα δεν έχει καμιά σημασία, φτάνει να είναι αυτό που θα σου εξασφαλίσει την είσοδό σου στη βουλή!».

«Μα δεν ξέρω εγώ ποιο κόμμα μπορεί να μου εξασφαλίσει κάτι τέτοιο...».

«Εγώ όμως ξέρω Δεύκο!».

«Δηλαδή;».

«Άκουσε Δεύκο, θα προτιμούσα να κατέβεις υποψήφιος με το κόμμα της Αντιπολίτευσης, ξέρεις ότι είμαστε χαρακτηρισμένοι ως εφημερίδα που απηχεί κυβερνητικές απόψεις, δε θα ήθελα να δώσουμε λαβή για αρνητικά σχόλια...».

«Ναι αλλά εγώ κύριε διευθυντά ψηφίζω άλλο κόμμα από αυτό της αντιπολιτεύσεως!».

«Θα μου επιτρέψεις να διαφωνήσω αγαπητέ Δεύκο! Νομίζεις ότι ψηφίζεις άλλο κόμμα! Όλοι μας, ένα κόμμα ψηφίζουμε, αυτό της εξουσίας, απλά για λόγους που μπορώ να σου εξηγήσω, φαίνεται να ψηφίζουμε διάφορα κόμματα...».

Ο Κάλδης άναψε τσιγάρο, στράφηκε ν' αγναντεύει το σκάφος του οποίου αποτελούσε επιβάτη, και πήρε θέση ν' αναπτύξει στον Σωτηρίου την άποψή του. Ο Σωτηρίου ετοιμάστηκε, αλλάζοντας σταθερό πόδι να στηρίζεται καθήμενος, να ρουφήξει τις πολύτιμες πληροφορίες. Η Ντέμη είχε έρθει κι είχε κάτσει διακριτικά απέναντί του φροντίζοντας να σταυρώσει τα πόδια της με τέτοιο τρόπο, ώστε ο Σωτηρίου να βλέπει ολοκάθαρα μέσα από τη σηκωμένη φούστα της το διασταυρωμένο μεγαλείο των καλογυμνασμένων ποδιών της.

«Κύριε Σωτηρίου... η πολιτική παράταξη είναι μία, η συντηρητική, δηλαδή της εξουσίας. Αυτή η παράταξη όμως, έχει παραφυάδες, γιατί είναι απαραίτητες αφ' ενός για το στέριωμα της μιας, της συντηρητικής, αφ' ετέρου για να εξυπηρετείται η κυκλικότητα που χαρακτηρίζει τη συμπεριφορά των καταναλωτών-πελατών. Γιατί κύριε Σωτηρίου, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ο πελάτης έχει πάντα δίκιο!... Επίσης δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι στους πελάτες αρέσει να δοκιμάζουν... Επειδή λοιπόν η εξουσία εκ των πραγμάτων δρα καταπιεστικά, για να υπάρχει μια απόσταση ασφαλείας, ένα προστατευτικό δίχτυ δηλαδή, οι πελάτες που είναι συγχρόνως και καταναλωτές, εντάσσονται σε ένα πρόγραμμα όπου τους δίνεται η δυνατότητα, να εκτονώνουν την αγανάκτησή τους δοκιμάζοντας, και ταυτόχρονα θωρακίζουν περαιτέρω την ισχύ της εξουσίας, ακριβώς επειδή την κατακρίνουν μέσα στα πλαίσια της νομιμότητας, όπως αυτή καθορίζεται από το δημοκρατικό πολίτευμα...».

Ο Κάλδης πήγαινε πέρα-δώθε το βλέμμα του αγορεύοντας. Στο βάθος των ήχων του κοσμοπολίτικου δειλινού ξεχώριζαν τα ακομπανιαμένα από τις κραυγές των θαλασσοπουλιών στην προσπάθειά τους να διευθύνουν, με την εξουσία που τους εξασφάλιζε η υπεροχή τους στον αέρα, την πολυφωνία όλων αυτών των ήχων. Ο Σωτηρίου αναζητούσε στη σκηνογραφία του χώρου

όλα εκείνα τα υλικά που του έλειπαν για τη δική του παράσταση. Θυμήθηκε την τόσο περιεκτική σε εκφραστικά μέσα παροιμία του λαού: «τα μεταξωτά βρακιά θέλουν και μεταξωτούς κώλους». Το πρόβλημα βεβαίως δεν έγκειτο στα βρακιά.

«...Εκτός αυτού, καλλιεργείται η ελπίδα, ότι κάποια στιγμή, θα μπορέσουν να γίνουν αυτοί οι τυχεροί κομιστές του γραμματίου που θα εξαργυρωθεί επί τη εμφανίσει του, γιατί επάνω θα γράφει τη μαγική λέξη, δηλαδή «εξουσία». Ξέρεις Δεύκο βεβαίως, ότι οι άνθρωποι είναι από τη φύση τους προδιατεθειμένοι να διαφωνούν. Αυτό δεν είναι κακό, φτάνει οι διαφωνίες να κινούνται μέσα στα πλαίσια της οργανωμένης κοινωνίας, εν ονόματι της δημοκρατίας φυσικά! Αυτά λοιπόν τα πλαίσια, μέσα στα οποία μπορούν ελεύθερα να κινούνται οι πολίτες, δεν είναι τίποτα άλλο από τα άκρα της μιας και μοναδικής παράταξης που υπάρχει. Της συντηρητικής, δηλαδή της εξουσίας. Εφόσον υπάρχουν δομημένα αυτά τα άκρα, από αριστερά προς τα δεξιά και τούμπαλιν, ο πολίτης νοιώθει ότι είναι αυτός που αποφασίζει τον τρόπο με τον οποίο θα εκφράσει τη δυσαρέσκεια του. Εμείς δεν έχουμε λόγους να διαφωνήσουμε μαζί του. Αυτή είναι και η μαγεία του δημοκρατικού μας πολιτεύματος. Η διαφωνία και η μη διαφωνία. Φαντάζεσαι τι θα γινόταν αν αδυνατούσαμε να κατευθύνουμε το κύμα των δυσαρεστημένων; Φαντάζεσαι ο κόσμος να αφηνόταν να εκφράσει τη διαφωνία του έξω από τα όρια αυτής της νομιμότητας, όπως αυτή εξασφαλίζεται από τη δημοκρατία; Τι θα γινόταν αλήθεια αν δεν είχαμε φροντίσει να εξασφαλίσουμε τη δικαιολογημένη εκτόνωση κατά της εξουσίας έχοντας διευρύνει τα όρια της;».

Ο Σωτηρίου γνώριζε ότι ο Κάλδης δεν περίμενε απάντηση στα ερωτήματά του. Γενναία ερωτήματα, γεμάτα προβληματισμό και υπευθυνότητα για την ανθρωπότητα και τη μοίρα της. Το μόνο που μπορούσε να κάνει, ήταν να ελπίζει πως πάντα θα υπάρχουν άνθρωποι σαν τον Κάλδη που θα φροντίζουν για την εύρυθμη και ομαλή λειτουργία της κοινωνίας, όπως αυτή εξασφαλίζεται μέσα στα πλαίσια του δημοκρατικού πολιτεύματος.

«...Θα είχαμε πρόβλημα βεβαίως! Για φαντάσου κάποιος ή κάποιοι να έβγαιναν έξω από αυτά τα όρια της παρατάξεως και να έφτιαχναν τη δική τους πορεία, διεκδικώντας έναν αλλιώτικο κόσμο! Άκρως επικίνδυνο κύριε Σωτηρίου! Πώς είναι δυνατόν να μην είναι άλλωστε, αφού αυτοί όλοι αρνούνται να ενταχθούν στην παράταξη, με όλες τις παραφυάδες της, που η δημοκρατία έχει δημιουργήσει; Γι' αυτό λοιπόν, όλοι εμείς οι νομιμόφρονες πολίτες που διαθέτουμε εκλογικό βιβλιάριο

και ψηφίζουμε, ανήκουμε ουσιαστικά, σε μια παράταξη, τη συντηρητική, της εξουσίας και απλά διαφοροποιούμεθα, αναφορικά με τους εκπροσώπους που επιλέγουμε να μας αντιπροσωπεύουν στη βουλή!».

Ο Κάλδης έβαλε τελεία στον μονόλογό του κι αναζήτησε ένα ποτό να συνοδεύσει τον απόηχο της συγκρούσεως με τα υπόλοιπα σημεία στίξεως, που ακολουθούσαν αφηρημένα. Οι γλάροι συμπτωματικά σταμάτησαν να διευθύνουν με τους ήχους της φωνής-σφυρίχτρας τους το κενό εξουσίας που οφειλόταν στη μη παρουσία τους. Ο Σωτηρίου έκανε ανακεφαλαίωση στις σημειώσεις των εντυπώσεών του. Σηκώθηκε ν' αποχωρήσει με τη βεβαιότητα πως η δημοκρατία όφειλε την ισχύ της στους διάφορους Κάλδηδες. Χωρίς αυτούς δεν υπάρχει δημοκρατία. Χωρίς δημοκρατία δεν υπάρχει εξουσία. Χωρίς εξουσία η ζωή στερείται αξιών. Χωρίς αξίες δεν έχει νόημα η ζωή. Χωρίς ζωή δεν υπάρχει τίποτα. Ας ελπίσουμε ότι δεν υπάρχει αυτό το τίποτα. Ο Σωτηρίου απομακρύνθηκε αργά-αργά αφήνοντας τον Κάλδη ν' απολαμβάνει το ποτό του ατενίζοντας το δειλινό πώς στόλιζε το λιμάνι στο Φισκάρδο με εφήμερα χρώματα. Φτάνει που κάνουν τη δουλειά τους, ψιθύρισε κι άδειασε το ποτήρι με το ποτό του. Σηκώθηκε να φύγει και να επιστρέψει στη «Μαριγώ» που είχε ήδη ανάψει τις μηχανές της αναχωρήσεώς της. Ο Σωτηρίου είχε απομακρυνθεί αρκετά, αυτό όμως δεν εμπόδισε τον Κάλδη να του φωνάξει:

«Συγχαρητήρια για την επιλογή σας κύριε Σωτηρίου!».

Ανέβηκε αρχοντικά στο σκάφος. Στο σαλόνι της πρύμνης οι υπόλοιποι της παρέας έπαιζαν χαρτιά πειράζοντας ο ένας τον άλλο. Η Νάσια σε μεγάλα κέφια έκλεβε την παράσταση. Ο Πετρόπουλος ήταν καταγοητευμένος μαζί της και δεν το έκρυβε. Η κυρία Πετροπούλου δεν ανησυχούσε, ούτε ζήλευε. Στα εβδομήνταπέντε του με τρία by-pass ο κύριος Πετρόπουλος ήταν παντελώς ακίνδυνος.

Εκείνο το καλοκαίρι τελείωσε όπως ακριβώς είχε αρχίσει. Με προοπτική. Όλοι οι πρωταγωνιστές είχαν εντρυφήσει τόσο καλά στον ρόλο τους, που δε δίστασαν να εντάξουν στο πρόγραμμα του χειμώνα τους την προοπτική της επανάληψης του έργου του προηγούμενου χειμώνα. Ακόμα κι ο Βεργής. Δίκαιο είχαν. Ομάδα που κερδίζει δεν αλλάζει, ισχυρίζονται οι πάσης φύσεως προπονητές συλλογικών δραστηριοτήτων. Γιατί ν' αλλάξουν λοιπόν το έργο που πρωταγωνιστούσαν κιόλας όλοι αυτοί; Ποτέ άλλοτε ένα έργο δεν είχε τόσους πολλούς πρωταγωνιστές, και μάλιστα ικανοποιημένους. Δεν

υπήρχε επομένως κανένας απολύτως λόγος για να κατέβει αυτό το έργο. Θα ήταν σαν κάποιος να ήθελε να κατεβάσει την ίδια τη ζωή από το σανίδι του θεάτρου στο οποίο πρωταγωνιστεί χιλιάδες χρόνια τώρα. Ή μήπως δεν είναι έτσι;

Άραγε υπήρχε κάποιος λόγος αλλαγής του έργου ή ακόμα και των πρωταγωνιστών; Μα ποιο είναι αυτό το έργο που μπορεί να έχει μόνο πρωταγωνιστές και καθόλου δευτέρους ή τρίτους ρόλους; Ή βλέποντας από την ανάποδη το ερώτημα, ποιους άλλους θα μπορούσε να έχει ως πρωταγωνιστές αυτό το συγκεκριμένο έργο;

Ατέλειωτοι συλλογισμοί θα μπορούσαν να γίνουν. Η ουσία όμως θα παραμείνει η ίδια. Η ζωή μας έπλασε όλους πρωταγωνιστές της. Κάποιοι ανανεώνουν από το καλοκαίρι τη σύμβασή τους με τον θίασό της για τον χειμώνα που ακολουθεί. Κάποιοι ξεχνούν, άλλοι θέλουν να γίνουν οι ίδιοι έργο, άλλοι να γκρινιάξουν για τις συνθήκες δουλειάς, άλλοι φωνάζουν για τις αμοιβές τους, άλλοι για τις γυναίκες ή τους άνδρες τους που έχουν, κάποιοι τεμπέληδες ζητούν ν' αλλάξει επιτέλους οπτική ματιά ο σκηνοθέτης, κάποιοι άλλοι διαμαρτύρονται έτσι δίχως λόγο, μόνο για να διαμαρτύρονται. Όλοι όμως ανεξαρτήτως θέσεως, τακτικής ή και άποψης, δεν πρέπει να παραβλέπουν το γεγονός πως η ζωή, αυτό το μεγάλο έργο, σε κανέναν δεν αρνείται να υποδυθεί, και μάλιστα ρόλο πρωταγωνιστή στον θίασο που ανεβάζει χιλιάδες χρόνια τώρα το έργο της.

Μ' αυτά και με εκείνα όμως που συνέβαιναν στην Αθήνα του 1999, ανανεωνόταν η γοητεία της. Καθότι η Αθήνα όφειλε την ομορφιά της στους πρωταγωνιστές του έργου της ζωής. Σε όλους εκείνους που την αντιμετώπιζαν καθημερινά όπως τους εαυτούς τους. Γιατί δεν πρέπει να ξεχνάμε την κουβέντα που είπε ο Χριστός για κατευόδιο στους πρωταγωνιστές απανταχού της ζωής.

«Μην κάνετε ποτέ αυτά που δε θέλετε να σας κάνουν!».

Οι Αθηναίοι λοιπόν, συμπεριφέρονταν έτσι στην Αθήνα γιατί ακριβώς με τον ίδιο τρόπο συμπεριφέρονταν και στους εαυτούς τους. Μην απορείτε λοιπόν για την αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά τους. Με τόσο έντονο κι ένδοξο παρελθόν, δικαιούνταν να παρεμβαίνουν σκηνοθετικά στο όλο δρώμενο της ζωής στην πόλη της Αθήνας. Μέχρι βέβαια που κάποιος έπρεπε να επιληφθεί και να ανακατανείμει τους ρόλους. Ήταν θέμα χρόνου να βρεθεί. Βρέθηκε στις 7 Σεπτεμβρίου. Ο Εγκέλαδος. Θύμισε σε όλους το έργο. Υπενθύμισε ότι όλοι οι ρόλοι ήταν για πρωταγωνιστές. Έδειξε ότι υπάρχουν και έργα με δευτέρους και τρίτους ρόλους. Είναι εκείνα τα έργα στα οποία δεν υπάρχουν

πρωταγωνιστές. Μόνο δεύτεροι και τρίτοι ρόλοι. Γιατί πρωταγωνιστής είναι αυτός. Ο Εγκέλαδος.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Με λένε Νώντα. Δε μ' αρέσουν οι Κυριακές. Είναι σαν τις πουτάνες. Γδύνονται αργά, για να σε φτιάξουν, και μετά ντύνονται γρήγορα τα ρούχα της μιζέριας της Δευτέρας. Συχνάζουν πάντα στα σοκάκια των φτωχών, βάφονται πρόστυχα στα χρώματα που λάμπουν στο σκοτάδι μιας σκληρής ζωής, κοιμούνται στα όνειρα όλων των παιχνιδιών, εκείνων των παιδιών που παίζουν βόλους με τα άστρα, λιμνάζοντας μέσα στα κουκλόσπιτα που στήνουν οι βιτρίνες και παίζουν θέατρο στους περαστικούς την ίδια τη ζωή τους.

Τι να μ' αρέσει άλλωστε από αυτή την έβδομη ημέρα, που ζηλεύει τη χαρά στα μάτια των απλών ανθρώπων τηγανίζοντάς την αργά-αργά, για να την ξεροπήσει και να στεγνώσει τους χυμούς που κρύβονται στους πόθους τους; Γι' αυτό και εγώ την εκδικούμαι. Κάθε που έρχεται, ντύνομαι Δευτέρα ή Πέμπτη, μπορεί Τετάρτη, ίσως και Σάββατο, άντε Τρίτη, μάλλον Παρασκευή καλύτερα. Δουλεύω. Είμαιμπογιατζής. Βάφω τους τοίχους των σπιτιών να φύγει όλη η βρώμα. Βάφω ύπουλα όμως. Δεν έχει μπέσα η βρώμα βλέπετε. Έτσι και πας στα ίσια να τη βάψεις, αντιστέκεται. Και τότε, είναι πολλά τα χέρια που χρειάζονται να την περάσεις για να παραδοθεί. Εγώ έχω μόνο δύο. Έτσι, πάω κρυφά και της συστήνομαι γιατρός, πως θα την ακροαστώ γι' αυτό κι η άσπρη ρόμπα. Μετά της βγάζω και φωτογραφίες, έτσι όπως είναι στους τοίχους απλωμένη. Έπειτα, αφού τις μεγεθύνω στα όρια των τοίχων, πάω και τις κολλάω από πάνω. Αυτή, η βρώμα, κολακεύεται κι αρχίζει τα κουνήματα όλο υπονοούμενα. Πάνω στο κέφι ανοίγω και σαμπάνια, μόνο που μέσα έχει νέφτι. Ζαλίζεται έτσι και πέφτει ξερή, λιπόθυμη και ολόγυμνη.

Τότε, της τραβάω ένα βάψιμο κι αυτό ήταν. Δύσκολη μέθοδος αλλά αποτελεσματική. Πληρώνομαι και καλά, δεν έχω παράπονο. Όσπου

ανακάλυψα ότι εκτός από τους τοίχους, η βρώμα συχνάζει ακόμα και σ' αυτές τις Κυριακές. Όμως αυτές δεν έχουν τέτοια βρώμα. Έτσι αναγκάστηκα ν' αλλάξω μέθοδο. Αντί να βάφω, γράφω. Σταμάτησα να δουλεύω πια τις Κυριακές και τώρα μόνο γράφω. Ιστορίες που έχω ακούσει να μου λένε διάφοροι τοίχοι από αυτούς που ξεβρωμίζω. Έχουν πολλά να σου σφυρίζουν οι τοίχοι άμα έχεις υπομονή να τους ακούσεις. Εγώ έχω, όχι υπομονή, τοίχους. Σε τόσους τοίχους, όλο και κάποιος είναι γρήγορος και προλαβαίνουν να μου γδυθούν πριν βαρεθώ.

Έχω υπολογίσει, στους δέκα τοίχους, οι τρεις γδύνονται γρήγορα. Αρκούν να σε βαφτίσουν με τον πόνο τους, νονό τους. Έτσι με βλέπουν όταν με γνωρίσουν. Νονό. Ανάδοχο στους άδολους καημούς τους. Εγώ πισωγυρίζω την εμπιστοσύνη και τους μιλάω για τις Κυριακές. Τους λαμπαδιάζω την απέχθειά μου, κι αυτοί μου συμπαρίστανται. Σκασίλα τους άλλωστε αν έχω δίκιο, γι' αυτούς είμαι ο άνθρωπός τους. Έτσι περνάμε όλοι καλά, αυτοί μου φανερώνουν μυστικά, κι εγώ τους ξεβρωμίζω. Αυτοί ξεπλένουν ενοχές κι εγώ μυρίζω την εκδίκησή μου γράφοντας.

Γράφω ιστορίες που αφορούν την Κυριακή, και την εκθέτω όπως τη ζωγραφίζω με τα εσώρουχά της. Χοντρή όπως είναι, με τα πάχη της να ξεχειλίζουν τα απόκρυφα της, και τις βρωμότριχες της που γίνονται συρματοπλέγματα ηλεκτροφόρα να αποθαρρύνουν επίδοξους δραπέτες. Εγώ δραπετεύσα. Με βοήθησαν οι τοίχοι. Και η Φώτω. Α ναι, η Φώτω είναι η γυναίκα μου. Από το Φωτεινή.

Εγώ στη γυναίκα θέλω να δείχνω σέβας, άμα έχεις μια γυναίκα σαν τη Φώτω όμως, που τα καπούλια της χλιμιντράνε κάθε που πηδιόμαστε, ενώ αυτή ουρλιάζει «όρμα ρε Νώντα να μ' οργώσεις πριν είναι αργά και με γκαστρώσεις», κάπως σου φεύγει αυτή η διάθεση.

Δε λέω, τα θέλει και εμένα η μαλαπέρδα μου, όμως από τότε που πήγα να βάψω αυτής της μικρής το σπίτι, κάπως μου ήρθε μια ψυχολογία που λειοκι ο σερ «Μπιθί». Εκεί έμαθα τι θα πει γυναίκα αρχόντισσα. Κυρία ρε μάγκα μου με τα όλα της. Εγώ μέχρι τότε ήξερα μόνο τη Φώτω, που το μόνο που αρχοντοδιαφέντευε ήταν οι πορδές της. Αδερφέ μου μια βρώμα! Ενώ εκείνη, η Μυρτώ, τι ουράνιο πλάσμα! Γραμμές και χρώματα επάνω της χάνονται και γίνονται το τίποτα που το λαμπρύνει ένα και μόνο χαμόγελό της. Να είσαι μαζί της, να κυλιέσαι σε πούπουλα λυγμών, να αναπνέεις τον ιδρώτα που μοσχοβολάει την ουράνια χαρά, να μυρίζεις το μαντήλι που χαϊδεύει τα λυτά της τα μαλλιά, να σε σφίγγει με τα μέλη της που ξημερώνουν την αγάπη στα

σκοτεινά. Να μη μιλάς. Να μη μιλάει. Μόνο ν' ανοιγοκλείνει την αγάπη της με χείλη φλογερά.

Άλλη γυναίκα η Μυρτώ ρε παιδί μου. Να, για κάτι τέτοιες γυναίκες έγιναν μόδα οι σαμπάνιες. Θέλανε να εμφανιστούν φαίνεται τη λάμψη τους, ώστε σε κάθε άνοιγμα, να γίνονται φυσαλίδες οι εκρήξεις, να ανακατεύουν τα μέσα μας, να εξωραίζονται οι οργές κι εκεί στο τέλος, να σου βγαίνει η νεράιδα, αγκαλιά με το επόμενο το όνειρο της άλλης Κυριακής. Για να σου πρέπει τέτοια κατάνυξη, χρειάζεται ν' αφήσεις τον χρόνο να ωριμάσει τη μαγεία. Να μη σε παίρνει από κάτω η κωλο-Κυριακή! Λένε οι πολύ καλές σαμπάνιες πρέπει να παλιώνουν.

Ε βέβαια ρε μαλάκες! Άμα ο πάσα ένας βουτάει μια σαμπάνια για να τη λούσει στη κασίδα του να κάνει επίδειξη, δεν έχει μέθεξη! Πρέπει να ωριμάσει και μαζί κι εσύ που θα την πιεις. Τότε να της δοθείς. Τότε θα νοιώσεις την απόλαυση να κυριεύει το μεδούλι κάνοντας πέρα όλα τα κόμπλεξ. Κι όσο θα κατουράς την κατανάλωσή της, θα φεύγουν κι όλες οι τοξίνες. Θα γίνεις άλλος άνθρωπος.

Γι' αυτό είναι ακριβή η πουτάνα!

Έχει κόστος η εξιλέωση ρε! Αν είναι δυνατόν σε κάθε βλάχο σαν κι εμένα να του έπεφτε και μια Μυρτώ! Η αλήθεια είναι ότι δε με πειράζει. Η Φώτω μου είναι ζουμερή. Μεγαλωμένη με κατσικίσιο γάλα και ψωμί αληθινό, χωριάτικο.

Το καλύτερό μας με τη Φώτω είναι να φτιάχνουμε φασολάδα με κόκκινη πιπεριά μαζί με ρετινούλα και ξερά κρεμμύδια. Μετά, κλειδαμπαρωνόμαστε και παίζουμε τον κακό τον λύκο. Σ' όλες τις παραλλαγές. Κοκκινοσκουφίτσα, γουρουνάκια και έξοδος με τα εφτά κατσικάκια. Κάνουμε όλα τα σχέδια πορνό που ξέρουμε. Με την πορδή να φτιάχνει σύννεφα φτιαχνόμαστε, κι η Φώτω τραγουδάει τσάμικα ενώ με ξεζουμίζει μέχρι λιποθυμίας. Κι ενώ τα λάβαρα της γρήγορα γίνονται κρέμες για το σώμα της, φωνάζει παθιασμένα: «λύκε, λύκε είσαι εδώ;».

Ωραία περνάμε.

Μετά της λεω ιστορίες και νανουρίζεται. Δε φταιμε εμείς που είμαστε αγράμματοι. Τα γράμματα φταίνε που κουβεντιάζουν σε άγνωστες γλώσσες. Πάρτε για παράδειγμα την ακόλουθη ιστορία. Έχω πάει, από καθαρά επαγγελματικό ενδιαφέρον, πριν από καιρό σε δύο εκθέσεις ζωγραφικής που έγιναν εδώ στην Αθήνα. Η μία ήταν για τον Picasso. Είχε για θέμα, τα προσχέδια από ένα έργο του που το λέγανε «Guernica». Λοιπόν ο τύπος, ο Picasso, ήτανε πειραγμένος μιλάμε! Όπως σας τα λεω, εμένα μου το είπαν τα

ίδια του τα σχέδια! Ακούστε να δείτε τι έγινε. Αυτός λοιπόν, ήτανε μπερμπάντης, μια φορά, στρίμωξε τέσσερις στο ατελιέ του, τις μερεμέτισε όλες. Το πρώτο του λάθος, ήταν παντρεμένες και μάλιστα νιόπαντρες! Το δεύτερο, ζωγράφισε τις αλλαξοκωλιές με τις νεαρές, είπε κι από ποια πόλη βάσταγε η σκούφια τους, την Αβινιόν, κι έβγαλε φάτσα-κάρτα τη ζωγραφιά του να κομπάσει στους υπόλοιπους για το κατόρθωμά του!

Ε, τα ήθελε ο κωλαράκος του! Πέρασαν πολλά χρόνια, όμως οι απατημένοι σύζυγοι κάθε άλλο που το είχαν ξεχάσει. Τον βρήκαν. Φανταστείτε την οργή που είχαν μαζεμένη όλα αυτά τα χρόνια! Το ξύλο που έφαγε δεν περιγράφεται! Έχασε το φως του! Τέτοια ήταν η πλάκα του, που νόμιζε πως βομβάρδισαν το χωριό του οι Γερμανοί! Παλάβρα μεγάλη ο τύπος από τότε. Τι πόδια του έσπασαν, τι γελάδια να τον κατουράνε, άλογα τον πηδάγανε από τις μασχάλες, φάλαγγα, τροχό μέχρι τη λάμπα που τον ανακρίνανε ζωγράφισε κι είπε μετά πως ήτανε ο οφθαλμός του Θεού. Πολύ ξύλο αδερφέ μου! Ε, αυτό ήταν, παλάβωσε ο τύπος κι άρχισε να ζωγραφίζει όλη του την άλλη τη ζωή, το ξυλοφόρτωμά του.

Η άλλη έκθεση ήταν για τον Greco. Αυτός μιλάμε, δεν παιζότανε η μούρλα του! Όταν ήταν μικρός, μεγάλωνε στην Κρήτη. Κάτι έγινε τώρα, δεν ξέρω, του έπεσε το σαπούνι καθώς πλενότανε μετά το κατηχητικό, μυρίζανε οι μασχάλες του κι έκανε αποτρίχωση, δεν ξέρω. Πάντως αυτός είδε που λέμε τον Χριστό φαντάρο! Τέτοια ήταν η σύγχυσή του, που έτρεξε να το φωνάξει στους Κρητικούς. Πλακατζήδες οι Κρητικοί, ανέκαθεν, τον πήραν στο ψιλό, και του κουρεύανε κάθε ημέρα την παλαβομάρα του. Στο τέλος του δώσανε βίζα για την τρέλα, και τον ξαπόστειλαν στην Ισπανία. Πρωτεύουσα χώρα της τρέλας εκείνα τα χρόνια.

Αυτοί είχαν τότε κι έναν άλλο βαρεμένο που κυνηγούσε στα λιβάδια ανεμόμυλους.

Από τη μία αυτός, ο Δον κάτι τέλος πάντων, από την άλλη ο κουζουλός ο Greco, ήρθε κι έδεσε το πράγμα. Θα τον είχανε μαντρώσει, τη γλίτωσε όμως γιατί άρχισε να ζωγραφίζει Χριστούς και Παναγίες. Τέτοια τρομάρα τράβηξε, ήταν οι παλαβιάρηδες της ιερής εξέτασης τότε, που δεν σταμάτησε να ζωγραφίζει Χριστούς και Παναγίες. Οι κακές γλώσσες λένε, ότι να βρίσει ήθελε, φοβόταν όμως τους ιεροεξεταστές, έκλανε πατάτες στη σκέψη ότι εκτός από το ξύλο που θα έτρωγε, θα τον ανάβανε κιόλας για να φωτίσουνε τις βρωμιάρικες κατάμαυρες ψυχές τους. Κάποιοι άλλοι προλάβανε να τον βαφτίσουν και «πρόδρομο της σχολής του κυβισμού». Λοιπόν δικέ μου, δεν

ήξερα ότι κάποτε θα ερίζουν ορισμένοι ποιος ήταν ο πρώτος μαλάκας που άρχισε να ζωγραφίζει τούβλα.

Έτσι δεν είναι; Έχω άδικο; Τα γράμματα δεν είναι αυτά που συνδιαλέγονται σε άγνωστη γλώσσα; Ο Picasso, κι ο Greco. Χρησιμοποίησαν γράμματα να περιγράψουν όλα τους τα έργα, όμως για γλώσσα διάλεξαν αυτή του τρόμου. Δεν ξέρω, εγώ είμαι αγράμματος. Τη Φώτω μου τη λαχταράω, θέλει τον άντρα καβαλάρη, να το δουλεύει το καμτσίκι. Με τη σφαλιάρα του να κατουράει σαν τα σκυλιά τα όρια που πρέπει να κινείται η φοράδα του. Πρέπει να είναι δυνατός ο άντρας. Να κάνει αυτός κουμάντο. Έτσι λει η Φώτω.

Που λετε λοιπόν, μια ημέρα χτυπάει το τηλέφωνο, το επαγγελματικό, το κινητό, «ποιος είναι» λεω, «Δέτσικα» μου λει «εκ μέρους του κυρίου Βεργή». Ήθελε να πάω να τις φρεσκάρω λει το σπίτι. Πήγα. Ανοίγει η πόρτα, όνειρο η μικρή. Εγώ στο ύψος του επαγγέλματός μου. Υποκλίθηκα ελαφρά, η μάνα μου έλεγε πως έτσι πρέπει στις κυρίες, συστήθηκα και δίχως καθυστέρηση έπιασα να φωτογραφίσω.

Η μικρή γέλασε κομψά, εγώ σηκώνοντας το φρύδι το αριστερό να κάνει μύτη, της είπα ότι είναι απαραίτητο, κι ότι ο Νώντας έχει μαγκιόρικο το όνομα στην αγορά. Αυτή συνέχισε ποδηλατώντας το χαμόγελό της με άλλη χάρη. Μ' άρεσε το χαμόγελό της. Τελείωσα τη φωτογράφιση και πήγα να την κάνω. Της είπα και τη θεωρία μου, την βρήκε έξυπνη, γέλασε πάλι.

Αναχώρησα κι έδωσα υπόσχεση πως θα τηλεφωνούσα την αυριανή να λέγαμε το πότε ξεκινάω. Έφυγα. Πήγα κατευθείαν να εμφανίσω. Στου Λάκη.

Φίλος φωτογράφος. Κι εκεί που χάζευα κάτι γυμνές να τρίβονται με τα σεντόνια, φωτογραφίες καλλιτεχνικές τις έλεγε ο Λάκης, μέχρι να τελειώσει το μπουγάδιασμα με τις δικές μου, να τον να ξεπετάγεται περιχαρής να λει πως ήταν ωραία γκόμενα η κυρία στη φωτογραφία.

Τον ρώτησα πού το ήξερε και μου μοστράρισε την πρώτη που είχε πλύνει. Χέστηκα πάνω μου μιλάμε! Πετάχτηκα όρθιος από τον φόβο μου και σταυροκοπήθηκα! Ο Λάκης απόρησε, «πώς κάνεις έτσι ρε» μου λει. Εγώ είχα καταπιεί τη γλώσσα μου και φώναζα στα μουγκά. Η φωτογραφία που είχα τραβήξει στο σαλόνι της μικρής, έδειχνε μέσα στον τοίχο ένα ζευγάρι αγκαλιασμένο, με ένα λυπημένο ύφος σαν να παρακάλαγε για κάτι. Η γυναίκα εν τω μεταξύ, πολύ όμορφη, ήταν ολόγυρα η Μυρτώ στα μεγάλα της! Τρελάθηκα μιλάμε! Ο Λάκης μου είπε να πάω να με διαβάσει ένας παπάς, η

Φώτω, όταν γύρισα σπίτι, μου είπε πως με πειράζανε τα πολλά φασόλια που είχα φαι το προηγούμενο βράδυ. Εγώ σκέφτηκα να τηλεφωνήσω στη μικρή.

Πήρα την επομένη, κι άρχισα να μασάω τα λόγια μου μήπως και την ψαρέψω. Όταν μου είπε πως δε ζούσαν πια οι γονείς της, σιγουρεύτηκα. Αυτοί ήταν στη φωτογραφία, δεν υπήρχε αμφιβολία. Έμεναν εκεί μαζί να προστατεύουν την αγαπημένη τους κορούλα. Μιλάμε για αγάπη. Κι η πιτσιρικά όμως, τους λάτρευε. Ε, με πήραν τα ζουμιά και έκλαψα. Δεν ντρέπομαι, το λέω. Άλλωστε από τότε που ο Στελλάρας τραγούδησε, «...κι όμως κυρία μου κι οι άντρες κλαίνε...», ισχύει ακόμα κάτι σαν οδηγία, κι έτσι δε ντρεπόμαστε να παραδεχόμαστε πως κλαίμε. Όχι μπροστά της βέβαια.

Στη Φώτω ούτε κατά διάνοια, με θέλει άντρα της προ Στέλιου εποχής. Βρήκα δικαιολογία και της έκλεισα το τηλέφωνο. Μετά έμεινα μόνος μου να σκέφτομαι με τον Μεγάλο που χώρισε τέτοια αγάπη. Προβληματίστηκα. Τι κάνουμε τώρα Νώντα, στραβομουτσούνιασα. Το λέμε στη μικρή, για δεν το λέμε. Προτίμησα να μην το πω. Το είχα όμως βάρος. Πήγα να εξομολογηθώ σε έναν παπά χωριάτη, λεβεντιά. Του αφηγήθηκα την ιστορία. Ο παππούλης με ορμήνεψε να μην το πω και να κόψω τις πολλές τις φασολάδες. Μου είπε επίσης να μην το βάψω το σπιτικό γιατί ο Θεός δε θέλει. Εγώ του είπα πως ίσως πάρει άλλον να της το βάψει, κι ο παππούλης μου είπε να μην ανησυχώ, όλα ο Θεός τα καθορίζει κατά πως πρέπει. Στο τέλος με ευλόγησε, μου έδωσε την ευχή του και μου είπε να συνεχίσω αυτό που κάνω. Έτσι αόριστα. Δεν ξέρω τι ήθελε να πει.

Τηλεφώνησα πάλι στη μικρή, δεν τη βρήκα, κι άφησα μήνυμα στον τηλεφωνητή. Της μήνυσα πως κάηκε το φιλμ κι έπρεπε να φωτογραφίσω πάλι, θα πήγαινα όμως στο Άγιον Όρος να προσκυνήσω την εικόνα της Παναγίας και θα την έπαιρνα στον γυρισμό. Στον γυρισμό έμαθα δύο πράγματα. Η Μυρτώ έλειπε ταξίδι κι η εικόνα της Παναγίας επίσης. Την είχαν φέρει στην Αθήνα, να προσκυνήσουν οι πιστοί τη Χάρη Της, ένεκα ο φόβος που γέννησε ο σεισμός της 7ης Σεπτεμβρίου.

Τι ήταν αυτό ρε παιδιά! Μεγάλο ταρακούνημα μιλάμε! Ήμουν και δούλευα εγώ τότε σ' αυτού του λιμοκοντόρου το σπίτι. Του Σωτηρίου. Έβαζα την τελευταία πινελιά. Στα Βριλήσια ο φλώρος, ρετιρέ διαμπερές. Έμεινα μέσα μέχρι να φύγει ο κουρνιαχτός. Ο Νώντας δε φοβάται. Έριξα μια ματιά μετά, οι τοίχοι που έβαψε ο Νώντας άθιχτοι. Μόνο εκεί στο σαλόνι, στον τοίχο που δεν έβαψα γιατί είχε κρεμάσει κάτι βραβεία και μου είχε πει να μην τον βάψω γιατί είναι βαμμένος από τις διακρίσεις του. Εκεί είχε ένα σκάσιμο ο

τοίχος ένα τεράστιο Χ. Τα μισά κάδρα κάτω και τα άλλα μισά στραβώσανε να βλέπουνε λοξά τον τοίχο.

Πήρα τη Φώτω. Δεν έπιανα γραμμή. Δεν ανησύχησα. Πράγματι η Φώτω δε φοβήθηκε, πετάχτηκε έξω γρήγορα κι έπιασε την κουβέντα με τις άλλες για ένα σήριαλ που έβλεπαν και το έκοψε στη μέση ο εγκέλαδος. Η Φώτω με τις φίλες της, πήραν τηλέφωνο στο κανάλι για να ρωτήσουν αν θα το πρόβαλλαν και πάλι το σεισμόπληκτο επεισόδιο. Εκεί στο κανάλι τους είπαν πως εξαρτάται από τον εγκέλαδο, θα είναι συνεχώς μαζί του. Η Φώτω νευρίασε και τους έβρισε, «δε φτάνει» τους είπε «που μας κατέστρεψε, εσείς τον κάνετε και παρέα», και τους απείλησε πως θα τηλεφωνούσε στο 100!

Εγώ τότε σταμάτησα τη δουλειά. Ναι μεν δεν τον φοβήθηκα τον σεισμό, δεν ήμουν σίγουρος όμως πως δε θα φοβόμουν αν ξαναγινόταν. Όλα κι όλα. Θα βρω άλλη δουλειά. Προς το παρόν κάθομαι και γράφω. Θα βγάλω βιβλίο! Πήρα όμως τηλέφωνο όλους τους πελάτες μου, να δω τι απέγιναν τα σπίτια τους κι οι τοίχοι που εγώ είχα βάψει. Τίποτα απολύτως. Μάστορας ο Νώντας.

Στου Βεργή το σπίτι δεν έπεσε ούτε ένα βιβλίο! Κι είχε πάρα πολλά ο μπαγάσας! Στου αλλουνού, του Κάλδη με την ωραία την κυρία, κάτι μπιχλιμπίδια που τα έβαζε να δοκιμάζει τις Φιλιπινέζες αν είναι βουτήχτρες, αυτά σπάσανε. Οι τοίχοι που έβαψε ο Νώντας τσιμουδιά. Σε εκείνου του Ερμή του καλωδιωμένου, αν και παλιό το σπίτι, άντεξε. Και στης Μυρτώς, αν και ο Νώντας δεν έκανε δουλειά, πήρε από ενδιαφέρον. Έλειπε η μικρή την ώρα του σεισμού, είχε πάει όμως άλλος μπογιατζής για να το βάψει. Με το που κάνει ν' αγγίζει την μπογιά να την απλώσει πάνω στον τοίχο, σεισμός! Τα έκανε πάνω του ο δικός σου! Ακόμα τρέχει! Ούτε τα πράγματά του δε γύρισε να πάρει! Μου είπε επίσης η μικρή, πως μόλις επέστρεψε κι άνοιξε τρομαγμένη ν' αντικρίσει τις καταστροφές, μύριζε μύρο και μοσχολίβανο! Ζημιές μηδέν!

Έτσι λοιπόν που λέτε. Ο Νώντας έπαψε πια να βάφει. Θα ζωγραφίζει γράφοντας. Το άσχημο είναι ότι δεν ξέρω τι απέγιναν οι ιστορίες που σας αφηγήθηκα. Κρατάνε τα μυστικά τους βλέπετε οι τοίχοι. Δεν ξέρω όμως αν έχει και σημασία να μάθω τη συνέχεια. Εμένα μ' αρέσει να μη μαθαίνω το τέλος μιας ιστορίας, μ' αρέσει να το φαντάζομαι.

Είχα να πάω στους Καραχάλιους, στο νέο γραφείο της Μυρτώς, ο Κάλδης μου είχε παραγγείλει και τα υπόλοιπα γραφεία στην εφημερίδα, από ένα μπαρ κάτι με μπάρμπα ήταν η ονομασία του, με ήθελε να πάω ο Ζηρίτης, ο Βεργής με πρότεινε στον εκδότη του, κι ένα σωρό άλλες δουλειές. Τι θα άλλαζε δηλαδή από τον δικό μου κόσμο αν είχα μάθει κι άλλα μυστικά; Εγώ

δεν έχω μυστικά, μου βαραίνουν την ψυχή και πάω και τα λεω. Εξομολογούμαι τακτικά. Κι οι άλλοι τα λένε, ντρέπονται όμως να εξομολογηθούν στα φανερά και ροβολάνε μακριά, σε απομακρυσμένες εκκλησίες.

Τις προάλλες πάλι είχα πάει ν' ανάψω ένα κερί. Βλέπω ένα πούλιαν να κατεβάζει κόσμο. Εισβάλλει το ασκέρι να ζητιανέψει την ευχή από τον Παπά-Κώστα. Τους έβαλε γραμμή και τους ευλόγησε. Ρωτάω μετά μουδιασμένα τον παπά, «τι ήταν όλοι αυτοί πάτερ;». «Έρχονται κάθε εβδομάδα» μου λει, «κάποιος τους είχε πει πως έκανε καλά έναν παράλυτο, επειδή ερχόταν ένας χριστιανός για ένα διάστημα σε αναπηρικό καροτσάκι γιατί είχε χτυπήσει το πόδι του και δεν μπορούσε να στέκεται όρθιος, και μετά που έγινε καλά ερχόταν κανονικά, χωρίς το καροτσάκι». Ο παπάς παρά τις εξηγήσεις του, δεν τα κατάφερε να τους μεταπείσει.

Ο Νώντας έχει όνομα στην πιάτσα. Θα συνεχίσουν να κρατάνε μυστικά όλοι αυτοί οι τοίχοι. Ή μήπως το μυστικό να είναι ότι οι τοίχοι είναι οι ιστορίες που κρύβουν από τους ανθρώπους τα μυστικά τους; Ποιος να ξέρει, εγώ είμαι κι αγράμματος, δεν καταλαβαίνω και πολλά. Να ας πούμε η αρχή της ιστορίας, πως ξεκινάει; «Είχε μια γοητεία η Αθήνα τότε». Τι θέλω να πω; Δεν ξέρω, έτσι μου ήρθε! Σαν κάποιος να μου το υπαγόρευσε.

Η Φώτω λέει πως είμαι μετεμψύχωση ενός συγγραφέα που θα γεννηθεί στο μέλλον. Της το είπε μια φίλη της που ξέρει και λει τον καφέ. Εγώ πιστεύω πως εννοώ, επειδή η ζωή μου άλλαξε μετά τον σεισμό. Άλλωστε όλη η Αθήνα άλλαξε μετά τον σεισμό. Οι Αθηναίοι έπαψαν να κρύβουνε τη Βλάχικη ονομασία προελεύσεώς τους και τώρα καμαρώνουν να κομπάζουν πως κατάγονται από χωριό, βουνίσιο, σε υψόμετρο, εκεί δε γίνονται σεισμοί. Κι έτσι την κοπανάνε τα Σαββατοκύριακα για τα χωριά τους με καμάρι. Κι από εκεί που όλοι πήγαιναν σε σπίτι φιλικό στην πάνω Ραχούλα, στο Κάτω-Μποστάνι και στα Πέντε Βιλαέτια, βρέθηκαν ξαφνικά να έχουν δικό τους.

Έχουνε δέσει κι ότι ο επόμενος σεισμός θα γίνει Σαββατοκύριακο κι έχουνε έτσι πιασμένη τη γουρούνα από το σβέρκο. Φτάνοντας στα διόδια ρίχνουν και μια ματιά στα πισινά τους κι ενδόμυχα παρακαλάνε να βγούνε αληθινοί οι σαλτιπάγκοι ερευνητές και να γκρεμιστεί το σύμπαν. Άλλαξε η Αθήνα λοιπόν. Εγώ θα αλλάξω και δουλειά. Ακόμα δεν ξέρω τι θα κάνω, μέχρι να σώσω την κουβέντα μου όμως, κάτι θα έχω σκεφτεί.

Προχθές το βράδυ ήθελα να τρέξω με το αυτοκίνητο. Εγώ που θεωρώ υπερβολική ταχύτητα αυτή του μυρμηγκιού που αναπτύσσει όταν νοιώθει τη ζέστη του αναμμένου σπύρτου να του γαργαλάει τα πισινά του. Βγήκα από το

σπίτι βιαστικά. Μπήκα στο αυτοκίνητο, ένα Peugeot 205 του '92. Στη Φώτω είπα ψέματα πως πάω στο καφενείο. Το ήξερε. Νυχτιάτικα ποιο καφενείο! Μ' άφησε όμως να φύγω δίχως σχόλια γιατί κατάλαβε ότι κάποιος καημός με τυραννούσε που δεν ήταν η ώρα του να τότε μοιραστώ μαζί της. Γυναίκα από τα παλιά η Φώτω.

Χαρχάλεψα το γκάζι και μεμιάς άρχισα να ερεθίζομαι. Τα ήθελε σκέφτηκα. Κι εμένα μου άρεσε όμως. Ξεχύθηκα σιγά-σιγά ν' αναζητάω την ηδονή που προσφέρει το φούσκωμα της ταχύτητας. Στο παντελόني μου επικρατούσε προεκλογική ατμόσφαιρα. Γεμάτη υποσχέσεις. Με τα πολλά έπιασα την Αχαρνών κι έβαλα πλώρη για την εθνική οδό όπου και θ' ανακουφιζόμουνα. Έφτασα στο προτελευταίο φανάρι. Ήταν ήδη περασμένες δώδεκα το βράδυ. Άκουγα τα φώτα της εθνικής ν' αναβοσβήνουν στις νταλίκες πόση ώρα απέμενε μέχρι τον επόμενο σταθμό. Βγήκα δειλά αφήνοντας το γκάζι να γλιστρήσει πάνω στου ιδρώτα μου τη φέξη. Κοίταξα αριστερά-δεξιά να σιγουρευτώ για τα μυρμήγκια. Μπροστά μου λαμπάδιαζε μόνο η απόσταση που προκαλούσε την ταχύτητα να διαφεντέψει. Μπήκα στο ρεύμα, νόμισα πως εισχώρησα στις φουντωμένης Φώτωσης τον οργανισμό. Απλώθηκα να αναπνεύσω τον χώρο. Ήμουν μόνος. Πάτησα γκάζι, άλλαξα ταχύτητα, τρίτη μετά τετάρτη που την άφησα να κορώσει για να προλάβω πράσινο το φανάρι της Renault, και καπάκι κάρφωσα και την πέμπτη κι ήμουν λει με τη Φώτω να μουγκανίζει την ηδονή. Την είχα καταβρεί. Λίγο πιο κάτω θα σταμάταγα και για μπύρες. Στην πιτσαρία, την TSAF. Θα έπαιρνα και μπύρες, FIX ή ALFA. Δεν είχε όμως ούτε FIX αλλά ούτε κι ALFA. Σάμπως ήταν ανοιχτά η TSAF να έπαιρνα πίτσα με το μέτρο; Ούτε κι αυτή! Εγώ πάντως παρήγγειλα κι ας ήταν κλειστά! Δέκα μέτρα! Άι σιχτίρ! Από μικρός ήθελα να το κάνω αυτό. Δεν είχα τα φράγκα όμως. Θα έμπαινα, λει, μέσα όταν θα ήμουν φραγκάτος και θα παράγγελνα δέκα μέτρα! Ήθελα να έβλεπα τα μούτρα του σερβιτόρου. Πού θα μου την έβαζε η λινάτσα;

Δε με πείραξε που ήταν κλειστά. Μήπως άμα ήταν ανοιχτά θα μου έδιναν δέκα μέτρα; Παπάρια θα μου έδιναν! Βολεύτηκα στο περίπτερο με μια μάρκα ξενέρωτη και δύο σάντουιτς από αυτά που είναι ψωμί με γεύση κάτι. Δε βαριέσαι. Εγώ τις μπύρες ήθελα να μην έπινα σκέτες, να έχω έναν μεζέ.

Ξαναμπήκα στο αυτοκίνητο. Άρχισε πάλι τα βογγητά. Όσο πέρναγε η ώρα ερεθιζόμουν περισσότερο. Στην πέμπτη να ζωγραφίζει την απόσταση με τον ήχο της εκσπερμάτωσης είχα απογειωθεί. Δίπλα μου ήρθαν από αριστερά μια Porsche κι από δεξιά μια Jaguar. Δε με προσπέρασαν. Σαν να σεβάστηκαν την τρέλα της έκστασης και μ' άφησαν να τη χαρώ. Μόνο με συνόδευαν. Ένα

αμάξι πίσω μου κι οι δύο. Ούτε ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας να ήμουν. Τα κωλόπαιδα.

Με συγκίνησαν. Μου κράτησαν φανάρι να παρελάσω το άχτι μου. Εκείνη την ώρα ένοιωσα να είμαι αρχηγός σμήνους στους αιθέρες του Αιγαίου. Σμηναγός Νώντας Παράσχος. Υποσμηναγοί Λευτέρης Μαλαματάκης και Παντελής Ροδόπουλος. Εγώ λειοδηγάω ένα F-16, κι οι άλλοι όμως F-16 έχουν. Εγώ μπροστά, αυτοί ένα αμάξι πίσω μου. Δώστου λοιπόν γκάζι να γίνει το Peugeot F-16. Και να οι μπύρες να παίζουν τον ρόλο του ραντάρ.

Υπάρχει ένα σημείο στο πιωτό, καλή ώρα όπως το σημείο G στον γυναικείο κόλπο. Είναι το σημείο που η ηδονή παραμένει επί μακρόν η πολυτέλεια του ελέγχου, άμα το περάσεις πίνοντας, γίνεσαι τύφλα κι άστα να πάνε. Όπως στον έρωτα, άμα το περάσεις αυτό το G, έχεις τελειώσει κι ασχολείσαι με τις ζαρτιέρες αν είναι από του Αεράκη. Όταν κατάλαβα ότι έφτασα λοιπόν στο σημείο του ποτού που στον έρωτα είναι το G, σταμάτησα να πίνω. Άνοιξα το παράθυρο κι άφησα τη δροσιά του φθινοπωρινού διαβήματος να γαργαλίσει την κορύφωση του G μου. Οι σύντροφοι υποσμηναγοί μου αναβόσβηναν τα φώτα να μην παρεκκλίνω της πορείας μου. Χτύπησε και το κινητό. Ήταν η Φώτω. Μου είπε πως το καφενείο μόλις έκλεισε και να θυμηθώ να κλειδώσω την εξώπορτα. Σπουδαία γυναίκα η Φώτω. Διακριτική στις απαιτήσεις του άντρα της και απαιτητική εξαιτίας αυτής της διακριτικότητας. Όχι ότι υποψιαζόταν γυναικοδουλειές, ήθελε απλά το μερτικό της από το εικοσιτετράωρο της παρουσίας μου σ' αυτό τον κόσμο. Ήταν ήδη αργά, το κομμάτι μου το είχα κάνει, η Φώτω είχε ορέξεις, αφήστε που ήταν στις μέρες της έτοιμη να συλλάβει το πρώτο μας παιδί που τόσο ήθελε. Δίκαια πράγματα. Έβαλα κι εγώ τελεία στο ταξίδι μου κι έσπευσα να γυρίσω να χωθώ στο μουσκεμένο συντριβάνι της αυλής της. Ήμουν και κατάλληλα φτιαγμένος κι έτσι εκείνο το βράδυ ξημέρωσε πολύ γρήγορα.

Αυτά λοιπόν, που λέτε. Άλλαξε η Αθήνα. Έγινε κωμόπολη του πρωτευουσιάνικου φόβου, γιατί πρωτεύουσα τώρα είναι η αηδία που νοιώθουμε εμείς οι βλάχοι για τους κακομοίρηδες αυτούς. Ενόσω αυτοί κοιτάγανε πίσω, εμείς μπροστά στα μάτια τους, που τα είχανε κάνει κώλο τους, σαλτάραμε μέσα στον ναό της σύγχρονης θρησκείας τους. Στο χρηματιστήριο, το γιουσουρούμ του τζόγου. Τους τη φορέσαμε κανονικά. Μέσα στον πανικό και την αναμπουμπούλα του σεισμού, κάναμε γιουρούσι κι αρχίσαμε να σαλαγάμε και σαρώσαμε όλα τα χαρτιά. Μέχρι να πάρουμε χαμπάρι τα είχαμε βουτήξει όλα. Τα πήρανε στο κρανίο. Λυσσάζανε να μας

τρομάζουνε να τα πουλήσουμε, να τα αγοράσουν πίσω πιο φτηνά! Δε μασάνε όμως οι βλάχοι. Μόνο οι Αθηναίοι μασάνε, και μάλιστα τσιχλόφουσκες. Γιατί τις φούσκες που ζητάνε να αγοράσουν από εμάς, τις κάναμε αερόστατα και σεργιανάμε τώρα στα προάστια του ύψους της αλαζονείας τους.

Άλλαξε λοιπόν η Αθήνα. Οριστικά. Γέμισε μπάζα. Κάποιος έπρεπε να τα πετάει. Ορίστε λοιπόν, να η δουλειά που έψαχνα. Θα πάρω φορτηγό. Και θα πετάω μπάζα, παράλληλα θα γράφω κιόλας. Μόνο η Φώτω δεν αλλάζει, να όπου να 'ναι θα μου φωνάξει: «Νώντα... θα κρυώσει η φασολάδα!».

τέλος

Λευτέρης Κρητικός 27-11-1998 μέχρι 3-05-2000.

Αφήστε τα βιβλία
να πετάξουν
ελεύθερα!

www.saitapublications.gr

Η ιδέα για τις **Εκδόσεις Σαΐτα** ξεπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα νέων συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι **Εκδόσεις Σαΐτα** επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της **αγάπης** για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της **δημιουργικότητας**,
ο ζέφυρος της **καινοτομίας**,
ο σιρόκος της **φαντασίας**,
ο λεβάντες της **επιμονής**,
ο γραίγος του **οράματος**,
καθοδηγούν τη σαΐτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε τα βιβλία να πετάξουν ελεύθερα!

Οι ταινίες του James Bond. Σύμπασα η κινηματογραφική, κι όχι μόνο κι όχι άδικα, κοινότητα ψήφιζε Sean Connery ως τον μόνο αυθεντικό σ' αυτό τον ρόλο. Κι όμως, ο Κάλδης, ένας από τους ήρωες, προτιμούσε τον Roger Moore, γιατί ως αντίγραφο του αυθεντικού, σε έβαζε αμέσως στο πνεύμα του παραμυθιού. Δε ζούσες με την αυταπάτη πως είναι αλήθεια. Ενώ ο άλλος, ο Connery, τόσο πειστικός, που είναι ψέματα πως δεν υπήρχε! Στο μυθιστόρημα, *Το νήμα της μέλισσας*, όλοι οι ήρωες είναι υπερβολικοί σε βαθμό απίστευτο για να είναι αληθινοί αλλά πιστευτό για να είναι πρωταγωνιστές μιας ιστορίας γκροτέσκο όπως άλλωστε κατά τη γνώμη του συγγραφέα ήταν ολόκληρη η ελληνική κοινωνία των τελευταίων 30 χρόνων.

Το κακό και το άσχημο κυριάρχησαν όλα αυτά τα χρόνια αναδεικνύοντας την υπερβολή ως μοναδική αλήθεια.

